2024

ÎNVĂȚĂ MÂNTUL ONLINE

ARTICOLE, RESURSE, MATERIALE ONLINE

NR. 10 / 2024

BUCURESTI | 2024 **Redactor**: Ilescu Aurelia

Coperta: Ilescu Aurelia

DTP: Ilescu Aurelia

Coordonator: Dobrica Mihaela

Editura: Smart Edu Publishing

Adresa: Hrisovului 2-4,

Bucuresti, 013162

Email: office@academiajunior.eu

Adresa online: https://academiajunior.eu/wpsweb/

Bucuresti, 2024

ISSN 2784 – 1952

ISSN – L 2784 – 1952

Contents

Strategii de evaluare a rezultatelor şcolare....14
MANEA ANGELICA MIHAELA....14
PARTICULARITĂŢILE PSIHICE ALE ŞCOLARULUI MIC....19
PAVEL ANCUȚA....19
Principalele cauze ale comportamentului perturbator al elevilor....20
Enache Mihaela....20
ROLUL COMUNICĂRII ÎN PROCESUL EDUCAȚIONAL....24
TREPĂDUȘI MARIA....24
CVINTETUL....26
PĂUN FLORENTINA NICOLETA....26
CREATIVITATE DIDACTICĂ ÎNTRE TRADIȚIONAL ȘI MODERN....27
Abu-Akil Anca Ioana....27
CREATIVITATEA LA PREȘCOLARI....29
TÎRÎLĂ DORINA....29
IEPURAȘUL DEMOCRAT....30
Cioroianu Simona....30
Leadership și management în educație....32
Stîrcea Denisa....32
Pe ulițele satului-Tradiții și obiceiuri de iarnă....33
GIUREA CLAUDIA/ MORMONEA IRINA....33
Educaţia STEM și educația pentru valori- definirea conceptelor....35
Grigore Mădălina Gabriela....35
Metoda celor 6 Pălării Gânditoare BONO....37
Stana Daniel-Dumitru....37
EDUCAȚIE PENTRU MIȘCARE....39
Oprea Liliana-Vasilica....39
EDUCAȚIA ÎNCEPE ÎN FAMILIE....40
BOZÎNTAN LUCIA....40
OBICEIURI ȘI TRADIȚII DE PAȘTI....43
ABRUDAN MARIA RODICA....43
PARTENERIATUL ŞCOALĂ – COMUNITATE....45
BENȚE CAMELIA MARIA....45

EDUCAŢIA ÎN FAMILIE- CEI 7 ANI DE ACASĂ....47
Băjan Margareta....47
1. BRAINSTORMING (ASALTUL DE IDEI)....49
Sacuiu Lucica Maria....49
Ajutând la salvarea planetei într-o săptămână....53
Pușcaș Miclăuș Mirela Ioana....53
PSIHOPEDAGOGIA CREATIVITĂȚII....55
Băniciu Claudia-Florentina....55
EMOȚIILE ȘI ROLUL LOR ÎN VIAȚA COPIILOR....57
Dinu Andreea....57
CREATIVITATEA LA COPII ȘI IMPORTANȚA STIMULĂRII EI....59
Netejoară Ana-Maria....59
BENEFICIILE UNUI PERIAJ CORECT PENTRU COPII....60
Păduraru Gabriela....60
CUM SĂ CREȘTEM COPII ECHILIBRAȚI EMOȚIONAL....62
Vasile Daniela....62
LECTURA PREDICTIVĂ....63
Stana Georgeta-Andreea....63
Provocări ale sistemului educațional privind valorizarea strategiilor educaționale utilizate în prevenirea şi combaterea abandonului şcolar şi a părăsirii timpurii a şcolii....65
Brînduș Iulia Simona....65
Dezvoltarea motricității fine la preșcolari....68
Drăghici Daniela-Mihaela....68
Beneficiile participării la activități extrașcolare pentru copii....69
Stroescu Raluca....69
POVESTE DE DEMULT… 69
Alina Mariana....69
EXPUNEREA LA ECRANE A PREȘCOLARILOR- ARGUMENT PENTRU CONSILIEREA PĂRINȚILOR....71
Gontariu-Ionita Ana-Izabela....71
FORMAREA UNEI ATITUDINI POZITIVE FAȚĂ DE MEDIU....74
Camelia Bălănescu....74
STRATEGII CREATIVE DE PROMOVARE A LECTURII....76
Codila Monica....76
TRANSDISCIPLINARITATEA – O NOUĂ ABORDARE A ÎNVĂȚĂRII....78
Mregea Mihaela Georgeta....79

Rolul activităților integrate in invatamantul primar....80
Chirilă Ramona-Mariana....80
IMPORTANȚA PARTENERIATULUI FAMILIE-ȘCOALA INCLUZIVĂ PENTRU INTEGRAREA ELEVILOR CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE....83
DRĂGILĂ OZANA COANITA....83
TEHNICI ALTERNATIVE DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR....87
Oprea Robertha Marta....87
ROLUL EDUCAȚIEI MORAL-RELIGIOASE ÎN CREȘTEREA ȘI EDUCAREA PREȘCOLARILOR....89
CORNEA ANCA TEODORA....89
Redescoperirea culturii comunității școlare....90
Bota Diana Elena....90
METODE INOVATIVE DE ÎNVĂŢARE ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL PREŞCOLAR....92
BEDE LAURA și CSOKMAI IOANA....92
Jocul didactic mijloc de instruire şi educare....94
Violeta Păşcuţi....94
CONTRIBUȚIA LECTURII LA FORMAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI DE VÂRSTĂ ȘCOLARĂ MICĂ....96
MOLDOVEANU MIHAELA....96
PROIECT EDUCAȚIONAL....98
Drai Adriana....98
ȘCOALĂ- FAMILIE, CEL MAI IMPORTANT PARTENERIAT....101
ZAMFIR GEORGICA....101
POEZII....103
Cojocariu Alina....103
DEZVOLTAREA PERSONALITĂŢII COPILULUI PRIN ACTIVITĂŢI EXTRACURRICULARE....105
APETREI ANA....105
Rolul activităților extracurriculare în dezvoltarea personalității elevilor....108
Creangă Ștefania....108
ÎNSUŞIREA UNOR ELEMENTE DE CITIT-SCRIS ÎN GRĂDINIŢĂ....110
Trif Mariana Gabriela....110
STIMULAREA CREATIVITĂŢII PRIN ACTIVITĂŢI EXTRAȘCOLARE....114
ARSENE CONSTANȚA- NICOLETA....114
Diversitatea culturală în activităţile cu preşcolarii....117
Vlad Codruța....117
Prevenirea bullyngului în grădiniță....118
Chebăruș Raluca-Maria....118

Metodele interactive de grup și importanța lor din perpectiva integrării curriculare 120
Slavu Nicoleta....120
Comunicarea didactică....121
Milea Mădălina 121
Motivația școlară 123
Ivașcu Angelica....123
UTILIZAREA INSTRUMENTELOR TIC ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV....124
Coman Simona-Roxana 124
CARUSELUL MAGIC 127
DUDU Bianca-Alexandra 127
Învățarea integrată-valențe formative 127
Botezatu Mioara 127
Rolul comunicării în parteneriatul grădiniță-familie 129
Bîrsan Mariana 129
Prietenii noștri dragi 132
Maria – Diana Șchiopu 132
Rolul activităților integrate in invatamantul primar....132
Codilă Monica....132
SUCCESUL ȘI INSUCCESUL ȘCOLAR 135
Păun Florentina Nicoleta 135
Beneficiile jocului liber în socializarea preșcolarilor (delimitări între jocul liber și jocul cu reguli)....137
STOICA ANIȘOARA 137
TOAMNA, ANOTIMPUL BOGĂŢIEI....139
Camelia Leontina Bălănescu 139
Integrarea aplicațiilor digitale în activitatea didactică 140
Marin Magdalena....140
Emoțiile, succesul și eșecul în activitățile școlare 142
Bota Diana Elena....142
Personalitatea elevilor....144
Cadindatu Alina 144
Utilizarea hărților mentale în procesul de învățământ la ciclul primar....145
LUKACI SIMONA CLAUDIA 145
Exerciții de dezvoltare a nivelului lexico-semantic al limbii elevilor din ciclul primar....147
Barbu Adriana....147
IUBIREA NECONDIȚIONATĂ 150
Dora Agnes....150

ARTA IUBIRII 152
Csergő Csilla 152
CREATIVITATEA PREȘCOLARULUI 153
ȘUVIȚEANU MICȘUNICA 153
Particularităţile activităţilor intelectuale la elevii claselor a III-a și a IV-a 154
Deac Alina Simona 154
MODALITAȚI DE STIMULARE A CREATIVITĂȚII PREȘCOLARILOR PRIN INTERMEDIUL ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE ȘI EXTRAȘCOLARE 156
Marin Carmen 156
ȘCOALĂ- FAMILIE, CEL MAI IMPORTANT PARTENERIAT 158
ZAMFIR GEORGICA 158
POEZII 160
Cojocariu Alina 160
DEZVOLTAREA PERSONALITĂŢII COPILULUI PRIN ACTIVITĂŢI EXTRACURRICULARE 162
APETREI ANA 162
Rolul activităților extracurriculare în dezvoltarea personalității elevilor 165
Creangă Ștefania 165
ÎNSUŞIREA UNOR ELEMENTE DE CITIT-SCRIS ÎN GRĂDINIŢĂ 167
Trif Mariana Gabriela 167
STIMULAREA CREATIVITĂŢII PRIN ACTIVITĂŢI EXTRAȘCOLARE 171
ARSENE CONSTANȚA- NICOLETA 171
Diversitatea culturală în activităţile cu preşcolarii 174
Vlad Codruța 174
Prevenirea bullyngului în grădiniță 175
Chebăruș Raluca-Maria 175
Metodele interactive de grup și importanța lor din perpectiva integrării curriculare 177
Slavu Nicoleta 177
Comunicarea didactică 178
Milea Mădălina 178
Test- Adunarea și scăderea numerelor 0-100 180
Ivașcu Angelica 180
Motivația școlară 182
Ivașcu Angelica 182
UTILIZAREA INSTRUMENTELOR TIC ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV 183
Coman Simona-Roxana 183
CARUSELUL MAGIC 185

DUDU Bianca-Alexandra 185
Învățarea integrată-valențe formative 185
Botezatu Mioara 185
Rolul comunicării în parteneriatul grădiniță-familie 187
Bîrsan Mariana 187
Prietenii noștri dragi 190
Maria – Diana Șchiopu 190
Rolul activităților integrate in invatamantul primar 190
Codilă Monica 190
SUCCESUL ȘI INSUCCESUL ȘCOLAR 193
Păun Florentina Nicoleta 193
Beneficiile jocului liber în socializarea preșcolarilor (delimitări între jocul liber și jocul cu reguli) 195
STOICA ANIȘOARA 195
TOAMNA, ANOTIMPUL BOGĂŢIEI 197
Camelia Leontina Bălănescu 197
Integrarea aplicațiilor digitale în activitatea didactică 198
Marin Magdalena 198
Emoțiile, succesul și eșecul în activitățile școlare 200
Bota Diana Elena 200
Personalitatea elevilor 202
Cadindatu Alina 202
Utilizarea hărților mentale în procesul de învățământ la ciclul primar 203
LUKACI SIMONA CLAUDIA 203
Exerciții de dezvoltare a nivelului lexico-semantic al limbii elevilor din ciclul primar 205
Barbu Adriana 205
IUBIREA NECONDIȚIONATĂ 208
Ferencz Dora Agnes 208
ARTA IUBIRII 210
Csergő Csilla 210
CREATIVITATEA PREȘCOLARULUI 211
ȘUVIȚEANU MICȘUNICA 211
Particularităţile activităţilor intelectuale la elevii claselor a III-a și a IV-a 212
Deac Alina Simona 212
MODALITAȚI DE STIMULARE A CREATIVITĂȚII PREȘCOLARILOR PRIN INTERMEDIUL ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE ȘI EXTRAȘCOLARE 215
Marin Carmen 215

Abordarea integrată în învățământul primar 218
Lăcrimioara – Daniela Breje....218
Toamna-anotimpul culorilor extraordinare, un tablou feeric al culorilor(visare și inspirație) 219
CATRINOIU ROXANA 219
POEZII 219
BÎRCA ADRIANA VERONICA....219
PERSONALITATEA PROFESORULUI 221
LUNGU GINA-MARIA....221
Bullying-ul începe la grădiniță: cauze, manifestări și soluții 222
Bîrsan Mariana 222
Bune practici: învățământ preșcolar 224
ASAFTEI LOREDANA 224
EDUCAȚIE PENTRU NOUA GENERAȚIE 226
ALUPOAEI LĂCRĂMIOARA....226
Dezvoltarea creativității elevilor prin activitatea de rezolvare și compunere de probleme 230
Chihaia Paula 230
Importanța activităților extrașcolare în dezvoltarea personalității copiilor....231
Dejeu Loredana 231
Grădinița mea – poezie creată 232
Lavinia Maria Iojă 232
GÂNDĂCELUL AUREL 233
Strugaru Eliza....233
Jobenul fermecat – poveste creată (puterea prieteniei & mafia poveștilor)....234
Nicoleta Drăgoi....234
Prietenii din ograda 234
Gavril Elena-Roxana....234
Analiza desenelor copiilor 236
Amalia Rugină 236
MIŞCARE, DEZVOLTARE, SĂNĂTATE PRIN ACTIVITĂŢI SPECIFICE CU PREŞCOLARI 237
Soponaru Mihaela 237
Calitățile neceare unui cadru didactic care interacționează cu preșcolarii și școlarii mici....239
Andreea Dodiță....239
STUDIU DE SPECIALITATE - ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE....241
Gavrilă Maria Elena 241
Importanța metodelor de învățământ....243
Milea Mădălina 243

CREATIVITATEA PREȘCOLARULUI 244
ȘUVIȚEANU MICȘUNICA 244
Adaptarea preșcolarului la mediul grădiniței 245
Cotinghiu Diana-Ionela 245
Integrarea copiilor cu CES în grădiniţă 248
Minţoiu Verginia Anişoara 248
CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE–NECESITATE ȘI PROVOCARE ÎN EDUCAȚIE 249
Piti Mirela....249
Scurt istoric al Școlii Gimnaziale Clit 252
Primar Ilaș Cristina 252
EDUCAȚIA ÎNTRE MĂIESTRIE ȘI TALENT 254
Miron Silvica 254
Dezvoltarea valorilor sociale, morale și etice prin joc în educația preșcolară 255
COZMA ANA 255
ATELIERUL LUI MOȘ CRĂCIUN DARURI PENTRU PRIETENII NOȘTRI 256
GERMAN NORANA-MONICA 256
Relația educatoare-copil în grădiniță 257
Cristian Ana 257
Dezvoltarea inteligenței emoționale la grădiniță....259
OANCEA IONELA DANIELA....259
IMPORTANȚA JOCULUI ÎN DEZVOLTAREA GÂNDIRII LOGICE ȘI REZOLVAREA DE PROBLEME....261
Iftimescu Mihaela....261
Sport ȘI NUTRIȚIE....261
Țiței Cristina 261
FIŞĂ DE DEZVOLTARE PERSOANA ŞI NUMĂRUL VERBULUI Clasa a III-a 264
Ploaie Mădălina Diana....264
Valenţe ale utilizării calculatorului în învăţământul primar....265
LĂMĂȘANU LIVIA 265
Metode și practici de predare inovative în grădiniță....271
Mara Monica Emanuela....272
Probă de evaluare curentă România-așezare, vecini, cls. a IV-a....273
Bălănescu Camelia....273
Metoda cubului....274
Apetrei Rebeca....274
,,COPIL CA TINE SUNT ŞI EU!,, ...276

MESEȘAN VIORICA 276
FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN EDUCAȚIE 277
Tuță Livia 277
Modelul familial şi modelul şcolar – factori în formarea personalităţii elevilor 278
Tuță Marius Daniel 278
Metode interactive la grădiniță ,,poartă spre învățare activă și creativă” 279
LUPU FLAVIA GEORGIANA 279
Curiozitatea în educația timpurie 281
COJOCARU EMILIA ELENA 281
ADAPTAREA TEHNICII „ȘTIU / VREAU SĂ ȘTIU / AM ÎNVĂȚAT” PENTRU PREȘCOLARI ÎNTR-O ACTIVITATE DE MATEMATICĂ 284
Vasile Daniela 284
DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII LA ELEVI 287
Marchiș Andreea Denisa 287
Adjectivul Fișă de lucru 288
Lazăr Georgeta Mihaela 288
Pronumele personal Fișă de lucru 290
Moraru Elena-Daniela 290
METODE INOVATIVE DE PREDARE ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE 291
VASILICĂ ANDREEA CLAUDIA 291
Importanța activităților liber alese la grupa mica 293
Ilean Denisa Maria 293
Microviolența școlară în evaluare 293
Ifrim Anca - Alexandra 293
Educația formală, nonformală și informală – Perspective asupra învățării 295
Sălășan Monica 295
Microviolența școlară în evaluare 296
Ifrim Anca – Alexandra 296
Importanța activităților liber alese la grupa mica 298
Ilean Denisa Maria 298
ADAPTAREA TEHNICII „ȘTIU / VREAU SĂ ȘTIU / AM ÎNVĂȚAT” PENTRU PREȘCOLARI ÎNTR-O ACTIVITATE DE MATEMATICĂ 298
Vasile Daniela 298
CLASA DE ELEVI: DIMENSIUNEA SOCIALĂ ȘI PROVOCĂRILE BULLYINGULUI ÎN ȘCOALĂ 301
Fasole Roxana 301
RECUNOAȘTEREA, ÎNȚELEGEREA ȘI GESTIONAREA EMOȚIILOR LA PREȘCOLARI 303

Netejoară Ana-Maria....303
ÎNVĂȚAREA PRIN COOPERARE ÎN GRĂDINIȚĂ: TEHNICA MOZAICULUI....304
Păduraru Gabriela....304
Curiozitatea în educația timpurie....306
COJOCARU EMILIA ELENA....306
Metode interactive la grădiniță ,,poartă spre învățare activă și creativă”....309
LUPU FLAVIA GEORGIANA....309
FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN EDUCAȚIE....311
Tuță Livia....311
Modelul familial şi modelul şcolar – factori în formarea personalităţii elevilor....312
,,COPIL CA TINE SUNT ŞI EU!,, Proiect de parteneriat educațional....313
MESEȘAN VIORICA....313
Metoda cubului....313
Apetrei Rebeca....314
Probă de evaluare curentă România-așezare, vecini, cls. a IV-a....315
Bălănescu Camelia....315
LOCUL ŞI ROLUL ACTIVITĂŢILOR EXTRACURRICULARE ÎN EDUCAŢIA COPIILOR....316
Chirilă Ramona-Mariana....316
TERMINOLOGIE MATEMATICĂ....317
Codilă Monica....317
FIȘĂ DE LUCRU....319
DRĂGILĂ OZANA COANITA....319
EDUCAȚIA PĂRINȚILOR ÎN BENEFICIUL COPIILOR....320
Mregea Mihaela Georgeta....320
Metode și practici de predare inovative în grădiniță....322
Mara Monica Emanuela....322
Valenţe ale utilizării calculatorului în învăţământul primar....323
LĂMĂȘANU LIVIA....323
FIŞĂ DE DEZVOLTARE PERSOANA ŞI NUMĂRUL VERBULUI Clasa a III-a....330
Ploaie Mădălina Diana....330
PROIECT EDUCAȚIONAL- Sport ȘI NUTRIȚIE....331
Țiței Cristina....331
IMPORTANȚA JOCULUI ÎN DEZVOLTAREA GÂNDIRII LOGICE ȘI REZOLVAREA DE PROBLEME....334
Iftimescu Mihaela....334
Dezvoltarea inteligenței emoționale la grădiniță....334

OANCEA IONELA DANIELA....334
ATELIERUL LUI MOȘ CRĂCIUN DARURI PENTRU PRIETENII NOȘTRI....336
GERMAN NORANA-MONICA....336
Relația educatoare-copil în grădiniță....336
Cristian Ana....336
Dezvoltarea valorilor sociale, morale și etice prin joc în educația preșcolară....339
COZMA ANA....339
EDUCAȚIA ÎNTRE MĂIESTRIE ȘI TALENT....339
Miron Silvica....339
Scurt istoric al Școlii Gimnaziale Clit....341
Ilaș Cristina....341
CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE–NECESITATE ȘI PROVOCARE ÎN EDUCAȚIE....343
Piti Mirela....343
Integrarea copiilor cu CES în grădiniţă....345
Minţoiu Verginia Anişoara....345
CREATIVITATEA PREȘCOLARULUI....346
ȘUVIȚEANU MICȘUNICA....346
Beneficiile utilizării tehnologiei în educația preșcolară....347
FULGA FLORINA....347
ASPECTE ALE ÎNVĂȚĂRII BAZATĂ PE PROIECT....348
Viorica COZMA....348
Lecția între tradiție și modernitate....349
Teuca Simona Daniela....349
„ Din fericire, din nefericire”....350
Mureșan Gabriela- Delia....350
DEZVOLTAREA GÂNDIRII CRITICE....352
CHIRILĂ RAMONA....352
Folosirea metodei pălăriilor gânditoare în învățământul preșcolar....353
Guiu Alina Georgiana....353
Exemplu de joc de intervenție pentru un copil cu probleme de adaptare în colectivitate....355
GAVRILA VIOLETA ANI....355
Culorile complementare....356
Păun Florentina Nicoleta....356
EXPLOZIA STELARĂ ÎN ACTIVITĂȚILE DE POVESTIRE DIN GRĂDINIȚĂ....357
Daniela Ilievici....357
SCHIȚĂ DE PROIECT....359

BĂLĂȘOIU CAMELIA RITA 359
Predarea simultană în învățământul primar 361
Bahnă Anișoara 361
PROCESUL SOCIALIZĂRII LA VÂRSTA ȘCOLARĂ MICĂ 362
CIACÂRU MIHAELA....362
ACTIVITĂȚILE INTERACTIVE LA GRUPA COMBINATĂ ÎN PREȘCOLARITATE 363
BÎCLEA TEODORA-ȘTEFANIA 363
PROIECT DIDACTIC 366
ACHIM MARIANA....366
PREDAREA CREATIVĂ 367
Criste Andreea-Ioana....367
SUBSTANTIVUL – FIȘĂ DE LUCRU pentru clasa a III-a 368
Manea Angelica 368
Creativitatea în timpul orelor de matematică 370
Riscurile utilizării rețelelor de socializare la copii și adolescenți....372
ROMANOS OANA ROXANA 372
Importanța utilizării platformelor de învățare în dezvoltarea formatului blended-learning, în procesul educational 377
Manolache Veronica 377

Strategii de evaluare a rezultatelor şcolare

MANEA ANGELICA MIHAELA

Evaluarea reprezintă o activitate complexă prin care sunt colectate, prelucrate şi interpretate informaţiile privind potenţialul de funcţionare, starea şi funcţionarea unui sistem, rezultatele acestora. Informaţiile obţinute permit aprecierea în baza unor criterii prestabilite şi fundamentarea deciziilor ce urmează a fi adoptate în scopul îmbu¬nătăţirii rezultatelor şi funcţionării sistemului.

Scopul major al evaluării constă în oferirea unor informaţii care permit adoptarea celor mai pertinente (după anumite criterii) decizii educaţionale.

Analiza procesului de evaluare face posibilă evidenţierea, în fiecare act de evaluare, a următoarelor elemente:

- subiectul evaluării, evaluatorul (cel ce evaluează);

- obiectul evaluării (ce evaluăm)',
- baza evaluării (criteriul de evaluare);
- scopul evaluării (de ce evaluăm);
- instrumentul de evaluare (cu ce evaluăm);
- determinarea valorilor actuale ale parametrilor obiectului evaluării (măsurarea);
- compararea valorilor actuale ale parametrilor cu baza evaluării (interpretarea);
- aprecierea rezultatelor evaluării în forma unei judecăţi valorice (diagnoza).

Subiectul evaluării este persoana ce realizează evaluarea. In cadrul şcolii acesta, de obicei, este profesorul care îşi evaluează propriile acţiuni în procesul predării, activitatea de învăţare a elevilor şi rezultatele acesteia; elevul care în procesul instruirii produce nenumărate evaluări şi autoevaluări; reprezentanţii organelor de conducere ale sistemului de învăţămînt, care apreciază eficienţa funcţionării acestuia; cercetătorii ce evaluează calitatea curriculumului, un grup de experţi sau chiar un program de calculator (în care este obiectivată experienţa de evaluare a autorului etc.).

De fapt, nu sunt evaluate persoanele, obiectele sau evenimentele, ci caracteristicile lor. Obiectul evaluării îl constituie deci anume aceste caracteristici. Baza evaluării o reprezintă construcţia, numită în literatura de specialitate în mod diferit: etalon, standard, criteriu, scală personală, normativ ş. a.

Cazul în care un grup de elevi participă împreună cu profesorul la evaluarea rezultatelor şcolare ale colegilor de clasă reprezintă situaţia de coevaluare.

Dacă elevul (profesorul) este subiectul propriei evaluări, atunci ne referim la o situaţie de autoevaluare.

Dezvoltarea la elevi a unor capacităţi autoevaluative prin asocierea acestora la propria formare este considerată drept una din funcţiile principale ale evaluării [l]. Asemenea capacităţi pot fi dezvoltate prin evaluarea obiectivă şi transparentă a elevului; im¬plicarea lui în coevaluările colegilor; promovarea unei relaţii profesor-elev bazate pe încredere reciprocă şi conlucrare; formarea unei culturi a evaluării.

Din definiţia noţiunii de evaluare rezultă că actul evaluativ poate fi realizat prin trei operaţii de bază: măsurare, apreciere, decizie.

Din perspectiva abordării curriculare, evaluarea este integrată structural, concomitent cu predarea şi învăţarea în activitatea didactică/educativă, corelată funcţional cu acestea şi poate fi caracterizată ca:

- acţiune subordonată activităţii didactice/educative, factor de reglare-autoreglare a acestei activităţi;
- interacţiune între educator şi cel educat, resursă de activizare a procesului de învăţămînt;
- modalitate de perfecţionare a comunicării profesor-elev, realizată prin circuite de conexiune inversă (feedback), externă (iniţiată de profesor) şi internă (elaborată de elev);
- mijloc de întărire a rezultatelor activităţii didactice/educative [2].

Strategia de evaluare denotă modul de integrare a acţiunii de evaluare (realizabilă prin operaţiile de măsurare-apreciere-decizie) în structura de funcţionare a activităţii didactice/ educative [3]. Conceptul de strategie de evaluare reflectă tendinţa de extindere a acţiunilor evaluative: de la verificările tradiţionale la evaluarea proceselor şi condiţiilor de desfăşurare a activităţii didactice, a situaţiilor de instruire/învăţare [1].

Clasificarea strategiilor de evaluare poate fi efec¬tuată după mai multe criterii.

După momentul în care activitatea de evaluare este încorporată în structura activităţii didactice/educative deosebim:

- evaluarea iniţială (predictivă)
- evaluarea dinamică (pe parcurs)
- evaluarea/ma/a (terminală).

Evaluarea iniţială reprezintă strategia de măsurare-apreciere-decizie realizată la începutul unei secvenţe a procesului de învăţămînt (ciclu de instruire, an de instruire, semestru şcolar, capitol, subcapitol, grup de lecţii, lecţie).

Evaluarea iniţială este realizată pentru: determinarea cunoştinţelor şi capacităţilor care reprezintă premie ale asimilării noilor conţinuturi şi formarea altor competenţe; pentru detectarea potenţialului de instruire (instruibilitatea), potenţialului de dezvoltare (dezvoltabilitatea) şi a potenţialului de educare (educabilitatea), adică a zonei dezvoltării proxime a elevului; pentru stabilirea unui punct "de plecare" ce ar servi drept reper la evaluarea progresului şcolar.

Evaluarea dinamică reprezintă strategia de măsurare-apreciere-decizie realizată pe parcursul unor secvenţe mai mici ale procesului de învăţămînt (capitol, subcapitol, grup de lecţii, lecţie) şi vizează rezultatele activităţii la diverse etape ale ei. Această strategie se realizează prin două tipuri de evaluare: sumativă (cumulativă) şi formativă (continuă) [2], care diferă prin accentuarea unor aspecte ale învăţării: evaluarea formativă este axată pe "a şti cum...", în timp ce evaluarea sumativă are în vedere "a şti că..." [1]. Evaluarea formativă se clasificăm: imediată (realizabilă prin observarea comportamentului şcolar al copiilor) şi suspendată (realizabilă prin verificări). Evaluarea sumativă, la rîndul ei, este efectuată printr-o suită de verificări parţiale, repartizate pe parcursul programului, ce finalizează cu o evaluare de bilanţ în care se cumulează rezultatele înregistrate, în cazul cînd evaluările sumative parţiale detectează carenţe în pregătirea elevului, se aplică evaluări detaliate, exploratorii şi/sau diagnostice.

Evaluarea finală reprezintă strategia de măsurare-apreciere-decizie realizată la sfîrşitul unor secvenţe mai mari ale procesului de învăţămînt (ciclu de instruire, an de instruire, semestru şcolar, capitol).

- Evaluarea iniţială este realizată la începutul oricărui segment al instruirii (lecţie, subcapitol, capitol, semestru şcolar, an de învăţămînt).
- Evaluarea formativă imediată, numită de B. Bloom "observare formativă", este integrată în metodele didactice utilizate şi poate fi realizată la orice etapă a lecţiei.
- Evaluarea formativă suspendată este efectuată după parcurgerea unei unităţi de instruire o lecţie sau o lecţie dublă. Poate fi integrată în evaluarea iniţială.

- Evaluarea sumativă parţială este realizată după parcurgerea unei unităţi de instruire mai mare, drept regulă, o temă sau un conţinut predat în decursul unei săptămîni (cel mult două, în funcţie de specificul disciplinei şcolare).
- Evaluarea sumativă de bilanţ este efectuată la sfîrşitul studierii unui capitol, la finele unui semestru şcolar, cumulîndu-se şi rezultatele înregistrate pe parcurs.
- Evaluarea finală este practicată la încheierea unui an de instruire sau a unei trepte şcolare.

Evaluarea este realizată întotdeauna cu un anumit scop. Diversitatea situaţiilor educative, precum şi spectrul larg de obiective presupun aplicarea unor variate strategii de evaluare, în unele cazuri apare necesitatea de a compara performanţele elevilor; în altele - de a determina nivelul achiziţiilor elevului în raport cu un obiectiv fixat. Există situaţii în care se impune identificarea abilităţii elevilor de a executa acţiuni necesare pentru rezolvarea unei probleme specifice; în alte situaţii se urmăreşte obţinerea unor informaţii generale despre performanţe în contextul dezvoltării preconizate şi al devierilor posibile. În sfîrşit, profesorul are nevoie de o înţelegere amplă, cuprin¬zătoare a comportamentului elevului.

Cerinţele enumerate pot fi executate prin utilizarea următoarelor strategii de evaluare: evaluarea normativă, evaluarea criterială, evaluarea detaliată, evaluarea exploratorie, evaluarea diagnostică.

Evaluarea normativă

Evaluarea care compară performanţele unui elev cu ale altora se numeşte evaluare normativă. Ea permite de a determina poziţia relativă a elevului în clasă, de a afla dacă întreaga clasă se înscrie în limitele unei norme stabilite la nivelul unităţii de învăţămînt sau la nivelul ţării. Evaluarea normativă creează posibilitatea de a măsura progresul şcolar. Cel mai frecvent se utilizează în activităţile de selectare.

Limite: informaţia obţinută este prea generală pentru organizarea procesului de formare; normele prestabilite deseori sunt inconvenabile pentru un elev (o clasă) concret(ă).

Evaluarea criterială

Evaluarea care măsoară performanţele individuale ale elevului la un obiectiv specific educaţional se numeşte evaluare criterială. Această strategie este orientată spre nivelul de performanţă al unui singur elev, realizările celorlalţi nefiind relevante.

Avantajele evaluării criteriale consistă în flexibilitatea şi adaptabilitatea ei la diverse curriculumuri, în posibilitatea măsurării capacităţilor specifice la diferite niveluri şi a identificării nivelurilor acceptabile de formare a capacităţilor.

Evaluarea criterială se utilizează la probele de absolvire, în evaluarea curentă.

Limite: lipsa informaţiei despre poziţia relativă a elevului în clasă; concentrarea pe nivelul de performanţă doar al unui singur elev.

Evaluarea detaliată

Rezolvarea oricărei probleme implică un complex de activităţi (problema în acest context are o semnificaţie foarte largă). Dificultăţile ce apar în acest proces sunt cauzate fie de lipsa unor capacităţi specifice, fie de inaptitudinea elevului de a integra capacităţile necesare într-o suită de paşi ce conduc la soluţionarea problemei, fie de faptul că abilităţile formate nu sunt aplicate în

situaţii noi. Evaluarea realizării unei sarcini, în cadrul căreia o capacitate este divizată în unităţi didactice şi măsurată-apreciată fiecare în parte, se numeşte evaluare detaliată.

Avantaje: selectarea obiectivelor de referinţă, identificarea paşilor ce conduc la rezolvarea problemei, evidenţierea unor unităţi de învăţare comune, pe care elevul trebuie să le stăpînească.

Evaluarea detaliată necesită un interval de timp mai mare şi în multe sisteme de învăţămînt este efectuată de specialişti în domeniu.

Evaluarea exploratorie

Evaluarea care se angajează să confirme că un elev a rămas în urma colegilor de clasă se numeşte evaluare exploratorie. Ea permite de a contura competentele la formarea cărora elevul întîmpină dificultăţi.

Evaluarea exploratorie este orientată pe curriculum: se face o trecere în revistă a deprinderilor de bază. Dacă în rezultatul evaluării sunt detectate discrepanţe neînsemnate între ceea ce realizează elevul şi ceea ce se aşteaptă de la el, atunci sunt proiectate acţiuni de remediere, în cazul unor discrepanţe mari, se recurge la o evaluare diagnostică.

Avantaje: posibilitatea de a evalua structura achi¬ziţiilor elevului, de a contura ariile de conţinut în care acesta se confruntă cu dificultăţi de învăţare.

Limite: perioada îndelungată de timp necesară pentru identificarea riguroasă a multiplelor capacităţi prevăzute de curriculum.

Evaluarea diagnostică

Evaluarea care se angajează să determine cauzele restanţelor unui elev se numeşte evaluare diagnos¬tică. Aceste cauze pot fi atît de ordin intern (proiectarea şi aplicarea nesatisfacătoare a intervenţiilor educative etc.) cît şi de ordin extern. La evaluarea diagnostică se recurge dacă: s-a stabilit că abilităţile şi comportamentul elevului diferă semnificativ de cele prevăzute pentru o dezvoltare şi formare normală; discrepanţa dintre nivelul achiziţiilor elevului şi obiectivele preconizate persistă sau este în creştere; discrepanta nu se înscrie în limitele variaţiei normale şi intervenţiile profesorului nu conduc la schimbări vizibile.

În cadrul evaluării diagnostice, profesorul observă comportamentul elevului în diferite situaţii şi condiţii. O informaţie pertinentă poate fi obţinută prin combi¬narea metodelor formale şi informale de evaluare.

Avantaje: posibilitatea depistării şi înţelegerii cauzelor ce provoacă probleme de învăţare, în consecinţă pot fi elaborate remedii precise.

Consumul mare de timp necesar pentru elaborarea instrumentelor de evaluare şi evaluarea propriu-zisă constituie principala dificultate la utilizarea acestei strategii de evaluare.

Aceste cinci strategii de evaluare reprezintă strategiile de bază utilizate în şcoală. Diferenţierea dintre ele nu este absolută. Şi evaluarea detaliată, şi evaluarea exploratorie, şi cea diagnostică sunt, de fapt, evaluări criteriale.

Evaluarea exploratorie presupune examinarea achiziţiilor elevului de la o "înălţime mare" (pot fi analizate numai elementele importante). Evaluarea criterială este o apreciere de la o "înălţime medie" (sunt vizibile practic toate detaliile). Evaluarea detaliată constituie o examinare "cu lupa" a landşaftului achiziţiilor (deşi sunt observate cele mai mici detalii, sunt explorate doar unele dintre

componentele landşaftului). Evaluarea diagnos¬tică este o cercetare "cu lupa", efectuată însă pe anumite paliere.

REPERE BIBLIOGRAFICE

1. Radu, I, T., Evaluarea în procesul didactic, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică - L4.,2000.
2. Cristea, S., Dicţionar de pedagogie, Chişinău-Bucureşti, Grupul editorial Litera-Eitera Internaţional, 2000.
3. Cristea, S., Evaluarea procesului de învăţământ (II) // Tribuna învăţământului, 563/2000.

PARTICULARITĂŢILE PSIHICE ALE ŞCOLARULUI MIC

PAVEL ANCUȚA

În şcoală succesul muncii instructiv – educative depinde în mare măsură de învăţător, de capacitatea lui de a îndruma practic activitatea copiilor, folosind cele mai noi metode şi mijloace pedagogice. Personalitatea învăţătorului se manifestă prin comportament şi echilibru, prin tact pedagogic, sinceritate, spiritul de dreptate şi responsabilitate, dragoste faţă de meseria aleasă, originalitatea mijloacelor de învăţământ şi capacitatea lui creatoare. Toate acestea au un efect puternic asupra copiilor. De aceea am simţit că datoria mea de dascăl este de a înţelege sufletul de copil, de a-l ajuta să depăşească greutăţile, nedumeririle ce se cuibăresc în gânduri. Nouă, învăţătorilor, ne revine o sarcină plină de răspundere, de a pregăti copiii ce se află într-o perioadă unică şi totodată decisivă a vieţii lor. Pentru aceasta este necesar să utilizăm, în desfăşurarea procesului de învăţământ, cele mai eficiente căi, cele mai variate metode şi mijloace care să asigure şi să stimuleze, în acelaşi timp, creşterea ritmului de instruire a cunoştinţelor.

Unul dintre aceste mijloace, folosite atât de frecvent în procesul de instruire şi educare a şcolarilor din primele clase care şi-a dovedit eficienţa din ce în ce mai mult în ultimul timp este jocul.

,,Nici o altă activitate nu are atâta răsunet în sufletul copilului ca jocul” (John Locke). În evoluţia ontogenetică a omului, jocul este asociat mai mult copilăriei, dar ar fi de reţinut că un adult care nu s-a jucat în copilărie este frustrat toată viaţa. Consider că nimic nu fură mai mult din existenţa umană, din formarea personalităţii, decât lipsa jocului în copilărie.

Fiecare activitate organizată şi desfăşurată cu copiii trebuie să fie o reuşită, să aducă de fiecare dată lucruri noi şi interesante pentru cei ce învaţă, astfel că, fiecare personalitate să cunoască modificări şi transformări pozitive.

Învăţătorul nu este doar cel care predă ci este cel care conduce activitatea elevului, deci este cel care îl îndrumă pe copil să înveţe. El este cel care ştie cât de mult poate să obosească copilul în activitatea sa de învăţare, aşa încât găseşte momentul oportun pentru a introduce în lecţie un moment de relaxare în care copilul să se simtă bine, să se simtă în largul lui, fără constrângeri, dar cu toate astea să continue învăţarea.

Rolul şi importanţa jocului constă în faptul că el facilitează procesul de asimilare, filtrare şi consolidare a cunoştinţelor, iar datorită caracterului său formativ, influenţează dezvoltarea

personalităţii copilului. El este şi un important mijloc de educaţie intelectuală, pune în valoare şi antrenează capacităţile creatoare ale şcolarului mic.

În cadrul activităţii mele la clasă, în calitate de cadru didactic, am utilizat jocul didactic şi am ajuns la concluzia că el ne ajută să cunoaştem mai bine înclinaţiile copiilor, dar mai ales că studiul lui ne oferă unul dintre cele mai bune ,,turnuri de observaţie" de unde putem avea o vedere de ansamblu asupra copilului, asupra copilăriei. Jocul ne permite să observăm multilateral copilul în viaţa sa motorie, afectivă, socială şi morală.

Cu timpul, jocul schimbă comportamentul unor copii timizi, nesiguri. El stimulează şi modelează procesele afectiv - emoţionale, îmbogăţind viaţa afectivă a copiilor şi ajutându-i să-şi stăpânească emoţiile.

Jocul are o importanţă deosebita în formarea şi dezvoltarea copilului pentru viaţă. J. Chateau spunea despre copilărie că aceasta este ,,ucenicia necesară vârstei mature şi nu putem ignora din această perioadă jocul – acest impuls irezistibil prin care copilul îşi modelează el însuşi propria statuie".

Am căutat să observ toate manifestările elevului, posibilităţile de afirmare în diferite situaţii noi, în timpul jocului şi în afara lui, felul cum reuşeşte să folosească în joc cunoştinţele, priceperile şi deprinderile intelectuale. Toate acestea mi-a oferit prilejul de a privi copilul, dea-l asculta şi a-l auzi, de a sesiza prompt momentul când acesta solicită ajutorul şi de a i-l acorda, căci numai astfel acesta va reuşi să înveţe să privească, să asculte, să verbalizeze ce a văzut, a auzit sau a făcut. Acest lucru îi dă posibilitatea să reacţioneze pozitiv, ascultând cu atenţie explicaţiile, privind şi observând conştient ceea ce i se demonstrează, participând activ la realizarea obiectivelor propuse.

La vârsta şcolarului mic, jocul are o dublă semnificaţie: pe de o parte el este cadrul în care se manifestă, se exteriorizează întreaga viaţă psihică a copilului, în joc copilul exprimându-şi cunoştinţele, emoţiile, satisfăcându-şi dorinţele, eliberându-se;

Pe de altă parte jocul constituie principalul instrument de formare şi dezvoltare a capacităţilor psihice ale copilului, nici una din funcţiile lui psihice neputând fi concepută şi imaginată în afara jocului.

Problema care se pune pentru cadrul didactic este aceea a stăpânirii căilor prin care elevii pot fi puşi în situaţia de a învăţa eficient, a cunoaşterii strategiilor de pregătire a elevilor pentru a fi capabili să înveţe în şcoală dar şi după terminarea ei.

Cercetând impactul jocului didactic asupra însuşirii corecte a diverselor cunoştinţe din domeniul matematicii şi limbii române, am pornit de la următoarea ipoteză: utilizarea jocului didactic în orice moment al lecţiei sporeşte eficienţa acestor lecţii prin angajarea motivaţiei intrinseci, căci jocul are o motivaţie subiectivă, pe când învăţarea şi munca au una extrinsecă.

Principalele cauze ale comportamentului perturbator al elevilor

Enache Mihaela

Eficiența actului educativ, ca act ce aparține domeniului relațiilor interpersonale, depinde de raporturile concrete zilnice dintre profesor și elev. Pe lângă incontestabila experiență pozitivă, acumulată în decursul anilor, în problema relației profesor-elev, se manifestă uneori prezența arbitrariului, a unor practici învechite și a unor prejudecăți, menținute de o atitudine conservatoare a profesorilor.

Cauzele comportamentului inadecvat, perturbator, al elevilor în clasă sunt:

1. antipatie în raport cu școala;
2. nevoia de recunoaștere socială;
3. izolarea socială;
4. comportamentul impulsiv;
5. ignorarea regulilor;
6. conflicte între sistemele opuse de reguli;
7. transferul afectiv;
8. agresivitatea umană înnăscută;
9. anxietatea;
10. modul de manifestare al profesorului.

O posibilă consecință a absenței unui proces de pregătire de către părinți a copiilor pentru integrarea armonioasă a celor mici în mediul școlar este reprezentată de apariția unui sentiment de antipatie al elevilor față de instituția de învățământ. Mai mult decât atât, această atitudine antitetică degenerează într-o perspectivă personală mult mai exagerată, conform căreia școala nu constituie decât un impediment pentru activitățile cu adevărat satisfăcătoare și relevante. În astfel de contexte, soluționarea situației fundamentată pe convențiile scrise ale școlii, sau chiar rezultate în urma unei înțelegeri cu clasa de elevi, este o strategie eronată datorită faptului că pedepsele atribuite încălcării acestor norme stabilite de comun nu sunt aplicabile în cazul unor astfel de elevi, al căror conduită indezirabilă are la bază premise mai mult de natură emoțională. Spre exemplu, pentru un copil care manifestă un comportament inadecvat datorită faptului că încă nu a reușit să se integreze în colectivul de colegi, drept urmare a unei stimulării superficiale anterioare a aptitudinilor de interacțiune socială, pedeapsa tradițională automată reprezintă o soluție temporară, mai recomandat fiind conturarea unui plan de acțiune pe termen lung, care să aibă ca finalitate centrală adaptarea elevului la mediul școlar.

În acest caz, sarcina profesorului este de a crește relevanța și sensul muncii școlare, apoi evitarea conflictelor de interese cu elevii în cauză. Rămâne posibilitatea motivării elevilor prin intermediul unor factori proprii instituției școlare, dar nu întotdeauna se obține rezultate semnificative:

- a oferi prin exemplul propriu un model pentru comportamentele dorite. Urmând exemplul profesorului, elevii își vor schimba propriul comportament. (exp. Cel dintâi arată un entuziasm pentru obiectul de studiu pe care îl predă și pentru lucrul cu elevii; entuziasmul este molipsitor și se va transmite și elevilor).
- a stabili o atmosferă pozitivă, de empatie pentru fiecare elev în parte, dar fără a pierde din vedere centrarea lor pe ceea ce trebui făcut în clasă.

- a preciza foarte clar faptul că merită să înveți, că fiecare lecție transmite ceva foarte important, chiar decisiv pentru viața elevilor, altfel, copiii vor încerca să se sustragă;
- de a utiliza ideile elevilor, pentru că în acest caz interesul și implicarea lor vor fi mai mari;
- a utiliza competiția, întrucât în mod natural elevilor le place să se întreacă și să câștige, să fie cei mai buni;

Nevoia de recunoaștere socială, mai ales din partea colegilor. Acest aspect surprinde tendința instinctuală a copiilor atât de a fi acceptați de cei din jur, cât și de a-și demonstra superioritatea. O strategie eficientă de a limita această practică de a testa limitele celor din jur este reprezentată de evidențierea realității, și anume, că elevul nu deține superioritatea în cadrul procesului de învățământ.

Acest fapt poate fi demonstrat facil prin intermediul valorificării raportului cadru didactic-elev. Mai precis, în momentul în care elevul încearcă să testeze limitele, profesorul trebuie de fapt să accepte această provocare, ignorarea de către profesor al acestei acțiuni determinând apariția credinței în interiorul elevului că acesta îi este superior adultului de la catedră.

Izolarea socială, unii elevi mai labili psihic simt nevoia acută de a fi doriți și acceptați de către colegii lor, pentru că se integrează mai greu, de obicei sunt marginalizați, ceea ce le provoacă un mimetism (capacitate de a imita) exagerat în raport cu comportamentul grupului; în dorința de a fi asemănători celorlalți membri ai grupului, vor exagera, provocând dificultăți de control profesorului.

Principalele cauze ale problemelor de disciplină sunt proprii câmpului educativ școlar și se pot grupa astfel:

2. probleme legate de profesor, datorate:

- lipsei de experiență;

- problemelor de comunicare eficientă;

- diferențelor de atitudine;

- problemelor personale;

- lipsei proiectării;

- resurselor materiale inadecvate;

- mediului școlar inadecvat.

1. probleme legate de elevi: unul dintre factorii frecvenți ai situațiilor conflictuale în sala de clasă îl constituie elevii. Astfel:

-presiunile din partea colegilor: poate avea un rol negativ (generând revoltă împotriva regulilor clasei și a profesorului, a școlii în genere, revolta va strânge aderenți datorită nevoii de afiliere a acestora).

-absența succesului academic: elevii care obțin de regulă note mediocre trăiesc sentimentul insuccesului, al neputinței de a se încadra în ritmul impus de colegi, sfârșind prin a-și pierde interesul pentru învățare și valorile școlii. Conștientizarea unei situații de acest tip, precum și deplasarea interesului către domenii care îi permit și lui să obțină succese (unele aflate la limita legalității) constituie un mediu favorabil pentru izbucnirea conflictelor în sala de clasă;

-hrana și somnul: un mediu familial ostil, care neglijează nevoia de hrană și de somn a elevului, devine premisa unor stări conflictuale, din cauza unei munci intelectuale de slabă calitate și a unei dispoziții ușor iritabile.

-plictiseala: nivelul stimulilor din mediul școlar diferă semnificativ de acela din mediul extrașcolar, acolo unde clipurile, reclamele, filmele, muzica creează deprinderi pentru intensități, dinamici și culori de neatins; ca atare, mediul școlar pare cenușiu, anost, chiar plictisitor. Gradul de plictiseală este accentuat și de lipsa de legătură dintre o bună parte din conținuturile predate la clasă și interesele reale ale elevilor.

Amplificarea crizei este favorizată și de intervențiile stângaci ori chiar de nonintervențiile cadrului didactic nepregătit și neabilitat din punct de vedere managerial pentru o asemenea situație. De obicei, situația de criză este recunoscută numai în momentele limită, deși fragmente ale acesteia au fost identificate anterior, limitând la maximum șansele de soluționare promptă.

În majoritatea situațiilor, cadrele didactice își centrează eforturile și atenția, controlul și concentrarea asupra situațiilor didactice, asupra activității de predare ignorând, de multe ori nu din rea-voință, diversitatea situațiilor educaționale.

Pentru a reduce și chiar elimina astfel de comportamente în rândul elevilor se vor utiliza strategii și tehnologii didactice moderne, centrate pe aspectul formativ al educației, care asigură selecționarea și întărirea comportamentelor adecvate, realizarea în condiții optime a conexiunii inverse, aprecierea performanțelor școlare ale elevilor pe baze științifice, obiective.

În activitatea didactică, se va înlocui autoritatea profesorului bazată pe principiul „magister dixit” cu una întemeiată pe relații în care profesorul are rol de îndrumător, coordonator și partener al activității elevului. Trebuie întreținute cu elevii relații colaborare, respect interpersonal, îndrumare, cu accentul mutat de pe “ce știe” elevul, pe “ce știe să facă” acesta. Principala activitate în procesul educativ nu este predarea, ci angajarea elevilor în investigații și lucrări independente .

Relațiile bazate pe stimă și respect reciproc presupun și un limbaj adecvat. Expresiile ironice și jignitoare tulbură atitudinea elevilor față de profesorul lor, îi provoacă pe aceștia, obstrucționează crearea unui climat favorabil în activitatea educativă.

Cunoscând valoarea aprecierii pozitive, se va aborda chiar o ușoară supraapreciere a performanțelor elevilor mei, fapt care a dus la creșterea motivației lor. Aprecierea unui elev mai mult decât merită, îl va motiva pe acesta să încerce să se ridice la nivelul aprecierii făcute, pentru a merita și a menține pe viitor aprecierea. Se va acorda o atenție sporită modului de distribuire a formelor de întărire, balanței pedepselor și recompenselor, a aprecierii pozitive și negative, pentru ca acestea să-și atingă scopul, generând efectul scontat la elevii din clasă.

Atunci când se folosește în mod exagerat dojana și când aceasta nu păstrează un caracter limitat, de genul „pentru astăzi nu ți-ai învățat lecția”, ci ia forma unei deprecieri globale, de genul „n-o să iasă nimic din tine”, “nu ești în stare de nimic”, se poate ajunge la o depreciere a personalității elevului.

Se vor aprecia pozitiv elevii așa-zis “dificili” chiar și pentru unele progrese minore, încercându-se, în felul acesta, să li se dezvolte acestora, în mod permanent, încrederea în forțele proprii.

Se va crea o atmosferă de bună dispoziție în clasă, știind că aceasta reprezintă o condiție absolut necesară pentru asigurarea succesului școlar și evitarea eșecului școlar, fiecare lecție desfășurându-se într-un climat afectiv pozitiv.

Bibliografie

1. Bass, BM., Manual de conducere: Teorie, cercetare și aplicații manageriale (ed. a treia), New York, The Free Press, 1990 ;
2. Comer, JP., Educarea copiilor săraci din minorități, Scientific American, 259, 42-48, 1998 ;
3. Usova, GM., Reducerea problemelor de disciplină în școlile primare: abordări și sugestii, Washington, DC: Biroul Educației, 2001;
4. Rick Reis , Dealing with disruptive student behavior. Tomorrow's Teaching and Learning, Stanford'Tomorrow Professor Postings. Stanford University, 2020 ;
5. Thomas Gordon, Teacher Effectiveness Training. Hardcover, 2002 ;
6. Varinder Unlu, Managing disruptive behavior in the classroom. Cambridge University Press, Cambridge.org, 2017 .

ROLUL COMUNICĂRII ÎN PROCESUL EDUCAȚIONAL

TREPĂDUȘI MARIA

Comunicarea didactică este o comunicare instrumentală, direct implicată în susținerea unui proces sistematic de învățare, este o formă de interacțiune profesor-elev, prin care profesorul transmite mesajul său didactic, folosind procesul de predare-învățare-evaluare în scopul realizării obiectivelor cadru propuse de programa școlară.

Omul a dezvoltat un sistem propriu de comunicare prin intermediul căruia indivizii își pun în comun experiența proprie pentru a construi tezaurul experienței umanității. Prin natura sa omul este o ființă comunicațională, iar comunicarea este procesul esențial prin care fiecare poate comunica și interacționa cu ceilalți. În cadrul școlar elevul are posibiltatea de a comunica și cu colegii lui, cu elevii mai mari sau mai mici dar și cu profesorii care împărtășesc din experiența lor de viață, din cunoștințele dobândite elevilor lor.

Comunicarea școlară presupune învățarea ascultării și a dezvoltării vorbirii. Rolurile sociale, modurile de interacțiune verbală, statuarea unor relații democratice sunt învățate prin exercițiul comunicării. Încă începând de la vârsta de 2-3 ani, în interiorul familiei, apoi la grădiniță, apoi la școală, în societate, în grupul de prieteni, comunicarea este esențială, iar lipsa comunicării poate aduce grave prejudicii oricărei persoane.

Comunicarea desemnează actul cunoașterii prin vehicularea cuvintelor și reprezintă centrul universului educațional. Deci, experiențele de învățare școlară cu cât sunt mai numeroase și elaborate cu atât pot genera soluții pentru creșterea eficienței comunicaționale. În cadrul procesului educațional eficiența comunicării didactice este dependentă atât de gama competențelor profesionale și aptitudinale de a comunica ale profesorului cât și de capabilitățile psiho- intelectuale ale elevului.

Putem numi fenomenul ca fiind acțiune și retroacțiune (feed-back și feed-forward). Comunicarea poate fi reglată prin ajustări noționale , dublarea semnelor și a semnificanților (comunicarea verbală, nonverbală și paraverbală), înlăturarea barierelor dar și a blocajelor, controlul contextului emoțional, comunicațional și al proximității. Un act comunicațional poate îmbrăca forme autentice, inedite, artistice prin intermediul unor simboluri și semnificații social

generalizate, ceea ce permite construirea de relații interpersonale durabile. Cuvinte cheie : comunicarea didactică, aptitudini comunicaționale, competență comunicațională, eficiență comunicațională.

Mereu feed-back-ul dintre cei doi actori: emițător și receptor este susținut prin cuvânt, prin dialog. Astfel are loc schimbul de roluri, idei, sentimente, atitudini, acțiuni (Manea, Chiș, 2016). Există diferențe între capacitatea de comunicare și competența de comunicare. Dacă capacitatea de a comunica a fiecărei persoane este determinată genetic, fiind ereditară, vine cu ea (sau nu) pe lume, competența de a comunica este dobândită numai prin studiu, prin învățare.

Comunicativitatea se exprimă prin sociabiliate, disponibilitate spre interacțiune, împărtășire și dialog, deschidere și flexibilitate, ascultare și înțelegere, simpatie și empatie.Componența discursivă a cadrului didactic vizează transpunerea mesajului educațional , asigurând prin aceasta funcțiile comunicării didactice. Aceasta poate fi reprezentată pe două planuri : planul cognitiv și planul retoric. În ceea ce privește planul cognitiv aceasta presupune capacitatea profesorului de a programa și folosi strategii discursive cognitive: de descriere, de argumentare, de exemplificare, de explicare, de demonstrație. Planul retoric se referă nu doar la transmiterea ideilor, sec, fără implicare, ci și la arta de a vorbi unui auditoriu, printr-o argumentare bogată, riguroasă, un stil ales, dar și un limbaj agreabil.

În practica educațională dialogul este autentic dacă există interacțiune dar și o relație de parteneriat între membri, dacă fiecare personalitate se angajează în întregime, se exprimă cu sinceritate, manifestă dorință și deschidere, pentru că se simte aprobată, ascultată, importantă, pentru că dorește să înțeleagă, să fie înțeleasă, la nevoie să își poată modifica atitudinile și intențiile și să poată comunica cu ceilalți într-o căutare comună și continuă (Stan, 2010, p.89) . În cadrul demersului didactic de predare-învățare- evaluare profesorul dar și elevul folosesc cuvântul în actul educațional, comunicațional derulat.Așa, din această perspectivă, comunicarea didactică devine o cheie a succesului școlar (Manea, Chiș, 2016).

G. Leroy (1974), sesizează aspecte importante ale dinamicii situației de comunicare: profesorul controlează comunicarea, unii elevi sunt ignorați, alții sunt provocați mai des, nu se manifestă interacțiuni laterale (între elevi). Există două stilluri de comportament la cadrele didactice: dominant, centrat pe profesor și interogator, centrat pe elev. Probabil că aceste stiluri ar trebiu folosite sau practicate fără a se exclude unul pe altul, în funcție de situație, complementar.

Plecând de la constatarea că în spațiul școlar comunicarea evidențiază nevoile personale și de grup ale actanților comunicaționali, apreciem că știința, practica și arta comunicării se îmbină și se susțin reciproc în eficientizarea comunicării. Comunicarea, prin cuvânt este necesară și în relația profesor –părinte, pentru că numai așa se pot obține rezultate bune și în relația profesor- profesor, dar și în relația profesor- autorități.

Este de datoria noastră de cadre didactice să facem tot ce ne stă în putință pentru ca procesul instructiv – educativ să se desfășoare în cele mai bune condiții, cu rezultate cât mai bune, ceea ce este în folosul tuturor.

BIBLIOGRAFIE:

Doyle, W .,(2006). Ecological approchaes to classroom management in C. Evertson și C. S. Weinstein (eds), Handbook for Classroom Management: Resarche , Practice, and Contemporaty Issues, Mahvah, NJ, Lavrance Elbraum.

Frunză, V., (2003), Factori favorizanți și perturbatori ai comunicării didactice, Constanța, Ovidius University Press.

CVINTETUL

PĂUN FLORENTINA NICOLETA

Metoda cvintetului constă în elaborarea unui text scurt versificat prin intermediul căruia se reflectează, se sintetizează, se rezumă un concept, o idee, o noțiune învățată anterior.

Demersul propriu zis constă în alcătuirea unei poezii de cinci versuri (cvintet) care să oglindească perfect rodul reflecției elevilor asupra unei noțiuni însușite, fiecare dintre ele trebuind să răspundă la o serie de cerințe exacte .

Regulile de întocmire a unui cvintet:

Versul 1: precizează printr-un substantiv, subiectul;

Versul 2: utilizează două adjective pentru a descrie subiectul;

Versul 3: scrie trei verbe referitoare la acțiuni proprii subiectului;

Versul 4: notează patru cuvinte care să îți exprime starea afectivă față de subiect;

Versul 5: redă într-un singur cuvânt, esența subiectului.

Prin cvintet, se poate realiza feedback-ul ideilor, sentimentelor, convingerilor din lecția învățată și nu numai. Formarea deprinderilor de a scrie cvintete le dă o mare satisfacție elevilor. Ei se cred deja poeții clasei și simt că sunt apreciați pentru acest lucru.

Exercițiul se realizează la început cu întreaga clasă, dar după ce și-au format deprinderile de a crea, elevii sunt lăsați să facă acest lucru singuri. Elevii buni la învățătură, după ce și-au îndeplinit sarcinile date, își pot umple timpul cu astfel de preocupări, folosind timpul de activitate la maxim cu astfel de itemi subiectivi, care valorifică inteligența lor verbală-lingvistică. Elevii care reușesc să scrie cvintete au o gândire critică asupra lucrurilor, au sentimentul victoriei în lupta cu potrivirea si căutarea cuvintelor.

Avantajele acestei metode sunt:

- transformă elevul din obiect în subiect al învăţării;
- este coparticipant la propria formare;
- angajează intens toate forţele psihice de cunoaştere;
- dezvoltă gândirea critică;
- asigură elevului condiţiile optime de a se afirma individual;
- dezvoltă motivaţia pentru învăţare;
- permite evaluarea propriei activităţi.

Dezavantajele acestei metode sunt:

- dacă această metodă se desfășoară în grupe/echipe se poate crea haos;

 poate exista riscul ca unii elevi să se sustragă sarcinilor date, de exemplu, în grupe / echipe, unii muncesc, alții pierd vremea; elevii înșiși resimt uneori această modalitate de învățare ca fiind insuficientă.

În concluzie, prin măiestria şi priceperea de care dăm dovadă putem dezvolta creativitatea elevilor, dar putem ajunge și la o autostimulare a creativităţii.

APLICAȚIE

1. Clasa: a III- a
2. Subiectul: Primăvara
3. Competența specifică vizată: 4.2. Redactarea unor texte funcționale simple care conțin limbaj vizual și verbal
4. Obiectivul operațional: Să prezinte sub forma unui cvintet, informațiile esențiale dintr-un text citit;
5. Forma de organizare: frontal, individual
6. Mijloacele didactice utilizate: foi de hârtie, pix
7. Momentul lecției în care aplicăm metoda: obținerea performanței
8. Durata: 5-7 minute
9. Tipul lecției: fixare și sistematizare

Copii, pentru a vă insuși cât mai bine noțiunile discutate despre anotimpul primăvara, o să alcătuiți fiecare dintre voi câte un cvintet. Aveți la dispoziție maxim 7 minute.

Regulile de întocmire a unui cvintet:

♦ primul vers este format din cuvântul tematic;

♦ al doilea vers este format din două cuvinte care să arate însuşirile cuvântului tematic;

♦ al treilea vers este format din trei cuvinte care să exprime acţiuni ale cuvântului tematic);

♦ al patrulea vers este format din patru cuvinte ce alcătuiesc o propoziţie prin care se afirmă ceva esenţial despre cuvântul tematic;

♦ al cincilea vers este format dintr-un singur cuvânt, care sintetizează tema/ideea.

Bibliografie

1. Cristea, S. (2004). Studii de pedagogie generală. București; Editura Didactică și Pedagogică

2. Ilie, E. (2014). Didactica limbii și literaturii române. București: Editura Polirom

CREATIVITATE DIDACTICĂ ÎNTRE TRADIȚIONAL ȘI MODERN

Abu-Akil Anca Ioana

Dacă realizăm o scurtă analiză comparativă între învățământul tradițional, care în cea mai mare parte este centrat pe cadrul didactic și cel modern, cu anumite particularități ce îl fac diferit de cel dintâi și le vom suprapune peste actualul sistem de învățământ vom observa că acesta din urmă este de fapt o îmbinare a celor două sisteme și că teoretic niciun cadru didactic preocupat de un act educațional de calitate nu ar trebui să poarte nicio luptă interioară sau să aibă vreun dubiu în vederea echilibrării acestei balanțe. În vederea dezvoltării gândirii critice și autonome pentru copii, trebuie să utilizăm, cu precădere unele strategii activ-participative, creative. Acestea nu trebuie rupte de cele tradiționale deoarece marchează un nivel superior în spirala modernizării strategiilor didactice însă nici metodele tradiționale nu trebuie îndepărtate atât timp cât încă sunt de neînlocuit.

Tradiționalismul se referă la valorile și metodele de predare-învățare-evaluare folosite de-a lungul timpului și care se regăsesc și astăzi în foarte multe unități de învățământ, fie că sunt din mediul urban sau rural. Aceste metode sunt axate pe predarea frontală de cele mai multe ori, cadrului didactic revenindu-i cele mai multe sarcini, responsabilități iar educatului un rol preponderent pasiv în contextele de învățare la care participă. Pe de altă parte, modernismul, în cazul educației, este reprezentat de o abordare orientată către educat, în care se pune accent pe inovație, pe interacțiune, pe colaborare, pe creativitate atât din partea cadrului didactic cât și a copiilor, pe stimularea gândirii critice, pe dezvoltarea abilităților practice astfel încât să fie puse la îndemână și valorificate situații de învățare autentică. Toți cei implicați în realizarea actului educațional, fie că suntem părinți, preșcolari, școlari, cadre didactice, cu toții ne dorim să găsim echilibrul între tradițional și modern astfel încât învățarea să fie practică și nu doar teoretică, să fie bazată pe cunoaștere și nu doar pe transmiterea cunoștințe, pe formarea unor abilități de lucru concrete, nu abstracte.

Această abordare didactică contemporană, în strâns acord cu toate provocările la care este supus sistemul de învățământ românesc, poate să îmbine armonios elemente de tradițional și modern pentru a crea un mediu de învățare captivant, eficient, care stimulează. Fără niciun dubiu, tradiționalismul este valoros în stabilirea unui cadru solid care facilitează însușirea cunoștințelor de bază atunci când vine vorba de un subiect/concept nou. Astfel, o prezentare frontală a informațiilor esențiale cu ajutorul metodelor tradiționale se dovedește foarte utilă în formarea unei baze solide de cunoștințe pe care mai apoi să se poată construi cu ajutorul metodelor moderne, inovative și a creativității.

Totodată, modernismul poate aduce valoare prin stimularea interesului și implicarea activă a educaților în procesul educativ. Utilizarea tehnologiei, metodele de grup, interactive pot contribui în foarte mare măsură la formarea și dezvoltarea unor priceperi și deprinderi, la însușirea temeinică a cunoștințelor, la descoperirea unor aptitudini, la dezvoltarea unor abilități necesare în viața reală, cu toate provocările ei, la toate vârstele. De asemenea aceste metode moderne dezvoltă creativitatea, gândirea critică, oferind contexte de învățare continuă, contexte care să susțină descoperirea și dezvoltarea potențialului fiecăruia, ținându-se totodată cont de ritmul și stilul propriu de învățare.

Creativitatea didactică poate să îmbine aceste două abordări în moduri inovatoare și personalizate care să permită individualizarea și care să se adapteze nevoilor și intereselor copiilor. Un cadru didactic creativ va îmbina cu ușurința într-o activitate aspectele teoretice cu cele practice, va face uz de tehnologie în sala de grupă, va stimula și va organiza multiple și diverse activități de grup în așa fel încât să ofere copiilor experiențe de învățare holistică.

Mai mult decât atât, creativitatea didactică poate să transforme actul de predare într-o experiență atractivă, dinamică, plină de satisfacții pentru cadrul didactic. O abordare creativă presupune

deschiderea către nou și permite explorarea unor posibilități variate în procesul de predare și evaluare, toate acestea conducând fără echivoc la găsirea celor mai potrivite strategii didactice.

În concluzie, o conduită creativă poate să ofere ocazii și oportunități pentru a îmbina tradiția și inovația în procesul instructiv, la orice nivel de învățământ se desfășoară acesta. A găsi echilibrul între tradițional și modern este o reală provocare, dar cu ajutorul creativității, implicării și dedicării cadrului didactic, experiența educațională poate să fie una extraordinară atât pentru copii, cât și pentru profesori, deopotrivă.

Bibliografie

- Albu, G. (2002)-În căutarea educaţiei autentice, Iași, Editura Polirom
- Badea, L.(2017)-Creativitatea în educație:abordări și tehnici inovatoare, București, Editura Educația 2000
- Crăciun, R.(2016)- Elemente de creativitate didactică în activitatea de predare, București, Editura Didactică și Pedagogică
- Stan, E. (1999)-Profesorul, între autoritate şi putere, București, Editura Teora
- Vlăsceanu, L.(2015)- Inovație didactică: provocări și perspective în contextul educației contemporane, Cluj-Napoca, Editura Presa Universitară Clujeană

CREATIVITATEA LA PREȘCOLARI

TÎRÎLĂ DORINA

Preşcolaritatea este apreciată ca vârsta ce cuprinde cea mai importantă experienţă educaţională din viaţa unei persoane. Din prisma formării personalităţii, creativitatea capătă sensul de potenţial creativ, de suma de însuşiri sau factori psihici ai unor viitoare performanţecreatoare.Termenul de ,,creativitate” își are originea în cuvântul latin ,,creare” care înseamnă a zămisli , a făuri, a crea, a naște. Însăși etimologia cuvântului ne demonstrează că termenul de creativitate definește un act dinamic, un proces care se dezvoltă, se desăvârșește si își cuprindeatât originea cât și scopul. El a fost introdus în psihologie de G. W. ALLPORT, pentru a desemna o formațiune de personalitate. În opinia lui, creativitatea nu poate fi limitata doar la unele dintre categoriile de manifestare a personalității , respectiv la aptitudini, atitudini sau trăsături temperamentale. Psihologii susţin că a fi creativ înseamnă a crea ceva nou, original şi adecvat realităţii.

Educatoarea trebuie să stimuleze potenţialul creator alcopilului, prin activităţile desfăşurate în cadrul programului din grădiniţă iar modalităţile şi mijloacele care pot fi utilizare sunt multiple. O educatoare creativă oferă copilului învăţare autoiniţiată, atmosferă neautoritară, stimulează curiozitatea copilului spre a descoperi noul,încurajându-i procesele gândirii creative. Aceasta înseamnă că, îl îndeamnă pe copil să caute noi legături între cunoştinţe, să facă asociaţii, să-şi imagineze, să găsească noi soluţii la diferite probleme ce i se pun şi să facă propuneri.Instaurarea unui climat favorabil este o altă condiţie principală, o conlucrare fructuoasă între copil şi educatoare, un climat caracterizat printr-o tonalitate afectivă, pozitivă, de exigențăşi înţelegere. La fel de important este stimularea efortului personal al copilului şi stimularea lui în aducerea unei contribuţii proprii, de a fi original, inventiv, creator.

Activităţile artistico-plastice-contribuie în mod deosebit la educarea gustului pentru frumos şi trezesc interesul copiilor în a-şi compune singuri modelele determinându-i să-şi exprime ideile originale şi să-şi pună în practică iniţiativele. În acest scop, în zona de interes,,Artă" educatoarea pune la dispoziția preșcolarilor o gamă de material din care copii pot realize diverse obiecte. Pentru a capta interesul copiilor, se pot pune materiale din natură: crenguțe, pietricele, flori, frunze; material sintetice: fire de lână, hârtie creponată, polistiren, staniol,mărgele, paste făinoase etc.

Activităţile practice sunt desfăşurate de către copii cu mult interes si plăcere. Prin desfășurarea acestor tipuri de activități, copilul își dezvoltă motricitatea fină, grosieră, se familiarizează cu proprietățile diferitelor materiale puse la dispoziție și nu în ultmul rând își dezvoltă creativitatea, confecționând diferite lucruri cu materialele puse la dispoziție de cătreeducatoare. Trebuie să profităm de motivaţia lor internă pentru a optimiza atingere aunor obiective de dezvoltare psihomotrică a copiilor, obiective pe care nu le putem realiza prin alte forme de activitate

O importanţă decisivă pentru dezvoltarea imaginaţiei o constituie jocurile de rol.

În activitatea de joc copii învaţă a substitui un obiect prin altul, a-şi asuma cele mai diverse roluri.Această capacitate şi stă la baza dezvoltării imaginaţiei. În jocurile copiilor de vârstă preşcolară superioară obiectele substituente nici nu sunt obligatorii, tot aşa cu nu sunt obligatorii nici multe din acţiunile de joc. Ei învaţă a identifica obiecte şi acţiunile cu ele, creând noi situaţii de joc înimaginative. Ca activitate primordială, jocul are o importanţă deosebită pentru dezvoltarea gândirii reflexive. Reflexia condiţionează comportamentul adecvat al omului printre ceilalţi semeni.Jocul contribuie la dezvoltarea reflexiei, deoarece în cadrul lui apare posibilitatea reală dea controla, cum se execută acţiunea ce face parte din procesul comunicării. Astfel jucându-se de-a spitalul, copilul plânge şi suferă asemenea unui pacient, fiind totodată mulţumit de sine că a executat al rolul pe care şi l-a asumat.

Creativitatea prin bogăţia conţinuturilor îl ajută pe copil să perceapă, să descopere, săcreeze, să însuşească cunoştinţe, să-şi formeze competenţe şi aptitudini. E cunoscut sloganul „Creaţia e necesară, deoarece fără ea nu există prezent şi viitor. În decursul vieţii pe pământomul a tot creat, el fiind tot o creaţie, a lui Dumnezeu. O adevărată creaţie este aceea prin careautorul îşi exprimă trăirile interioare." Adulţii trebuie să contribuie la încurajarea copiilor în exprimarea emoţiilor, propunerilor,sentimentelor: copiii trebuie să fie învăţaţi să-şi folosească imaginaţia în exprimarea emoţiilor,un copil trebuie să fie apreciat pentru efortul pe care l-a depus în realizarea sarcinilor.

BIBLIOGRAFIE:

1.Cristea, S., (1998), Dicționar de termeni pedagogici, Editura „Didactica și Pedagogică.

2.Ezechil, L., Păişi Lăzărescu, M. (2001), Laborator preşcolar, Editura V&I Integral,Bucureşti;

3.Roco, M., (2001), Creativitate și inteligență emoțională, Editura Polirom, Iași

4.Răfăilă, E., (2020), Educarea creativităţii la vârsta preşcolară, Editura Aramis, Bucureşti

IEPURAȘUL DEMOCRAT

Cioroianu Simona

De când cu democrația,

Vremurile s-au schimbat...

Parcă ...nici Iepurașul ...

Nu mai e ce-a fost odat”

Cum era el silitor,

Cu iubire de copii;

Acum s-a modernizat,

Să-ți mai pui tu, pofta-n cui.

Noi cu drag îl așteptam, Felicitări

îi pregăteam.

Dar , pare c-am ...plictisit,

Tot la fel ca și școlari,

De la școală au chiulit. De

ce să se mai streseze,

Bucurii să dăruiască?

Că școlarii fără chef, De

școală nu le mai pasă.

Se gândește , zău, așa:

La ce să muncesc , măi, frate?

C-ăstora din țara asta,

De învățat nu le mai arde!

Așa că....mă pregătesc,

De-o vacanță-n Tenerife!

Că dacă mai stau aici,

Fără chef și fără bani,

O s-ajung ca și în țară:

Hai la ajutor social!

Leadership și management în educație

Stîrcea Denisa

A fi un bun manager implică multă muncă, un plan de acțiuni care poate fi planificat, dar și care se modifică spontan în funcție de situațiile care intervin. Niciun om nu va fi un bun manager dacă va aștepta ca problemele și situațiile neplăcute să se rezolve de la sine și nu va lua atitudine.

Însușiri de personalitate necesare unui cadru didactic din perspectiva rolului de manager:

Zece calități ale managerului:

- -cooperant: mai presus de rangul de manager trebuie să fie inițiativa de a lucra împreună cu ceilalți în atingerea obiectivelor, un lider lucrează cu ceilalți și îi inspiră;
- -empatic: liderul trebuie să fie capabil să se pună în locul altora când ia decizii care îi afectează pe ceilalți;
- -diplomat: multe situații trebuie tratate cu tact, pentru că un manager este imaginea unei întregi instituții/ clase;
- -asertiv: o persoană asertivă își recunoaște în mod ferm drepturile și are o atitudine deschisă în demersul ei, acceptă răspunsuri negative, dar menține respectul mutual, fiind deschisă la negociere;
- -entuziasmat: un lider încântat de grupul pe care îl reprezintă aduce un suflu nou și o stare de bine generală;
- -creativ: deși realist, liderul trebuie să dea dovadă de creativitate în decizii, să nu îi fie teamă să își asume responsabilitatea pentru anumite hotărâri în premieră;
- -spiritul întreprinzător: liderul trebuie să fie un vizionar, dar și o persoană practică, care să folosească resursele chibzuit;
- -informat: un lider trebuie sa fie în ton cu legislația, cu metodologiile, să aibă surse de informare și să ofere opinii specializate din domeniul său;
- -bun organizator: resursele umane și financiare trebuie gestionate eficient;
- -bun evaluator: la finalul fiecărei zile și nu numai la finalul mandatului de director, un manager trebuie să pună în balanță efortul din ziua respectivă față de rezultatele obținute, pentru a afla cea mai eficientă strategie.

După modul de folosire a autorității formale (modul de exercitare a puterii de către manager) a devenit clasica clasificarea facuta de Kurt Lewin in anul 1939. Aceasta clasificare stă la baza întregii tipologii a stilurilor de conducere, unanim acceptată de specialiști; ea a fost diversificată și nuanțatăpe parcursul extinderii și aprofundării cercetării aspectelor referitoare la psihosociologia conducerii.

Structura tipică a stilurilor manageriale în raport de exercitarea puterii de către conducători cuprinde cunoscutele trei tipuri de stiluri manageriale: autocratic (autoritar); democratic (participativ); liberal (permisiv sau"laissez-faire).

a) Stilul autocratic (autoritar) pune accent pe dirijare și control ierarhic, disciplină riguroasă și răspunderea subalternilor.

Trăsături favorabile acestui stil: rigiditate, centralizarea autorității, decizii unipersonale, concentrarea puterii, asumarea răspunderii, respingerea participării altora, capacitatea de corecție prin sancțiuni, îndrumare excesivă, manager laconic în explicații, critic aspru.

b) Stilul democratic (participativ) se caracterizează prin descentralizarea autorității (puterii).

Trăsături favorabile acestui stil: decizii unipersonale, dar rezultate din consultare, autoritate personală autentică, capacitate de colaborare, încurajarea exprimării propriei opinii, încredere în subordonati, aprecierea creativității și a inițiativei, nu

se neglijează problemele subordonaților, atitudine flexibilă, constituirea unui climat de muncă agreabil, relații bazate pe tact si bunăvoință.

c) Stilul liberal (permisiv sau "laissez-faire') este caracterizat prin lipsa intervenției managerului în organizarea și coordonarea grupului din subordine.

Trăsături favorabile acestui stil: angajare redusă la îndeplinirea obiectivelor, deplină libertate de decizie și acțiune a subalternilor, folosirea autorității foarte puțin, lăsarea subordonaților să se organizeze singuri.

Bibliografie:

JOHN DEWEY – Democraţie şi educaţie, 1972, E. D. P.

ŞERBAN IOSIFESCU - Manual de management educaţional, 1997

ROMIŢĂ IUCU – Managementul şi gestiunea clasei de elevi, 2000, ed. Polirom

EMIL PĂUN – Şcoala abordare sociopedagogică, 1999, ed.Polirom

EMIL STAN – Profesorul între autoritate şi putere, 1999, ed., Teora

CĂTĂLINA ULRICH- Managementul clasei-Învăţare prin cooperare,2000, ed.,Corint

Pe ulițele satului-Tradiții și obiceiuri de iarnă

GIUREA CLAUDIA/ MORMONEA IRINA

Tradițiile sunt tezaurul sufletului românesc și avem obligația să le păstrăm și să le ducem mai departe fiindcă doar așa vom fi demni să viețuim pe plaiurile unde s-au zămislit cuvintele românești.

La români sărbătorile de iarnă în special Crăciunul sunt sărbătorile de suflet. Amintirea copilăriei ce ne revine puternic în suflet și în minte, zăpezile bogate și prevestitoare de rod îmbelșugat , colindele și clinchetele de clopoței, mirosul proaspăt de brad , dar și de cozonaci,nerăbdarea așteptării darurilor sb pomul de iarnă, toate crează în sânul familiei o atmosferă de liniște și iubire.

Sărbătorile de iarnă la români încep o dată cu Postul Crăciunului și țin până la Sfâtul Ion.Este o perioadă bogată în obiceiuri, diferite de la o zonă la alta,având în centru marile sărbători creștine prăznuite în această perioadă.Pe 6 decembrie, este ziua Sfântului Nicolae, iar după

tradiția populară , aceasta este prima zi de iarnă.Credincios, Sfântul Nicolae, este făptuitor de minuni și martir pentru credința în Iisus.La români, Sfântul Nicolae, este închipuit ca un moș cu barba albă care poate aduce ninsoarea scuturându-și bărbia.Datorită tradiției occidentale, Moș Nicolae este cel care aduce cadouri celor mici.În seara din ajun(5 decembrie), părinții pun în încălțămintea copiilor , pe care aceștia și-o pregătesc cu mare grijă , multe dulciuri și uneori jucării.În unele locuri există și obiceiul de a pune alături de cadouri și o nuielușă, care artrebui să îi cumințească, măcar în principiu, pe copiii care nu s-au purtat bine în timpul anului.Acum , la vremea maturității, ne amintim cu drag de acele seri minunate când ne pregăteam cizmulițele și așteptam cu nerăbdare să vină Moș Nicolae să ne lase dulciuri și jucării.Sfântul Nicolae moștenește la moartea ambilor părinți , toată averea familiei pe care se hotărăște să o folosească în scopuri umanitare, ajutându-i pe cei săraci.

Cel mai important este Crăciunul considerat ca sărbătoarea nașterii Domnului nostru Iisus Hristos. Oamenii au adaptat-o creând tradiții și obiceiuri conform culturii lor specifice. Obiceiull cel mai iubit de Crăciun este datina Bradului de Crăciun, o practică veche, pe care unii o consideră chiar mai veche decât creștinismul și care simbolizează „pomul vieții“.Cei care îi atribuie o semnificație creștină, spun că bradul este “pomul cunoașterii binelui și răului”, împodobirea acestuia cu mere roșii amintind de păcatul originar.De altfel, așa a fost consemnat istoric primul brad împodobit despre care vorbesc documentele: în anul 1605, a fost înălțat la Strasbourg, întro piață publică, un brad împodobit cu mere roșii.

Noaptea, Moș Crăciun aduce daruri , pe care le pune sub brad, numai celor care merită.Crăciunul mai este numitt și sărbătoarea familiei , este ocazia când toți se reunesc, părinți, copii, nepoți, își fac daruri, se bucură de clipele petrecute în jurul mesei.

Despre Moș Ajun se spune că a fost baciul aflat în slujba lui Moș Crăciun, stăpânul satului unde Maica Domnului l-a născut pe Iisus Hristos.

Începând cu Ignatul și sfârșind cu zilele Crăciunului, prin alte părți începând cu zilele Crăciunului, iar prin altele obișnuindu-se numai în ziua de Sfântul Vasile, există obiceiul ca flăcăii să umble cu țurca, capra sau brezaia.

Ca și la celelalte jocuri cu măști practicate în timpul sărbătorilor de iarnă, și în jocul caprei, șiau făcut loc, pe lângă măștile clasice(capra, ciobanul, țiganul, butucarul), măștile de draci de moși care, prin strigăte, chiote, mișcări caraghioase, măresc nota de umor și veselie, dând uneori o nuanță de grotesc.

Jocul “caprei” (uciderea , bocirea, înmormântarea, învierea) la origine a fost, desigur, un ceremonial grav, nun element de cult.În cadrul sărbătorilor agrare joculo a devenit un ritual menit să aducă rodnicie anului care urmează, spor de animale în turmele păstorilor, succesul recoltelorinvocat și evocat de boabele care se aruncă de gazdă peste cortegiul “caprei”.

Capra joacă dupa fluier, iar la terminare, unul din flăcăi , apropiindu-se de masa unde sunt membrii familiei, începe să vornicească.

Sorcova este un obicei de Anul Nou, copiii purtând o crenguță înmugurită de copac sau o sorcovă confecționată dintr-un băț în jurul căruia s-au împletit flori de hârtie colorată.Numele de sorcovă vine de la cuvântul bulgar surov(verde fraged), aluzie la ramura abia îmbobocită, ruptă dintr-un arbore.Înclinată de mai multe ori în direcția unei anumite persoane, sorcova joacă întrucâtva rolul unei baghete magice, înzestrate cu capacitatea de a transmite vigoare și tinerețe celui vizat. Textul urării , care amintește de o vrajă , nu face decât să întărească efectul mișcării sorcovei.

Steaua. De la Crăciun și până la Bobotează copiii umblă cu steaua, un obicei vechi ce se întâlnește la toate popoarele creștine.Acest obicei vrea să amintească steaua care a vestit nașterea lui Iisus i-a călăuzit pe cei trei magi.

Dansul ursului-Umblatul cu Ursul, este întâlnit doar în Moldova, de Anul Nou. Ursul este întruchipat de un flăcău purtând pe cap și umeri blana unui animal, împodobită în dreptul urechilor cu ciucuri roșii. Masca este condusă de un „ursar", însoțită de muzicanți și urmată , adesea , de un întreg alai de personaje(printre care se poate afla un copil în rolul „ puiului de urs"). În răpăitul (zgomotul) tobelor sau pe melodia fluierului și ajutată de un ciomag(băț mare și gros) , masca mormăie și imită pașii legănați și sacadați ai ursului , izbind puternic pământul cu tălpile.Semnificația este purificarea și fertilizarea solului în noul an. Există ipoteza că la originea acestui obicei s-ar afla un cult dacic.

1 Ianuarie – Anul Nou și Sfântul Vasile

Pe 1 ianuarie întregul glob pământesc sărbătorește trecerea într-un nou an calendaristic. Celebrarea noului an se face din cele mai vechi timpuri. Această sărbătoare are o vechime de peste 4000 de ani. La români, sărbătoarea dura 3 zile.Atunci, oamenii își făceau darurisimbolice legate de sănătate și prosperitate.Anul Nou coincide cu sărbătoarea Sfântului Vasile cel Mare, ocrotitorul săracilor.Se spune că Anul Nou trebuie să ne prindă cu un buchețel de vâsc.

6 Ianuarie-Boboteaza , este o sărbătoare religioasă importantă.. Este ziua când a fost botezat Iisus Hristos și semnifică înnoirea omului creștin.

Educaţia STEM și educația pentru valori- definirea conceptelor

Grigore Mădălina Gabriela

Într-o lume condusă de tehnologie, STEM reprezintă soluţia pentru o educaţie conectată la realitatea actuală, care priveşte spre viitor. Această metodă îşi propune pomovarea şi utilizarea unor metode de predare bazate pe explorare, investigare şi anchetă, pentru a implica preșcolarii activ şi a-i determina să fie parte la propria învăţare.

Educaţia STEAM a fost caracterizată în funcţie de tipul de integrare al disciplinelor, după cum urmează:

- educaţie STEAM transdisciplinară, care implică fuziunea totală a disciplinelor şi al cărui element principal îl constituie rezolvarea de probleme
- educaţie STEAM interdisciplinară în care o temă reprezintă punctul comun dintre discipline educaţie STEAM multidisciplinară, care presupune o colaborare între discipline însă acestea nu fuzionează
- educaţie STEAM transversală, în care se practică examinarea/ observarea unei discipline prin perspectiva altei discipline.

Învăţarea interdisciplinară cu ajutorul acestei metode, prin utilizarea de scenarii relevante care leagă copiii de provocările din lumea reală, accelerează înţelegerea şi aplicarea unor concepte teoretice, copiii începând să-şi pună întrebări în loc să memoreze pur şi simplu răspunsuri.

La nivelul învățământului preșcolar în care sunt introduse elemente de cunoaștere asupra realității și vieții, fără o abordare fragmentat-disciplinară (științe), tratarea STEM este restricționată la nivel incipient, tratarea temelor fiind una intuitivă și bazată pe evocarea de experiențe cu rol de familiarizare și care să permită fundamentarea de mai târziu a conceptelor și utilizarea obiectelor științifice în contexte specifice.

Exemple de realizare a educației STEAM în ciclul preșcolar:

1.Tema : Sistemul Solar ȘTIINȚĂ TEHNOLOGIE INGINERIE ARTĂ MATEMATICĂ

Copiii vor căuta informații despre:

-Sistemul Solar

-ciclul zi-noapte -elevii vor alcătui portofolii

-copiii utilizează calculatorul pentru a căuta informații despre:

-planete,

-rotația Pământului formarea anotimpurilor, eclipse

- meserii în domeniul spațial Proiectele se vor realiza în echipă

-construirea unei machete”Siste-mul Solar”

- machetă pentru o rachetă -experimente: forța de atracție, magneți -creații literare pe tema ”Călătorie în spațiu”, ”Întâlnire cu un extraterestru”, etc.

-confecționarea de măști: extratereștri, cosmonautul

-Spațiul Cosmic-activitate de șnuruire - compunerea unui cântec pe o melodie cunoscută ”Planetele” - Joc de punere în corespondență: numere –planete -ordonare crescător/ descrescător - alcătuirea de probleme pe această temă -vizită la Planetariu

2. Tema: Fenomene ale naturii ȘTIINȚĂ TEHNOLOGIE INGINERIE ARTĂ MATEMATICĂ

copiii vor căuta informații despre fenomenele naturii, formarea acestora

- vor afla cum se elaborează buletinul meteo

- folosesc calculatorul în căutarea informațiilor

- vizionează filme despre formarea precipitațiilor

- experimente: formarea unui fulg de nea, producerea fulgerului, a unei avalanșe, a unei tornade

-confecționarea unei hărți meteo

-pictură pe diverse teme care se referă la fenomenele naturii: ploaia, ninsoarea, fulgul de nea, prin utilizarea unor tehnici diferite

-Joc de rol: ”Meteorolog pentru o zi”

- compoziții literare: ”Picătura de ploaie”

- exerciții și probleme pe această temă

Proiectele STEM pun bazele unei deschideri cu care în mod normal s-ar întâlni mult mai târziu. Acestea promovează învățarea prin experiment, determină găsirea de soluții pentru rezolvarea unor probleme, integrează arta cu știința într-un mod ”fun”, încurajează curiozitatea și gândirea analitică, oferă control mai mare asupra învățării. Copiii trebuie încurajați să gândească profund, să devină inovatori, să experimenteze.

. Preşcolarul şi şcolarul mic trebuie educat pentru o muncă de calitate, educatorul urmărind formarea şi dezvoltarea respectului şi responsabilităţii pentru lucrul bine făcut, a unui stil de muncă eficient.

Bibliografie:

1. Suport de curs ”Erasmus +”, Proiectul ”Education for all in a European school”(educație pentru toți într-o școală europeană), Inovative Math and Science Application at Schools (STEM), Barcelona, 2019 2.
2. beaconing.eu/ ro/ abordările stem-in scolile românești
3. 3. www.scientix. eu/ resour

Metoda celor 6 Pălării Gânditoare BONO

Stana Daniel-Dumitru

Această metodă permite gândirea paralelă. Ambii subiecți,A și B,poartă fiecare pălărie împreună, în timp ce explorează fiecare parte a problemei. Confruntarea adversarială este înlocuită cu explorarea cooperativă a subiectului.Cele „6 Pălării Gânditoare BONO” constituie o metodă interactivă în rezolvarea problemelor, ce combină șase moduri de procesare a informației. Ele nu sunt etichete pentru tipuri de oameni. Purtând mental fiecare pălărie și schimbând-o, puteți ușor să vă concentrați sau să vă focalizați gândirea într-o conversație sau într-o ședință pe unul din cele șase moduri de gândire.În gândirea tradițională, A și B sunt în conflict. Metoda permite o conștientizare crescută a tipului de gândire care este folosit cu fiecare ocazie și, astfel, cei implicați au posibilitatea să își dea seama dacă sunt blocați într-un anumit tip de gândire și să învețe să le folosească pe toate, mărindu-și astfel eficiența. Pălăriile sunt utilizate proactiv și nu reactiv.

Denumirea acestei metode vine de la părintele conceptului gândirii laterale, Edward de Bono, personalitate inclusă într-un top al celor 100 de oameni care au schimbat istoria lumii. Teoriile și conceptele lui au fost preluate și aplicate în sistemele de educație din mai multe țări. De asemenea, sunt folosite și în sectorul privat, în cadrul unor companii importante de pe toate continentele lumii.Edward de Bono a pornit în demersul său de a concepe această metodă de la observația că, în interiorul nostru, încercăm să facem prea multe lucruri deodată: suntem asaltați și uneori chiar copleșiți de prea multă informație, de emoții, de procese logice, de dorințe, de pusee creative. El aseamănă aceste situații cu încercarea de a jongla cu prea multe mingi. Ca atare, a urmărit să aducă o ordine necesară în aceste procese. Este o metodă interactivă, de stimulare a creativității participanților, care se bazează pe interpretarea de roluri în funcție de pălăria aleasă. Pentru a eficientiza acest proces se poate apela și la ciclul comunicării, fiind o abordare care permite transmiterea cu succes a unui mesaj.

Sunt ,,6 pălării gânditoare” , fiecare având câteo culoare: alb, negru, galben, verde, roșu, și albastru.Membrii grupului își aleg pălăriile și vor interpreta astfel rolul precis, așa cum considera ei mai bine. Culoarea pălăriei este cea care definește rolul.

Pălăria albă:

-este obiectivă asupra informațiilor;

-este neutră;

- leagă soluțiile de informațiile disponibile, răspunzând la întrebări de genul:

„Au soluțiile propuse o bază informațională?”.

Pălăria neagră:

-exprimă prudența, grija, avertismentul, judecata;

-ofera o pespectivă întunecoasă, tristă, sumbră asupra situației în discuție;

- reprezintă perspectiva gândirii negative, pesimiste; -evidențiază slăbiciunile fiecărei soluții date, propuse.

Pălăria galbenă:

-oferă o pespectivă pozitivă și constructivă asupra situației;

-culoarea galbenă simbolizează lumina soarelui, strălucirea, optimismul;

-are în vedere posibilitățile reale de realizare a soluțiilor propuse.

Pălăria verde:

-exprimă ideile noi, stimulând gândirea creativă;

-este simbolul fertilității, al producției de idei noi, inovatoare;

-vizeaza soluțiile posibile.

Pălăria roșie:

-lasă liber imaginației și sentimentelor;

-este impulsivă,poate însemna și supărare sau furie;

-reprezintă o bogată paletă a stărilor afective;

-stimulează participanții să răspundă la întrebări de genul:

„Ce simțiți în legătură cu soluțiile propuse?”.

Pălăria albastră:

-exprimă controlul procesului de gândire;

-este culoarea cerului care este deasupra tuturor, atotvăzător și atotcunoscător;

-supraveghează și dirijează bunul mers al activității;

-este preocuparea de a controla și de a organiza,participanții trebuie să cunoască foarte bine semnificația fiecărei culori și să-și reprezinte fiecare pălărie, gândind din perspectiva ei;

-nu pălăria în sine contează, ci ceea ce semnifică ea, ceea ce induce culoarea fiecareia.

În concluzie,din punct de vedere personal,această metodă interactivă mi s-a părut foarte interesantă de aplicat la clasă,scopul acestui articol fiind acela de a vă trezii interesul de a studia această „Metoda celor 6 Pălării Gânditoare BONO” în aprofunzime.

BIBLIOGRAFIE

1.https://virtualboard.ro/rezolvarea-problemelor/6-pălării-gânditoare-bono-metoda-interactivărezolvarea-problemelor;

2.www.didactic.ro

EDUCAȚIE PENTRU MIȘCARE

Oprea Liliana-Vasilica

A face mișcare la vârsta preșcolară înseamnă a oferi condiții pentru libertate în acțiunile copiilor, a crea oportunități pentru manifestările specifice etapei de dezvoltare. Organismul uman este supus multor modificări pe parcursul dezvoltării sale care sunt vizibile mai ales în prima parte a vieții, când ritmul de creștere și dezvoltare este mai intens. Condițiile de viață precum și mediul înconjurător influențează ritmul de creștere și dezvoltare a copilului. Astfel, se pot observa diferențe între copiii din mediul urban-rural, câmpie-munte, condiții social materiale foarte bune - precare, etc.

În cazul în care climatul educațional din familie nu este favorabil, grădinița este instituția în care copilul poate să-și satisfacă dorința de mișcare, locul unde se realizează compensarea necesară dezvoltării fizice a copilului. La începutul vârstei preșcolare copilul desfășoară o activitate fizică spontană. Frecventând grădinița, copilul este controlat sub toate aspectele dezvoltării și creșterii lui. Activitatea de educație fizică constituie forma de bază care întrunește toate condițiile pentru a stimula interesul copiilor în vederea participării conștiente și active la dezvoltare fizică generală într-o atmosferă de bună dispoziție.

Exercițiul fizic are la orice vârstă, dar mai ales în perioada de creștere, un puternic rol educativ. Prin repetarea unui exercițiu se ajunge să se stăpânească perfect o mișcare, se elimină mișcările necontrolate și se stăpînesc cele necoordonate. Toate acestea se întâmplă la începutul vârstei preșcolare, când copilul desfășoară o activitate fizică spontană pentru că nu are o reprezentare clară a schemei corporale.

De aceea sunt necesare exerciții care să-l facă pe copil să-și coordoneze mișcările, conștientizând acțiunile și să-și perceapă corect corpul, nu fragmentar (arată-mi mâna, nasul, ochii, etc.). Aceasta este etapa cunoașterii corporale. Această etapă facilitează trecerea de la o activitate spontană la o activitate integrată, dirijată, conștientă. În paralel cu cunoașterea corporală, are loc orientarea spațio-corporală, când se pune accent pe exersarea diverselor poziții corporale. Acum copilul are capacitatea de a exersa toate posibilitățile corporale și poate executa

exerciții de echilibru, de orientare, exprimând cu ajutorul corpului sentimente, acțiuni, dar și atitudini și comportamente ale diferitelor personaje.

Exercițiul fizic trebuie să creeze copilului buna dispoziție, recurgându-se la copiii de nivel întâi, la procedeul povestirii, aceasta desfășurându-se concomitent cu mișcarea. Alteori exercițiile fizice au fost însoțite de versuri sau de cântece cunoscute de copii, care indică mișcarea. Exemplu: "ceasul", "greierașul", "leagănul" etc.

Un alt procedeu pentru executarea cu plăcere a exercițiilor fizice și creeare bunei dispoziții este executarea acestora pe muzică, mai ales la copiii de nivel 2, unde siguranța în mișcare este mai precisă și sincronizarea mai sigură. Procedeul prezentat mai sus este valabil și cu rezultate bune și în predarea dansurilor populare, dansurilor tematice, gimnasticii ritmice. Dansurile populare ,care pe lângă pașii de dans învățați, permit schimbări de ritm, orientare spațială, poziția corpului, linie melodică, marchează legătura dintre mișcare și inteligența inter si intra personală. În executarea pașilor de dans, mișcările au un grad mai ridicat de dificultate, de aceea trebuie respectate particularitățile individuale și de vârstă.

Începând cu partea pregătitoare (variațiile de mers), mersul în cadență se poate executa pe cântec ritmat, cadențat (mergem ca soldații). Jocurile de mișcare, grupare, regrupare, se pot desfășura cu rezultate bune folosind steguțe, eșarfe sau semne individuale (de exemplu mersul sau alergarea se execută în ritmul melodiei sau dupa bătăi de palme). La comanda vizuală (semn făcut de educatoare) sau auditivă (semnal de fluier, bătăi de palme), copiii se grupează conform ecusonului colorat din piept sau conform semnalului.

Jocurile de mișcare au o deosebită valoare formativă și educativă. Ele antrenează în mișcare toate segmentele corpului, reunesc deprinderi motrice, influențează functiile organismului, calitățile motrice, calitățile psihice, contribuie la dezvoltarea fizică armonioasă, la formarea și dezvoltarea personalității copilului, reprezintă ofertă pentru timpul liber cu rol recreativ, deconectant.

Jocurile de mișcare trebuie să se desfășoare pe cât posibil (pe timp frumos) în aer liber iar în timpul iernii fiind înlocuite cu jocuri cu zăăpadă, concursuri cu săniuțe, construcții cu zăpadă, inițiere în patinaj de către un specialist.

Plăcerea mișcării este o nevoie naturală a copiilor, care trebuie direcționată și valorificată în scopul dezvoltării motrice a organismului, prin asocierea cu factorii naturali.

Bibliografie:

Ministerul Educației Naționale, Programa activităților instructiv-educative în gradinița de copii, Editura V&I INTEGRAL, București, 2000.

Bota, I. Modele de joc și pregătire, Ed. Sport- Turism, București, 1989

EDUCAȚIA ÎNCEPE ÎN FAMILIE

BOZÎNTAN LUCIA

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane şi la starea ei de sănătate.

Familia exercită o influenţă deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinţii furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condiţiile dezvoltării fizice, emoţionale, intelectuale şi modelează caracterul copilului, simţul moral, estetic etc.

Educația este un proces complex și continuu, iar una dintre primele și cele mai importante etape ale acestui proces începe în familie. Familia este prima comunitate în care copiii își dezvoltă abilitățile sociale, emoționale și cognitive

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Ceea ce învaţă în familie trebuie să îl ajute pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său şi a celor din jur.

Educația în familie joacă un rol crucial în transmiterea valorilor morale și etice. Prin modelare și discuții, părinții îi învață pe copii despre integritate, respect, responsabilitate și empatie. Aceste valori își vor pune amprenta asupra comportamentului și alegerilor lor în viitor.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al „ celor 7 ani de acasă”. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme. Familia constituie un factor esențial în progresul formării conștiinței morale a omului și a conduitei sale. Când copilul vine pe lume, este primit de către niște oameni care gândesc, acționează, simt. Acești oameni trăiesc și își dezvăluie comportamentul în fața copilului. Familiile sunt „fabrici” care produc personalități umane.

Educația în familie este fundamentul pe care se construiește întreaga educație a copilului. Prin oferirea unui mediu sigur, transmiterea valorilor morale, dezvoltarea abilităților sociale și modelarea comportamentului, familia contribuie semnificativ la formarea personalității și caracterului copilului Copiii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Ilade, Corneliu, 2008, Influența modelului educațional familial asupra comportamentului deviant al copilului în Educația la început de mileniu, editura Terra, Focșani

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educaţiei, Editura Curtea Veche, Bucureşti.

OBICEIURI ȘI TRADIȚII DE PAȘTI

ABRUDAN MARIA RODICA

Există numeroase modalități de a sărbători Paștele, iar alegerea lor depinde adesea de tradițiile, preferințele și valorile personale ale fiecăruia. Iată câteva modalități comune de a sărbători Paștele:

Participarea la slujbe religioase: Pentru cei care practică religia creștină, participarea la slujbele de Paște este o modalitate importantă de a marca sărbătoarea. Aceste slujbe pot include liturghii speciale de Înviere și alte ceremonii religioase.Petrecerea timpului cu familia: Paștele este adesea văzut ca o ocazie de a petrece timp cu familia. Oamenii se adună la mese festive, împărtășind mâncăruri tradiționale, conversații și bucuria sărbătorii.Tradițiile și obiceiurile de Paște variază în funcție de țară, cultură și religie.

În unele culturi, există diverse tradiții și superstiții legate de Paște. De exemplu, în unele locuri se crede că ouăle de Paște trebuie să fie ciocnite în timpul unei competiții pentru a vedea al cui ou se va sparge ultimul, fiind considerat câștigătorul.

Paștele este adesea o ocazie pentru a petrece timp cu familia și prietenii. Oamenii se adună pentru a sărbători împreună, in zilele noastre cel mai important fiind TIMPUL .

În Ardeal, regiunea istorică din România, Paștele este sărbătorit cu multă bucurie și tradiție. Iată câteva dintre obiceiurile și tradițiile specifice din această regiune:

Ouăle sunt vopsite în culori vii și sunt adesea decorate cu modele tradiționale sau simboluri religioase. În unele zone din Ardeal, se practică încondeierea ouălor folosind tehnici speciale de decorare cu ceară și vopsea, cunoscută sub numele de "încondeierea ouălor în ceară".

Cozonacul este nelipsit de pe mesele de Paște din Ardeal, fiind un simbol al sărbătorii. Alte mâncăruri tradiționale includ mielul, pasca ,slănina,hrean, ceapa verde , ouăle vopsite și diverse prăjituri specifice sezonului .

În multe comunități din Ardeal, se păstrează tradiții religioase vechi, cum ar fi rugăciunile speciale și obiceiurile legate de perioada pascală.. Oamenii se adună pentru a mânca împreună și pentru a sărbători într-un spirit de bucurie și comunitate iar natura vie și colorată ne oferă nouă tuturor liniștea sufletească ,atât de necesarș nouă tuturor .

Activități de voluntariat și caritabile: Pentru unii oameni, Paștele este o ocazie de a oferi înapoi comunității prin participarea la activități de voluntariat sau prin donații către organizații de caritate.

Acestea sunt doar câteva modalități de a sărbători ,, Paștele, Invierea Domnului nostru Iisus Hristos .,iar multe persoane combină mai multe dintre aceste tradiții și obiceiuri pentru a crea o sărbătoare personală și memorabilă.

Salutul in ,, săptămâna luminată , prima săptămână după Paști .,este Hristos a Inviat ! , Adevărat a Inviat !

Acestea sunt doar câteva dintre obiceiurile și tradițiile specifice din regiunea Ardealului în timpul sărbătorii ,, Invierii Domnului Iisus Hristos .”

Există numeroase modalități de a sărbători Paștele, iar alegerea lor depinde adesea de tradițiile, preferințele și valorile personale ale fiecăruia. Paștele este adesea văzut ca o ocazie de a petrece timp cu familia.

Bibliografie :

• Studii și analize antropologice sau etnografice despre obiceiurile de Paște din diferite comunități și culturi .

• Interviuri sau relatări ale persoanelor care au trăit și au participat la diverse obiceiuri de Paște în diferite contexte culturale și regionale.

PARTENERIATUL ŞCOALĂ – COMUNITATE

BENȚE CAMELIA MARIA

Şcoala este locul unde se formează şi se dezvoltă competenţe necesare în desfăşurarea activităţii de adult. Pentru a identifica competenţele care vor fi utile atât individului format cât şi societăţii este necesar să existe o comunicare permanentă între şcoală şi comunitate. Această comunicare se realizează prin parteneriat, care „se defineşte ca o înţelegere legală în care partenerii stabilesc împreună scopul general al parteneriatului.”(Marc Marinela). Fiecare partener fiind obligat, în urma angajamentului luat, să colaboreze, să se ajute reciproc în scopul atingerii obiectivelor propuse.

Un prim parteneriat care trebuie semnat este cel dintre şcoală – familie. Relațiile dintre părinți și copii sunt cele mai importante pârghii ale dezvoltării viitorului adult. De la vârste fragede, modul în care părinții se comportă în fața copiilor, le vorbește, îi implică în diferite acțiuni corespunzătoare vârstei lor, îi apostrofează sau admonestează-ori îi stimulează(când e nevoie), constituie baza ea ce va fi determinat copilul să întreprindă când va crește. Fiecare copil este diferit; acest lucru este exact ceea ce îl face să fie special. Există câteva lucruri esenţiale, comune tuturor copiilor: toţi au nevoie de dragoste, de seriozitate, hrană bună şi exerciţiu. Fiecare copil are nevoie să fie protejat şi acceptat; are nevoie ca ceilalţi să-l placă. Fiecare micuţ are nevoie să fie călăuzit şi chiar îi trebuie un anumit element de control din partea adultului, pe măsură ce îşi dezvoltă încrederea în sine şi face primii paşi spre independenţă. Şcoala trebuie să cunoască mediul familial al elevului (violent,vicios sau normal), pentru a putea desfăşura procesul de predare-învăţare-evaluare, în scopul obţineri unor rezultate satisfacatoare. Pentru a avea un feedback pozitiv în acest proces este nevoie de familie. Fiecare copil are nevoie de sprijin, de încurajări, de o motivaţie intrisecă, respectiv extrinsecă. Familia este locul în care copilul petrece cel mai mult timp, ea reprezentând primul grup din care acesta face parte. Cu ajutorul familiei copilul reușește să dobândească o educație elementară, care reprezintă bazele educației acestuia, „cei șapte ani de acasă”. În cazul în care familia nu sprijină elevul în demersul educativ, fie din motive personale cât și financiare, acesta se va adapta mai greu în mediul şcolar, întâmpinând dificultăţi în comunicare, respectiv învăţare. Și totuși, acestorcopii li se oferă o șansă de recuperare sau integrare, cu ajutorul unor proiecte de tip „Școală după școală”. Cei care s-au gândit la acești copii, nu au uitat nici de persoanele care din diverse motive nu au reușit să se bucure de o educație necesară, de școlarizare, astfel s-a implementat un alt proiect „A doua șansă”, unde toți doritorii, indiferent de vârstă sau naționalitate pot participa. Copiii care sunt susţinuţi de familie obţin rezultate mai bune şi ajung la performanţă. Familia se poate implica prin: verificarea periodică a situaţiei la învăţătură a copiilor, iar în cazul în care notele nu sunt neapărat favorabile, mustrarea acestora nu este o opțiune, ci mai degrabă ar trebui să discute cu ei pentru a identifica cauza/cauzele care au dus la un asemenea rezultat; comunicarea permanentă cu învăţătorul sau profesorul diriginte pentru a nu favoriza fenomenul absenteismului; sprijinirea şcolii în activităţile extraşcolare.

Pentru a asigura o bună dezvoltare a copiilor sunt necesare şi alte parteneriate cu instituţii precum: spitalul, poliţia, biserica şi consiliul local. Educaţia pentru sănătate este necesară într-o societate în care trendul este cel spre obezitate, totuşi în momentul în care vine o persoană specializată din acest domeniu, copiii sunt mult mai receptivi, mai ales dacă li se aduc filmuleţe, scurt metraje. În general, școlile se implică în multe proiecte, în cadrul cărora se desfășoară activități cu diverse teme: alimentație sănătoasă, încurajarea mișcării pentru o viață sănătoasă,

consumul de apă, etc. De asemenea este necesar ca elevii să cunoască și să știe să acorde primul ajutor în caz de accident. Accidentele se pot produce la tot pasul, așadar tehnicile de prim ajutor nu trebuie să nu lipsească din bagajul de cunoștințe al unui copil. În ultimul timp nu s-a pus foarte mult accentul pe tehnicile de prim-ajutor. Consider că este necesară acordare unei atenții sporite acestei activități.

Cu ajutorul poliţiei se poate contura foarte bine tabloul unui „bun cetăţean”. La o activitate din săptămâna „Şcoala Altfel” la care poate participa şi poliţia, se poate informa cu succes colectivul de elevi despre regulile de circulație și nevoia de a fi respectate, pentru a evita situațiile în care viața lor este pusă în pericol de un autovehicul sau alte componente ale traficului. Copiii pot adresa multe întrebări în aceste contexte, și sunt bineînțeles impresionați de informaţiile aflate dar şi de uniformă. Necesitatea unui parteneriat cu această instituţie derivă şi din actele de violenţă care, din nefericire, ajung şi în şcoli. În preajma Sfintei Sărbători a Nașterii Mântuitorului, elevii sunt îndemnați de către organele de poliție să evite folosirea obiectelor pirotehnice sau comercializarea acestora. Elevii au nevoie în permanență de informare, îndrumare și siguranţă.

Pentru dezvoltarea copiilor în spiritul civic este necesar şi parteneriatul şcoală – biserică. Nu este nevoie doar de minte şi de corp pentru o dezvoltare armonioasă a unui individ, ci este nevoie şi de suflet. Biserica poate sprijini şcoala în activităţi extraşcolare, sau poate crea programe de studiu pe diferite teme, în timpul vacanţei de vară. Se observă o dezvoltare mai bună a competenţelor de comunicare, respectiv de creativitate la copiii care participă la asemenea activităţi. Tinerii pot fi duși în tabere cu specific religios, unde pot învăța versete din Biblie, pot cânta și să se autogospodări (ajută la: gătit, pus și strâns de masă, spălatul vaselor și curățenie). O altă „intervenție” a bisericii în activitățile concepute de școală este, spre exemplu, începutul anului școlar, când preotul poate ține o minunată slujbă.

Prin parteneriatul dintre şcoală şi Consiliul local se pot realiza foarte multe activităţi, dar mai ales se poate motiva participarea la viaţa comunităţii locale. Acest parteneriat este vizibil prin amenajarea și dotarea şcolilor cu aparatură, mobilier sau materiale (saci menajeri, mănuşi) pentru activităţile de ecologizare, care din nefericire sunt necesare datorită nerespectării mediului înconjurător, prin „infectarea” acestuia cu diverse ambalaje și peturi.

În concluzie, pentru formarea de deprinderi şi dezvoltarea competenţelor necesare unui individ în societate este nevoie de mai mult decât şcoală și efortul supraomenesc al unui dascăl. Individul nu rămâne în şcoală, ea fiind doar un ansamblu complex de formare și îndrumare, el trece prin şcoală şi apoi trebuie să se integreze în societate, acest pas fiind unul foarte important în viața fiecăruia dintre noi, ea reflectând cruda realitate de care mulți dintre noi am fost feriți. Pentru ca această integrare să fie mai uşoară este nevoie de implicarea societăţii în instruirea individului. Parteneriatele cu comunitatea sunt o necesitate pentru ca şcoala să creeze, alături de familie, un climat optim pentru procesul de predare – învăţare – evaluare.

Bibliografie:

1. Bontaş I, Tratat de pedagogia, Ed. All, Bucureşti, 2008
2. Sălagean Daniela, Pintilie D., Pintilie Mariana, coord., Suporturi tematice în activitatea dirigintelui, Ed. Eurodidact, Cluj-Napoca, 2005

EDUCAŢIA ÎN FAMILIE- CEI 7 ANI DE ACASĂ

Băjan Margareta

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul social-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte.Ea exercită o influenţă deosebit de adâncă asupra copiilor.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Educaţia în familie, cei şapte ani de-acasă, influenţează puternic întreaga existenţă a individului, indiferent dacă el recunoaşte sau nu. Părinţii sunt modele pe care copiii, conştient sau inconştient, le văd cu ochii minţii şi le urmează.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al „ celor 7 ani de acasă”. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

Expresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educaţiei, Editura Curtea Veche, Bucureşti.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educaţiei, Editura Polirom, Iaşi.

1. BRAINSTORMING (ASALTUL DE IDEI)

Sacuiu Lucica Maria

Pentru derularea optimă a unui brainstorming se pot parcurge următoarele etape:

1. Etapa pregătitoare- cu cele 3 faze (de selecționare a membrilor grupului, de organizare și de familiarizare cu tehnica- faza de pregătire a ședințelor)
2. Etapa productivă a grupului (stabilirea temei, rezolvarea problemelor,culegerea ideilor)
3. Etapa trierii și a selecționării ideilor- evaluarea (analiza ideilor emise- se optează pentru soluția finală)

- Nimeni nu are voie să facă observaţii negative:
- Înregistrarea tuturor ideilor în scris pe tablă.

-Afişarea ideilor rezultate în forme cât mai variate şi originale: cuvinte, propoziţii, colaje, imagini, desene, cântece, joc de rol etc.

2. BULGĂRELE DE ZĂPADĂ (METODA PIRAMIDEI)

Această metodă presupune focalizarea elementelor asupra celor esenţiale. Se recomandă următoarele faze:

- faza introductivă– învătorul enunţă problema;
- faza lucrului individual – fiecare elev lucrează individual timp de 5 minute la soluţionarea problemei;
- faza lucrului în perechi – consultarea cu colegul de bancă şi notarea soluţiilor apărute;
- faza reuniunii în grupuri mai mari – elevii se consultă asupra asupra soluţiilor în grupuri;
- faza raportării soluţiilor în colectiv - întreaga clasă reunită analizează şi concluzionează asupra ideilor emise;
- faza decizională – se alege situaţia finală şi se stabilesc concluziile.

Metoda permite relaţionarea fiecarui participant mai întâi cu un singur coleg, apoi cu membrii grupului său şi, apoi cu toţi ceilalţi membri ai clasei.

3. CUBUL

Metoda presupune explorarea unui subiect din mai multe perspective. Sunt recomandate următoarele etape:

- realizarea unui cub pe ale cărui feţe sunt scrise cuvintele: descrie, compară, analizează, asociază, aplică, argumentează.

- anunţarea temei.

- impărţirea clasei în 6 grupe, fiecare dintre ele examinând o temă de pe feţele cubului.

• Descrie: Cum arata?- culorile, formele, mărimile etc.

• Compară: Ce este asemănător, ce este diferit?

• Analizează: Spune din ce este făcut?

• Asociază: La ce te îndeamnă să te gândeşti?

• Aplică: Cum poate fi folosit?

• Argumentează: pro sau contra şi enumeră o serie de motive care vin în sprijinul afirmaţiei tale. E bun sau rau?De ce?

- redactarea finală şi împărtăşirea ei celorlalte grupe.

- afişarea formei finale pe tablă.

Exemplu : Lectura ,,La cirese”

Descrie- pe Nică

Compară -comportamentul tău cu cel al lui Nică.

Asociază - gaseste insuşiri următoarelor cuvinte :cirese, vara, matuşa

Analizează -pericolul prin care a trecut Nică. Ce-ar fi putut păti el?

Aplică - Dramatizaţi momentul intâlnirii mătuşii Mărioara cu Nică.

Argumentează - daca este sau nu vinovat Nică de cele întamplate ? De ce?

4.CVINTETUL

Reprezintă instrumentul de sintetizare a informațiilor, de evaluare a înțelegerii și creativității elevilor și mijlocul de exprimare a creativității lor.

Este o poezie de 5 versuri care se elaborează individual, în perechi sau în grup și respectă următoarele repere : - titlul (un singur cuvânt – substantiv);

- descriere (2 cuvinte – adjective);

- acțiune (3 cuvinte – verbe);

- sentimente, păreri(4 cuvinte – enunț);

-esența subiectului (un cuvânt cheie);

Aplicație :

Cartea

frumoasă, buna

învaţă, ajuta, bucura,

cartea este o comoara.

Prieten.

Cvintetul este unul dintre cele mai rapide și mai eficiente mijloace de sinteză și rezumare a informațiilor și noțiunilor.

Metoda este: - instrument de sintetizare a unor informaţii complexe;

- mijloc de evaluare a înţelegerii elevilor;

- mijloc de exprimare a creativităţii.

5. GÂNDIŢI/ LUCRAŢI ÎN PERECHI/ COMUNICAŢI

Constă în comunicarea între doi elevi, care analizează împreună un text , extrag o serie de idei pe care, de comun acord, le prezintă colegilor .

Elevii formeaza perechi, într-un timp dat (3-4 min.) fiecare elev, din fiecare pereche , scrie despre un anumit subiect ; de fapt , ambii elevi răspund individual la anumite întrebari pregătite dinainte de învăţător, întrebări ce suscită mai multe răspunsuri posibile. -Cand au terminat de scris, cei doi parteneri citesc, unul altuia, răspunsurile şi convin asupra unui răspuns comun care să încorporeze ideile amândurora. - Profesorul pune 2-3 perechi (în funcţie de timpul disponibil) să rezume şi concluziile la care au ajuns, partenerii, de comun acord.

6.HARTA TEXTULUI

Este metoda prin care elevii învaţă să descopere şi să prezinte elementele constructive ale unui text. Se poate lucra individual sau pe grupe, harta contribuind din plin la dezvoltarea capacităţii elevilor de a decoda un text.

Realizarea hărţii textului am realizat-o iniţial sub îndrumarea mea, dirijând demersul până la obişnuirea elevilor cu paşii de lucru

Harta textului este o listă care prezintă succint:

Titlul textului:

Autorul:

Subiectul: scrie un scurt rezumat al povestirii.

Personajele: descrie personajele principale.

Acţiunea: povesteste o scenă palpitantă.

Evaluare: crezi că povestirea merită citită? Motivează!

7.PĂLĂRIILE GÂNDITOARE

Metodă care corespunde diferitelor tipuri de gândire.

Incurajeaza gandirea complexa, atat cea individuala, cat si cea de grup.

Participantii la jocul didactic trebuie sa cunoasca foarte bine semnificatia fiecarei culori si sa isi asume rolul sugerat de aceasta;

Pălăria albastră – este liderul,clarifică/alege soluția corectă (moderatorul), semnifică gândirea speculativă

Palaria albaPălăria – informează

(povestitorul), este neutră, semnifică gândirea obiectivă

Pălăria roşie – spune ce simte

(psihologul), semnifică gândirea influenţată de afect

Pălăria neagră –identifică greșelile, aspectele negative

(criticul), semnifică gândirea critică negativă)

Pălăria verde –generează idei noi

(gânditorul), semnifică gândirea creativă

Pălăria galbenă —identifică aspectele pozitive

(optimistul), semnifică gândirea optimistă)

8.METODA R.A.I.(Răspunde, Aruncă, Interoghează)

Este o metodă de fixare şi sistematizare a cunoştinţelor, dar şi de verificare.Are la bază stimularea şi dezvoltarea capacităţilor copiilor de a comunica (prin întrebări şi răspunsuri), despre ceea ce au învăţat.Urmăreşte realizarea feed-back-ului printr-un joc de aruncare a unei mingi uşoare.

Copilul care aruncă mingea, trebuie să formuleze o întrebare, din cunoştinţele însuşite şi să o adreseze copilului care o prinde. Cel care prinde mingea, răspunde la întrebare, apoi o aruncă mai departe, altui coleg, punând o nouă întrebare. Copilul care nu ştie răspunsul, iese din joc, la fel ca şi cel care este descoperit că nu cunoaşte răspunsul la propria întrebare.

Metoda R.A.I. este o metodă de fixare şi sistematizare a cunoştinţelor, dar şi de verificare, care urmăreşte realizarea feed-back-ului.

9.TURUL GALERIEI

Tehnică de învățare prin cooperare care stimulează gândirea, creativitatea şi învățarea - eficientă încurajând copiii să-şi exprime opiniile cu privire la soluţiile propuse de colegii lor.

Se comunică sarcina de lucru

-Se formează grupele;

-Elevii lucrează în echipe, iar produsul poate fi un desen/o caricatură/o schemă/scurte propoziții;

-Elevii prezintă în fața clasei afișul,explicând semnificația și răspund întrebărilor puse de colegi;

-Se expun afișele pe pereți, acolo unde dorește fiecare echipă;

-Lângă fiecare afiș se lipește câte o foaie goală;

-Li se cere grupelor să facă un tur, cu oprire în fața fiecărui afiș și să noteze pe foaia albă anexată comentariile, sugestiile, întrebările lor;

-Fiecare echipă va citi comentariile făcute de celelalte grupe și va răspunde la întrebările scrise de acestea pe foile albe.

Această tehnică de învăţare necesită mişcarea elevilor în sala de clasă, fapt care-i atrage şi le stârneşte interesul.De asemenea, se realizează interacţiunea directă în grupul iniţial şi indirectă, cu ceilalţi colegi, prin intermediul produselor muncii acestora.

10. ŞTIU/VREAU SĂ ŞTIU/AM ÎNVĂŢAT

Elevilor li se cere să inventarieze –procedând individual , prin discuţii în perechi sau în grup- ideile pe care consideră că le deţin cu privire la subiectul ce va urma. Aceste idei sunt notate în rubrica ,,Stiu,,

Totodată se notează şi ideile despre care au îndoieli sau ceea ce ar dori să ştie în legătură cu tema respectivă .Aceste idei sunt grupate în rubrica “Vreau să ştiu”. Urmează ,apoi studierea unui text , realizarea unei investigaţii sau dobândirea unor cunoştinţe referitoare la acel subiect. Prin metode şi tehnici adecvate , elevii învaţă noile cunoştinţe iar, în faza de realizare a sensului, ei inventariază noile idei asimilate pe care le notează în rubrica “Am învăţat”.

Ajutând la salvarea planetei într-o săptămână

Pușcaș Miclăuș Mirela Ioana

Ziua 1: Explorând reciclarea

- Obiectiv: Elevii vor învăța importanța reciclării și cum ajută aceasta la salvarea planetei.
- Evaluare: Elevii vor crea un poster care prezintă diferite articole care pot fi reciclate.
- Puncte cheie: Discutați ce este reciclarea, identificați articolele comune care pot fi reciclate, înțelegeți beneficiile reciclării.
- Standard Adresat: CCSS.ELA-LITERACY.RI.1.1 - Pune și răspunde la întrebări despre detalii cheie dintr-un text.

Ziua 2: Conservarea apei

- Obiectiv: Elevii vor înțelege importanța conservării apei și modurile în care pot ajuta.
- Evaluare: Elevii vor crea un angajament de conservare a apei pentru casa lor.
- Puncte cheie: Discutați de ce este importantă conservarea apei, identificați modalități simple de economisire a apei acasă, înțelegeți impactul risipei de apă.

- Standard adresat: NGSS 1-ESS3-3 - Planificați și efectuați o investigație pentru a determina efectele activităților zilnice asupra mediului și modalități de reducere a acestor efecte.

Ziua 3: Plantarea copacilor

- Obiectiv: Elevii vor învăța despre beneficiile copacilor și despre modul în care plantarea copacilor ajută mediul.
- Evaluare: Elevii vor desena o imagine care arată ciclul de viață al unui copac.
- Puncte cheie: Discutați despre importanța copacilor pentru aer curat, animale sălbatice și mediu, identificați pașii implicați în plantarea unui copac, înțelegeți modul în care copacii ajută la combaterea schimbărilor climatice.
- Standard adresat: CCSS.ELA-LITERACY.SL.1.5 - Adăugați desene sau alte afișaje vizuale la descrieri atunci când este cazul pentru a clarifica ideile, gândurile și sentimentele.

Ziua 4: Reduceți, Reutilizați, Reciclați

- Obiectiv: Elevii vor înțelege conceptul de reducere, reutilizare, reciclare și modul în care acesta contribuie la salvarea planetei.
- Evaluare: Elevii vor crea un mini coș de reciclare pentru sala de clasă.
- Puncte cheie: Definiți reducerea, reutilizarea, reciclarea, identificați exemple pentru fiecare concept, discutați impactul practicării celor 3 R asupra mediului.
- Standard adresat: NGSS K-ESS3-3 - Comunicați soluții care vor reduce impactul oamenilor asupra pământului, apei, aerului și/sau altor viețuitoare din mediul local.

Ziua 5: Angajamentul meu de Ziua Pământului

- Obiectiv: Elevii vor crea un angajament de Ziua Pământului, angajându-se la acțiuni care ajută la protejarea planetei.
- Evaluare: Elevii își vor împărtăși angajamentul de Ziua Pământului cu clasa.
- Puncte cheie: Reflectați la ceea ce au învățat pe parcursul unității, angajați-vă la cel puțin o acțiune pentru a ajuta la salvarea planetei, înțelegeți importanța îngrijirii Pământului.
- Standard adresat: CCSS.ELA-LITERACY.W.1.8 - Cu îndrumări și sprijin din partea adulților, amintiți-vă informații din experiențe sau adunați informații din sursele furnizate pentru a răspunde la o întrebare.

Sugestii de activități culminante

1. Sărbătoarea Zilei Pământului: organizați un eveniment de Ziua Pământului în care elevii pot prezenta ceea ce au învățat despre salvarea planetei.

2. Programul de reciclare la clasă: Începeți un program de reciclare la clasă în care elevii gestionează, pe rând, colectarea și sortarea materialelor reciclabile.

3. Ziua plantării copacilor: Coordonați o activitate de plantare a copacilor în afara școlii pentru a pune în practică importanța plantării copacilor.

Standarde abordate:

- CCSS.ELA-ALFABETIZAREA.RI.1.1
- NGSS 1-ESS3-3
- CCSS.ELA-LITERACY.SL.1.5
- NGSS K-ESS3-3
- CCSS.ELA-ALFABETIZAREA.W.1.8

PSIHOPEDAGOGIA CREATIVITĂȚII

Băniciu Claudia-Florentina

Având în vedere complexitatea fenomenului creativității, în 1981 Al. Roșca arată că este greu de formulat o definiție unanim recunoscută. Sub raport etimologic, conceptul de creativitate își are originea în cuvântul latin creare, care înseamnă zămislire, făurire, naștere. În sens larg, putem considera creativitatea ca pe un fenomen general uman, forma cea mai înaltă a activității omenești. În sens restrâns, putem distinge patru accepțiuni ale termenului de creativitate:

ca produs; ca proces; ca potențialitate general umană, ca abilitate creativă; ca dimensiune complexă a personalității (M. Zlate, 1994).

A. Munteanu propune o abordare pe verticală a creativității, distingând următoarele niveluri:

– creativitatea expresivă, caracteristică vârstelor mici, important fiind comportamentul și nu abilitatea sau calitatea produsului; se manifestă liber și spontan mai ales în construcțiile și desenele copiilor, fiind o modalitate de dezvoltare a aptitudinilor creatoare;

– creativitatea productivă sau dobândirea unor abilități utile pentru anumite domenii, pentru crearea de obiecte, materiale sau spirituale, în anumite domenii; contribuția personală este destul de redusă la acest nivel, fiind utilizate tehnicile consacrate deja;

– creativitatea inventivă este capacitatea de a realiza legături noi între elementele deja existente; este, așadar, un plan specific doar indivizilor ce aduc unele ameliorări unor utilaje, unei teorii controversate;

– creativitatea inovativă, care există doar la un număr restrâns de persoane și implică găsirea unor soluții noi, originale cu importanță teoretică sau practică; este nivelul specific talentelor;

– creativitatea emergentivă, specifică geniilor, care pot duce la revoluționarea unor domenii ale științei, tehnicii sau artei, fiind nivelul accesibil geniului.

La vârsta școlară mică procesul de studiu solicită din plin forțele creative ale elevului.

Odată pășind pragul școlii, copiii sunt antrenați într-o muncă intelectuală continuă, în bună parte necunoscută lor. În asemenea situații experiența de viață și cunoștințele acumulate anterior se dovedesc a fi insuficiente pentru obținerea unui rezultat pozitiv și copiii își activează potențialul creativ. La această vârstă copiii dispun în mod natural de însușiri imanente creativității. E vorba de una din perioadele senzitive în viața copilului, când anumite însușiri psihice, prin efort minim,

pot fi valorificate cu eficiență maximă și orientate spre dezvoltarea dimensiunilor de personalitate corespunzătoare lor.

Factorii psihici ai creativității pot fi grupați în trei categorii principale:

1. intelectuali, ce țin de imaginație, gândire, memorie, inteligență etc.;

2. aptitudinali, axați îndeosebi pe aptitudinile speciale;

3. de personalitate și motivaționali (motivații, atitudini, interese, aspirații, voință etc.).

Nu mai puțin importanți sunt factorii de personalitate în dezvoltarea creativității care se manifestă la nivelurile cognitiv, intelectual, aptitudinal.

Predispozițiile naturale pot avea soartă diferită. În cazul unui subiect înzestrat cu trăsături de personalitate favorabile creativității exprimate într-un mediu cultural, istoric și social favorabil factorilor sociali, vor atinge un grad de dezvoltare înalt chiar și în lipsa unei instruiri orientate în acest scop. Dacă nu avem prezenți factorii de personalitate și cei sociali, fără o instruire bine organizată, germenii potențialului creativ rămân nevalorificați.

Deși fiecare copil normal dezvoltat deține facultatea creativă, eficacitatea ei diferă de la subiect la subiect.

Bibliografie:

Psihologia creativității / Gabriela Popescu – Ed. a 3-a- București: Editura Fundației România de Mâine, 2007

Creativitatea la vârsta școlară mică - Racu Igor, prof.univ., dr. habilitat în psihologie, UPSC ” Ion Creangă”, Casian Anna, masterandă

EMOȚIILE ȘI ROLUL LOR ÎN VIAȚA COPIILOR

Dinu Andreea

Emoţia poate fi clasificată ca un sistem de apărare, întrucât din punct de vedere psihologic, emoţia afecteaza atenţia, capacitatea şi viteza de reacţie a individului, dar şi comportamentul general. Fiziologic vorbind, emoţiile controlează răspunsurile la anumite situaţii, incluzând expresia facială, tonul vocal, dar şi sistemul endocrin, pentru a pregăti organismul pentru anumite urmări.

Rolul emotiilor

Rolul emoţiilor, fie pozitive, fie negative, este important pentru adaptarea noastră. Aşadar, nu este suficient să îl ajutăm pe copil să îşi revină dintr-o stare emoţională dificilă, ci să îl învăţăm „să asculte" mesajul din spatele acesteia. Emoţiile noastre apar întotdeauna dintr-un motiv, de cele mai multe ori exterior nouă, cu scopul de a ne ajuta să acţionăm într-un anumit anumit fel.

Problemele apar atunci când reacţiile noastre emoţionale sunt excesive, iar rolul de adaptare al emoţiilor nu mai este îndeplinit.Când copilul trăieşte emoţii pozitive (bucurie, entuziasm, fericire), ne bucurăm alături de el, iar când trece prin emoţii negative (furie, tristeţe sau frustare), încercăm să îl ajutăm să treacă mai repede ,,peste " ele.

Emoțiile influențează felul în care gândim. De aceea, de exemplu, atunci când suntem trişti, ne amintim mai uşor lucruri triste sau interpretăm lucrurile mai negativ decât este nevoie. Emoţiile ne ajută să interacţionăm cu cei din jur. Expresiile emoţionale ale oamenilor din jur ne ghidează în interacţiunea noastră cu ei.

Fiecare dintre noi trăiește zeci de emoții: plângem, râdem, ne bucurăm, suferim, suntem optimiști, entuziasmați sau suntem triști, anxioși, furioși, înfricoșați – și tot așa, un amplu carusel.

Emoția este o stare de spirit care apare, mai degrabă, spontan decât printr-un efort conștient. Ea este situațională și de scurtă durată, adică poate fi declanșată într-o situație concretă. Mai exact, poți simți emoția bucuriei atunci când ești apreciat pentru o anumită reușită personală sau să simți furie atunci când ai pierdut autobuzul școlar.

Este important de reținut că emoțiile pot fi declanșate atât de situații reale, cât și de cele imaginate. De exemplu, succesul într-o competiție sportivă provoacă bucurie și entuziasm real, în timp ce gândul la vacanță și întâlnirea cu prietenii poate stârni aceeași emoție de bucurie.

Înțelegerea propriilor emoții este un proces care necesită timp și auto-reflecție, iar nimeni nu le poate cunoaște mai bine decât tine însuți.

Pentru a-ți ușura exercițiul de autoanaliză a emoțiilor, îți recomand să explorezi ,,Roata emoțiilor" creată de Robert Plutchik. Acesta identifică opt emoții de bază: bucuria, încrederea, frica, uimirea, tristețea, anticiparea, furia și dezgustul. Plutchik a mers mai departe prin împerecherea emoțiilor cu opusele lor și apoi prin crearea unei roți a emoțiilor. Adică, opusul bucuriei este tristețea, opusul încrederii este dezgustul, opusul anticipării este uimirea, iar opusul furiei este frica. Prin asocierea acestor emoții cu opusele lor și crearea unei roți a emoțiilor, Plutchik ne ajută să înțelegem complexitatea și diversitatea sentimentelor noastre.

În concluzie, fiecare emoție pe care o trăim are o semnificație și o cauză, iar explorarea lor ne poate ajuta să ne cunoaștem mai bine pe noi înșine și să gestionăm mai eficient reacțiile noastre emoționale. Așadar, să fim deschiși și curioși în procesul de descoperire a lumii noastre interioare!
Bibliografie:

DidactAcces - Instrument de lucru propus de expert de sprijin psiho social Gabriela Cornea, Societatea Națională Spiru Haret Pentru Educație, Știință și Cultură.

Emoțiile – ce sunt si care este rolul lor? Psiholog Daniela Sîmboteanu

CREATIVITATEA LA COPII ȘI IMPORTANȚA STIMULĂRII EI

Netejoară Ana-Maria

Când vorbim despre creativitate, majoritatea dintre noi ne gândim în primul rând la domeniul artistic: pictură, literatură, muzică, dans. Când spunem imaginaţie, visare, fantezie, gândul ne zboară mai ales la perioada copilăriei. Fiind un termen foarte cunoscut, fiecare dintre noi ştim câte ceva despre creativitate. Artiştii, oamenii de ştiinţă, profesorii, toţi ne-au format o imagine despre ce înseamnă să fii creativ. Din păcate, uneori acest cuvânt poate fi înţeles greşit. Cred că orice discuţie referitoare la cum să ne dezvoltăm creativitatea trebuie să înceapă cu o înţelegere mai bună a acesteia.

Picasso spunea că „Orice copil este creativ. Problema este cum să-l faci să rămână așa și când crește”. Creativitatea se manifestă în copilărie prin interes, curiozitate, spontaneitate și deschiderea spre nou. Potențialul creativ trebuie însă cultivat constant, așa încât copilul să își consolideze această calitate. Familia și educația au un rol important aici.

Un copil creativ se remarcă prin talent, organizare, capacitate de concentrare și perseverență. Părinții reprezintă modele pentru copii, de aceea s-ar putea să-l inspire anumite comportamente din interiorul familiei. E important să încurajați creativitatea copilului și să-l lăsați să-și dea frâu liber imaginației, chiar dacă ar putea fi neproductiv pentru gospodărie.

Lasă copilul să-și exprime gândurile, să nu fie tot timpul de acord cu noi. În acest fel, îl încurajăm să găsească mai mult de o singură cale pentru a rezolva o problemă.

De multe ori avem tendința de a încuraja mai degrabă performanța copilului, deși există riscul ca această pretenție de performanță să însemne o presiune. Încurajează-ți copilul să creeze și să se joace, acum e perioada ideală pentru aceste activități. Oferă-i un colț creativ în casă, în care să se desfășoare.

Creativitatea îşi are originea în cuvântul latin „creare”, care înseamnă a zămisli, a făuri, a crea, a naşte. Aceasta reprezintă cel mai înalt nivel comportamental uman, capabil de a antrena şi polariza toate celelalte nivele de conduită, toate însuşirile psihice ale unui individ. Creativitatea constituie una dintre cele mai importante valori umane, sociale, educaționale.

Rolul creativităţii în procesul culturii și civilizaţiei este extrem de important, iar în școala contemporană este prezentă o vie preocupare pentru educarea creativităţii. O lungă perioadă de timp creativitatea a fost considerată un har divin, har pe care îl aveau puţini oameni, adică era ceva cu care te naști (se referea la artă). Această concepție că talentele și geniile sunt înnăscute azi, este depășită. Acestea sunt rezultatul interacţiunii dintre influenţa mediului și a eredităţii, dintre învăţare, maturizare și dezvoltare.

Creativitatea nu trebuie văzută ca un proces necesar doar la vârsta adultă sau școlară. Necesitatea stimulării creativității trebuie conștientizată încă din faza preșcolară, aceasta asigurând premisele accederii cu succes la treptele superioare din viață. Educatorii trebuie să încerce să se adapteze la ideile copiilor fără a încerca să structureze ideile acestora dacă acestea nu se potrivesc cu cele ale adulților.

Strategia didactică este responsabilă, în mare parte, de stimularea potenţialului creativ al copilului preșcolar. În acest sens, ea vizează:

- stimularea curiozităţii și a trebuinţei de cunoaștere la copii;
- declanșarea motivaţiei pozitive și afective;
- asigurarea unui climat educaţional dezinhibant, amenajat pe centre de activitate;
- jocul și metode pedagogice active;
- conduite didactice flexibile, care permit libera exprimare a copilului, încurajează autonomia, iniţiativa și creativitatea lui;
- valorificarea activităţilor opţionale, care pot fi alternative eficiente celorlalte modalităţi privitoare la stimularea creativităţii copilului de vârsta preșcolară.

Spre exemplu, un copil poate fi stimulat să fie creativ (să gândească) chiar și printr-un simplu exercițiu de brainstorming. Se lansează întrebarea, apoi încep să vină părerile, ideile. Și bineînțeles fără să existe teama de a greși, fără o evaluare directă a răspunsului. Dacă evaluăm de la început, s-a dus creativitatea copilului. Trebuie să fie deschiși, să poată gândi liber, să aibă propria opinie despre o anumită temă.

Deoarece, atunci când adresăm o întrebare, care să nu fie legată de performanță, n-are importanță din ce domeniu, elevii încep să vină cu răspunsuri, să genereze idei, care mai de care mai diferite, la care profesorii nu primesc aprobări de genul NU/ DA (e bine sau nu). Așa sunt stimulați să gândească, să asculte toate părerile și pe baza tuturor părerilor auzite , să creeze ceva (o altă idee).

Practic, aplicarea ideilor face din copil, dirijorul propriilor activități (sau eroul propriei vieți, cum îmi place mie să spun) și cu siguranță așa va fi stimulată propria creativitate.

Bibliografie:

Angela Dobre-Asociația Speranța pentru Integrare și Recuperare (ASPIR)

BENEFICIILE UNUI PERIAJ CORECT PENTRU COPII

Păduraru Gabriela

Educarea timpurie a copilului privind importanța unei igiene orale încă de la cea mai fragedă vârstă, a importanței igienei personale și respectarea regulilor de igienă reprezintă fundamentul formării unui comportament sănătos. Educarea timpurie a copilului privind importanța unei igiene orale corespunzătoare îl va transforma într-un adult responsabil care se va bucura de o bună sănătate dentară și generală pe termen lung, dar pentru acest lucru, cei mici trebuie să respecte câteva reguli pentru un periaj corect: să folosească o periuţă cu peri moi cu care să curețe atât suprafeţele interioare și exterioare ale dinţilor, unde se acumulează în principal placa bacteriană prin perierea dinților cu mișcări blânde, scurte și circulare cât și fiecare dinte frontal, de jos în sus periajul trebuie să dureze aprox două minute. Nu doar dinții au nevoie de periaj. Limba și interiorul obrajilor necesită o curățare temeinică

De la apariția primului dinte, în jurul vârstei de 6 luni, și până la 2 ani, este recomandat ca periajul dentar să fie efectuat de două ori pe zi, dimineața și seara, cu o periuță specială pentru copii și pastă de dinți potrivită. Obiceiurile legate de igiena dentară trebuie să devină parte integrantă a rutinei zilnice pentru a asigura o dantură sănătoasă pe termen lung.

Colaborarea constantă cu medicul stomatolog în cadrul grădiniței sau școlii este esențială pentru a transmite copiilor informații privind igiena dentară, menținerea unei alimentații sănătoase și promovarea unui stil de viață echilibrat. Activitățile desfășurate în aceste medii au rolul de a educa copiii în mod interactiv și captivant, sporindu-le interesul pentru menținerea sănătății orale.

Este important ca cei mici să învețe că sănătatea dinților nu se rezumă doar la absența cariilor, ci reflectă și starea generală de sănătate a întregului organism. Prin cultivarea unor obiceiuri sănătoase de igienă orală de la o vârstă fragedă, copiii vor beneficia de un zâmbet sănătos, de o stare de bine generală și de o oarecare independență.

Încheind anul școlar, este important ca cei mici să fie familiarizați cu regulile de igienă personală, inclusiv igiena dentară, să recunoască alimentele benefice pentru sănătatea dinților și să adopte atitudini pozitive față de propria persoană și de ceilalți.

Fiind un exemplu pentru copiii noștri și transformând activitățile de igienă orală în momente plăcute și distractive, putem contribui la formarea unor obiceiuri sănătoase care să le asigure o dantură sănătoasă și un zâmbet strălucitor pentru tot restul vieții lor. Să nu uităm că dinții de lapte au un rol crucial în dezvoltarea copiilor, iar îngrijirea lor corespunzătoare are un impact semnificativ asupra sănătății generale a micuților noștri.

Prin educarea copiilor în spiritul respectului față de igiena dentară și promovarea unui stil de viață sănătos, ne asigurăm că aceștia vor crește conștienți de importanța îngrijirii dentare și vor avea motive să zâmbească cu încredere și sănătate de-a lungul întregii vieți.

Reguli importante pentru un periaj corect

La vârsta de 3 ani, copiii au deja 20 de dinți. De la 3 la 5 ani, copiii trebuie să se spele pe dinți timp de două minute la fiecare periaj dentar, atât dimineața, cât și seara. Cantitatea de pastă de dinți cu fluor recomandată la această vârstă este de dimensiunea unei bob de mazăre.

Periajul inainte de culcare

Este binecunoscut faptul ca trebuie să iți periezi dinții de cel putin doua ori pe zi. Pentru copii, se recomandă ca aceștia să realizeze o spălare după fiecare consum de bomboane si bauturi dulci, zahărul fiind marele inamic al dinților lor. Le spunem copiilor că placa bacteriană se formează în mod continuu şi se acumulează în permanenţă pe dinţi. La interfaţa placă-dinte ph-ul scade progresiv în condiţiile în care placa nu este îndepărtată în timp util. Când se atinge pragul critic, smalţul începe să sufere procesul de demineralizare. Cel mai important periaj rămâne însă cel inainte de culcare si acesta nu trebuie neglijat. In lipsa unei igiene orale corespunzătoare, bacteriile se răspândesc si atacă structura dinților.

Când trebuie folosită aţa dentară?

Ața dentară se poate folosi de la momentul în care copilul are toți dinții pe arcadă și se formează puncte de contact între aceștia. Necurățarea acestor zone determină apariția cariilor interdentare.

Majoritatea copiilor învaţă să folosească singuri aţa dentară până la vârsta de opt ani, dar copiii pot fi învăţaţi să o folosească începând de la vârsta de patru ani.

Avantajele unui periaj corect la copii

Cariile dentare apar ca urmare a acțiunii acizilor produși de bacteriile din cavitatea bucală care se hrănesc cu resturile alimentare rămase în cazul în care nu se face un periaj dentar corect. Acizii demineralizează stratul superficial al smalțului, iar la nivelul dinților de lapte evoluția cariei este

rapidă. O carie simplă netratată poate ajunge în aproximativ 2 luni la stadiul de carie complicată, cu afectare a pulpei dintelui și a nervului.

CUM SĂ CREȘTEM COPII ECHILIBRAȚI EMOȚIONAL

Vasile Daniela

Care este cheia „supraviețuirii” când copilul are comportamente negative sau plânge neconsolat, uneori din motive ce par minore? Cum să rămâi echilibrat emoțional tu însuți, ca părinte?

- Copiii nu se nasc cu comportamente negative, ci le dobândesc în relație cu persoanele de atașament încă din primii ani de viața și ele sunt expresia unor nevoi emoționale nesatisfacute. De cele mai multe ori, părintele nu decodifica nevoia din spatele comportamentului negativ al copilului și ,,se activează”, tot negativ , la rându-i, manifestând iritare, frustrare, neputința, furie atunci când nu reușește sa calmeze copilul.

- Plansul copilului se declanseaza atunci cand el este coplesit de sentimente intense, cum ar fi: frica, rusinea, frustrarea, lipsa atentiei, capacitatea redusa de exprimare din cauza vocabularului insuficient dezvoltat, plictiseala,supra-stimularea, etc., asta daca excludem din start oboseala, foamea, setea, etc.

Prin urmare, cheia ,,supravietuirii”o aflam atunci cand invatam sa ne conectam afectiv cu copilul de o asa maniera incat sa-i recunoastem nevoile si sa i le implinim inainte ca el sa fie coplesit de emotii pe care nu are inca capacitatea de a le exprima si controla si care, iata, il pun pe parinte in postura de a-si pierde el insusi echilibrul emotional. Ce ati observat ca ii impiedica pe parinti sa fie calmi si fermi atunci cand copiii au nevoie de limite?

Pe langa stresul cotidian care ne rapeste din energia de care avem nevoie sa facem fata dinamismului copilului, parintii au propriile vulnerabilitati. Atunci cand copilul are o criza de tantrum pe strada sau in supermarket, unde expunerea publica e mare, parintele se simte rusinat fata de cei care vad ,,scena”si isi pierd calmul, ridica tonul sau ameninta copilul cu diverse pedepse, ceea ce prelungeste criza.. Daca criza are loc acasa, parintele poate experimenta sentimente puternice de neputinta sau vinovatie si sfarseste prin a ceda, prin a fi extrem de indulgent, permisiv.

E de dorit ca parintele sa fie preocupat de propria cunoastere pentru a invata cum sa gestioneze stresul, cum sa se relaxeze, cum sa creasca toleranta la frustrarea ca ar putea fi etichetat de cei din jur sau chiar de el insusi, din nevoia nerealista de a fi perfect.

Cat de important este sa li se impuna limite celor mici?

Pentru o dezvoltare armonioasa, este necesar sa fie indeplinite un set de nevoi emotionale de baza. Pe langa nevoia de dragoste, acceptare, siguranta si stabilitate/nevoia de a fi independent, competent, de a avea o identitate/nevoia de a fi liber sa exprime propriile sentimente si nevoi/nevoia de spontaneitate, placere si joc, o mare importanta o are nevoia de limite realiste.

Importanta limitelor sanatoase este de necontestat. Indulgenta, permisivitatea, oferirea de ,,tot ce vrea copilul”, exprimarea furiei fara nicio restrictie, rasplatirea comportamentului manipulator duc catre formarea unui ,,mic revendicator de drepturi”mai mult sau mai putin realiste.

Atunci cand stabilim consecinte (nu pedepse!) pentru comportamentele negative, il invatam pe copil autocontrolul, autodisciplina ,responsabilitatea. Il invatam indirect cum sa se autoregleze emotional fiindu-i sprijin in invatare. Care parinte nu-si doreste sa-si vada copilul cum se transforma intr-un adult stabil emotionl si responsabil?

De ce este indicat ca parintii sa elimine cuvantul ,,trebuie” din viata lor?

Cuvantul „trebuie” vine la pachet cu foarte multa presiune. E impunator, constrangator, limitativ. Presiunea este resimtita negativ de fiinta umana si duce la comportamente disfunctionale, greu de gestionat ulterior

E de preferat sa inlocuim cuvantul ,,trebuie” cu: vreau…./am nevoie sa…/imi doresc…etc. Astfel, transformam presiunea din exterior in mecanisme care activeaza motivatia interna, atat de necesara in orice actiune intreprindem.

Cum te poti calma atunci cand copilul izbucneste?

Cum spuneam mai sus, e necesar ca parintele sa invete sa inteleaga ce simte si sa se intrebe: Sunt iritat? Frustrat? Rusinat? Neputincios? Vinovat? Furios? De ce ma simt asa? Ce ar trebui sa fac asa incat copilul sa nu fie victima sentimentelor mele? Ce nevoie are de fapt copilul meu acum? Ce mesaj incearca sa imi transmita, chiar daca intr-un mod care ma ,,activeaza” negativ?

Suntem modele pentru copiii nostri! Daca le aratam ca ne recunoastem sentimentele negative si nu le dam drumul impulsiv ci, dimpotriva, ne straduim sa le gestionam, in timp, ei vor invata sa faca acelasi lucru.

Care sunt cele mai bune metode de a-l ajuta pe cel mic sa-si controleze emotiile ?

Pentru a-l invata sa controleze emotiile e necesar ca mai intai sa-l familiarizam cu emotiile: care sunt, cum sa le recunoasca atat la el cat si la cei din jur. Apoi sa normalizam ca e in regula sa avem atat emotii pozitive (bucurie, multumire) cat si emotii negative (tristete, suparare, furie, teama). Toate acestea se explica intr-o stare de liniste, nu in mijlocul furtunii emotionale. Cand copiii au emotii negative evitam expresiile care-i descurajeaza, cum ar fi: „Nu mai plange!”, „Nu tipa!”, „Deranjezi pe cei din jur!”, „ Linisteste-te!, pentru ca in felul acesta ei inteleg ca suntem insensibili la emotiile lor. Mai degraba le validam prin mesaje de genul: „Inteleg ca te simti trist, sau ca esti furios…hai sa vedem cum te pot ajuta”/ „ Imi dau seama ca esti speriat, si eu am simtit la fel”/ Pare sa-ti fie greu sa nu te vezi atata timp cu colegii tai”, etc. Apoi ii ajutam sa identifice (singuri, de preferat) solutii de rezolvare a problemelor cu care se confrunta.

Bibliografie:

Pagina de Psihologie - Loredana Ifrim - PARENTAJ & EDUCAȚIE

LECTURA PREDICTIVĂ

Stana Georgeta-Andreea

Lectura predictivă se bazează, după cum spune şi Emanuela Ilie, pe stârnirea curiozităţii, ce urmăreşte emiterea unor enunţuri anticipative, ce pot fi adevărate sau false, despre textul ce urmează a fi parcurs; acest lucru ajută la crearea unei atmosfere plăcute în ceea ce priveşte textul, aducând şi mai multă. Acest tip de lectură este una dintre activităţile prin care elevii pot fi antrenaţi să facă anticipări. Profesorul poate segmenta un text narativ scurt, în fragmente relevante pentrudesfăşurarea acţiunii. După fiecare secvenţă citită profesorul cere elevilor să prezică ce se va întâmpla şi va oferi indicii din text pentru predicţiile lor. După ce elevii vor oferi mai multe răspunsuri, vor citi secvenţele următoare şi vor descoperi dacă predicţia lor a fost

confirmată sau nu de text.Lectura predictivă trezeşte interesul elevilor pentru lectura textelor epice, determinându-i să participe activ la decodarea textului.

Profesorul poate folosi această metodă pentru abordarea unor texte la prima vedere, recomand alegerea textelor literare care oferă mai multe chei de lectură, texte care se pretează la interpretări multiple.Activitatea se poate desfăşura în grupuri de câte 4-5 elevi, sub directa coordonare a profesorului, cu raportare frontală după realizarea fiecărei etape.

Parcurgând etapele lecturii predictive, elevii au impresia că pot interveni în text, pot deveni ei înşişi creatori:

- se prezintă titlul textului care urmează să fie parcurs cu elevii; folosind metoda brainstormingului, se poate stabili, frontal, ce semnificaţie are acest cuvânt pentru elevi: se propun diverse semnificaţii, fiecare propunere fiind scrisă pe tablă sau pe un carton şi păstrată până la sfârşitul activităţii, pentru a stabili dacă predicţiile elevilor s-au confirmat.
- se împarte elevilor textul, tipărit pe o foaie A4, împăturită de atâtea ori câte fragmente are respectivul text. Elevii vor despături foaia, în funcţie de indicaţiile pe care le vor primi, formulând predicţii, descoperind şi interpretând, rând pe rând, fiecare fragment.
- li se cere elevilor să facă prima predicţie, completând prima rubrică a tabelului următor („Ce crezi că se va întâmpla?”):
- se trec pe tablă, în prima rubrică, predicţiile fiecărei grupe, apoi li se cere elevilor să citească primul fragment.
- elevii citesc primul fragment (celelalte rămânând împăturite) şi completează rubrica a doua – „Ce s-a întâmplat?”. Se discută frontal şi se scrie pe tablă ideea considerată a fi cea mai potrivită, în urma consultării grupelor.
- apoi elevii fac a doua predicţie – „Ce crezi că se va întâmpla?”, completează rubrica potrivită din tabel, apoi se trec şi pe tablă predicţiile.
- se citeşte al doilea fragment şi elevii completează rubrica „Ce s-a întâmplat?”. Se discută frontal şi se scrie pe tablă ideea considerată a fi cea mai potrivită, în urma consultării grupurilor.
- se continuă astfel până la terminarea lecturii textului.

În continuarea lecturii predictive, se poate folosi o altă metodă activă – reţeaua personajului, metodă care valorifică, în primul rând, capacitatea de analiză a elevilor:

– după citirea textului, se notează într-un cerc numele personajului,

– elevii, împărţiţi în grupuri sau în perechi, scriu în cercuri-satelit cuvinte care caracterizează acest personaj,

– în final, reţeaua este prezentată în faţa clasei şi discutată. Se pot alcătui postere, expuse apoi în clasă.

Capacitatea de sinteză poate fi stimulată prin folosireametodei ciorchinelui, care evidenţiază conexiunile dintre ideile prezentate, stabileşte noi asociaţii între acestea şi dezvăluie noi semnificaţii, putând fi o completare reuşită a reţelei personajului.Pe lângă analiză şi sinteză, o altă operaţie importantă a gândirii este comparaţia, care poate fi dezvoltată prin folosirea diagramei Venn-Euler, pentru identificarea asemănărilor şi deosebirilor dintre două texte sau dintre două personaje. Se realizează două cercuri care se suprapun parţial. În secvenţa

suprapusă elevii vor trece asemănările, iar în cele două semicercuri rămase deosebirile dintre cele două texte sau două personaje. Intensificarea retenţiei şi asigurarea transferului se pot realiza la un nivel superior prin folosirea diagramei Venn-Euler.

În concluzie această metodă este una eficientă,antrenează elevii și totodată îi implică activ în lucru pe echipe.

Bibliografie:

1.https://edict.ro/metode-active-folosite-la-orele-de-literatura/google

2.www.didactic.ro

Provocări ale sistemului educațional privind valorizarea strategiilor educaționale utilizate în prevenirea şi combaterea abandonului şcolar şi a părăsirii timpurii a şcolii

Brînduș Iulia Simona

O educație autentică și funcțională se sedimentează în familie, apoi are continuitate în grădiniță și școală prin intermediul corpului profesoral, care prin simpla sa existență reprezintă puterea exemplului.

Educatia este percepută ca o funcție vitală a societății, iar școala drept principala institutie prin care societatea își perpetuează existența.. Astfel școala este un “factor cheie “ al dezvoltării. De la școală se așteaptă astăzi totul : să îi ajute pe tineri să cunoască trecutul și să înțeleagă prezentul, să îi ajute să conștientizeze și să își asume responsabilitatea pentru a se implica în orientarea destinului colectivităților către un viitor dorit. Din acest punct de vedere orice problemă cu care se confruntă acest sistem de învățământ trebuie analizată, dezbătuta și trebuie căutate soluții pentru o eventuală ameliorare. Pe această linie se înscriu și problemele de risc de abandon școlar și problemele comportamentale.

Abandonul şcolar este o realitate socială complexă având o multitudine de cauze şi având nevoie, în consecinţă de răspunsuri diversificate. Acesta reprezintă părăsirea sistemului de învățământ și ale oricăror raporturi cu școala, înaintea obținerii unei calificări profesionale.Cei care abandonează sunt cei care au lipsit mult sau au tulburări comportamentale pentru care au fost pedepsiți în prealabil, conform Regulamentului de Ordine Interioară al fiecărei școli. Părăsirea școlii este cu atât mai problematică atunci când se produce la clasele terminale, deoarece atât ofertantul, respectiv sistemul de învățământ, cât și beneficiarul, elevul, au cheltuit destule resurse ca să se ajungă într-un punct în care eforturile financiare si spirituale ale ambelor părți nu s-au concretizat. Din păcate, școala a început să nu mai fie percepută drept stâlpul de bază al societății în anumite ierarhii, fiind considerată drept pierdere de timp care nu asigură un viitor, preferânduse câștigul material imediat. Și toate acestea pleacă, după cum am mai precizat anterior, de acasă, din familie, formându-se astfel un cerc vicios.

Cauzele abandonului școlar sunt diverse și nenumărate, originea acestora putând fi economică sau socială. Vorbim concret despre inadaptarea elevului la activitatea de învăţare realizată în

mediul şcolar, dar și de inadaptarea şcolii la factorii interni : biologici, psihologici şi externi: economici, culturali.

Consolidarea participării la o educaţie şi la servicii de îngrijire de bună calitate a fost recunoscută ca fiind una dintre cele mai eficiente măsuri pentru a asigura un început favorabil în educaţie şi pentru a le dezvolta rezistenţa. Totuşi, este necesară îmbunătăţirea accesului la educaţie şi la serviciile de îngrijire de calitate destinate preşcolarilor. Alte obstacole potenţiale pentru reuşita parcursului şcolar pot fi eliminate prin sporirea permeabilităţii parcursului educativ şi prin ameliorarea calităţii şi statutului filierelor de învăţământ profesional.

Intervenţia se adresează dificultăţilor care apar într-un stadiu precoce şi vizează să le împiedice să provoace o părăsire timpurie a şcolii. Măsurile de intervenţie pot fi axate pe ansamblul şcolii sau instituţiei de formare sau se pot adresa individual elevilor care sunt expuşi riscului de a abandona educaţia sau formarea. Măsurile la nivelul întregii şcoli, vizează să îmbunătăţească climatul şcolar şi crearea de medii de învăţare care oferă sprijin. Sisteme de alertă rapidă şi o mai bună cooperare cu părinţii pot constitui o formă eficientă de a-i ajuta pe elevii expuşi riscurilor. Măsurile axate pe elevi se concentrează pe consiliere şi meditaţii, abordări de învăţare personalizate, o mai bună orientare şi un sprijin financiar, cum ar fi alocaţiile şcolare. Pentru o mai bună prevenire a abandonului şcolar trebuie cunoscute aptitudinile şi nevoile fiecărui copil integrat în sistemul de educaţie fie el de religie sau etnie diferită faţă de restul copiilor.

Condițiile-cheie pentru prevenirea părăsirii timpurii a școlii pot fi sintetizate pe cinci domenii strict interconectate unul cu celălalt:

- Management școlar-competența și eficiența conducerii școlare ajută la crearea unui mediu educațional de cooperare care implică întreaga școală și la care se adaugă și legătura cu comunitatea locală.

- Suport pentru elevi-levii trebuie sprijiniți. Este vorba inclusiv de sprijin emoțional și psihologic pentru abordarea problemelor (stres, depresie, tulburări post-traumatice) și comportamentelor de risc.

- Profesori -așa cum elevii au nevoie de o ghidare din partea profesorilor, la fel și profesorii au nevoie de ghidaj din partea conducerii școlii și a inspectoratelor școlare/ a ministerului.

- Familia-implicarea părinților, educația ca responsabilitate partajată, participarea la luarea deciziilor școlare și la viața școlară, educația părinților.

O bună colaborare între şcoală şi familie este posibilă numai atunci când familia înţelege bine rolul şcolii, acela de a fi principalul izvor de cultură şi factor de civilizaţie, iar şcoala vede în familie un aliat, un colaborator sincer, direct interesat de întregul proces instructiv-educativ.

Dascălii trebuie să găsească mijloace de a comunica şi evidenţia experienţele evolutive ale copiilor la şcoală, trebuie să pregătească un flux constant de informaţii de calitate îndreptate spre părinţi, astfel încât să-i determine să-şi reexamineze atitudinile faţă de rolul de părinte şi opiniile despre experienţele prin care trec copiii şi să abordeze mult mai preocupaţi întreaga experienţă şcolară.

Copiii noştri sunt nevoiţi zi de zi să facă faţă provocărilor, iar în încercările lor de a rezolva problemele din lumea minunată și simplă a copilăriei trebuie să-și găsească locul și manifestarea activă în cadrul școlii și comunității responsabile și responsabilizate. Educaţia raţional-emotivă şi comportamentală promovează ideea că un copil poate să înveţe să-și ajute semenii.

Învăţându-l pe copil de la o vârstă fragedă să prindă drag de tot ceea ce înseamnă filantropie, voluntariat, generozitate, noblețe sufletească, ne asigurăm un viitor frumos bazat pe încredere și respect între membrii unei societăți.

Bibliografie:

1. Băban, Adriana, 2001, Consiliere educațională, Editura Ardealul, Cluj Napoca; 2. Holban, Ion, 1973, Orientarea școlară, Editura Junimea, Iași;

3. Jigău, Mircea, 2001, Consilierea carierei, Editura Sigma, Bucureşti;

4. Plosca, Marin, 2001, Consiliere privind cariera, aplicaţii în şcoală, Editura Dacia, ClujNapoca; 5. Tomşa, Gheorghe, 1999, Consilierea şi orientarea în şcoală, Casa de Editură şi Presă ,,Viaţa Românească", Bucureşti.

Dezvoltarea motricității fine la preșcolari

Drăghici Daniela-Mihaela

Dezvoltarea motricităţii fine a copiilor la vârsta preşcolarităţii mici este unul dintre cele mai importante aspecte ale dezvoltării globale a copiilor, fiind un proces complex ce necesită participarea mai multor arii corticale precum ariile senzoriale, ariile corticale motorii şi ariile corticale de asociaţie şi punând bazele coordonării funcţiilor neuro-muscolo-scheletice utilizate în realizarea tuturor mişcărilor precise.

Prin intermediul jocurilor, pregătim în primul rând degetele pentru activităţile zilnice ale vieţii ce au la bază detaliul – spre exemplu, încheiatul şi deschiatul nasturilor/fermoarelor, învârtirea spaghetelor pe furculiţă, legarea şireturilor, ţinerea şi manevrarea lingurii, punerea aţei în ac, desenatul, scrisul, etc. În al doilea rând pentru faptul că dezvoltarea motricităţii fine este în legatură directă cu dezvoltarea vorbirii (a pronunţiei şi a limbajului) şi a gândirii.

În jurul vârstei de doi-trei ani, copiii explorează şi încearcă să realizeze ce se întâmplă în lumea din jur, de aceea este foarte important să îi ajutăm să facă conexiuni şi să descopere noi relaţii. Aceasta este o perioadă a descoperirilor şi a explorării lumii înconjurătoare, a dezvoltării cognitive intense, a nivelului de cunoaştere şi înţelegere, a dezvoltării psiho-motrice, etc.

Astfel, copiii care, la această vârstă sunt stimulaţi să-şi dezvolte motricitatea fină a mâinilor au parte de o dezvoltare mai rapidă a creierului. Cercetătorii au demonstrat faptul că un copil cu o motricitate fină bine dezvoltată are şi o gândire şi o imaginaţie bine dezvoltate, vorbeşte bine şi are o memorie mai bună. Totodată dezvoltarea motricității fine a copiilor ajută mai târziu la scriere, desenare, prinderea obiectelor, la îmbrăcare și dezbrăcare etc. Concluziile psihologilor sunt de fapt simple adevăruri: cu cât copilul își folosește mai mult mușchii mici ai mâinii, cu atât va deveni mai îndemânatic.

Mişcările bruşte, relativ neconcordante de la 3 ani sunt înlocuite în cursul celui de-al patrulea an cu mişcări fine, suple , armonioase. Datorită libertăţii şi spontaneităţii motricităţii, dar şi armoniei ei, această perioadă, mai ales preşcolaritatea mijlocie, a fost denumită “ vârsta graţiei ”. Cu timpul însă, pe măsura aproprierii vârstei de 6 ani, când copilul se pregăteşte pentru a intra în şcoală, graţia se estompează în favoarea forţei. Trecerea de la bruscheţea, la graţia şi apoi la forţa mişcărilor reprezintă o tendinţă generală a evoluţiei motricităţii. Aceste caracteristici se manifestă însă diferit, în funcţie de tipul conduitei, de gradul lor de consolidare. În unele activităţi mişcările sunt imprevizibile, libere, spontane, ordinea executării lor neavând o prea mare importanţă. Alte activităţi însă, capătă un anumit grad de stereotipizare, de automatizare, ordinea lor fiind prestabilită. În acest caz mişcările se transformă în deprinderi .

Nevoia de acţiune finalizată prin executarea diferitelor mişcări, stă la baza dezvoltări psihice a copilului. Un copil care acţionează cu un obiect are şanse mai mari de a-şi elabora o imagine adecvată despre el, decât altul care contemplă doar obiectul de la distanţă. Motricitatea şi acţiunea cu obiectele contribuie nu doar la îmbogăţirea şi diversificarea planului cognitiv al copilului, ci şi la întregirea personalităţii lui. Pe măsura elaborării şi consolidării diferitelor tipuri de conduite motorii independente, preşcolarul se detaşează tot mai pregnant de mediul înconjurător , se individualizează.

Beneficiile participării la activități extrașcolare pentru copii

Stroescu Raluca

Activitățile extrașcolare joacă un rol important în dezvoltarea personalității copiilor. Ele oferă o oportunitate pentru ca elevii să exploreze noi interese, să-și dezvolte abilități și talente, să-și construiască încrederea în sine și să învețe să lucreze în echipă. De asemenea, pot ajuta copiii să se conecteze cu alții care au interese similare și să-și dezvolte un sentiment de apartenență.

Participarea la activități extrașcolare prezintă numeroase avantaje pentru copii, printre care:

-Activitățile extrașcolare pot ajuta copiii să-și dezvolte abilitățile sociale, emoționale și cognitive. Ajuta copiii să-și construiască încrederea în sine.

-Aceste activitățile extrașcolare oferă o oportunitate pentru ca copii să exploreze o varietate de interese și să-și descopere talentele. Acest lucru poate ajuta copiii să-și găsească pasiunea și să-și urmeze visele.

-Activitățile extrașcolare pot ajuta copiii să se conecteze cu alții care au interese similare. Acest lucru poate ajuta copiii să-și dezvolte un sentiment de apartenență și să-și facă noi prieteni.

Pentru a identifica activitățile potrivite copiilor, este important să ținem cont de interesele, abilitățile și nevoile lor.Trebuie să ne asigurăm că alegerea se potrivește programului familiei și bugetului disponibi

Atunci când alegem activități extrașcolare pentru copii, este important să luam în considerare interesele, abilitățile și nevoile lor. Este important să găsiți activități care se potrivesc programului și bugetului dumneavoastră.

Activitățile extrașcolare reprezintă o componentă esențială a educației complete a copiilor. Ele contribuie la dezvoltarea personală armonioasă, oferind oportunități de explorare, învățare și relaționare. Prin încurajarea participării la activități extrașcolare potrivite, părinții își pot ajuta copiii să devină adulți creativi, responsabili și adaptați social.

Bibliografie

- Activități extracurriculare pentru dezvoltarea personalității elevilor de I. Popescu și M. Georgescu (Editura Didactică și Pedagogică, 2010)
- Educația prin joc și activități extrașcolare de V. Păun și I. Radu (Editura Polirom, 2014)
- Rolul activităților extrașcolare în educația elevilor de M. Ionescu și A. Popescu (Editura Universitaria, 2018)

POVESTE DE DEMULT…

Alina Mariana

Picii mei cei drăgălași, Voinicei

și nărăvași.....

Vă îmbrățișez, cu dor,

Șoptindu-vă-ncet, ușor...

O poveste-adevărată

Din realitate luată:

A fost odată, cam demult,

Copii frumoși și scumpi oricui,

Doar că mult mai neînțelepți

În ale internetului adepți-

Nu știam să butonam Pe

tablete, laptop-uri,

Telefoane, ...șmecherii..

Noi eram doar noi: copii!...

Și eram chiar mulțumiți

Să zburdăm, să ne jucăm

În drumul mare să strigăm,

Și în casă sau ogradă,

Singuri ori toți laolaltă

Ori pe soare ori pe frig,

Frunze, flori ori pipirig

Împleteam în coșulețe,

Când scăunele sau măsuțe.

De ne plictiseam, căutam,

Vreo minge bună de lovit

Cu mâna sau cu piciorul, zic!

Nici la jocuri nu stăteam!

,,Rațele și vânătorii",

,,Țările" sau: ,, Ciribiri"!

,,Batistuța!”, ,,Școala”,

Să mai zic? Fie și ,,Coarda”,

,,Țară, țară, vrem ostași",

Parteneri de joacă, ași

În zâmbete, bucurie,

Glume, drag și veselie!

Nicicum nu oboseam... Noi,

cei veseli și poznași,

Încântați, dragi copilași...

Până târziu, pe - nserate,

Când, obosiți, flămânzi, dar fericiți

Cu obrajii calzi și roșii, dar simțiți

Că am întârziat, la masa pregătită.

Intram spăsiți și rușinați,

Așteptam să fim chemați…

Din ochi rugându-i pe părinți

Cu obrajii roși, fierbinți

Să-nțeleagă bucuria

Ce-nvăluie: ,,COPILĂRIA"!

EXPUNEREA LA ECRANE A PREȘCOLARILOR- ARGUMENT PENTRU CONSILIEREA PĂRINȚILOR

Gontariu-Ionita Ana-Izabela

Tendințele actuale în utilizarea tehnologiei și expunerea extinsă la ecrane a copiilor de la vârste din ce în ce mai mici reprezintă punctul de plecare în demersul de a studia acest fenomen. Abundența de produse digitale, accesul facil la tehnologie și apetența pentru ecrane a copiilor, dublate de modul în care părinții înțeleg fenomenul expunerii excesive la ecrane al preșcolarilor, au condus la concluzia necesității conștientizării rolului pe care părinții îl au în educarea copiilor din acestă perspectivă prin acțiuni de consiliere și programe comune grădiniță-familie-consilier școlar.

În ziua de astăzi tehnologia ocupă un rol important și uneori indispensabil în viețile noastre, ale adulților, multe acțiuni fiind sprijinite de tehnologie, mai exact de telefoane, calculatoare, tablete. Ecranele televizoarelor sunt de multe ori substitut pentru lectură, sport sau experiențe concrete. În acest context, se observă faptul că, în ultimul timp și în contextul pandemic parcurs, copiii au fost introduși în lumea dispozitivelor și a ecranelor de la o vârstă fragedă, ridicând semne de

întrebare justificate asupra influenței atât pozitive, cât și negative pe care această tendință o poate avea asupra dezvoltării copiilor.

Preocuparea pentru studierea acestei tendințe de utilizare necontrolate a tehnologiei prin prisma afectării pe foarte multe paliere ale copiilor a condus, prin multitudinea de studii privind efectele ecranelor asupra dezvoltării copiilor, la stabilirea unor norme de utilizare sigură a tehnologiei. Este necesar însă ca părinții să conștientizeze rolul lor major în îngrijirea și educarea preșcolarilor din acestă perspectivă și să devină parteneri, alături de educatori și consilieri școlari, pentru a accesa cel puțin consilierea informațională cu privire la acest subiect și aplica reguli de utilizare controlată a ecranelor la copii.

Observarea zilnică a preșcolarilor de către educatori, înregistrarea factuală a unor comportamente asociate expunerii excesive la ecrane a copiilor și recomandarea consilierii prin intermediul consilierului școlar sunt primii pași pentru a orienta în mod conștient și profesionist părinții în adoptarea unor măsuri benefice pe termen lung, atât în dezvoltarea cognitivă a copilului, cât și din punct de vedere socio-emoțional.

Deoarece tehnologia este omniprezentă și este important să dezvoltăm abilitățile digitale ale copiilor este esențial să oferim prin informare corectă premisele creării unei relații sănătoase cu tehnolgia (raportat la timp de acces, conținut etc.) și să oferim alternative de echilibrare a balanței prin activități care presupun dezvoltarea creativității, rezilienței, autocontrolului emotional sau a abilităților sociale ale copiilor.

Prin consilierea părinților, aceștia pot acționa informat, în funcție de vârsta, nevoile și pasiunile propriilor copii pentru a integra tehnologia și ecranele echilibrat, conștient și benefic în activitățile zilnice și educaționale.

Prin colaborarea strânsă și deschisă dintre părinți, educatoare și consilier școlar se pot dezvolta parteneriate durabile în beneficiul preșcolarilor și al comunității și de asemenea se pot preveni sau ameliora sincope în educarea copiilor. Modalitățile multiple prin care specialiștii în educație și consilierii școlari pot orienta părinții în găsirea celor mai bune soluții în dezvoltarea armonioasă a copiilor pe toate palierele reprezintă căi de urmat în practica și colaborarea cu familiile preșcolarilor.

Gestionarea timpului de acces la ecrane al preșcolarilor se află în acestă perioadă a copilăriei exclusiv în sarcina părinților, iar o informare corectă, bazată pe studii concrete și elocvente, este important să fie comunicată prin consilierea acestora și creșterea gradului de conștientizare asupra efectelor pe termen lung pe care accesul la ecrane îl au asupra dezvoltării copiilor. Contextul pandemic și învățarea online, chiar și la nivel preșcolar, substituirea activităților concrete în cadrul familiei și înlocuirea cu ecrane sunt doar câteva aspecte care trebuie supuse atenției părinților astfel încât aceștia să își reconfigureze atitudinea față de importanța modului în care își petrec timpul cu copiii și să le limiteze accesul la ecrane.

Efectele supraexpunerii la tehnologie și ecrane a preșcolarilor prin transformările pasive la nivel mental generatoare de probleme de concentrare a atenției sau a dificultăților de decodificare a unui mesaj sunt rodul lipsei de reguli ale părinților, lipsei de informare pentru a adopta un program adaptat vârstei copiilor. În fața ecranelor copilul este lipsit de experiența contactului emoțional direct cu persoanele din viața lui, nu îi este stimulat prin dialog însușirea limbajului, experiențele senzoriale prin atingerea și manipularea fizică a lucrurilor lipsesc. Părinții ar trebui să reflecteze îndelung asupra celor trei caracteristici fundamentale care definesc experiența copilului, respectiv reflexivitatea (prin cunoașterea efectivă și experimentarea concretă a lumii înconjurătoare),

limbajul (prin dialoguri cu părinții, covârstnicii, prin limbajul intern al copilului) și interactivitatea (prin participarea activă a copilului în acțiunile zilnice).

Autismul virtual este o consecință fie a abandonului copilului în fața ecranului, fie a necunoașterii de către părinți a efectelor pe care ecranele le au asupra copiilor. Această dependență a copiilor necesită o investigare atentă și terapie specializată, părinții fiind cei care prin lipsa informării sau pasivitate ajung în situația de a conștientiza uneori prea târziu consecințele. Resursele media, accesul facil la tehnologie, programele TV dedicate copiilor, stilul de viață foarte alert al părinților au condus la limitarea interacțiunilor și a modului în care părinții își petrec timp alături de copii.

Pentru a preveni și conștientiza în rândul părinților pericolele la care sunt expuși copiii prin consumul excesiv de ecrane și tehnologie câteva direcții de intervenție se pot promova fie prin programe educaționale de consiliere, fie prin promovarea unor ghiduri care să informeze și orienteze părinții, recomandarea consilierii etc. La nivel preșcolar cadrele didactice sunt primele care semnalează comportamente asociate expunerii neadecvate la ecrane ale copiilor, acordând atenție consilierii informaționale asupra subiectului sau recomandând părinților ajutor specializat. Colaborarea cu familia joacă un rol important, relația deschisă, de încredere între părinți și educatoare fiind vitală pentru adoptarea unor măsuri în beneficiul preșcolarilor. Prin proiecte care implică echipe pluridisciplinare (consilier școlar, psiholog, medic pediatru, asistentă medicală etc.) cadrul didactic poate proiecta activități comune prin care, alături de copii, să atingă obiective prin care să restructureze atitudinea și măsurile pe care părinții să le adopte într-un mod informat, conștienți de beneficiile pe termen lung asupra dezvoltării copiilor.

BIBLIOGRAFIE:

Enăchescu, V.,(2008), Comunicarea în mediul educațional, Editura Aramis, București;

Gheorghe, V., Criveanu, N., Drăgulinescu, A. (2018), Efectele micului ecran asupra minții copilului, Editura Institutul de Cercetări psihosociale și bioetică, București;

Kardaras, N., (2016), Copiii și ecranele luminoase, Editura Paralela 45, București;

Kuscher, L. M.,(2020), Copiii erei digitale, Editura Univers, București;

Livingstone, T., (2009), Copilul vremurilor noastre.Învățarea timpurie, Editura Didactica Publishing House, București;

FORMAREA UNEI ATITUDINI POZITIVE FAȚĂ DE MEDIU

Camelia Bălănescu

Natura este o carte viu ilustrată, cuprinzând cele mai variate şi tainice tablouri care ne invită la descoperire, cunoaştere, bucurie, studiu intens pentru satisfacerea curiozităţii şi totodată, izvor de viaţă şi sănătate. Protecţia mediului înconjurător trebuie să constituie o preocupare permanentă a noastră, astfel că şcolarul mic şi nu numai, să vadă natura cu ochii simţului şi a raţiunii, să o înţeleagă şi să o preţuiască.

,,Natura poate să ţină loc de carte, profesor, povăţuitor.” Şi astfel cea care ne oferă tuturor posibilitatea ocrotirii naturii este educaţia ecologică. Ocrotirea naturii, păstrarea şi protejarea mediului înconjurător este o preocupare majoră, conştientă a tuturor, mai ales a dascălului, care prin specificul muncii sale are posibilitatea de a forma viitori adulţi în spiritul respectului pentru natură. Prin educaţia ecologică cultivăm dragostea şi interesul elevilor pentru lumea ce ne înconjoară, îi ajutăm să acţioneze pentru protejarea mediului.

Se pare că omul, cu puterile sale nemărginite, a dus Terra la marginea prăpastiei, smulgând tot ce s-a putut și dându-i înapoi prea puțin. Degradarea continuă a mediului, care se petrece sub ochii noștri, este un element major al unei crize de civilizație și se datorează intervenției omului în natură. Aerul, apa, pământul, toate au fost infestate, viața însăși fiind pusă sub semnul întrebării. Să ne gândim ce implicații ar avea încălzirea atmosferei, topirea ghețarilor, creșterea nivelului oceanului planetar, acoperirea unor regiuni mai joase ale globului. Un gând devine constant pentru orice ființă rațională ce trăiește pe acest pământ: „Pregătirea în sprijinul ocrotirii naturii, începând de la vârsta copilăriei.”

Elevii trebuie să știe că natura este un organism viu, ale cărei componente sunt într-o strânsă intercondiționare și că fără acești factori naturali viața nu este posibilă, deci trebuie protejați. O educație ecologică ar aduce înțelegerea că omul poate folosi plantele fără a dăuna naturii, prin cunoașterea în întregime a acestora și folosirea legilor naturii.

Orice prilej oferit de activitatea de observare a plantelor și animalelor, observări spontane, plimbări, excursii, lecturarea unor texte privind fauna și flora terestră, vizionarea și dezbaterea unor emisiuni TV trebuie folosite pentru a forma o gândire intuitivă și deductivă a copiilor în raport cu natura, pentru a dezvolta respectul pentru aceasta, dorința de a o ocroti. Pentru realizarea acestui scop copiii trebuie puși în situaţia de a observa. Întrebările pe care le pun copiii dovedesc interesul de cunoaştere al acestora, manifestat în toate ocaziile cu multa insistenţa şi prin întrebări variate.

În desfaşurarea activităţilor am aplicat variate procedee şi modalităţi. Una dintre modalităţile cu care am obţinut rezultate deosebite a fost observarea plantelor puse la germinat. În două lădiţe am semănat grâu; observând plantele în dezvoltarea lor, copiii îşi însuşesc cunoştinte, care le stimulează curiozitatea, dorinţa de cunoaştere. Mereu pun întrebări, doresc să cunoască legătura dintre om- plantă- apă- lumină. Grâul pus la încolţit era într-un loc luminos, fiind udat de copii o dată pe săptămână. Au fost foarte curioşi şi impresionaţi când au văzut că din acele boabe mici creşte grâul. Pentru a trezi şi mai mult interesul pentru relaţia dintre plante şi om şi condiţiile

mediului înconjurator am cerut copiilor să aducă de acasă câte un ghiveci cu pământ. În aceste ghivece am pus seminţe de castreveţi şi boabe de fasole. Am aşezat ghivecele într-un loc unde puteau fi observate zilnic. Am stabilit împreună cu elevii care sunt cerinţele ca seminţele să încolţească – apă, căldură şi lumină. În fiecare săptămână copiii trebuiau să ude pământul din ghiveci, mai puţin unul care n-a fost udat, iar unul a fost aşezat la întuneric. Au sesizat asfel că din pământul neudat n-a răsărit nicio plantă, din cel de la întuneric plantele au răsărit, dar plăpânde şi îngălbenite. Şi-au revenit după ce au fost mutate la lumină. Cu acest prilej le-am vorbit copiilor despre posibilităţile oamenilor de a îmbunătăţi soiurile de plante, de a preveni şi combate dăunătorii. Unii dintre copii ştiau de gândacul de colorado, care atacă frunzele cartofului, iar oamenii iau măsuri pentru combaterea larvelor. Le-am explicat copiilor că este mult mai sănătos să fie adunati gândacii şi larvele decât să fie tratate cu soluţie, aceasta fiind nocivă pentru om.

Pentru formarea comportamentului ecologic, i-am antrenat în activităţi menite să contribuie la îngrijirea unor plante şi a spaţiului verde din curtea școlii. În curte au desfăşurat activităţi practic-gospodăreşti, au plantat răsaduri de flori. Pentru aceste acţiuni am pregătit cu o zi înainte rondourile pentru flori. Am împărţit copiii în mai multe grupe astfel încât fiecare să primească o sarcină.

Având în vedere că s-a lucrat cu pământ şi apă copiii au fost echipaţi în mod corespunzător şi li s-a făcut un scurt instructaj de protecţie a muncii. La activitate au participat și câţiva părinţi, aceasta derulându-se în cadrul săptămânii „Școala altfel”. Între copii s-a născut spiritul de competiţie în privinţa îngrijirii şi ocrotirii plantelor, ei întrecându-se de fiecare dată, să le ude, să mărunţească pământul şi să menţină curăţenia în jurul lor. În felul acesta copiii au reţinut mai uşor că plantele au nevoie de apă, căldură, lumină, că se hrănesc cu săruri şi substanţe minerale pe care le absorb din pământ, de aceea, dacă nu sunt ocrotite şi îngrijite ele se ofilesc şi mor.

Plimbările şi drumeţiile din jurul oraşului au constituit, de asemenea, un bun prilej pentru educarea dragostei faţă de mediul înconjurător, oferind copiilor contactul direct cu natura, oferind un tablou cadru vegetal şi animal, copiii având posibilitatea de a observa nemijlocit interacţiunea şi interdependenţa dintre populaţii şi diverse anotimpuri.

Urmărind educarea atitudinii ecologice faţă de mediul înconjurator, cu prilejul plimbărilor în parc, le-am atras atenţia copiilor asupra unor aspecte de distrugere a mediului: copaci cu tulpina scrijelită, resturi menajere, sticle de plastic, sticle sparte aruncate la întâmplare etc. Pentru a nu proceda astfel şi a întări comportamentul pozitiv de fiecare dată când am ieșit cu copiii în natură am adunat resturile gustării în sac şi le-am dus la un tomberon. Am controlat ca totul să rămână curat în urma noastră. Ajunşi la școală am cerut copiilor să povestească ce au văzut când au fost cu părinţii la picnic, dacă ei au procedat corect, dacă nu, să spună unde au greşit. Pentru că, vara, majoritatea copiilor se duc cu părinţii la iarbă verde, am rugat copiii să povestească ce fac ei într-o zi de vară în natură. Pe baza scurtelor întâmplări povestite de copii, am stabilit reguli de comportare pe care trebuie să le respecte împreună cu părinţii. Dacă au spus că au făcut mici şi grătare am stabilit unde se face focul şi de ce, de ce trebuie stins focul şi verificat locul unde a fost făcut, de unde s-au luat lemnele pentru foc, de ce nu ne jucăm cu focul lângă o pădure.

Pentru a face o evaluare a cunoştinţelor dobândite de copii pe parcursul mai multor activităţi de ocrotire a naturii, am organizat concursuri.În cadrul acestor activităţi le-am precizat că în ţara noastra sunt protejate unele plante şi animale. Există rezervaţii de parcuri naturale în care sunt ocrotite animalele şi plantele. Exemple de rezervaţii: Delta Dunării, Munţii Retezat.

Urmărind impulsionarea exprimării sensibilităţii copiilor faţă de natură, în contextul unei activităţi integrate le-am cerut să-şi imagineze o convorbire scurtă cu o plantă, o floare, un copac.

Problema poluării poate fi prezentată în activitatea de observare: „ Apa şi transformările ei”. Se pot face experienţe prin decantarea apei cu impurităţi în mai multe vase, în sistem etajat. De asemenea se poate uda o planta cu apă cu ulei, sau apă cu petrol, sau motorină etc..... Astfel copiii au posibilitatea să observe influenţa pe care o are poluarea asupra florei. Copiii vor conștientiza că plantele care trăiesc în ape poluate au de suferit. Copiii au observat că după ploaie praful de pe frunze este spălat. Deci plantele au nevoie de apă, nu numai pentru hrană ci şi pentru curăţare.

Prin activităţile desfăşurate cu școlarii i-am învăţat să exploreze lumea înconjurătoare, să o analizeze, să pună întrebări în legătură cu aspectele întâlnite, să facă predicţii pe baza datelor culese.

Datoria noastră ca dascăli este să-i facem pe elevi să înţeleagă că soarta planetei noastre stă în mâinile tuturor, a oamenilor, deoarece suntem singurele fiinţe de pe Pământ care putem să acţionăm pozitiv sau negativ asupra mediului în care trăim.

„Natura nu ne cere să fim geniali, ajunge să fim raționali.”(Mariana Fulger)

Bibliografie:

Apostol, D., ,,Neștiuta natură”, Editura Ion Creangã, Bucuresti, 1988;

Ghinea, L., „Apărarea naturii”, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1978;

Turleanu, S., ,,S.O.S.- Natura în pericol”, Editura Niculescu, Bucuresti, 1989.

STRATEGII CREATIVE DE PROMOVARE A LECTURII

Codila Monica

Unul dintre lucrurile care pare să-i îngrijoreze pe părinți și profesori astăzi este că copiii și adolescenții citesc din ce în ce mai puțin. Timpul liber al copiilor este frecvent ocupat de activități extracurriculare și mai ales de utilizarea televiziunii și a noilor tehnologii. Computerul, jocurile video, televizorul, tableta ... sunt instrumente care au furat acum lumina reflectoarelor din cărți.

Regula de aur pentru a-i face pe copii să se bucure de lectură este de a vedea cum citesc modelele lor principale. Obiceiurile de citire ale părinților influențează copiii lor. Atitudinile și obiceiurile părinților influențează dobândirea atitudinilor și obiceiurilor copiilor lor. Prin urmare, este important ca părinții să citească și bucurați-vă de lectură astfel încât copiii să o interiorizeze în așa fel.

Dragostea de lectură este ceva pe care copiii îl învață acasă atunci când părinții își petrec timpul citind și se bucură de cărți. Principalul factor care trebuie luat în considerare la formarea obiceiului de citire și este comportamentul și atitudinea de pregătire a familiei.

Acest lucru nu înseamnă, însă, că școala nu are niciun rol în toate acestea. Școala (educația formală) a fost întotdeauna asociată cu lectura. Și, de asemenea, experiențele și modelele pe care copiii le observă aici vor avea un impact asupra configurației lor față de cărți.

Diferite investigații au arătat că atunci când copiii sunt încurajați să citească de către părinți sau când copiii văd că părinții lor citesc, aceștia au obiceiuri de citire mai mari.

Obiceiurile de citire ale părinților și atitudinile față de cărți au dus, de asemenea, la dobândirea de către copii a gustului pentru lectură și la dezvoltarea comportamentelor de lectură.

Este important să dezvolți un gust pentru lectură și un obicei de lectură, având în vedere beneficiile pe care le are citirea pentru individ. Un aspect esențial al lecturii este că este un mod fundamental de acces la cultură.

Cititul, într-un mod instrumental, permite elevilor să învețe la școală. Stăpânirea lecturii este o cerință esențială pentru a putea duce restul disciplinelor școlare mai departe.

Pentru ca copilul dumneavoastră să poată vedea cititul ca pe o distracție, oferiți activități în care să poată dovedi asta.

Atitudinile pe care le arătați față de lectură se traduce neapărat prin oferirea lecturii ca o alternativă distractivă pentru petrecerea timpului liber, în care lectura și cărțile sunt aspectul central.

Diferite studii au arătat că obiceiul de a citi este mai dezvoltat în rândul celor care au cititul ca element esențial în timpul liber.

Există diverse activități în care poveștile joacă un rol cheie: de exemplu, mergeți împreună la bibliotecile publice, aveți un card de lectură, participați la povestirile pe care le fac de multe ori gratuit, vedeți dacă există grupuri de lectură, concursuri literare, târg de carte…

Mersul la piese de teatru sau muzicale este un alt mod de a încuraja lectura. Și și câteva filme bazate pe cărți. Atitudinile pozitive față de lectură de către familie prezic capacitatea de lectură a copiilor și adolescenților.

Este important ca lectura să fie prezentă în cadrul activităților care ocupă timpul liber al familiei, astfel încât copilul să o poată integra ca o alternativă de petrecere a timpului liber.

Unul dintre motivele pentru care se spune că nu se citește este „din cauza lipsei de timp”. Este important să găsiți un loc în fiecare zi pentru a citi chiar și câteva pagini. Vorbim despre formarea unui obicei și pentru aceasta este esențial să ai o rutină și să fii constant în lectură.

Obiceiul de a citi la copii îi determină să stăpânească tehnica și acest lucru va avea repercusiuni în multe alte domenii ale vieții lor: vor putea citi din plăcere, le va facilita progresul în educația formală ...

Este important să rețineți că lectura trebuie să fie o plăcere și că trebuie să depunem eforturi și să depunem toate eforturile pentru a oferi copiilor și tinerilor un mediu care încurajează interesul pentru lectură.

Nu are rost să forțăm copiii să citească. Dacă citesc din obligație, atunci când vor avea ocazia, nu vor mai face acest lucru și efectul pe care îl vom genera asupra lor este opusul dorit.

Cititul nu trebuie să fie o pedeapsă. Cititul trebuie să fie distractiv. Pentru aceasta, este necesar ca acesta să fie atractiv pentru ei și să nu fie un simplu instrument curricular obligatoriu de efectuat la școală.

Nu putem uita că, dacă dorim ca copiii să fie cititori obișnuiți, este necesar ca aceștia să învețe să prețuiască lectura și că vor să citească în mod voluntar.

Pentru a promova obiceiul lecturii și a dezvolta interesul pentru lectură nu neapărat trebuie citit.Învățarea diferită la copii ar trebui încurajată și încurajată. Trebuie să regândim citirea și scrierea în predare.

Lectura poate fi trăită și experimentată nu numai într-un mod instrumental, ci și într-un mod creativ și recreativ. Există multe jocuri de lectură care pot fi făcute: creați poezie, faceți ateliere de scriere, jucați-vă cu rime, ghicitori, dramatizări, carte-forum ...

Puteți reinventa poveștile, puteți schimba finalul în povești, puteți face povești cu capul în jos ... Toate acestea implică oferirea de scrieri creative care vă permit să învățați și să vă interesați să citiți dintr-un alt punct de vedere.

Familia este locul în care copiii se dezvoltă social și psihologic. Este primul agent de socializare al copilului.

Normele, valorile și atitudinile față de lume care le afectează dezvoltarea și modul în care văd lumea sunt fundamental dobândite acasă, prin intermediul părinților lor.

Sondajele indică faptul că copiii citesc, dar nu din interes, mai degrabă din obligație. Noile tehnologii și alte oferte de petrecere a timpului liber consumă teren de lectură. Trebuie să ne străduim să facem din lectură o alternativă de agrement interesantă și distractivă pentru ei.

Citirea încurajatoare trebuie să facă parte dintr-un program global și continuu, în care toți agenții care afectează dezvoltarea copilului acționează în aceeași direcție. Animația trebuie să fie voluntară. Copilul trebuie să dorească să participe la lectură pentru a nu genera efectul opus celui dorit.Citirea este un proces complex în care intervin nu numai factori cognitivi și lingvistici, ci și factori contextuali sau de mediu, care sunt fundamental cei care facilitează achiziționarea lecturii.

Familia este cea care exercită o influență mai clară și mai directă asupra motivației citirii copiilor, iar plăcerea cărților este trezită prin motivație și interes.Problema lipsei de lectură în populație este frecventă la toate grupele de vârstă, afectează copiii, adolescenții și adulții.În lumea globală în care ne dezvoltăm, lectura este, de asemenea, influențată de numărul de activități diferite care concurează cu aceasta în alternativele de agrement și timp liber.Școala și familia sunt principalii agenți ai socializării copilului și principalele medii în care are loc educația lor. Și pentru toate acestea, relațiile stabilite între acești doi agenți educaționali și faptul că ambii privesc în aceeași direcție sunt importante.Importanța lecturii și interesul pe care îl poate trezi pentru copii este o sarcină relevantă și esențială nu numai de la școală, ci și de la familie.

Promovarea lecturii trebuie abordată dintr-o perspectivă socială, culturală, educativă și politică. Citirea ar trebui să fie o prioritate în formarea persoanelor.

Bibliografie:

1. Cornea P. Introducere în teoria lecturii. Bucureşti: Ed. Minerva, 1988
2. Goia V. Didactica limbii şi literaturii române pentru gimnaziu şi liceu, Ed. Dacia, Cluj Napoca, 2000

TRANSDISCIPLINARITATEA – O NOUĂ ABORDARE A ÎNVĂȚĂRII

Organizarea învățării pe criteriul disciplinelor formale clasice sunt insuficiente într-o lume caracterizată de explozie informațională și de o dezvoltare puternică a tehnologiilor. Pentru a face faţă schimbărilor caracteristice lumii contemporane, elevii au nevoie de competenţe strategice ca: abilitatea de a învăţa cum să înveţe, abilitatea de evaluare şi rezolvare de probleme.

Transdisciplinaritatea - presupune abordarea unor teme, adeseori de mare complexitate, folosind instrumente şi reguli de investigaţii proprii anumitor ştiinţe, folosind concepte ale acestor ştiinţe, dar în alte contexte. Elevii manifestă interes pentru problemele concrete cu care se confruntă în viaţa de zi cu zi şi caută pentru multe dintre aceste explicaţii şi soluţii practice. Abordarea transdisciplinară pornește de la ideea că nici o disciplină de învățământ nu reprezintă un domeniu închis, prin urmare este necesară exploatarea și punerea în evidență a legăturilor dintre variatele discipline.

Argumente în favoarea activităţilor transdisciplinare:

- Cunoştinţele şi obiectivele fiind transferate de la o disciplină la alta se urmăreşte atingerea competențelor într-un context integrat.
- Traversează barierele disciplinelor care nu vor mai fi strict delimitate pe ore şi face învăţarea interesantă, stimulativă, semnificativă şi consolidată.
- Predarea-învăţarea reflectă lumea reală, care este interactivă; în opoziţie cu instruirea verbalistă şi livrească.
- Obiectivele mai multor discipline planificate în cursul săptămânii sunt atinse în cadrul unor activităţi zilnice, care includ fragmente din disciplinele respective sub un singur generic.
- Unităţile de învăţare ale disciplinelor practic se reunesc în cadrul conturat de unitatea tematică transdisciplinară. Ele ar da elevului cunoştinţele fundamentale dar nu în sens de cunoaştere de fapte, date, evenimente, ci o cunoaştere de tip procedural.
- Învăţarea este centrată pe elev, pe interesele directe ale acestuia, introducându-se ca dimensiune majoră demersurile intelectuale şi cele afective.
- Competențele urmărite de o activitate transdisciplinară sunt aceleaşi ca şi cele stabilite pentru fiecare arie curriculară.
- Prezintă un înalt grad de complexitate, atât în ce priveşte conţinutul, cât şi metodologia de abordare;
- Permite acumularea de informații despre obiecte procese, fenomene care vor fi aprofundate în anii următori ai școlarității;
- Clarifică mai bine o temă făcând apel la mai multe discipline;
- Creează ocazii de a corela limbajele disciplinelor școlare;
- Permite aplicarea cunoștințelor în diferite domenii;

Ca şi proiectare didactică, abordarea transdisciplinară se relizează printr-o unitate tematică de învăţare. O unitate tematică integratoare poate fi constituită în jurul unor centre de interes sau teme mari. Pe parcursul anului de studii am organizat zile de activități transdisciplinare cu următoarele subiecte: „Cine sunt eu?”; „În împărăția iernii”; „Paștele – tradiții și obiceiuri. Provocările Iepurașului”; „Sănătatea – cea mai de preț comoară”; „Măsurători”; „Despre plante. Cum îngrijim plantele?” etc.

Strategiile didactice utilizate în demersul transdisciplinar sunt de predare – învățare bazate pe proiect.. Această metodă - ca realizare practică a activităţilor transdisciplinare - creează condiţii ca fiecare elev să înveţe în ritm propriu şi să fie evaluat în raport cu performanţa sa anterioară. De asemenea situează elevul în miezul acţiunii, rezervându-i un rol activ şi principal (să imagineze, să construiască pe plan mental, să investigheze, să exploreze, să creeze, să transpună în practică, să găsească mijloacele şi resursele de traducere în fapt a ceea ce a prefigurat).

Elevii vor fi stimulaţi să coopereze şi nu să intre în competiţie; să-şi valorifice experienţa cotidiană, considerând-o o ancoră în achiziţionarea noilor abilităţi şi capaci- tăţi. Prin această metodă elevii se deprind cu strategia cercetării (învăţarea prin descoperire), învaţă să creeze o situaţie problematică, să emită ipoteze asupra cauzelor şi relaţiilor în curs de investigaţie, să formuleze idei şi să exprime puncte diferite de vedere. Pe scurt, această metodă lasă libertate de exprimare şi acţiune atât elevului, cât şi dascălului.

Abordarea inter- și transdisciplinară a conținuturilor științifice din programele școlare oferă elevilor imaginea aceluiași conținut (fenomen) privit din perspectiva diferitelor discipline și relaționările acestora. Elevul este pus în situația să gândească să-și pună întrebări să facă legături între aspectele studiate la fiecare disciplină în parte și astfel nu va mai percepe fenomenul studiat izolat ci cumulând ceea ce știe despre el din punctul de vedere al diferitelor discipline, acestea completându-se și influențându-se reciproc.

În concluzie pot susține că transdisciplinaritatea devine astfel şansa noastră extraordinară de-a dovedi că ştim să fim, ştiind să-i învăţăm pe elevi să înveţe, să facă, să trăiască împreună cu ceilalţi, să fie fericiți!

Bibliografie:

1. BASARAB, N. Transdisciplinaritatea. Iași: Editura Polirom, 1999, 199p.
2. PETRESCU, P., POP, V. Transdisciplinaritatea - o nouă abordare a situațiilor de învățare. București: E.D.P., 2007.

Rolul activitătilor integrate in invatamantul primar

Chirilă Ramona-Mariana

Termenul de curriculum integrat sau de instruire integrată se referă la o anumită modalitate de predare, de organizare şi planificare a instruirii care produce o interrelaţionare a disciplinelor sau a obiectelor de studiu, astfel încât vine în întâmpinarea nevoilor de dezvoltare ale elevilor, ajută la crearea de conexiuni între ceea ce învaţă elevii şi experienţele lor prezente şi trecute.

La nivelul curriculum-ului, integrarea înseamnă stabilirea de relaţii clare de convergenţă între cunoştinţele, deprinderile, competenţele, atitudinile şi valorile care îşi au bazele in interiorul unor discipline şcolare distincte. Integrarea este un proces divers şi complex, care merge progresiv de la modelul clasic disciplinar până la disoluţia totală a barierelor disciplinare – transdisciplinaritatea.

Curriculum-ul integrat presupune o anumită modalitate de predare şi o anumitã modalitate de organizare şi planificare a instruirii şi produce o inter-relaţionare a disciplinelor sau obiectelor de studiu, astfel încât să se răspundă nevoilor de dezvoltare ale elevilor.

Monodisciplinaritatea este centrată pe obiectele de studiu independente, pe specificitatea acestora, promovând supremaţia disciplinelor formale.

Pentru a exemplifica acest model de abordare integrată, voi face referire la disciplina limba si literatura română, disciplinã în cadrul căreia se poate aplica monodisciplinaritatea cu uşurinţă, deoarece se pot îmbina, în cadrul aceleiaşi lecţii, elemente de citire/lectură, cu elemente de comunicare şi/sau de construcţie a comunicării. Este un exemplu de activitate pe care eu am aplicat-o.

Pluridisciplinaritatea se referă la situaţia în care o temă ce aparţine unui anumit domeniu este supusă analizei din perspectiva mai multor discipline, acestea din urmă păstrându-şi neschimbată structura şi rămânând independente unele în raport cu celelalte.

Transdisciplinaritatea

Transdisciplinaritatea presupune abordarea integrată a curriculum-ului prin centrarea pe probleme ale vieţii reale , pe problemele importante ,aşa cum apar ele în contextual cotidian, cu focalizare pe identificarea de soluţii , rezolvarea de probleme ale lumii reale , în scopul dezvoltării competenţelor pentru viaţă .În prezent se pune accent nu pe asimilarea unui volum enorm de cunoştinţe , ci pe calitatea lor, iar calitatea înseamnă a-l face pe copil să pătrundă în inima demersului ştiinţific,să-şi pună mereu întrebări. Astfel stabileşte punţi între diferite cunoştinţe, între acestea şi semnificaţia lor pentru viaţa noastră, între acestea şi posibilităţile interioare ale copilului O asemenea perspectivă transcede disciplinele, subordonându-le omului pe care vrem să-l formăm.

Caracteristici şi argumente ale activităţilor integrate:

- învăţarea devine un proiect personal al elevului, îndrumat, orientat, animat de către învăţător;
- învăţarea devine interesantă, stimulativă, semnificativă;
- la baza activităţii stă acţiunea practică, cu finalitate reală;
- elevii participă pe tot parcursul activităţilor desfăşurate;
- activităţile integrate sunt în opoziţie cu instruirea verbalistă şi livrescă;
- accentul cade pe activitatea de grup şi nu pe cea cu întreaga clasă;
- le oferă elevilor posibilitatea de a se manifesta plenar în domeniile în care capacităţile lor sunt cele mai evidente;
- cultivă cooperarea şi nu competiţia;

- elevii se deprind cu strategia cercetării; învaţă să creeze situaţii, să emită ipoteze asupra cauzelor şi relaţiilor în curs de investigaţie, să estimeze rezultatele posibile, să mediteze asupra sarcinii date;

- sunt instrumente de apreciere prognostică deoarece arată măsura în care elevii prezintă sau nu anumite aptitudini şi au valoare diagnostică, fiind un bun prilej de testare şi de verificare a capacităţilor intelectuale şi a aptitudinilor creatoare ale acestora.

- cadrul didactic trebuie să renunţe la stilul de lucru fragmentat, în care lecţiile se desfăşoară una după alta, cu distincţii clare între ele, ca şi cum nu ar face parte din acelaşi proces şi să adopte o temă de interes pentru elevi, care transcede graniţele diferitelor discipline, organizând cunoaşterea ca un tot unitar, închegat;

- obiective ale mai multor discipline planificate în cursul săptămânii sunt atinse în cadrul unor scenarii/ activităţi zilnice care includ fragmente din disciplinele respective sub un singur generic. Unităţile de învăţare ale disciplinelor se topesc în cadrul conturat de temele activităţilor integrate.

Integrarea conţinuturilor şcolare este o necesitate şi un deziderat. Strategiile de predare / învăţare integrată, precum şi nivelurile la care aceasta se realizează sunt condiţionate de o multitudine de factori, de natură obiectivă dar şi subiectivă. Ele au avantaje, dar şi dezavantaje. În dorinţa noastră de a fi moderni însă, de a inova practica şcolară, trebuie prudenţă, întrucât echilibrul între extreme (diferenţiere pe discipline sau integrare totală) se pare că este soluţia cea mai eficientă. Se impune, însă, ca şi în plan teoretic să stăpânim conceptele, pentru a nu pretinde că predăm interdisciplinar, când de fapt realizam altceva.

Prin aceste activităţi se pune accent pe dezvoltarea gândirii critice, pe formarea de competenţe practice, pe feed-back-ul pozitiv, pe măsurarea şi aprecierea competenţelor.

Din perspectiva învăţământului modern în educaţie accentul trebuie pus pe stăpânirea de către elevi a proceselor, înţelegerea conceptelor şi pe capacitatea de a le folosi în diverse situaţii.

Activitatea integrată se dovedeşte a fi o soluţie pentru o mai bună corelare a activităţilor de învăţare cu viaţa societăţii, cultura si tehnologia didactică.

BIBLIOGRAFIE

1. Ciolan, Lucian, Invăţarea integrată, Editura Polirom, Iaşi, 2008

2. Ionescu, Miron; Radu, Ion, Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1995

3. Manolescu, Marin, Potolea Dan, Teoria curriculumului, MEN, 1006

4. Oprea Crenguta, Strategii didactice interactive, EDP, Bucuresti, 2006

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI FAMILIE-ȘCOALA INCLUZIVĂ PENTRU INTEGRAREA ELEVILOR CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE

DRĂGILĂ OZANA COANITA

Angajarea şi responsabilitatea familiei în educaţia copiilor este fundamentală pentru reuşita participării şcolare. La orice copil, în mod particular la copiii cu cerințe educative speciale, gradul de interes şi de colaborare a părintilor cu şcoala este cel mai adesea direct proporţional cu rezultatele şcolare obţinute de copii. Psihopedagogia modernă, centrată pe copil se bazează pe convingerea că familia este principalul educator şi cu cel mai mare potenţial de modelare.

Un rol foarte important al şcolii este acela de a sprijini familiile să aibă încredere în resursele proprii, de a face faţă greutăţilor cu care ele se confruntă.

Școala incluzivă pune în centrul atenției sale persoana ca ființă originală, unică și irepetabilă, punând accent pe faptul că în fiecare societate există persoane diferite, grupuri diferite, motivații, rașiuni și puncte de vedere diferite. Misiunea acestei școli este aceea de a oferi tuturor posibilitatea de a învăța în funcție de ritmul, capacitățile și nevoile proprii și de a se exprima conform trăsăturilor individuale de personale.

În şcolile incluzive, părinţii participă direct la viaţa şcolii şi pot influenţa anumite decizii care privesc procesul educaţional. Absenţa sau indiferenţa părinţilor în ceea ce priveşte problemele educaţionale ale copilului vine în opoziţie cu ideea de integrare sau incluziune. În acest sens apar o serie de dificultăţi cauzate de atitudinea de reţinere sau neîncredere a părinţilor care rezultă din mentalităţi eronate cu privire la viaţa şi evoluţia şcolară a unui copil cu cerinţe educative speciale. Având în vedere perspectiva învăţământului de tip incluziv, părinţii au dreptul să-şi exprime propria viziune asupra modului de funcţionare a şcolii şi să participe concret la influenţarea actului managerial din şcoală. De asemenea, familiile copiilor cu cerinţe educative speciale au obligaţia să se implice în activităţile extraşcolare ale copiilor şi să dea dovadă de răbdare şi înţelegere faţă de schimbările mai lente sau mai rapide din viaţa copiilor lor.

Incluziunea reprezintă esenţa unui sistem educaţional ce se caracterizează prin promavarea egalitaţii în drepturi şi responsabilităţii, flexibilitatea programelor şcolare, implicarea activă a comunităţii în programele şcolii, parteneriat cu familia. În reuşita educaţiei incluzive un rol important revine familiei. Relaţia familie-şcoală se bazează pe încredere. Comunicarea eficientă asigură încrederea reciprocă. La începutul parteneriatului cu părinţii, profesorii trebuie să se gândească ce pot învaţa de la părinţi despre copiii lor. Pentru ca această comunicare să fie eficientă profesorii trebuie să apeleze la bune deprinderi de ascultare. Ascultând atent părintele se poate stabili o relaţie deschisă cu sprijin reciproc. A şti să asculţi înseamnă a fi capabil să creezi premisele colaborării. Ascultarea activă înseamnă a fi cu adevărat activ .

Pentru o mai eficientă susţinere a şcolii incluzive din partea familiilor, membrii acestora trebuie să satisfacă un minimum de cerinţe:

- să participe activ la toate activităţile şcolii şi să de implice în promovarea practicilor de integrare şcolară a copiilor cu cerinţe speciale la toate nivelurile vieţii sociale.

- să fie modele de acţiune şi comportament în acceptarea şi susţinerea integrării persoanelor cu cerinţe speciale din comunităţiile lor.

- să sprijine profesorii în alegerea unor strategii realiste u privire la evoluţia şi formarea copiilor în şcoală şi în afara ei.

- să fie parteneri sinceri de dialog si să accepte fără rezerve colaborarea cu echipa de specialişti care se ocupă de educarea şi recuperarea copiilor lor, urmărind împreună progresul înregistrat de copil în diverse situaţii de viaţă.

- să colaboreze cu alţi părinţi în grupurile de suport ale părinţilor şi să împărtăşească şi altora experienţele personale cu propriii copii la activităţile desfăşurate în mijlocul familiei.

- să fie convinşi de avantajele oferite de şcoala incluzivă copiilor cu cerinţe speciale şi să accepte fără resentimente eventualele limite impuse de gradul şi complexitatea deficienţelor acestora.

Şcolile tind să perceapă elevii care se confruntă cu aceste bariere ca fiind slab motivaţi, supuşi presiunii negative a părinţilor şi grupului, ca având o frecvenţă redusă la şcoală şi manifestând probleme comportamentale şi manifestând probleme comportamentale şi de control. Din aceste răspunsuri este clar că şcolile întâlnesc cele mai mari dificultăţi atunci când se confruntă cu bariere pe care le consideră externe şi cu mult în afara controlului şcolii –condiţiile de acasă şi din familia elevului care afectează abilitatea acestuia de a fi complet receptiv la oportunităţile educaţionale pe care le oferă şcoala.Este necesar să se realizeze aici un echilibru. Cu siguranţă că şcolile şi profesorii nu pot să rezolve toate problemele sociale pe care le întâlnesc. Dar, cadrele didactice trebuie să combine o concentrare pe responsabilităţile lor profesionale distincte cu dezvoltarea continuă a unui climat tolerant şi cald care ţine seama de nevoile, problemele şi istoria de viaţă a tuturor elevilor.

Factorii care influenţează părinţii în implicarea lor în educaţia copiilor, includ: nivelul educaţional al părinţilor; grupurile din care ei fac parte; atitudinea conducerii şcolii; influenţele culturale; problemele familiei în îngrijirea copilului;

Prin comunicare eficientă cu familia, aceasta ajunge să conştientizeze rolul în educaţie, rolul în integrarea cu succes a copilului său. Familia trebuie să exercite o influenţă pozitivă asupra copilului, rolul său fiind foarte important în dezvoltarea acestuia din punct de vedere fizic, intelectual, moral.

Familia este mediul normal în care personalitatea unui copil, cu sau fără deficienţe, se dezvoltă armonios sub toate aspectele.

Succesul educaţiei incluzive este asigurat de comunicarea dintre familie şi şcoală. Copiii au rezultate bune la şcoală, se integrează dacă familiile se interesează îndeaproape de educaţia lor. Părinţii sunt cei care cunosc cel mai bine copilul şi reprezintă o importantă sursă de sfaturi pentru profesori.

Şcoala incluzivă şi toate cadrele didactice trebuie să creeze un mediu primitor pentru implicarea familiei în recuperarea, adaptarea şi integrarea propriului copil cu cerinţe speciale, prin:

- solicitarea tuturor familiilor cu copii care prezintă cerinţe educaţionale speciale să participe la aplicarea programului educaţional şi terapeutic propus;

- recunoaşterea cerinţelor şi drepturilor familiilor de a alege dacă, în ce măsură, cum şi când pot participa la cât mai multe activităţi terapeutice, pentru continuarea lor acasă;

- includerea familiilor, în mod obişnuit şi consecvent, în schimbul de informaţii despre copil;
- identificarea resurselor din cadrul programului educaţional şi recuperator-terapeutic al elevilor cu cerinţe speciale prin care se pot sprijini activităţile părinţilor;
- anunţarea familiei în legătură cu activităţile propuse în programul recuperator-terapeutic şi completarea lui la solicitările părinţilor;
- informarea familiilor despre schimbările survenite în cadrul programului;
- acceptarea feed-backului primit de la familie ca informaţii utile în ameliorarea programelor destinate educării şi recuperării elevilor cu CES.

Parteneriatele şcoală – familie vin în sprijinul îmbunătăţirii comunicării dintre părinţi şi profesori. Ele se evidenţiază în activităţi comune, participarea părinţilor la diferite cursuri în care se explică acestora ce înseamnă o regulă în familie, ce înseamnă o pedeapsă când nu au fost respectate regulile şi ce înseamnă o laudă.

Realizarea parteneriatelor funcţionale presupune un sistem de activităţi cuprinse într-un plan pe termen scurt şi mediu , cu obiective şi responsabilităţi clare.

Ca şi obiective operaţionale pentru un parteneriat şcoală-familie pot fi enumerate:

– implicarea conştientă a elevilor, părinţilor şi membrilor comunităţii în activităţile propuse potrivit capacităţilor psiho-fiziologice şi aptitudinilor lor;

– identificarea şi înlăturarea barierelor de comunicare;

– combaterea eşecului şcolar, a abandonului şcolar;

– îmbunătăţirea bazei materiale a şcolii;

– consilierea elevilor şi a părinţilor să devină frecventă şi eficientă;

– îmbunătăţirea relaţiilor între şcoală şi părinţi, profesori şi elevi, părinţi-părinţi;

– conştientizarea necesităţii ascultării active,

– înlăturarea prejudecăţilor şi a discriminărilor elevilor în funcţie de mediul din care provin sau de statutul părinţilor;

– identificarea caracteristicilor individuale ale elevilor;

– exprimarea liberă a opiniilor;

– dezvoltarea încrederii în sine şi în reuşita acţiunii.

Un parteneriat între cadrele didactice(profesionişti) şi familie este posibil numai dacă fiecare dintre cei implicaţi înţelege rolul pe care îl joacă în viaţa copilului. Părinţii au nevoie de educaţie pentru a şti cum să-şi crească copiii. Prezenţa părinţilor şi profesorilor împreună în activităţi de dezvoltare şi participare comunitară, influenţează pozitiv rolul lor în educaţia incluzivă. Dacă părinţii şi cadrele didactice lucrează împreună, se poate sprijini dezvoltarea copilului, iar cerinţele sale pot fi îndeplinite într-o măsură mai mare.

Un parteneriat între familie şi şcoală nu se poate construi foarte repede, ci sunt necesare etape bine planificate. Această planificare duce la stabilirea unei relaţii de încredere şi cooperare

activă cu cadrele didactice şi alţi profesionişti, familia fiind unul dintre factorii a căror contribuţie este foarte importantă în procesul de integrare şcolară a copiilor.

Bibliografie:

1. Andruszkiewicz , M., Prenton, K. „Educaţia incluzivă. Concepte, politici şi practici în activitatea şcolară. Ghidul cadrului didactic”, București, 2006
2. Gherguţ, A., „Psihopedagogia persoanelor cu cerinţe speciale”. Editura Polirom, 2006
3. Pescaru, Băran, A., „Parteneriat în educaţie”, Editura Aramis Print, Bucureşti, 2004
4. Ungureanu, D. „Educaţia integrată şi şcoala incluzivă”, Editura De Vest, Timişoara, 2000

TEHNICI ALTERNATIVE DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Oprea Robertha Marta

Practicienii din domeniul educaţiei sunt preocupați în mod constant în a găsi şi valorifica noi tehnici şi proceduri de evaluare. Astfel, demersul s-a concretizat în identificarea şi utilizarea unor metode şi instrumente de evaluare care pot reprezenta o adevarată alternativă la testele standardizate. Printre principalele tehnici alternative de evaluare pot fi menţionate următoarele: observarea sistematică a comportamentului elevilor, investigaţia, portofoliul, autoevaluarea.

Investigaţia, ca metodă complementară de evaluare, oferă elevului posibilitatea de a aplica în mod creativ cunoştinţele însuşite anterior în situaţii noi şi variate. Este limitată la o oră de curs şi solicită elevul în îndeplinirea unei sarcini de lucru precise prin care îşi poate demonstra în practică un întreg complex de cunoştinţe şi de capacitîţi. Urmăreşte formarea unor tehnici de lucru în grup şi individual precum şi a atitudinii elevilor implicaţi în rezolvarea sarcinii. Promovează interrelaţiile în grup şi deprinderi de comunicare.

Acest tip de activitate se pretează în ciclul primar în special la disciplina “Ştiinţe ale naturii”, valorificând intuiţia ca principiu pedagogic de bază la acest nivel.

Portofoliul este un instrument de evaluare complex, care include rezultatele relevante obţinute prin celelalte metode şi tehnici de evaluare. Aceste rezultate privesc probele orale, scrise şi practice, observarea sistematică a comportamentelor şcolare, precum şi sarcini specifice fiecărei discipline. Deoarece urmăreşte progresul elevului de la un semestru la altul, de la un an şcolar la altul sau chiar de la un ciclu şcolar la altul, portofoliul reprezintă “cartea de vizită” a acestuia.

Elementele componente ale portofoliului sunt definite de către învăţător. Elevul are însă libertatea să pună în portofoliu materialele pe care le consideră necesare şi care îl reprezintă cel mai bine. Astfel un portofoliu ar putea cuprinde: lucrări scrise curente, teste, eseuri pe teme date, compuneri libere, creaţii literare proprii, postere, colaje, machete, desene, caricaturi, prezentarea unor autori sau a unor opere literare, contribuţii la reviste şcolare, jurnalul personal al elevului etc.

Autoevaluarea, prin informaţiile pe care le furnizează, are rol esenţial în întregirea imaginii elevului prin perspectiva judecăţii de valoare pe care o emite învăţătorul. Prin acest procedeu, “notarea unipersonală” realizată de învăţător este înlocuită prin “notarea în colaborare cu alţii”, în cazul de faţă cu elevii.

Aceste metode complementare de evaluare oferă următoarele valenţe formative:

- permit învaţătorului să adune informaţii asupra derulării activităţii elevului şi implicit a sa; pe baza acestor informaţii învăţătorul îşi fundamentează judecata de valoare într-o apreciere obiectivă a achiziţiilor elevilor şi a progreselor înregistrate;

- oferă învăţătorului o imagine la zi asupra performanţelor elevilor, în raport cu abilităţile şi capacităţile de evaluat, dar şi o imagine asupra profilului general al cunoştinţelor elevilor;

- asigură un demers interactiv actului de predare-învăţare, valorificând şi stimulând potenţialul creativ şi originalitatea elevului;

- exersează abilităţile practic-aplicative ale elevilor asigurând o mai bună clarificare conceptuală şi integrare în sistemul noţional a cunoştinţelor asimilate, care astfel devin operaţionale;

- crează oportunităţi elevului de a arăta ceea ce ştie şi, mai ales, ceea ce ştie să facă, într-o varietate de contexte şi situaţii.

Oferind învăţătorului evaluator puncte de reper şi informaţii suplimentare asupra modului de derulare a activităţii şi asupra nivelului de achiziţii al elevului, aceste metode alternative de evaluare întregesc imaginea asupra elevului şi completează judecata de valoare pe care învăţătorul o emite şi care se doreşte a fi cât mai obiectivă posibil.

ROLUL EDUCAȚIEI MORAL-RELIGIOASE ÎN CREȘTEREA ȘI EDUCAREA PREȘCOLARILOR

CORNEA ANCA TEODORA

Din punct de vedere al dezvoltării psihomorale a copilului,suntem interesaţi cu precădere de funcţia educativă a familiei.Familia îşi aduce contribuţia la realizarea tuturor laturilor educaţiei,un rol esenţial revenind însă educaţiei morale a copiilor.Rolul deosebit de important pe care familia îl joacă în devenirea morală a copilului este justificat mai cu seamă de faptul că,aşa după cum au demonstrat atât cercetările ştiinţifice în domeniu ,cât şi înţelepciunea populară(de ex.referirile la “cei şapte ani de acasă“),influenţele educative exercitate în primii ani de viaţă ai copilului sunt determinante în formarea caracterului acestuia.

Auzim şi folosim frecvent sintagme precum "copiii sunt darul lui Dumnezeu" şi "o binecuvântare în viaţa noastră"; acţiunile noastre sunt îndreptate în mod direct asupra acestuia şi am fi dispuşi să facem orice pentru binele copilului nostru.. Cum ar trebui totuşi să-i creştem, astfel încât să reprezinte expresia binecuvântării şi bunătăţii?

Cum îl concep copiii pe Dumnezeu

Până la vârsta de 4 ani, gândirea copilului este preconceptual-simbolică, fapt ce determină confundarea fantasticului cu realul şi interesul manifestat faţă de basme şi povestiri, pe care le trăieşte intens. În această perioadă, copilul are tendinţa de a însufleţi întreaga realitate înconjurătoare şi manifestă un puternic realism moral. Începe să i se dezvolte, de asemenea, capacitatea de a simţi vina şi disconfortul atunci când este mustrat în public. Afectivitatea sa, manifestată către familie sau Dumnezeu, are un caracter exploziv, instabil. Piaget numea acest stadiu drept etapa judecăţii morale heteronome, copilul preluând regulile, valorile şi normele morale din exterior şi percepându-le ca fiind absolute, acestea neputând suferi modificări şi neputând fi negociate. Copiii îl concep pe Dumnezeu în termeni de puteri supranaturale şi finalism (tendinţa copiilor de a da oricărui eveniment un final fericit).

Prin imitare, copiii adoptă uneori anumite reacţii afective mai complexe ale părinţilor, ca de exemplu simpatia sau antipatia faţă de o persoană, iar în cazul de faţă, "simpatia" faţă de Dumnezeu. Influenţa părinţilor este factorul decisiv în dezvoltarea atitudinilor moral- religioase.

Cu cât copilul este mai mic, cu atât poate fi influenţat mai uşor. Mediul în care este crescut copilul şi, mai mult decât atât, modul în care este crescut îşi vor pune amprenta în chip deosebit asupra personalităţii şi caracterului său.

PROIECT LOCAL ‘’MICUL CREȘTIN ’’

Sunt coordonatorul acestui proiect din anul 2011. Grupul ţintă sunt preşcolarii tuturor grupelor din grădiniţă,familiile copiilor,preoţii.Proiectul se derulează pe parcursul unui an şcolar.

Parteneri:

-Biserica Ortodoxă ,, Sf. Nicolae” – Ioşia

-Biserica Ortodoxă ,,Sf. Arh. Mihail şi Gavril”-Ioşia

Scopul proiectului este formarea unor virtuți creștine şi cultivarea comportamentului moral religios.Voi enumera şi câteva dintre obiectivele pe care le-am urmărit în acest an școlar :

- învățarea unor poezii și cântece religioase

- cunoaşterea unor obiceiuri creştine specifice sărbătorilor religioase

- respectarea regulilor de comportament religios-moral în familie,grădiniţă,biserică

-realizarea unor desene,picturi,colaje,machete etc. cu scene sau personaje din pilde / povestiri creștine

Experienţa anilor anteriori mi-a arătat că activităţile desfăşurate în cadrul proiectului au fost plăcute, dar şi instructive în acelaşi timp. Atât copiii cât şi părinţii le-au primit cu multă deschidere şi receptivitate.

Aceştia au participat cu plăcere la manifestările tradiţionale creştine, au învăţat să respecte regulile de comportament moral-religios în familie,grădiniţă,biserică, s-au implicat în acţiuni comune cu prietenii şi colegii din celelalte grupe sau de la alte grădinițe .

Vă împărtăşesc şi dumneavoastră câteva dintre activităţile realizate:

,, Cum se face corect Semnul Sfintei Cruci? -observare

,,Sfântul Nicolae –prietenul copiilor’’-lectura educatoarei

,,Naşterea Domnului în vers și în cântec’’

-colindul și semnificația acestuia

.„Lumina Învierii în sufletele copiilor”

- lectura cadrelor didactice(Biblia pentru copii)

,,Dăruind din suflet’’

-activitate de donații

"Rugăciune pentru părinți" -memorizare

Bibliografie: 1. Ana Ştefania Isailă, "Relaţia dorinţă - rugăciune la copiii de 5-7 ani", în Studia Theologica IV, 2006, p. 218 – 285

2. Ursula Schiopu, "Psihologia copilului", Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1967, p. 145

3 .Aurel Popescu, "Fiinţa spirituală a copilului", Ed. Oltenia, Craiova, 1993, p. 142

Redescoperirea culturii comunității școlare

Bota Diana Elena

Parteneriatul școală- familie reprezintă esenţa sustenabilităţii domeniului educaţional.

Implicarea părinţilor și comunităţilor în viaţa școlii are multiple efecte pozitive, începând cu îmbunătăţirea semnificativă a rezultatelor învăţării și terminând cu creșterea gradului de activism social atât al elevilor și absolvenţilor de școli, cât și al cadrelor didactice și al părinţilor.

Parteneriatele școlare umanizează învăţământul, îl apropie de necesităţile curente și de perspectivă ale elevului, în particular, și ale societăţii, în ansamblu, contribuie la creșterea coeziunii sociale și asigură valorificarea capabilităţilor fiecărui copil. Parteneriatele școală-părinţicomunitate asigură armonizarea ofertei educaţionale cu necesităţile beneficiarilor direcţi și indirecţi ai educaţiei, extinde învăţarea pe parcursul întregii vieţi, formează și dezvoltă competenţele sociale și civice, de conștiinţă și expresie culturală.

Asigurarea calității actului educațional necesită, cu siguranță implicarea tuturor factorilor în vederea unei incluziuni autentice. Părinţii și comunităţile, prin participarea lor directă în actul de guvernare a școlilor, trebuie să orienteze instituţiile de învăţământ spre crearea unor medii educaţionale incluzive, care să abordeze cultura, principiile și practicile școlare în așa mod încât să asigure existenţa condiţiilor de bază în care să poată participa și învăţa toţi copiii.

Proiectul ,, Școala-familia, o comunitate unită”, are ca scop schimbarea unor comportamente, prin puterea exemplelor oferite de adulți, cadre didactice, părinți.

Astfel, Liceul Teoretic William Shakespeare a lansat acest proiect cu scopul amenajerii unui parc în aer liber, în interiorul curții școlii.

Un factor important al educației sistematice și continue îl constituie instituția școlară. La nivelul acestei instituții, educația și instrucția ajung într-un stadiu de maximă dezvoltare prin caracterul programat, planificat și metodic al activităților instructiv-educative. Educația se realizează în forme diverse, cel mai adesea prin activități în comun, elevii învățând unii de la alții. Situațiile de învățare sunt construite premeditat de factorii responsabili din perimetrul acestei instituții. Conținuturile care se transmit sunt selectate cu grijă, după criterii psihopedagogice, activitățile educative se cer a fi structurate respectându-se principiile didactice, sunt dimensionate cele mai pertinente metode de predare-învățare, iar atitu¬dinile și conduitele trebuie să fie apreciate și evaluate. Cei care realizează procesele formative sunt cadre specializate care dețin, pe lângă compe¬tențele disciplinare, academice și pe cele de ordin psihologic, pedagogic. (Constantin Cucoș, 2006, pag. 49).

Școala este o instituție delegată de comunitate să transmită un anumit set de valori.

Din ediţia anterioară a proiectului, am constatat că există câteva puncte tari ale acestuia care ne determină să considerăm oportună continuarea lui şi anume:

Parteneriatul școală-familie în zilele noastre primește noi valențe:

-părintele „învață“ – se informează asupra modului de conducere și organizare a procesului instructiv-educativ;

- părintele ,,ajută" – sprijină școala în realizarea unor proiecte și activități;

- părintele ,,devine un suport al imaginii pozitive despre școală" – înțelege importanța școlii în formarea copilului său și are o atitudine pozitivă față de școală;

-părintele ,,reprezintă o sursă de informație complementară" – furnizează învățătorului informații despre comporta¬mentul copilului în familie, despre problemele afective și de sănătate ale acestuia;

- părintele ,,devine o sursă educațională" – contribuie la educația propriului copil, îl ajută și îl sprijină în activitatea zilnică de acumulare de cunoștințe;

- părintele ca profesor – oferă cadre de referință pentru raportarea valorică a copiilor săi;

- părintele – inițiator al schimbărilor din școală – are dreptul și chiar obligația să solicite adaptarea școlii la cerințele societății actuale – părintele poate să propună unele schimbări care să contribuie la dezvoltarea individuală sau colectivă a copilului.

Ca urmare, îi opinia mea, proiectul este relevant, deoarece implicarea familiei în activitatea școlară a copiilor se desfășoară pe două coordonate:

1. relație părinte-copil: controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, al sarcinilor extrașcolare, suport moral și material;

2. relația familie-școală: contactul direct cu învățătorul sau profesorii clasei sub forma unor acțiuni comune având un scop bine determinat de către ambele părți în vederea îmbunătățirii parcursului școlar al elevilor, al interiorizării unor valori moral-civice.

În raport cu educaţia nonformală răspunde obiectivelor de dezvoltare armonioasă a gândirii, a creativităţii şi a învăţării deprinderilor moral-civice prin activităţi nonformale empatia către ceilalţi copii; totodată proiectul este relevant pentru că prin activităţile nonformale pe care le promovează se centrează pe educaţia prin valorificarea potenţialului creator al copiilor.

Din perspectiva grupului-țintă proiectul contribuie la formarea comportamentului social, a deprinderilor de interrelaţionare, pe fondul dezvoltării unor trăsături de personalitate.

Proiectul nostru este relevant şi în contextul dezvoltării de parteneriate educaţionale oportune pentru răspândirea în comunitate, în general, şi în cea şcolară şi familială, în special, a valorilor morale, civice.

De asemenea, proiectul are elemente originale şi de oportunitate cum ar fi: încurajarea cultivării talentului copiilor încă de la o vârstă şcolară mică; valorificarea rezultatelor prin mijloace media diverse, inclusiv în revista şcolii noastre, implicarea în proiect a familiilor elevilor dar și a altor parteneri instituționali.

Toate obiectivele proiectului au fost îndeplinite, elevii școlii beneficiind de un spațiu amenajat în aer liber.

METODE INOVATIVE DE ÎNVĂŢARE ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL PREŞCOLAR

BEDE LAURA și CSOKMAI IOANA

Metodele inovative de învăţare sunt modalităţi moderne de stimulare a învăţării şi dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experienţe, de cunoştinţe, asigurând perfecţionarea şi optimizarea demersului educaţional.

Metodele utilizate la preşcolari sunt atât cele “clasice”, cât şi cele “moderne”; numai abilitatea cadrului didactic poate face ca orice metodă folosită să stârnească interesul copilului preşcolar şi

să-l determine să înveţe în modul cel mai plăcut: prin joc. Cele mai utilizate metode interactive sunt cele care canalizează energiile creatoare ale preşcolarilor în direcţia propusă, le captează atenţia, stimulează mecasnismele gândirii, ale inteligenţei, voinţei, motivaţiei şi imaginaţiei şi îi implică afectiv în ceea ce fac.

Procesul de formare interactiv presupune acţiune atât din partea profesorului cât şi din partea elevului.

Profesorul model pentru a crea cadrul optim de învăţare este necesar să ţină cont de anumite criterii în aplicarea metodelor moderne de învăţare, cum ar fi: competenţele ce urmează a fi dezvoltate la elevi, nivelul intelectual şi capacităţile elevilor, resursele materiale accesibile şi gradul de complexitate al conţinutului. Astfel metodele inovative trebuie adaptate acestor criterii, pentru ca procesul instructiv-educativ să se desfăşoare într-un cadru activ-participativ, de stimulare a învăţării.

Metodele inovative presupun o învăţare prin comunicare, prin colaborare, care produce o confruntare de idei, opinii şi argumente, creează situaţii de învăţare centrate pe

disponibilitatea şi dorinţa de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă şi activă, pe influenţa reciprocă din interiorul microgrupurilor şi interacţiunea socială a membrilor unui grup.

În învăţământul preşcolar sunt utilizate o multitudine de metode moderne însoţite de tehnici specifice şi resurse materiale, dintre care amintim:

1. Explozia stelară - steluţa mare şi 5 steluţe mici
2. Lotus- flori de nufăr mici şi o floare de nufăr mare
3. Bula dublă-două cercuri mari de culori diferite câte patru cercuri mici de culori diferite, săgeţi lungi şi scurte
4. Predarea/învăţarea reciprocă -palete colorate cu întrebări, ecusoane, coroniţe
5. Ciorchinele-cercuri sau ovale de două mărimi şi două culori, săgeţi
6. Cubul-un cub sau tot atâtea cuburi câte tematici predaţi, 6 plăcuţe cu descrie, compară, analizează, argumentează, asociază, aplică, simboluri pentru copii
7. Pălăriuţe gânditoare-albă, roşie, galbenă, verde, albastră neagră
8. Piramida şi diamantul –suport de lucru, pătrate sau benzi de carton de culori diferite
9. Mozaicul –fişa expert, ecusoane, chestionar de evaluare-ilustrat
10. Diagrama Venn – fişe de lucru, ecusoane

Bibliografie:

Bocoş Muşata, Avram Iftinia, Catalano Horaţiu, Someşan Eugenia, “Pedagogia învăţământului preşcolar. Instrumente didactice”, Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2009

Breben Silvia, Gongea Elena, Ruiu Georgeta, Fulga Mihaela, “ Metode şi tehnici interactive de grup” , sursa www. scribd.com

Jocul didactic mijloc de instruire şi educare

Violeta Păşcuţi

Jocurile didactice sunt instrumente esențiale pentru instruirea și educarea preșcolarilor, deoarece acestea oferă o modalitate interactivă, plăcută și eficientă de învățare. Prin jocuri, copiii pot explora, experimenta și învăța într-un mod natural și captivant. Eficiența jocului didactic în raport cu celelalte mijloace practicate în grădiniță este cu atât mai mare cu cât realizăm o concordanță perfectă între procesul de cunoaștere a mediului înconjurător, procesului de învățare şi acțiunea de joc. În felul acesta procesul asimilării şi adâncirii cunoștințelor este adaptat cerințelor şi specificului vârstei preșcolare. Elementul de joc este încorporat pentru a se asigura captarea interesului copiilor, participarea vie şi mobilizarea resurselor lor psihice în rezolvarea problemelor implicate, dincolo de eforturile cerute şi de riscul eșecului. Jocul favorizează angajarea afectivatitudinală a copilului, întrecerea cu sine, dorința de autodepășire, care devin acute în contextul întrecerii cu ceilalți (atunci când jocul este colectiv).

Termenul „didactic” (asociat celui de joc) indică latura instructivă, care devine, în mod necondiționat, parte integrantă şi se concretizează , la nivelul fiecărui joc didactic, printr-un volum de cunoștințe, de acțiuni obiectuale şi mintale pe care le solicită.

Acțiunea de joc şi cea instructivă sunt corelate după o formulă originală: învățarea prin intermediul jocului, pe căi specifice lui. De aceea prin jocul didactic nu trebuie să înțelegem simpla alăturare a unor acțiuni ludice cu acțiuni instructive, sau desfășurarea lor prin alternare, ci o formă de joc închegată, unitară, în care aceste elemente sunt structurate organic, motivele jocului conducând la rezolvarea sarcinilor didactice, pe baza unor reguli determinate riguros.

Pedagogia preșcolară fundamentează bazele teoretice ale jocului didactic ocupându-se de: conținutul jocului, sarcina didactică, acțiunea de joc, elementele jocului și regulile jocului.

Conținutul jocurilor este dependent de sfera cunoștințelor (priceperilor şi deprinderilor) şi de particularitățile învățării la vârsta preșcolară. Din acest punct de vedere putem distinge diverse jocuri didactice:

a) Jocuri didactice cu referire la cunoștințele despre natură

- despre animale (de exemplu: „Știi unde trăiește?”, „ Animalele şi hrana lor”, „Al cui pui este?”, „Roata animalelor”, „Ce foloase aduce?”, etc.)
- despre plante (cum ar fi: „Loto cu flori”, „Ce-a cumpărat mama de la piață?”)

b) Jocuri didactice referitoare la cunoștințele despre mediul ambiant apropiat:

- obiecte de uz individual („Săculețul fermecat!”, „ Să servim păpușa”...)
- jucării, mobilier, îmbrăcăminte („Ce-a găsit păpușa?”...)

c) Jocuri didactice pentru cunoașterea şi precizarea însușirii obiectelor lumii înconjurătoare: culoare („Cu ce minge ne jucăm?”); mărimi („Este mic, sau este mare?”); forme („Cine are aceeași figură?”, „Caută-ți căsuța”)

d) Jocuri didactice pentru însușirea deprinderilor spațiale şi de timp

- reprezentări spațiale („Unde sunt jucăriile?”, „Unde a zburat pasărea”, etc.? -

reprezentări de timp („Când se întâmplă?”, „Ziua noastră!”, „Anotimpurile”, etc.)

e) Jocuri didactice pentru exersarea vorbirii

- formarea pronunției corecte („Spune cum face?”, „Cine face așa?”, „Ce face George?”, „Unde s-a oprit roata?”, „Ghici cum face?”, etc.)

- formarea unei vorbiri corecte din punct de vedere gramatical („Spune mai departe...”, „Găsește cuvântul potrivit!”, „Eu spun unul, tu zici mai mulți!”, „Răspunde repede şi bine!”, etc.)

f) Jocuri didactice pentru educarea proceselor şi calităților psihice. Jocuri care fac apel la diverse operații ale gândirii: jocuri de atenție: „ Ce lipsește?”, „Ce deosebiri există?”, etc.; jocuri de memorie vizuală: „Ce s-a schimbat?”; jocuri de memorie şi atenție auditivă: „Cine l-a chemat pe ursuleț?”; jocuri logice: „Ce se află în sac?”, „Să aranjăm jucăriile după culoare”, etc.

Din punctul de vedere al sarcinii didactice, majoritatea jocurilor urmăresc fixarea cunoștințelor copiilor, care au fost predate în activități anterioare. O parte din jocurile didactice se grupează în jurul sarcinii de a verifica sau de a sistematiza cunoștințele însușite de copil. În acest caz jocul constituie o activitate de verificare şi control a modului de însușire a cunoștințelor şi deprinderilor de către copii. Un număr restrâns de jocuri didactice au drept scop predarea unor cunoștințe noi sau lărgirea vocabularului copiilor referitor la însușirile obiectelor, îndeosebi: mărime, formă, însușiri spațiale şi de timp.

Acțiunea de joc este reprezentată prin elemente specifice: descoperirea, ghicirea, simularea, așteptarea, întrecerea, etc. Într-un joc didactic pot fi prezente unul sau mai multe elemente ludice. Numărul mai mare sau varietatea acestora nu conduc însă în mod neapărat la reușită. Important este să se realizeze o bună convertire, modelare a lor după sarcinile didactice.

Regulile jocului didactic reglementează conduita şi acțiunile copiilor, având un caracter prestabilit şi obligatoriu pentru participanți. Determinarea acestor reguli are loc în funcție de structura particulară a jocului întreprins. În general, ele indică modul de participare a copiilor în joc şi de apreciere a rezultatelor lor.

Jocul didactic are valențe formative pronunțate. El deschide copiilor perspective însemnate de învățare prin mobilizarea eforturilor proprii în căutarea şi descoperirea unor rezolvări de situații. Jocul didactic este unul dintre cele mai eficiente mijloace de instruire şi educare a copiilor de vârstă preșcolară și nu numai. Indiferent de tipul de joc didactic, este important ca acestea să fie adaptate la nivelul de dezvoltare și interesele specifice ale copiilor și să fie utilizate într-un mod care să încurajeze explorarea, creativitatea și colaborarea.

Bibliografie:

- Oana Roxana Sargu - Jocul didactic. Activitate complexă de învățare, Editura Pro Universitaria, București, 2024
- Horațiu Catalano, Ion Albulescu - Pedagogia jocului și a activităților ludice, Editura Didactica Publishing House, București, 2022

CONTRIBUȚIA LECTURII LA FORMAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI DE VÂRSTĂ ȘCOLARĂ MICĂ

MOLDOVEANU MIHAELA

Până nu demult copilul creștea fermecat de lumea magică a poveștilor pe care i le citeau părinții sau bunicii seara, înainte de culcare.Astfel el creștea într-o lume cu pitici, zâne și alte personaje de la care învăța să-i prețuiască pe cei buni, să se teamă de cei răi și el însuși să facă bine celor din jur. Jocurile copilăriei erau și ele desprinse din povestile ascultate la ceas de seară iar jucăriile acționau sub influența personajelor pozitive îndrăgite. În acest fel lectura pătrundea în viața copilului contribuind la formarea personalității sale, oferindu-i primele modele de conduită.

În prrezent societatea este dominată de televizor, de calculator și de alte gadgeturi care ne consumă timpul și ne izolează de cei din jur. Mulți dintre părinți, din lipsă de timp, îl lasă pe copil în fața televizorului pentru a viziona un desen animat, adesea cu manifestări violente și limbaj inadecvat, sau îl învață de la o vârstă fragedă să butoneze telefonul sau tableta și să-și petreacă timp îndelungat ucigând diverse personaje pentru a trece la un nivel superior în joc. Sub influența acestor activitati viața copilului este dominată incă de mic de violentă și de dorința de a câștiga cu orice preț. Valori morale pozitive precum prietenia, ajutorul dezinteresat, altruismul, bunătatea, onestitatea sunt uitate și în locul lor se conturează un alt profil moral al copilului.

Nu-mi propun să combat efectele negative ale diverselor device-uri asupra formării personalității copilului mic ci să încerc a sugera soluții pentru ca lectura să devină o deprindere curentă a fiecărui copil și cartea să ocupe în viața lui un loc minunat și să fie un mijloc de instruire și de educare.Consider că împlinirea acestui obiectiv are la bază un proces complex la care trebuie să concure mai mulți factori: părintele, educatoarea, învățătorul, profesorul de limba română și nu în ultimul rând, însuși elevul. Dragostea pentru lectură se cultivă cu răbdare și în timp. În acest proces părintele ar trebui să aibe rolul principal deoarece el este primul care poate aduce cartea în viața copilului mic prin crearea unei rutine de lectură a poveștilor, de exemplu , înainte de culcare, seara sau după-amiaza.

Următoarea verigă, educatoarea, are la dispoziție o multitudine de metode si mijloace didactice să-l apropie pe copil de lectură.. Cu cât apropierea copilului de carte se face mai devreme, cu atât mai importante si mai durabile sunt efectele ei în domeniul limbajului precum și în cel al comportamentului și al socializării.

La vârsta școlară, lectura are un rol hotărâtor în îmbogățirea și dezvoltarea cunoștințelor elevilor, în formarea gustului pentru citit și pentru frumos, în cultivarea și îmbogățirea limbajului prin formarea și dezvoltarea unui vocabular adecvat, în dezvoltarea gândirii, a imaginației, a capacității de exprimare corectă, expresivă.. Aici întervine măiestria învățătorului pentru atingerea acestor obiective. El trebuie să aducă în atenția copiilor lecturi atractive care să le stârnească interesul.

În plus, pentru stimularea interesului pentru lectură, învățătorul poate propune o diversitare de activități care să-l aducă pe elev față in față cu cartea. Aici un rol împortant îl au activitățile extrașcolare și pot exemplifica cu activități pe care le-am organizat, la clasă, cu elevii mei: vizite la bibliotecă, ateliere literare, întâlniri cu scriitori, cercuri de lectură, șezători literare, concursuri, comemorarea unor scriitori, medalioane literare, vizite la muzee, case memoriale, edituri,

formarea minibibliotecii clasei, formarea bibliotecii personale și realizarea unui catalog al cărților, precum și selectarea și aranjarea acestora după conținut.

În concluzie, lectura are un rol deosebit în educarea afectivității copilului, stimulându-i sensibilitatea, generozitatea,, omenia, gustul estetic, optimismul, dragostea de viață iar educația morală se realizează eficient și prin modelele de comportament desprinse din paginile cărților.

Aș încheia aceste câteva opinii cu un indemn: ,,Să nu uităm că la baza tuturor cuceririlor omului a stat CARTEA!”

PROIECT EDUCAȚIONAL

Drai Adriana

LOCUL DE JOACĂ, ZÂMBET DE COPIL

Prevenirea abandonului școlar prim implicarea factorilor de decizie și a părinților

Prezentarea proiectului

Proiectul "Locul de joacă: Zâmbet de copil"are drept scop dezvoltarea socială prin parteneriat educațional si cooperare care urmărește să contribuie la dezvoltarea parteneriatului școală-familie în care elevii, profesorii si membrii asociației de părinți să se implice în proiecte sau activitati comune.

Proiectul intentioneaza să promoveze o cultură a cooperării, a participării si a dialogului si să dezvolte capacitatea scolii de a elabora si implementa proiecte educationale si parteneriate institutionale. Cei doi parteneri școala-familia sunt încurajate sa construiasca un climat educational democratic, printr-un management participativ în care elevii, profesorii și părinții sunt parteneri de dialog.

ARGUMENT

Educaţia, definită în termeni foarte generali, este un proces al cărui scop esenţial este de a uşura o anumită modificare de comportament. Părinţii sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. Împreună cu părinţii, şcoala îşi are rolul ei bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului. În acest context, educarea părinţilor după principii ştiinţifice de psihopedagogie devine o necesitate.

Părinţilor le revine rolul esenţial în creşterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existenţa materială, cât şi un climat familial afectiv şi moral. Sunt situaţii în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuinţă, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanţa unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenenţă.

În general, comportamentul parental este inspirat din propria experienţă de viaţă a acestora, astfel perpetuând atât aspecte pozitive, cât şi negative, pe parcursul mai multor generaţii.

Educaţia părinţilor poate fi:

 educaţie a educaţiei copilului; un studiu al dezvoltării copilului; o formare de abilităţi de comunicare şi analiză a copilului; un examen cognitiv al sarcinilor secvenţiale în creşterea, dezvoltarea şi educarea copilului Când şcoala, familia şi comunitatea încep să colaboreze, elevii primesc cu adevărat suportul necesar pentru a avea succes în şcoală şi în viaţă. Studiile au arătat că dezvoltarea unor astfel de parteneriate imbunătăţesc:

 prezenţa la şcoală a elevilor perfomanţa

şcolară a acestora relaţia familia şcoală

sprijinul din partea comunităţii de care şcoala are nevoie

Prin acest proiect ne propunem să implicăm părinţii în activităţile formale şi nonformale de educaţie şi pregătire pentru viaţă a copiilor, să încurajăm schimbările din mediul social prin îmbunătăţirea relaţiilor dintre părinţi şi copii, asumarea rolului activ şi pozitiv al părinţilor în educaţia copiilor. Prin „Calendarul acţiunilor” realizat pe parcursul anului şcolar 2017-2018, dorim să realizăm o serie de activităţi: mese rotunde, întâniri de lucru, expoziţii, editarea unei reviste, târguri tematico- religioase cu vânzări de obiecte.

Produsul final al acestui proiect constă în amenajarea unui loc de joacă pentru copii, în spatele clădirii școlii noastre prin implicarea triadei elev- profesor- părinți. Prin activități de voluntariat, părinții împreună cu profesorii și elevii vor atrage fonduri financiare necesare cumpărării materialelor ce vor fi utilizate pentru amenajarea locului de joacă.

DATE GENERALE ALE PROIECTULUI

Denumirea proiectului: “Locul de joacă.Zâmbet de copil”

Perioada derulării proiectului: 1 an

Instituţia organizatoare: Liceul Teoretic W. Shakespeare Timișoara

- Partenerii implicaţi în proiect:
- Asociația părinților Pro Liceul Shakespeare
- Iullius Mall Timișoara
- CJARE Timișoara

Grupul ţintă:

- direct: părinţii, elevii şi cadrele didactice ale liceului.
- indirect: comunitatea

Echipa de implementare:

Membri :

Prof. Tarța Mihaela Prof.

Petrean Diana prof. Șeitan

Aura-Zlatița prof. Marian

Andreea prof. Bota Diana

prof. Lukaci Simona prof.

Roșa Alina prof. Giuchi

Andreea prof. Vasile Liliana

prof. Țermure Felicia

prof. Szolosi Liliana prof.

Munteanu Florica prof. Moldovan

Elena ing. Vlad Nicolae – părinte

ing. Badin Remus – părinte conf.

univ dr Văran Ciprian- părinte ing.

Stoica – părinte

SCOPUL PROIECTULUI

Scopul acestui proiect constă în modificarea opticii pe care părinţii o au asupra rolului colaborării dintre școală și familie în vederea reducerii abandonului școlar prin implicarea părinților în actiivtăți de informare și voluntariat. Această modificare poate deveni un sprijin real în îmbunătăţirea relaţiei dintre părinte şi copil, părinte şi cadru didactic. Acest proiect nu-şi propune să substituie clasicele şedinţe cu părinţii, dar pe lângă acestea este bine să se lucreze şi altfel cu părinţii, să fie implicați și părinții pentru dezvoltarea colaborării şcoală – familie.

OBIECTIVE PENTRU PĂRINŢI

- Conştientizarea părinţilor cu privire la rolul pe care îl au în educarea copiilor din perspectiva dezvoltării spiritului de comunicare, prietenie, toleranţă, acceptare în relaţia cu persoanele din jurul lor;
- Creşterea implicării acestora în acţiunile promovate de şcoală pentru crearea unui mediu familial şi social pozitiv, sănătos.
- Rezolvarea problemelor prin găsirea unor soluţii în grup.
- Cunoaşterea situaţiilor problematice existente în şcoală şi în familie care impun abordări specifice;
- Antrenarea părinţilor în viaţa şcolii prin acordarea unor responsabilităţi controlate;
- Conştientizarea părinţilor cu privire la rolul lor în soluţionarea unor cazuri – problemă existente în şcoală;

RESURSE

- umane:cadre didactice, părinţi, reprezentanţi ai comunităţii locale;
- materiale: publicaţii, flipchart, videoproiec-tor, CD-uri, aparat foto,
- financiare: finaţare din surse proprii, din donații și sponsorizări

Puncte tari:

- există o bună colaborare cu părinţii, care participă la întâlniri cu învățătorii şi conducerea şcolii
- parteneriat între părinţi şi şcoală, cu accent pe consilierea părinţilor elevilor cu probleme de comportament, în vederea integrării acestora în mediul şcolar Puncte slabe:

-este posibil ca nu toţi părinţii să manifeste interes pentru proiect

Evaluare proiect

- locul de joacă
- feedback-ul participanţilor

Diseminare proiect:

- articole mass- media locală
- informatii permanente pe site-ul școlii
- prezentare rezultate în comisiile metodice , lectoratele cu părinții

-articole în revista școlii Tinere vlăstare

- festivitate inaugurare proiect

REZULTATE AŞTEPTATE

- părinţii vor acorda sprijin susţinut copiilor
- părinţii se vor instrui şi se vor educa alături de copiii lor
- copiii se vor mobiliza pentru a obţine rezultate mai bune la învăţătură
- copiii se vor bucura de interesul părinţilor pentru a le diversifica activităţile de timp liber
- copiii vor descoperi în părinţi adevăraţi prieteni
- interesele şcolii promovate de părinţi ca pe propriile lor interese
- şcoala va avea în părinţi sprijin în instruire şi educare
- cadrele didactice vor fi cel puţin mulţumite de interesul părinţilor
- un loc de joacă adecvat desfășurării activităților educative școlare și extrașcolare într-un cadru natural

ȘCOALĂ- FAMILIE, CEL MAI IMPORTANT PARTENERIAT

ZAMFIR GEORGICA

Pentru binele principalului actor al educației- ELEVUL-este imperios necesar să se „încheie” cel mai important parteneriat, acela fiind: ȘCOALĂ- FAMILIE.

Familia exercită o influenţă deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoştinţele despre natură, societate, deprinderile igienice, obişnuinţele de comportament, elevul le datorează educaţiei primite în familie.

Şcoala este instituţia socială în care se realizează educaţia organizată a tinerei generaţii. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societăţii, să ia parte activă la viaţă, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învăţământ este cel care conferă şcolii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea şcolii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerinţele vieţii sociale. Procesul de educaţie din cadrul şcolii este îndrumat şi condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru.

Menirea şcolii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoştinţe cât mai mare, ci şi de a stimula calitatea de om.

Parteneriatele dintre şcoală şi familii pot:

a. ajuta profesorii în munca lor;

b. perfecţiona abilităţile şcolare ale elevilor;

c. îmbunătăţi programele de studiu şi climatul şcolar;

d. îmbunătăţi abilităţile educaţionale ale părinţilor;

e. dezvolta abilităţile de lideri ale părinţilor;

f. conecta familiile cu membrii şcolii;

Joyce Epstein, expert în implicarea părinților, a sugerat o serie de tehnici care pot facilita crearea unui parteneriat valoros între școală și familie:

- Încurajați părinții să discute cu copiii lor despre ce s-a întâmplat la școală în ziua respectivă. Puteți transmite chiar câteva idei sugestive!
- Dați o temă care să le solicite copiilor să le pună întrebări membrilor din familie.

De exemplu, puteți apela la arborele familiei sau simple idei de teme care pot face apel la experiențele fraților, părinților sau chiar ale bunicilor.

- Oferiți exemple de activități pe care părinții și copiii le pot desfășura împreună: urmărirea unor filme, desene animate, citirea unor povești, activități în natură.
- Puteți să invitați părinții să vină să observe anumite activități ale clasei, ulterior să discutați despre cele întâmplate.
- Este posibil ca unii părinți să nu aibă experiență în gestionarea activităților educaționale acasă, deci e un bun prilej să discutați cu ei despre următoarele subiecte: - cum să creați un mediu de învățare favorabil acasă;

-modalități de urmărire a progresului școlar;

-cum să încurajeze copilul să dezvolte obiceiuri sănătoase acasă.

- Promovați comunicarea deschisă cu fiecare familie. Comunicarea dintre profesori și părinți poate contribui la stabilirea încrederii și la construirea de relațiiEchilibrați activitățile școlare cu alte activități care încorporează și încurajează atât cunoașterea individuală, cât

și cea de grup. Copiii au nevoie de oportunități pentru a experimenta cine sunt ei în mod individual, dar și ca parte a unui grup.

- Respectați nevoia de control a familiilor. Atunci când introduceți idei, materiale sau experiențe noi pentru copii, implicați și familiile.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activităţi ale şcolii cu aceasta (lectorate cu părinţii, şedinţe, consultaţii, vizite la domiciliul elevului, serbări şcolare). Părinţii trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afişăm. Aşadar e o sarcină a şcolii să identifice situaţiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului şi să conştientizeze că relaţia de colaborare şcoala-familie este determinantă în educarea copiilor. Educaţia în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viaţă, prin întâmpinarea şi rezolvarea problemelor de viaţă.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia şi şcoala, trebuie să aibă acelaşi scop – formarea personalităţii umane integrale şi armonioase.

BIBLIOGRAFIE :

1. Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „ Didactica”, manual pentru clasa a Xa, şcoli normale, E.D.P., R.A., 1997;
2. Kant, Im., Tratat de pedagogie. Iaşi, Editura Agora, 1992.
3. Nica, I, Ţopa, L., Colaborarea şcolii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1974;
4. Nicola, I., „ Pedagogie”, E.D.P., R.A., Bucureşti, 1992;

POEZII

Cojocariu Alina

Primăvara când sosește...

de Cojocariu Alina

Ia uite un ghiocel...

Ce înseamnă când apare?

Uite berze, rândunele...

Este primăvară oare?

Copăceii înfloresc, iarba înverzește.

Uite furnici, buburuze...

Natura se trezește! Vara

de Cojocariu Alina

Vara vremea se încălzește

Și ne-aduce fructe bune:

Cireșe, căpșuni, caise

Toate bune pentru tine! Când

soarele încălzește, Pepenele

se-nroșește.

Murele se înnegresc, Dar

se îndulcesc.

Zmeura se rușinează,

Afinele se-albăstresc.

Colorate sunt...gustoase

Si foarte, foarte sănătoase! Ne

întoarcem la grădiniță

de Cojocariu Alina

Când frunzele ruginesc

Și încep să cadă,

La grădiniță pornesc

Cu grupa întreagă!

După o vacantă lungă,

Binemeritată. Mă intorc

voios la gradi, Că îmi

este dragă!

Învățăm și ne jucăm,

Mai și socializăm,

Activitați facem fel de fel

Dar ne și distrăm! După

masă... un somnic Să

ne relaxăm un pic.

Dupa o zi așa lungă Mami

trebuie s-ajungă!

Un fulg...

de Cojocariu Alina

Vremea s-a răcit cam tare Ce

anotimp să fie oare?

Uite un fulg mititel,

Dar de unde vine el?

Mai mulți fulgi tot cad ușor

Și formeaza un covor De

zăpadă argintie...

Ce rece trebuie sa fie!

Mi-am pus un fular, mănuși

Ghete și geaca de pluș Și-am

ieșit la săniuș!

DEZVOLTAREA PERSONALITĂŢII COPILULUI PRIN ACTIVITĂŢI EXTRACURRICULARE

APETREI ANA

MOTTO

"...Organizarea vietii individuale este, in primul rând, în ultimul rând şi tot timpul, un fapt principal al naturii umane."

(Gordon W.Allport)

În orice domeniu de activitate este necesară cunoaşterea proprietăţilor materialului de prelucrat, pentru a utiliza uneltele cele mai potrivite şi tehnologia adecvată. Această cerinţă se impune cu atât mai mult în domeniul educaţiei , unde se modelează ,,materialul" uman care are o multitudine diversă de variante comportamentale ce cu greu pot fi prevăzute, unele fiind chiar imprevizibile.

Necesităţile curente ale activităţii instructiv – educative impun cerinţa de a cunoaşte cât mai bine personalitatea fiinţei umane pe care o prelucrăm, pentru a găsi mijloacele şi strategiile cele mai eficiente. Studierea şi cunoaşterea personalităţii celor care intră sub incidenţa educaţiei se impune şi pentru depistarea cât mai timpurie a copiilor dotaţi şi supradotaţi şi pentru dirijarea educării şi instruirii lor.

Cunoaşterea potenţelor individuale ale elevului, a înclinaţiilor şi aspiraţiilor lui ajută la orientarea fiecăruia către tipul şi profilul de şcoală cel mai potrivit, la îndrumarea către profesia în care se va putea realiza optimal.idenţa educaţiei se impune şi pentru depistarea cât mai timpurie a copiilor dotaţi şi supradotaţi şi pentru dirijarea educării şi instruirii lor.

Ca fiind parte integrantă a procesului instructiv-educativ ,activităţile extracurriculare trebuie să respecte reperele oricărei activităţi didactice :

a)comunicarea in cadrul căreia se asigură climatul educational,individualizarea comunicării si modalităţile comunicării ;

b)etica relaţiilor profesor-elev bazate pe valori,conduită,considerarea elevului ca partener educaţional;

c)strategii de management :I-proiectarea activizăţii –stabilirea realistă a obiectivelor ,actualizarea conţinutului de învăţare în funcţie de cunoştinţele elevilor,adaptarea conţinutului la particularităţile cognitive ,selectarea metodelor participative pentru valorificarea potenţialului creativ, selectarea tehnicilor de lucru diversitatea şi atractivitatea activităţilor,utilizarea adecvată a tehnicilor auxiliare ;

II –implementarea –parcurgerea etapelor de învăţare –proiectare ,adaptarea la contexte,gestionarea corectă a metodelor si tehnicilor de lucru,gestionarea eficientă a timpului,claritatea explicatiilor si cerinţelor ,transformarea elevilor din consumatori de informaţie în producători de informaţie ;

d)evaluarea –proiectarea activităţilor de evaluare corespunzătoare,,selectarea eficientă a metodelor de evaluare în vederea obţinerii unui feed- back rapid asupra atingerii obiectivelor ,diversificarea metodelor şi tehnicilor de evaluare ,prezenţa elementelor de noutate şi inovaţie în produsele copiilor;

Întreg colectivul didactic urmăreşte ca activităţile extracurriculare să fie cât mai eficiente ,consistente ,care să se poată organiza la nivelul şcolii fără costuri prea mari financiare şi de timp .

Activităţile extracurriculare trebuie să pună în valoare :

-responsabilitatea individuală şi în grup ,socializarea ,autocontrolul ,realizarea de sine prin conformism,realizarea de sine prin independenţă;

Pentru succesul şi complementaritatea activităţilor desfăşurate în afara orelor de curs profesorii ar trebui să ţină cont de următoarele recomandări:

-oferiţi elevilor dotaţi o îmbogăţire pe orizontală şi pe verticală a materiei;

-încurajaţi lecturile suplimentare ;

-purtaţi discuţii asupra posibilităţii elevilor de a-şi organiza studiul individual şi de a-şi organiza creativ timpul liber ;

-stimulaţi apariţia ,,hobby-urilor “;

-descoperiţi şi cultivaţi talente ;

Activitatea extracurriculară in sine, prin structură, conţinut specific, este firesc complementară activitaţii de învătţare realizată in şcoală.

Activităţiile extracurriculare contribuie la gândirea şi completarea procesului de învăţare, la dezvoltarea înclinaţiilor şi aptitudinilor elevilor, la organizarea raţională şi plăcută a timpului lor liber.

Având un caracter atractiv,şcolarii participă într-o atmosferă de voie bună şi optimism, cu însufleţire şi dăruire, la astfel de activităţi.

Potenţialul larg al activităţilor extracurriculare este generator de căutări şi soluţii variate. Succesul este garantat dacă ai încredere în imaginaţia, bucuria şi în dragostea din sufletul copiilor, dar să îi laşi pe ei să te conducă spre acţiuni frumoase şi valoroase.

În cadrul proiectelor de parteneriat educaţional, care s-au desfăşurat la noi în g şcoală, copilul a venit în contact cu diferite persoane, a crescut şi s-a dezvoltat într-un mediu comunitar variat Specificul cultural, valorile promovate în acest mediu a trebuit avut în vedere în structura activităţilor.

A fost necesară antrenarea membrilor comunităţii în luarea unor decizii, direcţionarea unor activităţi, remedierea unor aspecte negative.

Activitatea extraşcolară generează relaţii de prietenie şi ajutor reciproc, educă simţul responsabilităţii şi statornicesc o atitudine justă faţă de colectiv şi făţă de scopurile urmărite.

Bibliografie : Gordon W.Allport -,,Structura şi dezvoltarea personalităţii”

Revista ,,Învăţământul primar nr 3-4 ,1999 ed Discipol”

Rolul activităților extracurriculare în dezvoltarea personalității elevilor

Creangă Ștefania

Prin activități extracurriculare înțelegem, de regulă, acele activități care au rol complementar orelor clasice de predare-învățare-evaluare. Este destul de dificil de delimitat aria lor. Când vorbim de astfel de activități, facem referire la: excursii tematice, vizite la muzee, vizionări de filme, spectacole (cinematografe/ teatre), excursii și vizite la diverse instituții publice sau alte obiective, vizite la alte școli în activități de parteneriat, pot fi activități de creație artistico-plastică și sportive, activități ecologice, de protejare a mediului înconjurător sau activități de voluntariat, susținând diverse cazuri sociale.

Este ideal și recomandat ca aceste activități să implice în mod direct copilul. Participarea directă poate contribui nu numai în a-l obișnui să se descurce singur în situații de viață diferite, dar poate contribui și la formarea unor deprinderi civice, pozitive, care în timp să îl ajute să se descurce singur, să fie și cetățeanul cu respect față de ceea ce-l înconjoară și față de semeni și valorile culturale etc. Activitățile extrașcolare îl vor ajuta pe cel mic să relaționeze cu alte persoane, putând să își facă prieteni noi, să aibă mai multă încredere în capacitățile sale și să își dezvolte noi hobby-uri.

De asemenea, poate obține rezultate mai bune la școală, deoarece vor fi mai motivați să reușească în tot ceea ce-și propun, dezvoltându-și spiritul competitiv și capacitățile de învățare, de cultură generală, simț critic, memorie etc.

Excursiile contribuie la cunoașterea țării cu frumuseţile ei, la educarea dragostei și respectului pentru frumosul ce-l înconjoară, atât din natură, cât și din artă, dar și a respectului față de înaintașii care s-au jertfit pentru binele acestui popor. Prin participarea la excursii, copiii învață să-şi iubească ţara, cu trecutul şi prezentul ei, dar să conștientizeze și rolul ce-i revine pentru viitorului țării.

Serbările şcolare reprezintă activități de o importanţă deosebită, deoarece creează ocazii în care copilul îşi poate valorifica potențialul artistic, creativ și intelectual. Uneori aceste capacități pot surprinde plăcut, până și familia, colegii, care au ocazia să cunoască și latura artistică. Prin activitățile de parteneriat cu părinții, pot fi abordate și activități interactive elevi-părinți, contribuind la sudarea relaţiilor dintre copii şi părinţi, aceștia dansând cu copiii sau interpretând roluri in dramatizări, făcând parte din jurii etc.

O reală sursă de informații poate fi și vizionarea unor filme sau spectacole de teatru, deoarece pot constitui surse de informații, dar în același timp și un model în organizarea de acțiuni interesante.

Prin activitățile extracurriculare organizate, contribuim la formarea de trăiri afective, dezvoltăm emoții puternice, dar în același timp, formăm în sufletul copilului a unor sentimente morale, care vor sta la baza formării personalității acestuia.

De regulă, preferatele celor mici sunt activitățile sportive. Acestea îi ajută în dezvoltarea fizică, dar și în respectarea unor reguli stricte, respectiv: o viață ordonată, un program riguros, un regim alimentar corect și un stil de viață sănătos. Toate aceste limite, îi învăța pe copii că

pentru obținerea succesului este necesară multă muncă, determinare, perseverență și nu în ultimul rând pasiune.

Experiența dobândită prin activitățile extracurriculare dezvoltă copiilor adaptare, concentrare si eficiență, indiferent de condițiile de mediu sau alți factori.

Cadrul didactic este liantul, care asigură succesul activităților extrașcolare, prin capacitatea sa creatoare de organizare, desfășurare si obținere a rezultatelor scontate. Aceste activități au caracter interdisciplinar și sunt factori educativi foarte apreciați și accesibili sufletului copiilor.

Bibliografie

* Cernea, Maria – Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învăţământ, în „Învăţământul primar“ nr. 1/ 2000, Ed. Discipol, Bucureşti;

* Gherghina, Dumitru, Ana Danila, Loredana Roman – Activitati extracurriculare si extrascolare cultural-artistice in invatamantul preuniversitar, Ed. Didactica Nova, Craiova, 2009.

ÎNSUŞIREA UNOR ELEMENTE DE CITIT-SCRIS ÎN GRĂDINIŢĂ

Trif Mariana Gabriela

Tendinţele pedagogiei moderne sunt orientate spre satisfacerea trebuinţelor şi nevoilor subiectului prin demersuri compatibile nivelului de vârstă şi particularităţilor de vârstă ale acestuia.

Reforma învăţământului preşcolar din România presupune o nouă viziune asupra abordării limbajului la această vârstă.

Citit - scrisul în grădiniţă intră în componenţa comunicării scrise, care alături de comunicarea orală constituie partea educării limbajului copilului la acest nivel de vârstă, iar categoria ,,antrenament grafic" ca activitate obligatorie a fost eliminată din planul de învăţământ.

In lumea mileniului trei, în care se vorbeşte tot mai mult de o a treia alfabetizare, preşcolarul are dreptul să beneficieze de o metodologie nouă a limbajului, iar grădiniţa trebuie să-i organizeze experienţele de limbaj cele mai eficiente.

Ca urmare a acestor considerente, educatoarea are sarcina de a scurta drumul spre litera scrisă în măsura în care copilul o permite.

Este necesar să vorbim copilului, să vorbim cu copilul, să-l ascultam, să-l învăţăm să asculte, săi arătăm cărţi, imagini, să le descifrăm cu el, să-l învăţăm să le folosească, să facă însemnări în carte.

Organizarea spaţiului educaţional contribuie la invitarea copilului în acţiuni specifice atât limbajului oral cât şi limbajului scris.

Regulile de folosire a materialelor puse la dispoziţia copiilor în zonele sau colţurile clasei, îndeosebi a cărţilor şi jocurilor de imagini, vor fi respectate de toată lumea. Respectul pentru carte este o formă a respectului de sine.

Crearea întâlnirilor copiilor cu limbajul şi semnificaţiile lui conduc la dorinţa acestuia de a citi şi scrie. De aceea crearea unui mediu cultural favorabil contribuie la trecerea de la limbajul oral la cel scris. Realizarea acestui lucru se face prin punerea la dispoziţia acestuia a unor materiale specifice: un colţ al bibliotecii care să cuprindă cărţi, caiete, unelte de scris, ziare reviste, imagini, jocuri de imagini - loc unde copilul poate să se retragă şi să experimenteze singur sau cu alţii propriile experienţe de limbaj. Aici copilului i se poate citi, poate descoperi tipăritura şi o poate diferenţia de imagine. Tot aici copilul poate privi imagini într-o înşiruire logică şi le poate asocia textului scris, poate să recunoască şi să scrie litere, cifre, scurte mesaje, ajutat de ziarele date şi de contexte sugerate, astfel încât să aibă satisfacţia că mesajul său are un sens şi este receptat ca atare în rândul copiilor şi al adulţilor.

Educatoarea trebuie să ştie că nu se poate vorbi de citit - scris la propriu în grădiniţă, ci de crearea premiselor introducerii copilului în mediul cultural căruia îi aparţine şi de a încerca o organizare a şanselor la intrarea în şcoală, fără însă a avea o orientare unitară.

Munca educatoarei va fi orientată pentru apropierea copilului de limbajul scris la zona bibliotecii care va fi dotată şi cu caiete de muncă independentă, caiete folosite de copii atunci când doresc şi ajutaţi de educatoare.

Nu se organizează activităţi frontale de scriere şi se renunţă la caracterul obligatoriu în ce priveşte realizarea elementelor de citit – scris la acelaşi nivel cu toată grupa.

Realizarea obiectivelor de referinţă se face pe tot parcursul desfăşurării procesului educaţional din grădiniţă, deci, atât în cadrul activităţilor alese, cât şi a celor frontale, obligatorii, atunci când se iveşte ocazia, sau când aceasta este creată de educatoare. Copilul nu este obligat să achiziţioneze anumite deprinderi de citit -scris dacă nu este suficient de matur sau are o experienţă redusă în domeniul limbajului oral.

O condiţie a învăţării scrisului o constituie coordonarea ochi - mână, realizată pe parcursul organizării diferitelor tipuri de activităţi psiho - motrice şi psiho - senzoriale.

Limbajul este abordat urmărindu-se două laturi importante ale acestuia: cea

receptivă, laturi ce presupun:

- stimularea comunicării ;
- furnizarea a cât mai multor informaţii verbale şi scrise despre mediul în care trăieşte copilul;
- stimularea capacităţii de a percepe informaţia orală şi cea scrisă.

O condiţie a realizării obiectivelor programei este aceea de a deprinde copilul să utilizeze materialele puse la dispoziţie, astfel încât acestea să-i sugereze educatoarei contextele posibil de abordat.

Educatoarea se va folosi atât de contextele sugerate de materialele folosite de copil cât şi de mijloacele tradiţionale de care dispune, astfel:

- i se vor citi copilului poveşti, poezii, ghicitori şi-l va solicita să se reproducă, să se creeze; îi va arăta mesaje, litere, cifre; îl va ajuta să recunoască şi să scrie litere, cifre, mesaje scurte după model dat.

Folosirea caietelor de muncă independentă, se face la dorinţa copilului, în activităţi integrate altor domenii de cunoaştere decât educarea limbajului şi în activităţi libere cu grupuri mici mai ales în zona bibliotecii sub supravegherea şi îndrumarea educatoarei.

Programa propune litera mică de tipar deoarece aceasta este cea cu care preşcolarul vine mai des în contact şi este mai uşor de redat grafic.

Scrierea cifrelor se face contextual şi intuitiv, când doreşte, cât poate în activităţi integrate sau litere sub îndrumarea şi supravegherea educatoarei.

Scrierea nu înseamnă actul motric în sine, aceasta se află în strânsă interdependenţă cu citirea şi trebuie abordată împreună cu aceasta.

În pregătirea copilului pentru şcoală se va urmări nu atât executarea unor semne grafice, cât mai ales, dobândirea unui întreg complex de cunoştinţe, deprinderi, capacităţi care să determine autonomia copilului şi siguranţa în acţiuni şi comunicare.

Dimensiunea abilităţii, gestual - scriptic a mâinii, necesară în procesele legate de perioada pregătirii copilului pentru şcoală, arată că educatoarea trebuie să-şi însuşească o foarte mare flexibilitate operativă.

Jocul de litere poate începe doar după cinci ani deoarece este legat de un proces foarte greu de descoperire a faptului ca ,,obiectul" este numit prin ,,cuvânt", iar cuvântul este o grupare de semne ,,litere" se adaugă scrierea şi citirea aritmetica în care cifrele reprezintă mărimi, cantităţi.

După vârsta de cinci ani gradul de inteligenţă al copilului permite abordarea scrierii şi citirii. Astfel copilul vine în contact cu reclame, firme de magazine, nume de străzi, numere ale caselor, indicatoare de pe străzi, simbolistică care solicită din partea copilului o noua formă de adaptare, când începe să se producă realizarea legăturii între imagine - cuvânt, literă - sunet.

Gândirea concretă începe să fie foarte activă spre vârsta de şase ani, ceea ce-i permite copilului să intre în aceste procese de simbolizare multiplă prin scriere, treptat prin identificarea literelor, a cifrelor, urmat de pasul următor: decodificarea sau citirea.

Pentru trasarea şi exersarea literelor vor fi parcurse următoarele etape:

a) scrierea peste linia trasată în prealabil;

b) scrierea după un model prezent în câmpul perceptiv al copilului: deasupra sau alăturat spaţiului ce urmează a fi completat de copil;

c) scrierea independentă.

Folosirea caietelor de scriere va fi precedată de o pregătire a scrierii propriu - zise, de o multitudine de posibilităţi. Astfel se exersează şi se îmbogăţeşte comunicarea orală, se organizează ambianţa educaţională şi culturală promotoare a limbajului scris şi se antrenează acele capacităţi ale copilului care sunt necesare în instruire scrisului.

Caietele de scriere se află în permanenţă în sala de grupă în loc accesibil, vizibil cu semnele copilului pe copertă, nume ce poate fi scris de copil sau adulţi în prezenţa copilului, pentru a fi familiarizat cu propriul nume şi pentru ca mai târziu să şi-l poată scrie singur.

Dintre toate activităţile pe care le exercită mâna, scrisul îi lasă cea mai puţină libertate, dar este şi cea mai bogată pentru că fixează limbajul. Corectitudinea scris - cititului depinde de respectarea unor cerinţe minime cum ar fi:

- ţinuta corectă a copilului şi în mod deosebit a corpului; poziţia corectă a mâinii;
- începerea scrisului de la stânga şi continuarea spre dreapta şi de sus în jos;
- deplasarea cursivă şi regulată a mâinii în timpul scrisului;
- să nu apese cu instrumentul de scris pe hârtie; să respecte forma, poziţia, distanţa; să recunoască semnele grafice apropiate;
- să fie suficient de stabil din punct de vedere neuromotor pentru a fi capabil să se oprească la timp pentru a observa sau pentru a asculta;
- să aibă din punct de vedere intelectual un nivel de cel puţin de cinci ani şi jumătate.

Pentru a putea citi, copilul trebuie să fie capabil să înţeleagă diferenţa dintre desen şi scris, să indice scrisul în cărţi, reviste, ziare, filme, în mediul înconjurător, să înţeleagă că scrisul este

purtător de mesaj, scrisul ne spune ceva şi să cunoască câteva elemente distincte ale unei cărţi; copertă, filă, titlu, autor, text scris, imagini, numerotarea paginilor, preţ.

Joc distractiv-Cine lipsește ?

Dinu Gabriela

Titlul activitatii-Care copil lipsește ?

Durata:15-20 min

Desfasurarea jocului:

Copiii vor forma un cerc ,ei vor recita cantecelul si se vor invarti cantand

Noi ,acum ne jucam

Si cu drag, noi cantam

Iute ,iute sa obsevam

Cine nu se afla.n cerc?

Educatoarea ,la finalul cantecelului ii roaga pe copii sa si acopere ochii,iar ea acopera un copil cu un cearceaf ,la semnalul educatoarei copiii iau manutele de la ochi si trebuie sa-si de.a seama cine lipseste din cerc.Copilul care raspunde corect este aplaudat de ceilalti copii si doamna educatoare .

Modalitatea de evaluare:discutii cu elevii ,daca le au placut jocul si daca mai doresc pe viitor sa l jucam.Acest joc schimba starea copilului ,il face atent si totodata este recompensat prin aplauze .

STIMULAREA CREATIVITĂŢII PRIN ACTIVITĂŢI EXTRAȘCOLARE

ARSENE CONSTANȚA- NICOLETA

Cultivarea capacităţii creatoare a devenit o sarcină importantă a şcolilor contemporane, chiar dacă au existat şi poziţii sceptice care au susţinut că învăţământul actual nu contribuie la dezvoltarea creativităţii, observându-se că el cultivă mai ales gândirea critică, disciplina, conformismul, incompatibile cu climatul de libertate favorabil imaginaţiei creatoare. Creativitatea este un complex de însuşiri şi aptitudini psihice care în condiţii favorabile generează produse noi şi valoroase pentru societate. Zestrea genetică a fiecărui om poate fi stimulată, cu bune rezultate, în şcoală, cu condiţia să fie cunoscută la timp şi să fie dirijată în folosul societăţii.

Învățătorul trebuie să cunoască potenţialul creativ al fiecărui elev, să identifice şi să monitorizeze manifestările creative ale elevilor săi, nu numai în timpul orelor desfăşurate în clasă, dar şi în activităţile extraşcolare, sau chiar în recreaţie.Şcoala trebuie să stimuleze exprimarea potenţialului creativ al fiecărui copil, să încurajeze iniţiativele lui, ingeniozitatea şi curiozitatea, să favorizeze stabilirea unor relaţii care să nu exagereze prin autoritate, să ofere ocazii elevului de a lua singur decizii şi să stimuleze încrederea în sine, într-o atmosferă de comunicare liberă.

Activităţile şcolare chiar dacă urmăresc însuşirea de către elevi a unor cunoştinţe temeinice, a unor priceperi şi deprinderi, implicând în ansamblu o concepţie ştiinţifică despre lume şi viaţă şi chiar dacă duc la formarea şi dezvoltarea unei personalităţi creatoare, nu pot răspunde suficient dorinţei de cunoastere şi de creaţie – însuşiri caracteristice copiilor. Modernizarea şi perfecţionarea procesului instructiv-educativ impun îmbinarea activităţii şcolare cu activităţi extracurriculare ce au numeroase valenţe formative.

Desfăşurarea activitţăilor şcolare şi extraşcolare permite şi manifestarea creativităţii de grup, a relaţiilor creative. În acest cadru şi învățătorul îşi poate afirma spiritul novator, creativitatea didactică. Activităţile extracurriculare sunt activităţi complementare activităţii de învăţare realizată la clasă care urmăresc lărgirea şi adâncirea informaţiei, cultivă interesul pentru diferite ramuri ale ştiinţei, atrag individul la viaţa socială, la folosirea timpului liber într-un mod plăcut şi util, orientează elevii către activităţi utile care să întregească educaţia şcolară, contribuind formarea personalităţii. De aceea şcoala trebuie să fie deschisă spre acest tip de activitate care îmbracă cele mai variate forme.Multitudinea activităţilor extraşcolare desfăşurate cu elevii conduc la dezvoltarea creativităţii acestora prin contactul pe care îl au cu mediul înconjurător, cu diverşi factori din societatea din care fac parte..

Educaţia extracurrriculară (realizată dincolo de procesul de învăţământ) îşi are rolul şi locul bine stabilit în formarea personalităţii copiilor noştri. Educaţia prin activităţile extracurriculare urmăreşte identificarea şi cultivarea corespondenţei optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viaţă civilizat, precum şi stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoştinţe punându-i în contact direct cu obiectele şi fenomenele din natură.

Trebuinţa de a se juca, de a fi mereu în mişcare, este tocmai ceea ce ne permite să îmbinăm şcoala cu viaţa. Dacă avem grijă ca obiectivele instructiv – educative să primeze, dar să fie prezentate în mod echilibrat şi momentele recreative, de relaxare, atunci rezultatele vor fi întotdeauna deosebite. În cadrul acestor activităţi elevii se deprind să folosească surse informaţionale diverse, să întocmească colecţii, să sistematizeze date, învaţă să înveţe. Prin faptul că în asemenea activităţi se supun de bună voie regulilor, asumându-şi responsabilităţi, copiii se autodisciplinează.

Cadrul didactic are, prin acest tip de activităţi, posibilitatea să-şi cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influenţeze dezvoltarea, să realizeze mai uşor şi mai frumos obiectivul principal al scolii şi al învăţământului primar – pregătirea copilului pentru viaţă. Scopul activităţilor extraşcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activităţi cât mai variate şi bogate în conţinut, cultivarea interesului pentru activităţi socio-culturale, facilitarea integrării în mediul şcolar, oferirea de suport pentru reuşita şcolară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale şi corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Activităţile extraşcolare se desfăşoară într-un cadru informal, care permite elevilor cu dificultăţi de afirmare în mediul şcolar să reducă nivelul anxietăţii şi să-şi maximizeze potenţialul intelectual.

Pot fi activităţi extraşcolare de masă - excursii, concursuri, spectacole, serbări etc.- sau activităţi extraşcolare în cercuri de elevi; pot fi proiecte educative desfăşurate în parteneriat, în cadrul şcolii, sau cu alte şcoli şi instituţii publice: biblioteca, teatru, Agenţia de mediu, Direcţia de sănătate, Centre de voluntariat, alte ONG-uri.

Activitatile extrașcolare, în general, au cel mai larg caracter interdisciplinar, oferă cele mai eficiente modalități de formare a caracterului copiilor încă din clasele primare, deoarece sunt factorii educativi cei mai apreciați și mai accesibili sufletelor acestora. Ele contribuie la adâncirea

și completarea procesului de învățământ, la dezvoltarea inclinațiilor și aptitudinilor elevilor, la organizarea rațională și placută a timpului lor liber prezintă unele particularități prin care se deosebesc de activitățile din cadrul lecției.

Preocuparea pentru dezvoltarea capacităţilor creatoare ale copiilor este strâns legată de grija de a le respecta ideile, de a da curs iniţiativelor lor, de a le sădi în conştiinţă încrederea în propriile posibilităţi şi respectul pentru ceea ce cred şi cum se exprimă colegii.

Creativ este cel care se caracterizează prin originalitate, expresivitate şi este imaginativ, deschizător de drumuri, inventiv, inovator. În educarea creativităţii există numeroase disponibilităţi psihice şi cognitive ale copilului: nevoia de a lărgi experienţa cognitivă; curiozitatea şi interesul pentru cunoaştere; dezvoltarea competenţelor lingvistice; constituirea formelor voluntare ale unor procese psihice; câştigarea anumitor abilităţi; apariţia competitivităţii ca factor catalizator al tuturor activităţilor desfăşurate şi ca expresie a creşterii şi implicării în colectivitate.

Contactul nemijlocit al copiilor cu activităţile desfăşurate sporesc eficienţa demersului educaţional, dat fiind marea disponibilitate a celor mici de a descoperi şi asimila tot ceea ce stârneşte curiozitatea lor vie, finalitatea constând în dobândirea unor comportamente creative: de a fi mai buni; mai sensibili faţă de ambient; mai plini de solicitudine; de a acţiona mai disciplinat, mai responsabil; mai plini de iniţiativă; mai prompţi în respectarea unor norme şi reguli ale actului creativ.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cosmovici, Andrei; Iacob, Luminiţa coord. - Psihologie şcolară, Ed.Polirom, Iaşi, 2008
2. Stoica, Ana - Creativitatea elevilor, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1983
3. Joiţa, Elena - Didactica aplicata, Editura ,,Gheorghe Alexandru”,Craiova, 1994 4. Revista învăţământ primar nr. 4 din 1998, Contribuţia activităţilor extraşcolare în optimizarea procesului de învăţământ

Diversitatea culturală în activităţile cu preşcolarii

Vlad Codruța

Cea mai mare bogăţie a omenirii sunt copiii. Valorificarea tradiţiilor populare în rândul copiilor mici le dă posibilitatea de a-şi cunoaşte rădăcinile, de a preţui ceea ce au primit de la străbuni şi de a duce mai departe originea unui neam.

Într-o lume plină de violenţă, arme, nenorociri şi urâţenie copiii au nevoie de un refugiu. Acolo, în casa bunicilor, a străbunicilor, cu miros de busuioc sau gutuie, este acea oază de linişte, de pace, de dragoste fără margini, unde ne place atât de mult să revenim.

Să ne amintim cuvintele pline de simţire românească ale lui Gh. Breazu „ … nu e datorie mai vrednică de a fi îndeplinită, decât să facem părtaşi pe cei mai tineri de bunurile sufleteşti moştenite din vechime, căci zestrea cea mai de preţ, nu e alta, ca averea de cuget şi de simţire închisă şi păstrată cu grijă sfântă de-a lungul timpului în adâncurile sufletului creştinesc al moşilor şi strămoşilor noştri.”

Frumuseţea folclorului trebuie simţită şi preţuită de copii de la o cât mai fragedă vârstă. Folclorul românesc va menţine treaz interesul preşcolarului pentru cântecul şi dansul popular, pentru obiceiurile şi tradiţiile bunicilor şi străbunicilor.

Valorificarea folclorului dezvăluie copilului în mod treptat frumuseţile artei populare în al cărui conţinut sunt înmănuncheate sentimentele poporului român, aceasta manifestată sub toate aspectele ei, prezintă o bogăţie nepreţuită de comori din cele mai vechi timpuri şi până astăzi.

Frumuseţea portului naţional atât de diversificat prin regiunile ţării noastre, frumuseţea cântecului popular la fel de diferit ca zone de provenienţă, datinile şi obiceiurile străbune, obiecte de artă populară lucrate de mână şi cu sufletul de către artişti populari, sunt valori spirituale româneşti de neîntrecut.

Folclorul literar constituie un capitol de seamă al istoriei noastre literare. Literatura populară este o parte integrantă a literaturii române, aceasta fiind, temelia originalităţii literaturii noastre moderne. Baladele, doinele, cântecele populare, poezia şi basmul popular, arta ceramică, sculptura în lemn şi piatră, ţesăturile, portul naţional alcătuiesc un inestimabil patrimoniu care oglindeşte forţa creatoare şi geniul poporului nostru.

Şezătorile constituie un mijloc complex de educaţie deoarece îi familiarizează pe copii cu unele elemente de folclor, contribuind astfel la dezvoltarea dragostei pentru tradiţiile populare, le dezvoltă gustul pentru frumos, pentru armonie, le cultivă răbdarea, stăpânirea de sine, spiritul de echipă. Datinile şi obiceiurile populare ne reprezintă şi constituie o adevărată bogăţie a ţării noastre, apreciată şi recunoscută în întreaga lume, fapt ce determină dorinţa de a cunoaşte frumuseţea şi naturaleţea obiceiurilor, a folclorului autentic, a portului popular şi a graiului local. De asemenea au rolul de cunoaştere de către copii a specificului zonei şi a frumosului din jur.

Şezătorile, după cum le arată şi denumirea în tradiţia poporului nostru, sunt reuniuni cu caracter cultural-educativ, la care copiii sunt antrenaţi şi fiecare participant îşi dă contribuţia cu ceea ce cunoaşte mai bine (o poezie, un cântec, ghicitori, interpretarea unor dansuri, dramatizarea unor

poveşti). Şezătoarea este cu atât mai reuşită cu cât fiecare copil contribuie activ la desfăşurarea programului ei.

Valoarea deosebită a şezătorilor este determinată, pe de o parte de conţinutul educativ al materialului utilizat ca şi calitatea artistică a acestuia, iar, pe de altă parte, de modul de organizare şi de antrenare a copiilor.

A devenit o tradiţie în grădiniţa noastră ca preşcolarii să poarte costumul popular la diferite serbări desfăşurate cu ocazia sărbătorilor de 1 Decembrie, Crăciun, etc.

Păstrăm obiceiul şezătorii şi la oraş datorită unor oameni inimoşi, ce nu vor uita niciodată datinile şi obiceiurile, transmise din generaţie în generaţie, astfel integrând armonios diversitatea culturală în activitățile cu preșcolarii, învățându-i să o prețuiască și să o ducă mai departe.

Bibliografie :

1. Constantin Eretescu –“ Folclorul literar al ronânilor”, Ed. Compania 2007.
2. Dumitru Gherghina – Didactica activităţilor instructiv – educative pentru învăţământul preprimar, Ed. Didactica Nova, Craiova, 2005.
3. Narcis Alexandru Stiuca – „Sărbătoarea noastră de toate zilele” –sărbători în cinstea iernii, Ed. Cartea de buzunar, 2005.

Prevenirea bullyngului în grădiniță

Chebăruș Raluca-Maria

„Nu judeca pe nimeni, până nu vei fi mers de două ori, până

la luna și înapoi, în pantofii săi."

Proverb indian

În instituţiile de învăţământ românești, fenomenul de bullying are o incidență din ce în ce mai ridicată, pericolul venind din falsa impresie de normalitate a acestuia, majoritatea oamenilor acceptându-l ca pe o componentă obișnuită a vieții de zi cu zi.

Intimidarea/amenințarea este o încercare agresivă, de obicei sistematică şi continuă, în scopul subminării și rănirii cuiva, pe baza unor slăbiciuni percepute la acesta. Deși frecvent asociate cu copiii, agresiunile pot apărea la orice vârstă, iar membrii grupurilor minoritare sunt mult mai susceptibili de a fi hărțuiți la vârsta adultă (în limbaj de specialitate mobbing-ul).

Efectele asupra victimei sunt adesea devastatoare din punct de vedere emoțional și comportamental.

Bullying-ul poate să transforme grădiniţa într-un loc de temut, în timp ce aceasta ar trebui să le asigure preşcolarilor un mediu în care să se simtă în siguranță.

Odată informați, copiii pot lua atitudine, pot interveni pentru ei înșiși, dar și pentru ceilalți, iar numărul cazurilor de acest fel se va diminua treptat.

Prevenirea acestui fenomen este responsabilitatea tuturor şi nimeni nu ar trebui să fie indiferent faţă de acele persoane care se află în incapacitatea de a se descurca într-o asemenea situaţie.

Cadrele didactice pot să contribuie la diminuarea fenomenului fie prin activități de informare, implicare și combatere a fenomenului, fie prin neacceptarea și sancționarea imediată a unor astfel de comportamente.

Bullying-ul este definit ca fiind un comportament ostil, de excludere, de luare în derâdere a cuiva, de umilire. Pentru a fi considerat bullying, comportamentul trebuie să fie repetitiv, agresiv și să fie orientat către un copil care este mai mic, mai slab sau care are probleme de sănătate.

Bullying-ul înglobează o serie de comportamente agresive prin intermediul cărora un copil încearcă să obţină unele beneficii: apreciere, atenţie din partea celorlalţi colegi sau chiar bunuri materiale.

Din păcate, problemele apar în familie. Mai ales când părinții nu își cenzurează atitudinea și cuvintele agresive pe care le folosesc în familie față de ceilalți membri și mai ales față de copil. Involuntar, copilul copiază părinții și se comportă în societate așa cum vede în propria familie.

Copilul care beneficiază de atenţie, dragoste, înţelegere este respectat și va oferi la rândul lui iubire, sprijin va şti să aprecieze, să primească suport şi afecţiune.

Copiii au dreptul să învețe și să se dezvolte în medii preșcolare sigure și sănătoase. Protejarea copiilor de hărțuire și munca pentru prevenirea acesteia, în grădinițele de copiii, face parte din crearea unor medii sigure care îi ajută pe copii să crească, să se dezvolte în ritm propriu și în siguranță. Poate fi surprinzător să știm că bullyingul poate începe de la o vârstă fragedă. Chiar și copiii de trei și patru ani pot fi răutăcioși și rănitori – oricât de inocenți credem adesea că sunt. Comportamentul de agresiune nu este întotdeauna ușor de recunoscut sau definit de către adulți sau copii.

Îți poți imagina să fii un copil mic, să te aventurezi în lume fără părinții tăi, apoi să fii agresat și să nu înțelegi de ce?

Haideți să combatem acest lucru, împreună!

Bibliografie

Signe Whitson (2017), Fenomenul bullying 8 strategii pentru a-i pune capăt, Editura: Herald, www.prevnet.ca/bullying/kids/help-i-m-being-bullied

Peter K. Smith, (2021), Psihologia vietii moderne, Editura Prior & Books

Metodele interactive de grup și importanța lor din perpectiva integrării curriculare

Slavu Nicoleta

Instruirea interactivă acționează asupra modului de gândire și de manifestare a copilului (cognitiv, afectiv-motivațional și psihomotor sau comportamental). Acest tip de instruire presupune o comunicare între profesor și copil, copil-copil, copil-copii (întrucât se lucrează în echipe și în grupuri). Curriculum-ul preșcolar este unul de tip integrat, diferențiat și personalizat. Este centrat pe copil, pe dorințele și nevoile acestuia, fapt ce reiese din obiectivele de referință și conținuturile elaborate, precum și din activitățile sugerate.

Importanța acestei instruiri constă nu numai în extinderea cunoștințelor copiilor ci și în învățarea copiilor să rezolve problemele cu care se confruntă, să ia decizii în grup și să aplaneze conflicte, deoarece atunci când se ivește o problemă nu se învinuiește copilul, ci situația, personajul, comportamentul.

Predarea-învățarea interactivă

Fenomen complex, multidimensional și dinamic, învățarea a fost și este studiată în manieră mono- și interdisciplinară de diverse științe socio-umane și exacte, care au oferit diferite perspective de analiză: pedagogia, psihologia, sociologia, biologia, antropologia, fiziologia, neurologia, genetica, matematica, informatica, logica, cibernetica și, mai nou, de sistemul științelor cognitive, format din: psihologie cognitivă, neuroștiințe, antropologie, lingvistică teoretică, filosofia mentalului și inteligența artificială.

Strategii didactice care promovează interactivitatea în învățare

Strategia didactică reprezintă modul de îmbinare a metodelor, procedeelor, mijloacelor, tehnicilor, formelor de organizare a activității, ales de cadrul didactic în funcție de condiții și facilități, de nevoile celui educat. Ea face din activitatea la grupă un act de creație a educatoarei și uneori a preșcolarilor înșiși, fiind condiția creșterii eficienței procesului didactic concret. (Voiculescu, 2001)

Prin intermediul jocului, copilul își dezvoltă creativitatea, gândirea critică, rezolvă probleme.Totodată, copilul se dezvoltă din punct de vedere afectiv, lingvistic și psihic.

CÂTEVA EXEMPLE DE METODE INTERACTIVE

1.Brainstormingul

Brainstorming sau ,,furtună în creier'', ,,efervescența creierului'', ,,evaluare amânată'', ,,asalt de idei'', este o metodă de stimulare a creativității ce constă în enunțarea spontană a cât mai multe idei pentru soluționarea unei probleme într-o atmosferă lipsită de critică.

Obiectivul acestei metode este acela de a exersa capacitatea creatoare a copiilor în procesul didactic- la diferite categorii de activități- care să conducă la formarea unor copii activi, capabili să se concentreze mai mult timp, în grupuri creative.

Această metodă se desfășoară în grupuri de 5-20 de copii.

Grupul cu care se lucrează este preferabil eterogen. Durata optimă de timp pentru copiii preșcolari este de 20’ în funcție de problema supusă dezbaterii

2.Metoda Frisco

Este o metodă de rezolvare a unei probleme de către participanți pe baza interpretării unui rol specific.

Obiectivul acestei metode este acela de a identifica unele probleme complexe și de a le rezolva prin strategii eficiente și accesibile nivelului de înțelegere al copiilor.

Această metodă se axează pe rolurile interpretate de copii în funcție de preferințele fiecăruia și de capacitățile pe care le impune rolul.

3.Explozia stelară

Este o metodă de stimulare a creativității, o modalitate de relaxare a copiilor și se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvare de problemea și noi descoperiri.

Prezintă următoarele obiective:

Formularea de întrebări și realizarea de conexiuni între ideile descoperite de copii în grup prin interacțiune și individual pentru rezolvarea unei probleme.

4.Pălăriuțele gânditoare

Tehnică interactivă de stimulare a creativității, are la bază interpretarea de roluri prin care copiii își exprimă liber gândirea dar în acord cu semnificația culorii pălăriuțelor care definesc rolul.

5.Ciorchinele

Este o tehnică care exersează gândirea liberă a copiilor asupr unei teme și facilitează realizarea unor conexiuni între idei deschizând căile de acces și actualizând cunoștințele anterioare.

Obiectiv - integrarea informațiilor dobândite pe parcursul învățării în ciorchinele realizat inițial și completarea acestuia cu noi informații.

Bibliografie

1. Preda A., Viorica N., Metodica activităților instructiv-educative în grădiniţa de copii, Editura Gheorghe-Cârţu Alexandru, Craiova, 2009
2. Curriculum pentru educaţia timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani, 2019
3. Glava, A., L. Tătaru, and O. Chiş. "Piramida cunoaşterii." Repere metodice în aplicarea curriculumului preşcolar. Piteşti: Editura Diamant , 2014.

Comunicarea didactică

Milea Mădălina

Comunicarea didactică reprezintă un element esențial în procesul educativ, fiind fundamentul interacțiunii dintre cadrele didactice și elevi. Acest referat își propune să exploreze conceptele cheie, tipurile, principiile și importanța comunicării didactice în contextul educațional contemporan.

Comunicarea didactică se referă la procesul prin care informațiile, cunoștințele și abilitățile sunt transmise de către profesor către elevi. Este un proces bidirecțional care implică nu doar transmiterea, ci și recepționarea și înțelegerea mesajelor educaționale.

Comunicarea didactică poate fi clasificată în mai multe tipuri, în funcție de criterii diverse:

- Verbală: utilizarea cuvintelor pentru a transmite informații. Acest tip de comunicare include prelegerile, discuțiile, și dialogurile între profesor și elevi.
- Non-verbală: implică gesturi, expresii faciale, contact vizual și alte forme de limbaj corporal care pot întări sau contrazice mesajul verbal.
- Paraverbală: se referă la tonul, ritmul, volumul și intonația vocii, care pot influența semnificativ înțelegerea mesajului.
- Scrisă: include notițele de curs, manualele, testele scrise și alte materiale didactice.

Pentru ca comunicarea didactică să fie eficientă, trebuie să respecte anumite principii fundamentale:

- Claritatea: mesajele trebuie să fie clare și ușor de înțeles de către elevi.
- Concizia: evitarea informațiilor inutile și concentrarea pe punctele esențiale.
- Coerența: asigurarea logicii și continuității în expunerea materialelor didactice.
- Feedback-ul: oferirea de oportunități pentru elevi de a pune întrebări și de a primi răspunsuri adecvate.
- Adaptabilitatea: ajustarea mesajului în funcție de nivelul de înțelegere și nevoile individuale ale elevilor.

Comunicarea didactică joacă un rol crucial în educație din mai multe motive:

- Facilitarea învățării: O comunicare eficientă ajută la transmiterea clară a cunoștințelor și la clarificarea conceptelor dificile.
- Dezvoltarea abilităților sociale: Prin participarea la discuții și activități de grup, elevii își dezvoltă abilitățile de comunicare și colaborare.
- Crearea unui mediu de învățare pozitiv: O comunicare deschisă și pozitivă contribuie la crearea unui mediu de învățare sigur și motivant.
- Evaluarea progresului: Feedback-ul constant ajută profesorii să evalueze progresul elevilor și să ajusteze strategiile de predare în consecință.

Comunicarea didactică este o componentă vitală a procesului educațional, influențând direct eficiența predării și învățării. Prin aplicarea unor principii clare și adaptarea la nevoile elevilor, profesorii pot îmbunătăți semnificativ experiența educațională și pot contribui la dezvoltarea competențelor elevilor. Înțelegerea și depășirea provocărilor în comunicarea didactică sunt esențiale pentru a asigura succesul educațional într-un mediu divers și dinamic.

Bibliografie:

1. Cerghit, I. (2006). Metode de învățământ. Iași: Polirom.
2. Ionescu, M., & Radu, I. T. (2001). Didactica modernă. Cluj-Napoca: Editura Dacia.

3. Cucoș, C. (2006). Pedagogie. Iași: Polirom.

4. Neacșu, I. (1990). Comunicare și relații interpersonale în procesul didactic. București: Editura Didactică și Pedagogică.

5. Popescu, M., & Văideanu, G. (1993). Educația și comunicarea. București: Editura Didactică și Pedagogică.

6. Salomia, A. (2011). Comunicarea educațională. De la teorie la practică. București: Editura Universitară.

7. Vlasceanu, L. (1993). Metodologia cercetării sociologice. București: Editura Științifică.

Motivația școlară

Ivașcu Angelica

Nu putem să realizăm nimic fără motivație, orice activitate pe care o desfășurăm, o amânăm sau o suspendăm are la bază o serie de factori care determină decizia pe care am luat-o.

Motivația de a învăța poate fi definită ca un ansamblu de factori care determină anagajamentul și perseverența elevului într-o activitate de învățare, dar această activitate trebuie să prezinte un anumit grad de dificultate.

În cazul activității școlare, mptivația nu este neapărat legată de reuțită, chiar dacă această noțiune face referire directă la efort și la perseverență. Un indicator direct al motivației este efortul depus atunci când elevul se confruntă cu o anumită activitate; acest indicator poate fi măsurat prin timpul condacrat activității și numărul de încercări succesive efectuate pentru îndeplinirea unei sarcini dificile. Chiar dacă efortul depus de elev pentru depășirea obstacolului cu care se confruntă este mare, acest fapt nu reprezintăo condiție exclusivă pentru obținerea unui rezultat favorabil, concretizat în depășirea respectivului obstacol.

Motivația școlară își are originea în relația care se stabilește între modul în care elevul percepe mediul în care acesta se dezvoltă și contextul formării sale.

Principalele forme de motivare care apar în activitatea didactică sunt:

a) Motivația pozitivă / motivația negativă

Aceste două forme de motivare au la bază sistemul de recompense și pedepse pe care îl aplicăm copilului. Motivarea pozitivă se concretizează prin intermediul laudelor, premierilor, recompenselor materiale, iar motivarea negativă se concretizează prin intermediul criticilor, pedepselor, interdicțiilor.

b) Motivația extrinsecă / intrinsecă

În cazul motivației extrinseci, elevul dorește să atingă obiectivele propuse cu scopul de a obține recompense. Atunci când elevul este implicat și depune efort cu scopul împlinirii pesonale, vorbim despre motivație intrinsecă.

La vârste mici predomină motivația exttrinsecă, dar odată cu înaintarea în vârstă aceasta va fi înlocuită de motivația intrinsecă.

c) Motivația afectivă / motivația cognitivă

Una dintre nevoile noastre fundamentale este aceea de a obține aprecierea celor din jur, de a obține respectul semenilor, de a ne simți bine în compania celorlalți, de a ne simți iubiți. La vârste mici acest tip de motivație este cel care predomină, copilul încercând să rezolve sarcinile și să atingă obiectivele propuse pentru obținerea aprecierii din partea cadrului didactic, pentru a câștiga dragostea părinților, pentru a fi apreciați de către colegi.

În activitatea desfășurată în școală, cadrul didactic trebuie să pună accent pe motivarea pozitivă, intrinsecă și cognitivă a elevului, acest fapt nepresupunând înlăturarea totală a celorlalt trei forme ale motivației.

În procesul instructiv-educativ motivația reprezintă un factor esențial, deoarece un elev motivat:

- Își însușește cunoștințele și informațiile mult mai ușor;
- Este implicat în realizarea viitoarei sale vieți profesionale;
- Poate să comunice mult mai usor;
- Își dorește să descopere, să cerceteze.

Elevul motivat manifestă anumite trăsături:

- Își planifică activitatea de învățare;
- Își gestionează eficient timpul destinat studiului;
- Se motivează el însuși;
- Este curios să afle informații noi;
- Perseverează în atingerea scopului propus;
- Alocă o perioadă mare de timp activităților care îi fac plăcere.

Bibliografie:

Abric, J.-Cl., Psihologia comunicării: teorii și modele, Editura Polirpm, Iași, 2002;

Birch, A., Psihologia dezvoltării, Editura Tehnică, București, 2000;

Popescu-Neveanu, P., Dicționar de psihologie, Editura Albatros, București, 1978.

UTILIZAREA INSTRUMENTELOR TIC ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV

Coman Simona-Roxana

Organizarea unui sistem de învățământ centrat pe elev obligă profesorul să depășească rolul tradițional de simplu furnizor de informații, devenind astfel un ghid și un participant activ în procesul de învățare al elevilor. În această călătorie, profesorul trebuie să țină pasul cu schimbările societății, să utilizeze strategii didactice inovatoare și să colaboreze activ cu elevii în toate activitățile educative.

Este bine cunoscut că, în școală, accentul și notele se bazează adesea pe cantitatea de informație pe care elevul o stăpânește. Drept urmare, societatea se confruntă cu tineri care, deși au multe

cunoștințe teoretice, nu îndeplinesc cerințele pieței muncii. Aceasta este dinamică, plină de provocările globalizării și cu tot mai puține locuri de muncă. Aceste aspecte, împreună cu multe altele, trebuie prioritizate în elaborarea strategiilor pe termen mediu și lung.

Într-adevăr, teoria este esențială și nu putem progresa fără ea, dar se spune că ne amintim 10% din ceea ce citim, 20% din ceea ce auzim, 30% din ceea ce vedem, 50% din ceea ce vedem și auzim și 90% din ceea ce facem noi înșine. De aceea este din ce în ce mai important să realizăm că instruirea și învățarea implică atât „a ști", cât și „a ști să rezolvi probleme". Din păcate, sistemul de învățământ din România este încă „bogat în informații" și „sărac în acțiuni", sugerând adesea o lipsă de corelare între componenta teoretică și cea practică a educației.

În era digitalizării, a schimbărilor continue și a vitezei, ca profesor te întrebi mereu cum să realizezi o lecție interesantă și utilă, cum să interacționezi și să comunici eficient cu elevii. Te gândești la ce cunoștințe ar trebui să transmiți noii generații și la utilitatea acestora. Vrei ca elevii să părăsească școala mulțumiți că au învățat lucruri noi și utile și să fie pregătiți să facă față provocărilor și sarcinilor viitoare impuse de realitățile moderne.

Principalele calități ce trebuie dezvoltate la elevi includ curiozitatea și capacitatea de a adresa întrebări, spiritul inovativ și deschiderea către inovație, precum și flexibilitatea în adaptarea la schimbările noi. Metodele de predare eficiente contribuie la cultivarea acestor calități și la progresul învățării, respectând principiile moderne, cerințele societății și ritmul de asimilare a informațiilor de către elevi.

Tehnologia nu este un scop în sine, ci un instrument pentru utilizarea informației. Noile tehnologii informatice se concentrează pe abordarea multimedia, combinând diverse tehnologii precum calculatoarele, camerele video, interfețele video, rețelele, videoproiectoarele și tabletele interactive. Aceste sisteme multimedia permit utilizarea în aceeași situație de învățare a unui mix variat de medii: sunete, voci, texte, desene, imagini fotografice, filme, animații și grafice.

Utilizarea tehnologiei informaționale în timpul lecțiilor reprezintă una dintre cele mai moderne și eficiente metode de dezvoltare a personalității elevilor și de formare a culturii lor de informație conform cerințelor societății actuale. Profesorii care integrează informații și tehnologii informatice ajută elevii să-și dezvolte abilitățile de lucru cu informațiile, să stimuleze capacitățile lor de cercetare și competențele de comunicare în mediul școlar, contribuind la o implicare mai activă în procesul de învățare.

În concluzie, pentru a asigura un învățământ de calitate și pentru a obține rezultate excelente, profesorii trebuie să fie cei care se adaptează și să conștientizeze importanța tehnologiei în activitatea didactică. Este crucial să îndrumăm elevii către utilizarea utilă și eficientă a aplicațiilor tehnologice. Tehnologia informației nu ar trebui să fie doar un instrument pentru prezentarea conținuturilor existente într-un mod diferit, ci ar trebui să schimbe modul în care profesorii gândesc și lucrează în clasă.

Deși integrarea TIC în procesul de învățare aduce multiple avantaje, este important să înțelegem că profesorul nu poate fi înlocuit de un calculator. Tehnologia trebuie să fie folosită pentru optimizarea procesului educațional, deoarece software-ul educațional nu poate anticipa și răspunde la toate întrebările imprevizibile ale elevilor.

Bibliografie

1. Miron Ionescu, Ioan Radu, Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca, 2004.

2. Michaela Logofătu, Mihaela Garabet, Anca Voicu, Emilia Păuşan, Tehnologia Informaţiei şi a Comunicaţiilor în şcoala modernă, Editura Credis, Bucureşti, 2003

CARUSELUL MAGIC

DUDU Bianca-Alexandra

Într-un mic sat, locuia o fetiță pe nume Katy. Katy era o fetiță curioasă și plină de energie, mereu în căutare de aventuri noi în jurul casei ei. Într-o zi, în timp ce se plimba prin pădurea din spatele casei, Katy a descoperit o căsuță veche și misterioasă ascunsă printre copaci.

Curioasă, Katy a intrat în căsuță și acolo a găsit o cutie veche, plină cu bucăți de lemn, roți colorate și alte obiecte strălucitoare. În mijlocul cutiei era un desen frumos cu un carusel vesel și colorat.

Katy a decis să creeze ceva minunat din acele obiecte. Așa că, cu ajutorul tatălui ei, au construit împreună un carusel mic și fermecător în curtea din spate a casei. Caruselul era mic și se rotea încet, dar pentru Katy era cel mai frumos lucru din lume!

În fiecare după-amiază, Katy se juca pe caruselul ei, visând la aventuri magice și la locuri îndepărtate. Uneori, se urcau pe carusel și alți copii din sat și se distrau împreună, râzând și bucurându-se de zborul lor imaginar.

Într-o dimineață frumoasă de vară , Katy și prietenii ei s-au adunat în curtea din spate pentru a se juca pe caruselul lor vesel. În timp ce se învârteau ușor, au simțit o adiere blândă și caruselul a început să se rotească tot mai repede, purtându-i pe copii într-o nouă aventură.

Caruselul i-a dus pe Katy și pe prietenii ei printr-un lan de flori înflorite. Copiii s-au bucurat de parfumul dulce al florilor și au văzut fluturi colorați zburând printre petale. Într-un final, caruselul i-a dus în mijlocul unei grădini fermecate, plină de flori de toate culorile și dimensiunile.

În mijlocul grădinii, copiii au întâlnit un iepuraș jucăuș, pe nume Pufuleț, care era trist pentru că își pierduse jucăria preferată, o minge colorată. Katy și prietenii ei au hotărât să-l ajute pe Pufuleț să-și găsească mingea.

Copiii au început să caute printre florile colorate și sub frunzele moi. În cele din urmă, au găsit mingea ascunsă sub un trandafir roșu strălucitor. Pufuleț a fost atât de fericit și recunoscător că a început să să sară de bucurie.

Katy și prietenii ei au învățat că prietenia și ajutorul reciproc sunt importante și că uneori poți face pe cineva fericit printr-o mică faptă bună. După această aventură plină de emoție, copiii s-au întors acasă cu inimile pline de bucurie și un nou prieten în Pufuleț.

Învățarea integrată-valențe formative

Botezatu Mioara

,,La etapa actuală, o deosebită atenție i se acordă fenomenului integrării. Un curriculumul integrat este expresia modului în care privim dezvoltarea copilului și gândim învățarea lui. În viziunea lui

Gh. Tomșa, organizarea integrată a cunoștințelor se întemeiază pe două sisteme de referință: unitatea științei și procesul de învățare la copil."1

Fiecare transformare în structura și profilul societății a determinat restructurări și înnoiri în organizarea și funcționarea școlii. Deși cele trei interogații ,, ce se învață?, ,, cum se învață?" și ,,de ce se învață?" rămân în formă aceleași, conținutul răspunsurilor la fiecare din ele se va modifica esențial. Dacă înainte vreme școala era centrată pe conservarea și transmiterea modelelor gîndirii scolastice și metafizic-speculative, astăzi, rolul ei este radical schimbat, elevul trebuind să-și însușească noțiuni cu conținut științific obiectiv și să se pregătească pentru viață.

Pentru a răspunde mai bine nevoilor unei societăți în continuă schimbare s-a procedat la diversificarea rețelei și tipurilor de școli, delimitările făcându-se atât pe verticală- școală generală obligatorie, gimnaziu, școală profesională, liceu, etc cât și pe orizontală-între școlile profesionale și licee. Obiectivele instruirii erau preponderent de ordin cantitativ-intensional: acumularea unui bagaj cât mai bogat de cunoștințe despre aspecte și însușiri cât mai amănunțite ale unei categorii de fenomene sau aleteia. Durata de viață a cunoștințelor fiind relativ lungă, conținutul programelor și manualelor avea o mare stabilitate, astfel încât generații de elevi parcurgeau aceleași sarcini de învățare.

Dezvoltarea societății bazată pe automatizare, informatizare, cibernetizare caracterizate printrun ritm nemaîntâlnit al creșterii cunoștințelor, a impus un nou mod de gândire, pe care-l putem denumi sistemic-integrativ și analogico-probabilist.

În interiorul lui , ceea ce pentru modul de gândire anterior-analitico-descriptivist- erau puncte finale, devine acum o verigă, intermediară, subordonată. Centrul de greutate al demersului cunoașterii științifice nu-l mai reprezintă relevarea și studiul elementelor luate în sine (viziune anatomistă), ci dezvăluirea și analiza relațiilor dintre acestea (viziunea interacționistă sau conexionistă).

Criteriile de evaluare a orizontului cognitiv al individului nu mai rezidă în aspectele cantitative- ,, cât de multă informație deține într-un domeniu sau altul?" - , ci în cele de ordin funcțional-instrumental- ,, cât de multe lucruri poate ele face cu un volum cât mai mic de informație?"

În spiritul principiilor interdisciplinarității și transdisciplinarității, care prezidează evoluția cunoașterii științifice, apare impreios necesară trecerea de la învățarea secvențial-compartimentală, pe obiecte,, închise în sine", la învățarea sistemic-integrată. Aceasta se

întemeiază pe principiul complementarității și convergenței unghiurilor particulare de abordare a unui domeniu sau altul al realității și pe principiul transferabilității cunoștințelor dintr-un domeniu în cercetarea și explicarea fenomenelor din alt domeniu.

Ca urmare, în procesul predării, modelul de tip ,,sertăraș", dominant încă în școala noastră, și care obligă elevul la așezarea rigid-statică a fiecărui grup de noțiuni în compartimentul său de memorie, ar urma să cedeze locul modelului de tip ,, arbore" sau ,, graf orientat", care presupune găsirea și stabilirea obligatorie, atât de către profesor ,, în timpul predării, cât și de către elev, în cursul învățării, a legăturilor logice între cunoștințe în cadrul fiecărui obiect de învățământ și între cunoștințele aparținând diferitelor obiecte de învățământ. În predarea integrată, învățătorul va solicita în mod sistematic elevilor să caute cît mai multe răspunsuri la întrebare, să exprime în moduri variate o anumită idee, să caute cât mai multe asemănări sau puncte de apropiere între obiecte și fenomene ce par la prima vedere total deosebite. În acest fel , se pun treptat bazele noului mod de gândire și a noii viziuni asupra lumii.

”Predarea interdisciplinară pune accentul simultan pe aspectele multiple ale dezvoltării elevului: intelectuală, emoțională, socială, fizică și estetică. ”

Abordarea interdisciplinară presupune utilizarea strategiilor didactice menite să favorizeze învățarea integrată: învățarea bazată pe proiect, predarea în echipă, învatarea prin cooperare, învățarea activă, implicarea comunității, aplicații ale inteligențelor multiple.

De exemplu, învățarea prin proiecte este înţeleasă ca o temă de cercetare orientată spre atingerea unui scop bine precizat ce urmează a fi realizat, pe cât posibil, prin îmbinarea cunoştinţelor teoretice cu activitatea practică. Pentru aceasta, elevii îşi aleg sau primesc o temă relativ cuprinzătoare, pe care o realizează în forme variate de studiu, de investigaţie şi de activitate practică, fie individual, fie prin efort colectiv, în echipă.

Proiectul de evaluare interdisciplinară "Călător în România" s-a realizat cu elevii clasei I, în cadrul orelor de Comunicare în limba română. S-a plecat în elaborarea proiectului de la următoarele materiale/ activităţi suport:

- lecția din manual ,, România”, texte care prezintă frumusețile patriei

- imagini din excursia de la Iași, Tulcea, București

- desene colective (ilustrarea unor lecturi din cele date suport; benzi desenate)

Am stabilit, de la început, că evaluarea produsului final se va face prin prezentare orală, liberă de către fiecare grupă. S-a lucrat pe patru grupe cu câte 4 elevi, cu lideri de grupă . Clasa a fost amenajată corespunzător, expunându-se o parte din materialele ilustrative sugestive create de

elevi: coperta proiectului, fotografii , imagini din locurile pe unde s-au plimbat fie cu părinții sau cu clasa, desene colective reprezentând lecturi studiate, benzi desenate.

Evaluarea finală s-a făcut pe baza unor descriptori de performanţă şi cu argumentarea individuală a fiecărui calificativ, lăsând şi elevii să-şi exprime părerea.

S-a demonstrat astfel că, proiectul ca metodă alternativă de evaluare interdisciplinară are un real potenţial formativ, superior celorlalte metode de evaluare.

Rolul comunicării în parteneriatul grădiniță-familie

Bîrsan Mariana

Prin specificul activității sale, grădiniţa are misiunea de a oferi cât mai multe forme de colaborare, de a-i atrage pe părinți într-un dialog real, obiectivul major al acestuia fiind formarea copilului din punct de vedere socioemoţional şi comportamental. Familia preşcolarului trebuie privită ca un participant activ, ca un partener permanent care furnizează informaţii şi îşi asumă responsabilităţi. Drept urmare, modalităţile prin care cadrele didactice îi atrag şi activează pe părinţi reprezintă un palier uşor sensibil iar a conştientiza şi a-i considera pe aceştia drept parteneri egali în procesul instructiv -educativ constituie direcţia în care orice cadru didactic trebuie să proiecteze şi să deruleze oricare tip de acţiune educativă. Totodată, se va ţine cont în proiectarea acţiunilor de principille de predare-învăţare interactivă pentru adulţi.

O latură extrem de importantă a parteneriatului educaţional grădiniţă-familie este cea comunicaţională. De fapt, comunicarea reprezintă temelia unui parteneriat eficient. Pentru a avea succes comunicarea dintre partenerii implicaţi trebuie să se bazeze pe o relaţie pozitivă, deschisă care să le ofere acestora şansa de a adresa întrebări, de a-şi prezenta punctul de vedere, de aşi exprima dorinţele dar şi îngrijorările, de a lua decizii. În perioada copilăriei eforturile depuse de educatori şi părinţi trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informaţii, de experienţe şi pe colaborare în scopul asigurării celor mai bune condiţii de creştere şi dezvoltarea a copiilor.

Comunicarea mediază relaţia dintre cei doi parteneri iar prin utilizarea ei în forme şi moduri diferite cadrele didactice reuşesc:

- să le facă părinţilor cunoscute aspecte ce ţin de: comportamentul fiecărui copil, probleme apărute, situaţii specifice de învăţare;
- să îi antreneze pe aceştia alături de copii în activităţi diverse oferindu-le şansa de a se apropia de copii şi de activitatea din grădiniţă, de a petrece timp de calitate alături de ei, de a le favoriza progresul şcolar;
- să menţină fluxul comunicaţional pozitiv, să trimită lunar câteva însemnări părintelui, prin care este înştiinţat în legătură cu activităţile derulate la grupa preşcolarului;
- să caute oportunităţi pentru discuţii informale, să participe la evenimentele din comunitate pentru a le oferi şansa părinţilor să le cunoască mai bine;
- să înveţe despre cultura, viaţa, locul de muncă al membrilor familiilor, pentru a realiza impactul tuturor acestora asupra copiilor.

În egală măsură comunicarea este cea care le oferă părinţilor ocazia:

- să îşi pregătească copiii pentru a învăţa, aducând argumente în favoarea activităţilor din programul de grădiniţă;
- să poarte discuții cu cadrele didactice şi să stabilească o relaţie adevărată cu acestea pornind de la premisa că fiecare are de învăţat de la celălalt. O convorbire telefonică scurtă sau o întâlnire (la grădiniţă sau acasă la copil) îi pot uni, cu scopul de a-l ajuta pe preşcolar.
- să ia parte la evenimentele din grădiniţă. Şedinţele, evenimentele sportive sau de orice fel le oferă şansa de a-i cunoaşte pe profesorii copiilor lor şi mai mult decât atât fiecare copil va fi cu siguranţă mândru de prezenţa părintelui la grădiniţă;
- să discute permanent cu copilul despre ceea ce se întâmplă la grădiniţă chiar dacă la preșcolarii mici acest lucru poate întâmpina unele dificultăţi având în vedere vârsta fragedă a acestora;
- să creeze acasă un mediu bun, adecvat învăţării, experimentării, descoperii de lucruri noi;
- să sprijine învăţarea prin desfăşurarea de activităţi zilnice cu copilul, prin implicarea în joaca lui;
- să le ofere informaţii utile cadrelor didactice referitoare la orice schimbare din viaţa copilului, schimbări ce pot determina tulburări de concentrare în învăţare;
- să ceară sfatul profesorilor care deţin mai multe informaţii despre dezvoltarea copilului şi care petrec mult timp cu el;

- să se implice în organizaţiile care sprijină colaborarea părinte-profesor şi în reforma grădiniţei.

Este de dorit ca părinţii să regăsească un sprijin în sistemul educaţional, să se simtă responsabili şi datori să se intereseze de copiii lor, de activitatea la care participă în contextul educaţional, să îi îndrume şi să participe la orice iniţiativă a parteneriatului, să menţină o legătură strânsă cu cadrele didactice, să participe la luarea deciziilor şi în măsura posibilităţilor să le ofere sprijin.

Doar printr-un astfel de proces fundamentat pe o bună comunicare se poate forma în jurul copiilor o comuniune de suport în care ei se simt iubiţi, apreciaţi, respectaţi şi se pot dezvolta armonios. Comunicarea şi cooperarea dintre părinţi şi educatori este esenţială atât pentru a asigura un mediu securizat copiilor, adecvat procesului de învăţare şi descoperire, cât şi pentru a oferi sprijin educaţional prin intervenţii coerente şi consecvente din partea celor doi factori fundamentali implicaţi în educaţia copilului.

În stabilirea unei relaţii de parteneriat grădiniţă-familie este foarte important ca profesorii pentru învăţământ preşcolar, prin natura lor de specialişti ai domeniului, să acorde părinţilor timpul necesar în aşa fel încât aceştia să înţeleagă contextul activităţii educaţionale, specificul acestora, reguli interne, intervenţii ce trebuie asumate şi respectate. La fel de important este ca specialiştii să îşi acorde lor înşişi timpul necesar pentru comunicarea cu părinţii, pentru a afla informaţii despre povestea fiecărui copil, stilul parental, valorile familiei şi pentru a putea clădi o relaţie bazată pe încredere şi respect.

De asemenea, cu cât relația de comunicare dintre cele două părți va fi una deschisă cu atât mai mult informațiile furnizate vor fi clare, corecte, explicite, vor reflecta deschidere totală şi totodată vor generea siguranţă, încredere şi profesionalism.

Bibliografie:

1. Băran-Pescaru, A. (2004) b, Parteneriat în educaţie: familie-şcoală-comunitate, Editura Aramis, Bucureşti.

2. Enăchescu E. (2008), Comunicarea în mediul educaţional, Editura Aramis Print.

3. Pânişoară I.O. (2006), Comunicarea Eficientă, ediţia a III-a revăzută, Editura Polirom, Iaşi.

Prietenii noștri dragi

Maria – Diana Șchiopu

În natură sau prin curți,
Animalele sunt mii, Drag
copil, tu să nu uiți,
Sufletul cum să le-asculți.
Cățeluși sau pisicuțe,
Iepurași ori verzi broscuțe,
Toate de pe-acest pământ, Le
ascultăm fără cuvânt.
Învățăm să le protejăm,
Hrană și apă să le dăm,
Niciodată nu rănim,
Oameni buni mereu să fim.

Rolul activităților integrate in invatamantul primar

Codilă Monica

Termenul de curriculum integrat sau de instruire integrată se referă la o anumită modalitate de predare, de organizare şi planificare a instruirii care produce o interrelaţionare a disciplinelor sau a obiectelor de studiu, astfel încât vine în întâmpinarea nevoilor de dezvoltare ale elevilor, ajută la crearea de conexiuni între ceea ce învaţă elevii şi experienţele lor prezente şi trecute.

La nivelul curriculum-ului, integrarea înseamnă stabilirea de relaţii clare de convergenţă între cunoştinţele, deprinderile, competenţele, atitudinile şi valorile care îşi au bazele in interiorul unor discipline şcolare distincte. Integrarea este un proces divers şi complex, care merge progresiv de la modelul clasic disciplinar până la disoluţia totală a barierelor disciplinare – transdisciplinaritatea.

Curriculum-ul integrat presupune o anumită modalitate de predare şi o anumită modalitate de organizare şi planificare a instruirii şi produce o inter-relaţionare a disciplinelor sau obiectelor de studiu, astfel încât să se răspundă nevoilor de dezvoltare ale elevilor.

Monodisciplinaritatea este centrată pe obiectele de studiu independente, pe specificitatea acestora, promovând supremaţia disciplinelor formale.

Pentru a exemplifica acest model de abordare integrată, voi face referire la disciplina limba si literatura română, disciplinã în cadrul căreia se poate aplica monodisciplinaritatea cu uşurinţă, deoarece se pot îmbina, în cadrul aceleiaşi lecţii, elemente de citire/lectură, cu elemente de comunicare şi/sau de construcţie a comunicării. Este un exemplu de activitate pe care eu am aplicat-o.

Pluridisciplinaritatea se referă la situaţia în care o temă ce aparţine unui anumit domeniu este supusă analizei din perspectiva mai multor discipline, acestea din urmă păstrându-şi neschimbată structura şi rămânând independente unele în raport cu celelalte.

Transdisciplinaritatea

Transdisciplinaritatea presupune abordarea integrată a curriculum-ului prin centrarea pe probleme ale vieţii reale , pe problemele importante ,aşa cum apar ele în contextual cotidian, cu focalizare pe identificarea de soluţii , rezolvarea de probleme ale lumii reale , în scopul dezvoltării competenţelor pentru viaţă .În prezent se pune accent nu pe asimilarea unui volum enorm de cunoştinţe , ci pe calitatea lor, iar calitatea înseamnă a-l face pe copil să pătrundă în inima demersului ştiinţific,să-şi pună mereu întrebări. Astfel stabileşte punţi între diferite cunoştinţe, între acestea şi semnificaţia lor pentru viaţa noastră, între acestea şi posibilităţile interioare ale copilului O asemenea perspectivă transcede disciplinele, subordonându-le omului pe care vrem să-l formăm.

Caracteristici şi argumente ale activităţilor integrate:

- învăţarea devine un proiect personal al elevului, îndrumat, orientat, animat de către învăţător;
- învăţarea devine interesantă, stimulativă, semnificativă;
- la baza activităţii stă acţiunea practică, cu finalitate reală;
- elevii participă pe tot parcursul activităţilor desfăşurate;
- activităţile integrate sunt în opoziţie cu instruirea verbalistă şi livrescă;
- accentul cade pe activitatea de grup şi nu pe cea cu întreaga clasă;
- le oferă elevilor posibilitatea de a se manifesta plenar în domeniile în care capacităţile lor sunt cele mai evidente;
- cultivă cooperarea şi nu competiţia;
- elevii se deprind cu strategia cercetării; învaţă să creeze situaţii, să emită ipoteze asupra cauzelor şi relaţiilor în curs de investigaţie, să estimeze rezultatele posibile, să mediteze asupra sarcinii date;
- sunt instrumente de apreciere prognostică deoarece arată măsura în care elevii prezintă sau nu anumite aptitudini şi au valoare diagnostică, fiind un bun prilej de testare şi de verificare a capacităţilor intelectuale şi a aptitudinilor creatoare ale acestora.
- cadrul didactic trebuie să renunţe la stilul de lucru fragmentat, în care lecţiile se desfăşoară una după alta, cu distincţii clare între ele, ca şi cum nu ar face parte din acelaşi proces şi să adopte o temă de interes pentru elevi, care transcede graniţele diferitelor discipline, organizând cunoaşterea ca un tot unitar, închegat;

 obiective ale mai multor discipline planificate în cursul săptămânii sunt atinse în cadrul unor scenarii/ activităţi zilnice care includ fragmente din disciplinele respective sub un singur generic. Unităţile de învăţare ale disciplinelor se topesc în cadrul conturat de temele activităţilor integrate.

Integrarea conţinuturilor şcolare este o necesitate şi un deziderat. Strategiile de predare / învăţare integrată, precum şi nivelurile la care aceasta se realizează sunt condiţionate de o multitudine de factori, de natură obiectivă dar şi subiectivă. Ele au avantaje, dar şi dezavantaje. În dorinţa noastră de a fi moderni însă, de a inova practica şcolară, trebuie prudenţă, întrucât echilibrul între extreme (diferenţiere pe discipline sau integrare totală) se pare că este soluţia cea mai eficientă. Se impune, însă, ca şi în plan teoretic să stăpânim conceptele, pentru a nu pretinde că predăm interdisciplinar, când de fapt realizam altceva.

Prin aceste activităţi se pune accent pe dezvoltarea gândirii critice, pe formarea de competenţe practice, pe feed-back-ul pozitiv, pe măsurarea şi aprecierea competenţelor.

Din perspectiva învăţământului modern în educaţie accentul trebuie pus pe stăpânirea de către elevi a proceselor, înţelegerea conceptelor şi pe capacitatea de a le folosi în diverse situaţii.

Activitatea integrată se dovedeşte a fi o soluţie pentru o mai bună corelare a activităţilor de invăţare cu viaţa societăţii, cultura si tehnologia didactică.

BIBLIOGRAFIE

1. Ciolan, Lucian, Invăţarea integrată, Editura Polirom, Iaşi, 2008

2. Ionescu, Miron; Radu, Ion, Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1995

3. Manolescu, Marin, Potolea Dan, Teoria curriculumului, MEN, 1006

4. Oprea Crenguta, Strategii didactice interactive, EDP, Bucuresti, 2006

SUCCESUL ȘI INSUCCESUL ȘCOLAR

Păun Florentina Nicoleta

Succesul sau reușita școlară este considerat de regulă ca o confirmare, o recunoaștere, o recompensare socială a unei conduite performante la învățătură. El se exprimă prin rezultate maxime la examene, concursuri olimpiade, festivaluri etc. Succesul în școală, ca și în viață presupune obligatoriu o conduită a scopului, autocunoașterea, valorificarea propriilor calități și lupta continuă pentru depășirea limitelor, renunțarea la activități plăcute, teama de eșec etc. În plan strict psihologic, succesul și insuccesul pot avea conotații, semnificații și nuanțe diferite de la o persoană la alta. De regulă însă, succesul are o valoare foarte importantă de stimulare, potențare a altor succese de motivare intrinsecă în învățare.

Formele insuccesului școlar sunt:

- Rămânerea în urmă la învățătură reprezintă prima formă a insuccesului școlar, un insucces latent, temporar. Această formă constituie manifestarea unor dificultăți minore, pasagere de adaptare la corigențele școlare, care poate apărea în viața oricărui elev.

- Insuccesul particular (specific) reprezintă o formă intermediară a insuccesului școlar ce are loc la unul sau la unele obiecte de învățământ, manifestat prin note foarte mici sau corigență temporară.

- Insuccesul generalizat reprezintă faza finală a insuccesului școlar și se manifestă de regulă prin situațiile repetate sau multiple de corigență anuală și/sau de repetență. Atingerea acestei forme de insucces trece de cele mai multe ori prin fazele anterioare și se identifică prin apariția unor dificultăți majore, de ansamblu și de durată în adaptarea școlară.

Din perspectiva naturii achizițiilor înregistrate de elev insuccesul poate fi: insuccesul școlar cognitiv este stabilit prin prisma rezultatelor propriu-zise obținute la învățătură și insuccesul școlar necognitiv.

Este de la sine înțeles faptul că abandonul școlar reprezintă punctul extrem al insuccesului școlar. Abandonul școlar este o problemă în același timp individuală și socială. Printre cauzele abandonului școlar și implicit ale insuccesului școlar se numără: inadaptarea copiilor la activitățile de învățare specifice mediului școlar, situația economico-financiară a familiei, dezagregarea familiei, condițiile de locuit, modelul educațional oferit de părinți și frați, instabilitate psihoafectivă, tulburările de comportament, atmosfera și relațiile dintre profesori și elevi, lipsa dotărilor școlii și atitudinea necorespunzătoare a profesorilor.

Multă vreme succesul ori insuccesul școlar a fost numai, sau în principal pus pe seama elevilor, a factorilor care țin de structura psihofizică a acestora. Actualmente se vorbește mai degrabă de o constelație de factori interni și externi elevului, aflați în interacțiune, astfel se menționează factori interni: factori biologici: starea de sănătate a organismului, integritate sau anumite deficiențe ale analizatorilor ,echilibrul endocrin, boli organice și tulburări nervoase, bazele fiziologice ale activității psihice, funcțiile analitico-sintetice ale creierului, irigarea sanguină a acestuia, legăturile dintre neuroni (sinapse), particularitățile anatomofiziologice, rapiditatea formării reflexelor condiționate etc., factori psihologici: procesele psihice pot fi divizate în cognitive (senzoriale și

logice) și reglatorii (afective și volitive) acestora adăugându-li-se și fenomenele psihice (atenția și limbajul), toate fiind indispensabile învățării. Alți factori psihologici sunt: trăsăturile de personalitate și tulburările acesteia, anxietate, hiperemotivitate, infantilism, nevroze de eșec, tulburări de activitate de tipul apatie, dezinteres, oboseală, ritm lent etc. iar factori externi: factori pedagogici: stilul educațional (al profesorului), nivelul de așteptare și interesul față de rezultatele la învățătură, calitatea proiectării și desfășurării situațiilor de învățare, relevanță curriculară, eficiența metodelor de predare-învățare- evaluare utilizate, climatul socioeducativ al clasei etc., factori socioculturali (din familie și comunitate) sunt legați de mediul psiho-sociocultural al familiei și al grupului de prieteni: nivelul de așteptări și sprijin al familiei, gradul de oganizare sau dezorganizare al acesteia, climatul cultural-educațional, neglijarea sau abuzul asupra copilului, starea și evoluția conflictelor intrafamiliale și extrafamiliale, factori de stres și presiune: fizici (mediul școlar inadecvat, zgomot, poluare, iluminare proastă, frig etc.), fiziologici (somn insuficient, subnutriție etc.), psihosociali (suprasolicitare, lipsă de antrenament și de tehnici ale muncii intelectuale, utilizare inadecvată a timpului, diverse tensiuni și/ sau presiuni în școală, familie, anturaj etc.).

Pentru profesori, socializarea morală nu înseamnă numai transmitere de informații, ci un proces de formare a unor deprinderi și trăsături morale. Personalitatea profesorilor își pun amprenta în mod decisiv asupra cunoștințelor și deprinderilor elevilor. Un profesor bun este creativ, analizează situațiile trecute de învățare, în vederea îmbunătățirii celor viitoare, în care elevii vor fi implicați și asigură relația dintre ceea ce predă și mediul extern al clasei (Woolfolk, apaud Cace, 2007). Sunt foarte importante pregătirea profesională, calitățile de pedagog și vocația, calmul, răbdarea, corectitidinea, severitatea. Profesorii cu performanțe deosebite în activitatea instructiv -educativă dispun de un coeficient de emoționalitate ridicat, altfel absența acestuia duce la reacții necontrolate, manifestare de emoții negative, blocaje mnezice, decizii inadecvate. Optimizarea comunicării profesor-elev trebuie să ia în considerare stilul de comunicare al profesorului (asertiv) și stilul de învățare al elevului (auditiv, vizual, practic/ kinestezic etc.). Profesorul ar putea avea un rol important în atingerea nivelului optim al motivației (optimum motivațional) dacă îl va obișnui pe elev să aprecieze corect dificultatea sarcinii didactice cu care se confruntă și dacă va lua în considerație particularitățile psihologice individuale atunci când concepe strategiile didactice în articularea demersului metodic al lecției.

În literatura de specialitate sunt prezentate două dimensiuni centrale pentru a trata problema dificultăților de învățare la nivelul clasei obișnuite: individualizarea predării-învățării și adaptarea curriculară. Putem discuta despre diferențiere, ca adaptare a predării-învățării la diferențele recunoscute între indivizi cum ar fi: diferențe de vârstă, nivel de dezvoltare, stil de învățare, competențe și capacități. Diferențierea constă în activitățile depuse de profesor pentru: a repera obiectivele comune grupului de elevi; a alege o grilă de analiză cât mai adecvată pentru a identifica dificultățile de învățare; a elabora strategii pedagogice adecvate în funcție de dificultățile semnalate; a organiza clasele sau activitățile la clase prin regruparea elevilor în funcție de strategiile alese. Principala problemă care se pune în diferențierea cât mai eficientă la nivelul clasei este echilibrarea raportului între competiție și cooperare. A individualiza actul didactic se referă la a trata individual, conform cu particularitățile , caracteristicile generale și individuale și a adecva măsurile pedagogice cu precădere la niveliul acțiunii pedagogice , adică în cadrul procesului de predare-învățare. Pentru a evalua și acoperi nevoile de ordin personal ale unor copii, profesorul cunoaște și proiectează sarcini unice, personalizate, pentru predare-învățare la unii copii. Curriculumul trebuie adaptat la nevoile copiilor, nu invers. Școlile trebuie să ofere oportunități curriculare care să răspundă diferitelor abilități și interese ale copiilor” (Declarația de la Salamanca, UNESCO, 1994, p. 22).

S-a ajuns la concluzia că unii copii cu dificultăți de învățare pot face față în clasa obișnuită dacă învățătorii fac apel la metode pregătite cu grijă și dacă se asigură programe de intervenție personalizate. Succesul/insuccesul școlar are un caracter complex și presupune raportarea concomitentă atât la exigențele externe, cât și la posibilitățile interne ale elevului. Calitatea performanțelor lui constituie un criteriu de apreciere a eficienței procesului de învățământ. Reuşita şcolară poate fi definită deci, atât ca adaptare a elevului la exigenţele şcolii şi ale profesorului, în raport cu propriile posibilităţi individuale, cât şi ca adaptare a şcolii, respectiv a profesorului la aceste posibilităţi. Insuccesul este simptomul unei discordanţe între exigenţeposibilităţi-realizări; include forme de inadaptare şcolară, fenomenul mediocrităţii şi subrealizării şcolare (performanţe şcolare inferioare posibilităţilor intelectuale), abandonul şcolar.

BIBLIOGRAFIE

1. Crețu, C. (1997). Psihopedagogia succesului. Iași: Editura Polirom.
2. Cucoș, C. (2009). Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Iași: Editura Polirom.
3. Jigău, M. (1998). Factorii reușitei școlare. București: Editura Grafoart.
4. Nicola, I. (1994). Pedagogie. București: Editura Didactică și Pedagogică.
5. Pânișoară, I.O. & Manolescu, M. (2019). Pedagogia învățământului primar și preșcolar. Iași: Polirom.
6. Popescu, V.V. (1991). Succesul și insuccesul școlar. Revista de pedagogie nr, 12.
7. Potolea, D., Neacșu, I., Iucu, R.B., Pânișoară, I.O.(2008). Pregătirea psihopedagogică. Iași: Editura Polirom.
8. Ștefan, M. (2006). Teoria situațiilor educative. București: Editura Aramis.
9. Tomșa, G. (coordonator). (2005). Psihopedagogie preșcolară și școlară. București: Editura C.N.I. „Coresi” S.A.

Beneficiile jocului liber în socializarea preșcolarilor (delimitări între jocul liber și jocul cu reguli)

STOICA ANIȘOARA

”Nici o altă activitate nu are atât răsunet

în sufletul copilului ca jocul”

(John Locke)

Jocul copilului în grădiniță pune la un loc ceea ce vede și ceea ce aude copilul în jurul lui. Copilul percepe situațiile reale din cotidianul lui și le transpune în joc.

Atunci când un copil se află în poziția de a primi noțiuni noi în scopul de învățare, dacă aceste noțiuni sunt introduse în activitate prin joc, copilul se joacă de plăcere, nemaifiind interesat de rezultatele jocului (dacă pierde sau câștigă). De exemplu, un copil care se joacă cu cuburile (joc

de construcție) se bucură și se dedică procesului de construcție, de ceea ce el creează, nu doar de finalitatea acțiunii. Copilul inventează regulile pe parcursul desfășurării jocului.

Jocul liber presupune ca mintea copilului să fie în permanență activă.

Beneficiile jocului liber sunt:

- dezvoltarea autonomiei și a capacității de organizare;
- dezvoltarea aptitudinilor sociale și emoționale;
- dezvoltarea creativității și a imaginației;
- dezvoltarea pasiunilor;
- dezvoltarea cognitivă;
- dezvoltarea capacităților și deprinderilor motorii.

Jocul liber implică orice tip de activități pe care copilul le inițiază spontan, din proprie inițiativă, nu au un scop anume și îi aduce plăcere și relaxare copilului în desfășurarea lor.

De exemplu, dacă unui copil îi place să se joace cu plastilina, va încerca de câte ori are ocazia să modeleze plastilina – această activitate o privește ca pe o joacă, îl relaxează și este mulțumit de cum decurge desfășurarea activității, și mai ales de rezultat (își dezvoltă creativitatea, își stimulează simțurile, își dezvoltă musculatura fină a mâinilor, se relaxează, își dezvoltă concentrarea). Dacă se întâmplă ca plastilina să și-o confecționeze singur, din ingrediente naturale (cu ajutorul adultului), plăcerea jocului este și mai mare.

În afară de plăcerea jocului liber, copilul simte plăcerea descoperii, prin explorarea mediului înconjurător, prin curiozitatea specifică copilului.

Jocul liber este benefic copiilor, contribuind la dezvoltarea armonioasă a acestora și din punct de vedere fizic și din puncte de vedere cognitiv – socio – afectiv.

La grădiniță le sugerez cât de mult copiilor să aleagă jocul liber. Îmi place să-i privesc cum se joacă, cum se comportă, să-i observ cum se dezvoltă de-a lungul celor trei ani de grădiniță. Uneori, copiii mă invită să particip în jocurile lor. Îmi aștept răbdătoare și curioasă rândul și îi întreb cum să fac, ce urmează. În momentele acelea, copiii se întrec în a-mi da explicații și vor să particip cât mai mult în jocul lor. Alteori, câte un copil îmi aduce „să mănânc” preparate „făcute de ei” (jucării din plastic de la sectorul „joc de rol”), iar eu mă prefac că le mănânc cu poftă și mi se face rău. Copilul respectiv, care mi-a adus „mâncarea” îmi spune că nu are cum să-mi fie rău, că doar ne prefacem; un alt copil intervine imediat, spunând că el este doctor și vrea să mă facă bine. Și uite așa, ne jucăm minute bune. Îmi place atunci când copiii mă implică în jocurile lor libere: mă simt importantă pentru ei. Și dacă eu mă simt așa, îmi imaginez câtă importanță are jocul liber sau condus pentru copii, ce simt ei și cum se simt când sunt valorificați în fața celorlalți.

Toate jocurile desfășurate în grădiniță au reguli; chiar și jocul liber, inventat de copil, la un moment dat ajunge să aibă reguli (copilul spune în jocul său „trebuie să facem așa…”, această trebuință traducându-se ca o regulă.

Jocul cu reguli ne arată modalitatea prin care se duce la bun sfârșit jocul. În jocul cu reguli se regăsesc alte tipuri de jocuri, ca de exemplu: jocurile de echipă, jocurile sportive, jocurile didactice,

jocurile inventate de copii, jocurile simbolice, jocurile de grup, jocurile de construcții, jocurile de masă ș.a.

Respectarea regulilor îl ajută pe copilul preșcolar să-și dezvolte stăpânirea de sine, răbdarea, dar și atenția. Educatoarea trebuie să trezească interesul copiilor pentru participare la joc, uneori participând și ea cu veselie, explicând regulile cu calm și voioșie. La grupa mică, educatoarea are rolul de a coordona jocul, la grupele mari îi îndrumă din exterior: sugerează un conducător al jocului, acesta fiind responsabil cu organizarea jocului.

În jocurile libere față de jocurile cu reguli, regulile nu se cunosc de la începutul jocului, acesta modificându-se în favoarea celui care l-a inițiat, dacă este nevoie.

În jocurile cu reguli, regulile se cunosc de la începutul jocului și nu se pot schimba/modifica, participanții fiind obligați să le respecte pe toată desfășurarea jocului. Dacă vreun participant nu respectă regulile, este eliminat din joc sau i se dau pedepse haioase.

TOAMNA, ANOTIMPUL BOGĂŢIEI

Camelia Leontina Bălănescu

A sosit toamna bogată,

Ea cu roade e-ncărcată.

Păsările le-a gonit,

Lăsând codrul pustiit.

Pădurea este-ngălbenită,

Iarba toată veştejită,

Cerul este înnorat,

Vântul suflă ne-ncetat.

În livada aurie

Fructele toate te-mbie Să

le transformi în compot, În

dulceaţă şi sirop.

Strugurii s-au strâns în vii,

Umplând coşuri mii şi mii,

Transformându-se în must

Aromat şi bun la gust. Toamna-i

mândră şi bogată,

Iar cămara-mbelşugată.

Ea ne-aduce bucurii Şi

nuanţe arămii.

Integrarea aplicațiilor digitale în activitatea didactică

Marin Magdalena

În ultimii ani, în învățământul primar, au avut loc schimbări importante în ceea ce privește curriculumul. Disciplinele sunt predate integrat, interdisciplinar, bazându-se pe legătura cu realitatea și pe experiența copiilor. Introducerea manualelor digitale, a disciplinei TIC- ca disciplină opțională și a unor conținuturi care presupun utilizarea calculatorului precum poșta electronică, spre exemplu, în curriculumul obligatoriu la Limba și literatura română, clasa a III-a, au deschis calea spre accesarea unor programe și platforme de învățare care pun la dispoziția elevilor și cadrelor didactice instrumente, resurse, strategii didactice și proiecte educaționale. În lucrarea prezentată, voi prezenta, cu exemple concrete, modalități de integrare a aplicațiilor digitale în activitatea didactică.

Consider că viitorul sistemului educațional va aparţine acelora care vor descoperi şi exploata noile oportunități tehnologice în favoarea realizării educației în context deschis. De asemenea, utilizarea TIC în demersul didactic constituie o formă adecvată și firească în care elevii sunt pregătiți pentru a se integra în societatea actuală, informatizată, asigurând un avantaj major, atât pentru cadrele didactice, părinți, elevi, cât și pentru comunitate.

Utilizarea dispozitivelor mobile în educaţie oferă o modalitate de învăţare colaborativă. Desigur, nu pledez pentru organizarea învăţării exclusiv cu ajutorul telefonului mobil sau al tabletei, ci pentru utilizarea acestora în anumite secvenţe de lecţii sau activităţi care oferă oportunitatea de învăţare practică, utilizând acele instrumente de lucru care favorizează participarea, colaborarea şi oferirea de feedback imediat.

Acest material reflectă experienţa acumulată în proiectul „Digital competence in action” în cadrul programului ERASMUS+ şi se doreşte a fi un instrument util tuturor cadrelor didactice interesate de integrarea noilor tehnologii în activitatea didactică, dar şi celor care doresc să ofere elevilor o alternativă atractivă în derularea scenariul didactic cotidian. În calitate de educatori, utilizarea aplicațiilor ne transformă munca, dar mai ales, transformă modul în care îi ajutăm pe elevi în clasă.

De ce să utilizăm tehnologiile digitale?

a) Noile tehnologii oferă o gamă variată de aplicaţii. Astfel, metodele convenţionale de predare având din ce în ce mai mult o alternativă viabilă.

b) Aplicaţiile sunt mult mai complexe, accesibile şi variate, iar cei care învaţă pot accesa de acasă resursele necesare, doar cu câteva click-uri.

c) Utilizarea acestor aplicații ne ajută să măsurăm progresul elevilor noștri și vin în sprijinul dezvoltării competențelor acestora.

Cum să alegem uneltele potrivite?

Există multe aplicații care sunt gratuite sau au variante gratuite. Așadar, alegerea celor mai potrivite poate fi o provocare. Aplicațiile digitale sunt specializate pe mai multe domenii de învățare. Este important de observat designul strategiilor educaționale pentru a decide ce unealtă poate sprijini obiectivele educaționale. Putem găsi aplicația potrivită după mai multe criterii, de exemplu sarcina de lucru, competențele vizate, produsul, nivelul cognitiv, stilul de învățare și altele.

Cum le putem clasifica?

Există multe posibile clasificări, dar am identificat trei categorii care, în opinia mea, sunt cele mai folositoare, atât pentru elevi, cât și pentru profesori:

- uneltele pentru prezentare și grafică: Photo Peach, Thinglink, Adobe Spark, Biteable, Prezi, Wordclouds, Glogster, Zoho Docs
- uneltele de predare-învățare: Timetoast, Mindomo, Crossword Labs, Moodle, Kahoot, Quizlet, Edmodo, Animoto, Khan Academy
- uneltele de evaluare: Socrativă, Hot Potatoes, ProProfs, Joomla, Riddle, Testmoz, Kahoot, Edmodo

În continuare voi prezenta o activitate în care am utilizat aplicația Nearpod și platforma MyKoolio.

Disciplina: Limba și literatura română

Scopul activității : Recapitularea cunoştinţelor ce vizează noţiunea de verb;

- Dezvoltarea capacităţii de exprimare orală şi scrisă, în vederea structurării unei comunicări corecte, eficiente şi nuanţate;

Competențele specifice: 3.5. Sesizarea unor regularități ale limbii pe baza textului citit;

Obiectivele activității:

3.5.1. – să grupeze verbele în funcție de ceea ce exprimă acestea: acțiunea, starea, existența;

3.5.2. – să clasifice verbele, în funcție de numărul lor; (utilizarea aplicației Nearpod)

3.5.3. – să completeze spațiile lacunare cu verbele potrivite;

Participanți: elevii clasei a III- a /Durata: 45 minute /Locul de desfășurare: sala de clasă

Descrierea activității:

Etapele activității:

- Intuirea temei;
- Utilizarea aplicației Nearpod pentru recapitularea cunoștințelor ce vizează noțiunea de verb;

- Recapitularea cunoștințelor ce vizează noțiunea de verb prin completarea unui organizator grafic;
- Deschiderea, pe tablete, a platformei MyKoolio; • Explicarea modului în care se folosește platforma;
- Completarea testului de pe platformă.

Aplicaţia NEARPOD

Această aplicaţie este complexă datorită faptului că reprezintă un instrument util în proiectarea şi realizarea efectivă a unei lecţii. Avantajul constă în gama variată de componente media pe care le oferă: inserarea de imagini, filmuleţe scurte, fişiere audio, slide-uri PPT, inclusiv crearea de exerciţii interactive, cu feedback imediat, cu rapoarte de progres cu vizualizarea rezultatele elevilor în funcţie de opţiunea dascălului (diagrame, grafice, tabele în Excel, PDF). Algoritmul de utilizarea acestei aplicaţii digitale este următorul:

1. Se creează cont pe Nearpod (username + parola);

2. Se intră în cont şi apare pagina principală astfel:

-click pe Sing Up for free şi apoi se completează câmpurile solicitate

- click My Library şi apoi click pe My presentation

3. Se deschide fereastra: Add Content, Add Web Content, Add Activity. Se accesează fereastra dorită.

Bibliografie:

[1] Miron Ionescu, Ioan Radu, Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca, 2004.

[2] Michaela Logofătu, Mihaela Garabet, Anca Voicu, Emilia Păuşan, Tehnologia Informaţiei şi a Comunicaţiilor în şcoala modernă, Editura Credis, Bucureşti, 2003

Emoțiile, succesul și eșecul în activitățile școlare

Bota Diana Elena

Educația școlară este un proces complex, în care emoțiile joacă un rol esențial. Atât succesul, cât și eșecul sunt parte integrantă a învățării, influențând dezvoltarea personală și academică a elevilor. Înțelegerea acestor aspecte poate ajuta atât elevii, cât și profesorii și părinții să creeze un mediu educațional mai eficient și mai empatic.

Emoțiile și Învățarea

Emoțiile pozitive, precum bucuria, entuziasmul și mândria, pot stimula interesul și motivația elevilor. Acestea contribuie la o atitudine proactivă față de învățare, crescând capacitatea de concentrare și reținere a informațiilor. De exemplu, un elev care primește laude pentru eforturile sale este mai probabil să continue să se străduiască, simțindu-se valoros și capabil.

Pe de altă parte, emoțiile negative, cum ar fi frica, anxietatea și tristețea, pot inhiba procesul de învățare. Anxietatea față de teste sau teama de eșec poate duce la scăderea performanței

academice, chiar dacă elevul are abilități și cunoștințe solide. Este important ca profesorii să recunoască și să gestioneze aceste emoții, oferind suport și strategii pentru a le depăși.

Succesul în Activitățile Școlare

Succesul academic este adesea asociat cu performanțe bune la examene și note mari. Cu toate acestea, succesul nu se măsoară doar prin rezultate academice, ci și prin dezvoltarea abilităților de viață, a încrederii în sine și a rezilienței. Un elev care învață să comunice eficient, să lucreze în echipă și să rezolve probleme va avea un succes mult mai complet pe termen lung.

Pentru a cultiva succesul, este esențial ca elevii să aibă obiective clare și realiste. Profesorii și părinții joacă un rol crucial în ghidarea și susținerea elevilor, ajutându-i să-și stabilească ținte și să dezvolte planuri pentru atingerea lor. Recunoașterea și celebrarea progresului, nu doar a rezultatelor finale, este de asemenea importantă pentru menținerea motivației și a entuziasmului pentru învățare.

Gestionarea Eșecului

Eșecul face parte din procesul de învățare și dezvoltare. Înfruntarea eșecului poate fi dificilă, dar este o oportunitate valoroasă de creștere personală și de dezvoltare a rezilienței. Atitudinea față de eșec este determinantă: dacă este văzut ca o lecție și o șansă de a îmbunătăți, poate avea un impact pozitiv pe termen lung.

Profesorii și părinții trebuie să încurajeze o mentalitate de creștere, în care eșecul este perceput ca o etapă firească în drumul spre succes. Feedback-ul constructiv, susținerea emoțională și încurajarea perseverenței sunt esențiale în acest sens. Este important să se pună accent pe efort și proces, nu doar pe rezultate, pentru a ajuta elevii să înțeleagă că valoarea lor nu este definită de un singur eșec sau succes.

Concluzie

Emoțiile, succesul și eșecul sunt elemente interconectate în activitățile școlare. O abordare echilibrată și empatică, care recunoaște importanța emoțiilor și promovează o mentalitate de creștere, poate transforma experiența educațională într-una pozitivă și constructivă. Atât profesorii, cât și părinții, au un rol vital în sprijinirea elevilor, ajutându-i să navigheze prin provocările școlii.

Prin cultivarea unui mediu de învățare sigur și încurajator, putem contribui la formarea unor indivizi reziliențI, motivați și pregătiți să facă față atât succeselor, cât și eșecurilor din viață.

Personalitatea elevilor

Cadindatu Alina

Personalitatea se referă la caracteristicile exprimate de o persoană cu care își conturează identitatea ei specifică. Fiecare individ are o personalitate unică, iar caracteristicile sale rămân stabile o perioadă mare de timp.

Temperamentul este latura dinamico-energetică a personalității și se exprimă prin particularități ale activității intelectuale și ale afectivității, dar prin motricitate și vorbire.

Extroverititul se simte bine într-un grup, este vorbăreț, prietenos, cere noutăți despre toți, cunoaște multă lume, vorbește cu ușurință despre el însuși.

Introvertitul preferă grupurile mici, așteaptă să primească noutăți de la celalți, este rezervat, își face mai greu prieteni, este mai greu de cunoscut, fiindcă nu-și dezvăluie calitățile.

Colericul se caracterizează prin: emtivitate, irascibilitate, tendință de exagerare în tot ceea ce face, ganduri și emoții succedate cu repeziciune.

Sangvinicul se caracterizează prin: ritmicitate, echilibru, bună dispoziție, adaptare ușoară și nestatornicie.

Flegmaticul are următoarele trăsături: inexpresivitate, calmitate, comunicativitate, adaptabilitate.

Melancolicul sau tipul temperamental slab se caracterizează prin: lentoare, emotivitate, sensibilitate, viață interioară agitată și încredere redusă în forțele proprii.

Temperamentul influențează comportamentele emoționale ale individului și autoreglarea.

În cadrul procesului educațional este necesar să stabilim tipul de temperament al unui elev pentru a putea stimula, utiliza și controla caracteristicile comportamentale ale acestuia. În funcție de predominanța extroversiunii sau a introversiunii, cadrul didactic poate modela trăsăturile manifeste ale elevului, astfel acesta să se poată adapta cât mai eficient mediului din care face parte și își desfășoară activitatea.

Aptitudinea, numită și latura instrumental-executivă a personalității, poate fi definită ca un complex de însușiri relativ stabile pe care le manifestă individul, însușiri care condiționează realizarea peste medie a activităților.

Aptitudinile se bazează pe anumite însușiri native, pe un fond ereditar (predispoziție), dar ele pot fi dovedite doar în procesul muncii, într-o activitate pe care persoana respectivă o defășoară.

În procesul instructiv-educativ nivelul de dezvoltare al aptitudinilor poate fi indicat de doi parametri:

- Ușurința învățării: reținerea aspectelor absolut noi într-o perioadă scurtă de timp și fără ca elevul să depună un efort vizibil;
- Ușurința și calitatea execuției sarcinii.

Cum ar trebuie să lucrăm cu elevul introvertit?

- Îl punem în situații de succes, deoarece prima reacție a introvertitului în fața obstacolului este de a se retrage, având încredere redusă în forțele proprii;
- îl solicităm direct să dea un răspuns la o întrebare formulată pentru întreaga clasă;
- îi câștigăm încrederea pentru a-și putea exprima emoțiile trăite și îl învățăm să își exprime emoțiile;
- îl învățăm să țină cont de ideile și părerile exprimate de colegi, introvertitul are tendința de a acorda mai multă importanță ideilor proprii, opiniilor personale;
- îi precizăm de la început timpul pe care îl are la dispoziție pentru realizarea unei sarcini de lucru;
- îl punem în situația de a conduce o activitate, de a fi liderul grupului.

Cum ar trebui să lucrăm cu elevul extrovertit?

- îi oferim sarcini de lucru ce presupun migală, pentru a-i cultiva răbdarea;
- îl punem în situația de a asculta părerea colegilor, deoarece îi place mai mult să vorbească decât să asculte;
- îi trasăm sarcini de lucru pe care trebuie să le desfășoare singur;
- îi oferim exerciții suplimentare, deoarece se plictisește și are tendința să treacă de la o activitate la alta.

Bibliografie:

Cosmovici, A., Iacob, L., Psihologie școlară, Editura Polirom, Iași, 1998;

Hayes, N., Orrell, S., Introducere în psihologie (ediția a III-a), Editura All , București, 2003;

Sălăvăstru, D., Psihologia educației, Editura Polirom, Iași, 2005.

Utilizarea hărților mentale în procesul de învățământ la ciclul primar

LUKACI SIMONA CLAUDIA

În educația primară, metodele de învățare eficiente și atractive sunt esențiale pentru a stimula curiozitatea și dorința de a învăța a copiilor. Una dintre aceste metode este utilizarea hărților mentale, un instrument vizual care ajută la organizarea și prezentarea informațiilor într-un mod clar și intuitiv. Hărțile mentale pot îmbunătăți considerabil procesul de învățare la ciclul primar, facilitând înțelegerea și reținerea cunoștințelor.

Hărțile mentale sunt diagrame vizuale care reprezintă informații, idei sau concepte legate între ele prin ramuri radiante dintr-un punct central. Ele folosesc culori, imagini și cuvinte-cheie pentru a crea o structură organizată a informației, reflectând modul natural în care funcționează creierul uman.

Tony Buzan, cel care a popularizat conceptul de hartă mentală, a arătat că utilizarea acestor instrumente poate îmbunătăți creativitatea, memoria și înțelegerea.

Hărțile mentale ajută la consolidarea cunoștințelor prin implicarea mai multor sensuri (vizual, verbal) în procesul de învățare. Structura lor clară și organizată facilitează reamintirea informațiilor esențiale. Implică elevii în procesul de învățare, deoarece aceștia sunt invitați să participe activ la crearea lor. Această implicare sporește interesul și motivația pentru subiectul studiat.

Utilizarea hărților mentale încurajează elevii să gândească creativ și să facă legături între diferite concepte. Acest lucru le dezvoltă abilitatea de a analiza și de a sintetiza informații. De asemenea, ei învață să organizeze informația într-un mod logic și structurat. Acest lucru le este de folos nu doar în activitățile școlare, ci și în viața de zi cu zi.

Hărțile mentale pot fi utilizate pentru a prezenta informații în fața clasei, dezvoltând astfel abilitățile de vorbire în public și de comunicare eficientă.

În învățământul primar, hărțile mentale pot fi utilizate atât în orele de predare -învățare, cât și in activitți de recapitulare și evaluare.

Profesorii pot utiliza hărțile mentale pentru a planifica și structura lecțiile, oferind elevilor o privire de ansamblu asupra subiectului. Acestea pot fi afișate pe tablă sau distribuite ca materiale de studiu. Când se introduc noțiuni noi, hărțile mentale pot ajuta la conectarea acestora cu cunoștințele existente, facilitând înțelegerea și asimilarea lor. Înainte de teste, hărțile mentale pot fi folosite pentru recapitularea materialului, oferind o imagine clară a celor mai importante informații de reținut.

Elevii pot crea hărți mentale pentru a rezuma lecturile sau textele studiate, evidențiind ideile principale și relațiile dintre ele.De asemenea, în cadrul proiectelor, elevii pot folosi hărțile mentale pentru a organiza informațiile și pentru a-și structura prezentările.

Utilizarea hărților mentale în învățământul primar aduce numeroase beneficii, contribuind la o învățare mai eficientă și mai plăcută. Acestea ajută elevii să își dezvolte abilități esențiale precum memoria, creativitatea, gândirea critică și organizarea informațiilor. Prin integrarea hărților mentale în diverse activități școlare, profesorii pot crea un mediu educațional stimulant, care să răspundă nevoilor și potențialului fiecărui elev.

Exerciții de dezvoltare a nivelului lexico-semantic al limbii elevilor din ciclul primar

Barbu Adriana

Dezvoltarea exprimării orale și scrise, condiție primordială în instruirea si educarea elevilor, în formarea personalității lor, se realizează cu prioritate în cadrul disciplinei Limba și literatura română, a ariei curriculare Limbă și comunicare. Obiectivul central al predării limbii române vizează dezvoltarea capacităților de comunicare verbală și de utilizare a limbii române literare, perfecționarea limbajului. În studiul limbii române la clasele primare se utilizează modelul comunicativ-funcțional, conform căruia comunicarea este domeniul complex vizând dezvoltarea integrată a capacității de receptare și de exprimare orală, de receptare a mesajului scris (citirea/lectura) și de exprimare scrisă. Formarea și dezvoltarea capacităților de comunicare orală și scrisă se realizează prin studiul limbii române în viziune integratoare, ceea ce presupune tratarea aspectelor comunicării din perspectiva tuturor nivelurilor limbii: nivelul rostirii, nivelul lexico-semantic, nivelul gramatical (morfologic și sintactic), nivelul structurilor cu înțeles complet (narațiune-expunere, dialog, descriere). Centrarea obiectivelor pe formarea de capacități specifice folosirii limbii în contexte concrete de comunicare se realizează prin corelația dintre conținuturi-obiective-tipuri de activități-evaluare. Este necesară flexibilitatea în ceea ce privește adaptarea conținuturilor la nivelul de dezvoltare concretă și la interesele copiilor, la realitățile comunicării cotidiene, propriu-zise. Nivelul lexico-semantic al limbii vizează obiective privind îmbogățirea și activizarea vocabularului, înțelegerea sensului cuvintelor și integrarea corectă în contexte, nuanțarea vocabularului prin utilizarea categoriilor semantice și a valorii expresive stilistic.

Putem utiliza exerciții-joc de derivare și compunere a cuvintelor, de schimbare a valorii morfologice a cuvintelor; se explică în termeni de joc în ce constă exercițiul, se desfășoară exerciții de derivare, cuvintele nou obținute se introduc în propoziții, se realizează o expunere orală sau scrisă pe o temă adecvată.

1. Alintați cuvintele (substantive): copil-copilaș, coș, cățel, băiat, ani, obraz, ochi.
2. Jocul meseriilor: adăugați o silabă la cuvintele date (substantive, verbe) pentru a obține denumirea unei meserii: floare+ar=florar, moară, grădină, zid; a învăța+tor=învățător, a vâna, a desena, a picta.
3. Transformați substantivele în adjective: aur+iu=auriu, argint, vișină, trandafir; nor+os=noros, nerv, pădure, iarbă.
4. Joc de creare a cuvintelor (substantive, adjective, verbe) cu prefixe: stră+bun=străbun, bunic, moș, luci, lucitor, vechi; re+citi=reciti, face, aduce, veni, cunoaște, povestește.
5. Joc “Calități și defecte”: folosind silabele date, obțineți adjective cu sens opus: ne+plăcut=neplăcut, clar, liniștit, educat, civilizat, ascultător; in+corect=incorect, capabil, vizibil.
6. Formare de familii lexicale: pădure=pădurar, pădurice, pădureț, a împăduri, a despăduri; poveste=povestitor, a povesti, povestit, povestioară, povestire, repovestire, repovestit, a repovesti.

Exerciții-joc privind utilizarea categoriilor semantice (omonime, antonime, sinonime, paronime):

1. Jocul cuvintelor cu sens opus (antonimelor):

- Găsiți adjectivele cu sens opus celor date: tânăr, curajos, frumos, vesel, nou, înalt.

- Caracterizați personajele: Fata moșului era ....., iar fata babei era .....

- Schimbați înțelesul enunțului prin înlocuirea cuvintelor subliniate:

Ne plimbăm printr-o pădure tânără și luminoasă.

- Completați proverbele cu adjective cu sens opus: Paza ..... trece primejdia ..... . Adună bani ..... pentru zile ..... . Buturuga ..... răstoarnă carul ..... . Merele ..... le strică pe cele ..... . Decât bogat și bolnav, mai bine ..... și ..... .

2. Jocul cuvintelor cu același înțeles (sinonimelor):

- Grupați cuvintele care au înțeles asemănător: copil, zăpadă, țară, neam, popor, nea, prunc, patrie.

- Înlocuiți expresiile date cu adjective potrivite: cu scaun la cap, cu capul în nori, cu două fețe, mort de sete, împietrit la inimă, iute la mânie.

3. Jocul cuvintelor mască – deși au aceeași formă, au alt înțeles (omonimelor):

- Alcătuiți câte două propoziții în care cuvintele date să fie mai întâi substantive, apoi adjective: roșii, mare, vie. Am cumpărat un kilogram de roșii. Ție îți plac pantofii roșii. Să mergi la mare cu un vapor mare. În vie sunt mulți struguri. Ioana a găsit o rândunică rănită, dar vie.

- Găsiți înțelesurile diferite ale cuvântului “atenție”: Trebuie să traversăm strada cu atenție (grijă). Prietena mea mi-a adus o mică atenție (dar). Bunica m-a încurajat cu multă atenție (blândețe).

Exerciții pentru sensul propriu și figurat al cuvintelor:

1.Alcătuiți propoziții în care verbele: a mângâia, a dormi, a șopti, a zâmbi, a cânta să apară cu sensul propriu și cu sensul figurat (se obțin personificări):

a)sens propriu: Bunica mângâie creștetul nepoțelului.

b) sens figurat: Vântul călduț de primăvară mângâie mugurii copacilor.

2. Explicați sensul propriu și figurat al cuvintelor subliniate: Mierea de albine este foarte dulce și aromată. Mama îl sărută dulce pe Ionel. Fetița a spart un pahar. Ionel a spart urechile dumnealui.

3. Exprimați în propoziții sensul propriu și figurat al cuvintelor: aur, argint, plete, lacrimă, săgeată. Am un inel de aur. Aurul grâului acoperă câmpul. Vânătorul are arc și săgeți. Săgețile viscolului îi sfâșie fața.

Exerciții cu caracter creator: alcătuiți o compunere cu titlul “Primăvara”, în care să folosiți expresiile: zarea albastră, raze mângâietoare, vânt primăvăratic, iarbă lucioasă, flori multicolore, foșnetul de mătase al aripilor obosite, joc blând de gaze, zumzet dulce de albine.

Bibliografie:

-Oprea Crenguța-Lăcrămioara, Strategii didactice interactive, București, EDP, 2006 -Nuță

Silvia, Metodica predării limbii române în clasele primare, București, Ed. Aramis, 2002

-Barbu Marian, Metodica predării limbii și literaturii române – învățământ primar, Craiova, Ed. Gheorghe Alexandru, 2003

IUBIREA NECONDIȚIONATĂ

Dora Agnes

„Iubirea este îndelung răbdătoare și bună. Iubirea nu este geloasă, nu se laudă, nu se îngâmfă, nu se comportă necuviincios, nu se irită. Nu ține cont de răul suferit. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură cu adevărul. Îndură totul, crede totul, speră totul, suportă totul.” (1 Cor. 13: 4-7)

Iubirea lui Dumnezeu ia inițiativa și, fără a discrimina, iubește pe oricine. EL ne iubește și atunci când nu merităm să fim iubiți. Iubirea umană discriminează, este părtinitoare, iubim anumiți oameni, în timp ce pe alții nu, sau nu îi iubim cu aceeași intensitate. Omul, în general, iubește atunci când este iubit. Iubirea umană conține întotdeauna un sâmbure de egoism, cu alte cuvinte, ne străduim să iubim motivați de interese personale. În anumite ocazii condiționăm iubirea. În antiteză cu acestea, iubirea divină este altruistă, gratuită, iubește prima (ia inițiativa) și iubește necondiționat.

Baza unei relații solide cu copiii o reprezintă iubirea necondiționată. Aceasta este importantă în disciplinarea copiilor. Fără aceasta nu putem înțelege comportamentul copilului, rămânând inerți în fața comportamentului inadecvat al lui. „Putem spune că iubirea necondiționată este steaua călăuzitoare în educarea copilului.

Iubirea necondiționată nu ține cont de aspectul exterior al copilului, de trăsăturile avantajoase sau dezavantajoase, de handicapuri, de comportamente inadecvate. Aceasta nu înseamnă că suntem permisivi întotdeauna cu copilul, că îi arătăm aceeași iubire și atunci când are un comportament de neacceptat. Dacă relațiile cu copilul sunt construite pe iubirea necondiționată, ne va fi mai ușor să gestionăm majoritatea conflictelor apărute. Copilul simte dacă îl iubim necondiționat, iar aceasta îl va determina să adopte un comportament adecvat, va fi echilibrat, fericit, va primi aripi. Însă dacă iubirea este parțială, este condiționată, el va fi neîncrezător și timid. Copilul exprimă prin comportament de ceea ce are nevoie; uneori are nevoie de mai multă iubire, alteori de disciplinare, de acceptare sau de înțelegere.

Fiecare copil are anumite necesități emoționale, care sunt numite „bagaj emoțional”. Acest bagaj este important să-l umplem cu iubire necondiționată, înțelegere, disciplinare. „Numai atunci putem aștepta ca un copil să dea maximul capacităților sale, dacă i-am umplut bagajul emoțional.”

Din atitudinea noastră, copilul va discerne dacă îl iubim cu adevărat. Prin atitudine, fapte și cuvinte ne împărtășim iubirea necondiționată. Iubindu-l necondiționat, acceptându-l și respectându-l, îl vom determina să se accepte, să se respecte. În demonstrarea iubirii este important contactul vizual, atingerea corporală, atenția îndreptată doar asupra copilului și disciplinarea.

Iubirea necondiționată este decisivă în disciplinare. Cu cât bagajul emoțional este mai plin, cu atât disciplinarea va fi mai eficientă, iar cu cât bagajul este mai gol, cu atât disciplinarea va avea rezultate mai scăzute.

Disciplinarea trebuie să fie constructivă, caracterizată prin pedepse compensatorii și disciplinare pozitivă, acestea stimulând copilul să-și corecteze greșelile, să repare ce a stricat, să facă bine celui pe care l-a rănit, sau celui căruia i-a greșit, să-și ceară iertare, să presteze muncă în plus,

aceasta având rolul de a-și dezvolta unele abilități, de a evita izbucnirea unor noi conflicte. Disciplinarea pozitivă, pedeapsa compensatorie este utilă deoarece prin aceasta nu evidențiem un comportament greșit, ci îi îndreptăm atenția asupra consecințelor în încercarea de a le atenua.

Această metodă este de folos atât pedagogilor, cât și părinților în gestionarea non-violentă a conflictelor.

Bibliografie:

- Campbell,R. (2005): Dar pentru o viață- Cum să ne iubim copilul? Editura Harmat, Budapesta
- Engelhardt, O. L. (2007): Prietenul meu Dumnezeu- Calea copilului către Dumnezeu. Editura Agape, Szeged
- Fromm, E. (2012): Arta iubirii. Editura Hatter, Budapest
- Garasche, D. J. (2007): Învață despre virtuți - Ghid pentru decizii bune . Editura Agape, Szeged
- Lubich , C. (2006): Arta iubirii - Fundația Uj Varos, Budapesta

ARTA IUBIRII

Csergő Csilla

„ Arta iubirii. Nimic nu este mai important pe lume decât să

ne deprindem cu această artă:” Erich Fromm

A iubi e bine, a iubi trebuie să știi, aceasta înseamnă totul –afirma F.R. Chateaubriand, un mare filozof. Da, trebuie să învățăm să iubim, pentru că iubirea creștină este o artă ce trebuie cunoscută în profunzime. În măsura în care iubirea este o artă, atunci ea presupune cunoaștere și efort, și, dacă această afirmație este un adevăr, atunci iubirea trebuie învățată. (Lubich,2006) Arta iubirii presupune dedicare, și este puternic condiționată.

„Această artă dorește să se ridice deasupra nivelului iubirii naturale, pentru ca nu numai familia și prietenii să fie preocuparea noastră. Această iubire este îndreptată asupra tuturor: și asupra celui care ne este simpatic, dar și asupra celui antipatic, și asupra celui frumos, dar și asupra celui care este urât, asupra concetățeanului, dar și asupra străinului, asupra celor de-o credință cu mine , dar și asupra celor de altă credință, celor ce aparțin aceleiași culturi cu mine, dar și celor care aparțin altor culturi, asupra împotrivitorilor și asupra dușmanilor.

Această iubire ne îndeamnă să iubim primii, fără a aștepta ca ceilalți să ne iubească, așa trebuie să-i iubim pe ceilalți ca pe noi înșine, să te vezi pe tine în ceilalți. Gandhi spunea: tu și eu una suntem, nu te pot răni pe tine, fără ca rana ta să nu se regăsească și în mine.

Iubirea nu constă doar în vorbe și sentimente, ci trebuie susținută cu fapte concrete. Ea presupune empatie: trăim suferințele, bucuriile, lipsurile celuilalt, înțelegem trăirile lui și ne străduim să-i venim în ajutor. În măsura în care iubirea există în cât mai multe persoane, ea va deveni reciprocă în familie, la locul de muncă, la școală, la grădiniță, în diferite comunități.

A iubi nu înseamnă, în primul rând, să primești, să fii iubit de toți – cum cred mulți – înseamnă, ca noi să iubim primii, noi să facem primul pas, noi să dăruim. Această iubire este o iubire activă. Când dăruim, în acea faptă ne regăsim puterea, valorile, autoritatea iar experiența trăită ne umple de bucurie. Generozitatea, dărnicia, exuberanţa, plinătatea de viață, bucuria să ne fie trăsăturile definitorii. A dărui este mai mare fericire decât a primi, deoarece ne dă vivacitate, ne umple de viață.

Ce putem dărui? Pe noi înșine, viața noastră, ceea ce nu înseamnă că vom renunța la viața noastră pentru ceilalți – deși nici aceasta nu e exclus – ci mai degrabă ne dăruim bucuria, interesul, înțelepciunea, veselia, tristețea, îngrijorarea, îmbogățindu-l prin acestea pe celălalt. Așa potențăm vivacitatea altora prin vivacitatea noastră. Nu dăruim pentru a primi, dar, prin faptul că dăruim, trezim în celălalt dorința de a răspunde la iubirea pe care i-am arătat-o. Dăruind îl facem și pe cel de lângă noi darnic, aceasta aduce bucurie și recunoștință pentru fiecare parte implicată. Iubirea este o putere care creează putere.

„Forța activă a iubirii este omul; este o forță, care sparge zidurile ridicate de cei din jurul nostru, care ne unește cu alții; iubirea poate birui dușmanii, poate învinge sentimentul de singurătate, dar ne ajută să ne identificăm, să ne păstrăm integritatea. Iubirea face posibil paradoxul ca două ființe să devină una și, totuși, să rămână doi.”

Palinkay G. Tibor (1995) spunea că adevărata iubire presupune sacrificiu. Numai acela iubește cu adevărat, care poate să se sacrifice într-un mod altruist. Sacrificiul altruist nu are nici un folos, la prima vedere, dar iubirea adevărată presupune dăruire chiar și atunci când nu avem nici un beneficiu personal. Iubirea este autentică atunci, când ajutăm necondiționat.

Arta iubirii putem spune că este o taină, nu pentru că nu poate fi descoperită, pentru că nu poate fi pătrunsă cu mintea, ci mai degrabă sentimentele din inimă ne ajută să o pătrundem.

Bibliografie:

- Campbell,R. (2005): Dar pentru o viață- Cum să ne iubim copilul? Editura Harmat, Budapesta
- Champan , G.- Campbell, R. (2008) – În armonie cu copilul – Cele cinci limbaje ale iubirii , Editura Harmat Budapesta
- Engelhardt, O. L. (2007): Prietenul meu Dumnezeu- Calea copilului către Dumnezeu. Editura Agape, Szeged
- Fromm, E. (2012): Arta iubirii. Editura Hatter, Budapest
- Garasche, D. J. (2007): Învață despre virtuți - Ghid pentru decizii bune . Editura Agape, Szeged
- Heinsdorff, C. – Bolkart, M(2013) : A dărui este bucurie - Fundația Uj Varos, Budapesta
- Lubich , C. (2006): Arta iubirii - Fundația Uj Varos, Budapesta

CREATIVITATEA PREȘCOLARULUI

ȘUVIȚEANU MICȘUNICA

Creația ca activitate psihică în structura fenomenelor psihice , o întâlnim și în forme specifice la vârstă preșcolară. Nivelul posibil de atins acum este, desigur, doar al creativității expresive,iar domeniile în care se manifestă sunt activitățile specifice vârstei: desen, modelaj, activități practice, joc, comunicare. În cadrul activităților sale, copilul este capabil să producă ceva nou, neobișnuit, original chiar dacă aceste atribute sunt valabile doar în raport cu sine.

Ca modalitate artistică de exprimare, desenul reprezintă pentru copii cu totul altceva decât pentru adulți. Copilul, vede lumea cu ochii proprii și numai după aceea începe să o perceapă așa cum o vede adultul. Aceasta nu înseamnă că desenele copilului sunt expresia unei percepții denaturate a realității obiective. În procesul desenării, copilul se identifică cu propria experiență și astfel descoperă propria sa cale de cunoaștere și de expresie.

Copilul se joacă cu creioanele pe hârtie chiar de la vârste la care nu știe să țină în mână nici creionul, nici hârtia. Dă jocului o semnificație imitată din activitatea adultului, apoi pe măsură ce-și formează deprinderi de lucru cu creionul,hârtia,pensula, desenează forme noi, ceează fără a mai imita în totalitate. În desen copiii redau imagini care reflectă realitatea înconjurătoare, diferite aspecte din natură, scene din basme și povestiri, figura unor oameni, etc.

Jocul cu diverse culori este jocul apropierii de sensuri multiple ale lumii reale, dorite, și imaginate. Pictura le permite copiilor mai mult decât desenul să redea mișcarea și nuanțele de culoare.

Copiii îndrăgesc aceste activități și le solicită des, în afara activităților impuse de grădiniță.

Pentru majoritatea copiilor desenul și pictura, reflectă cu adevărat jocul imaginației și al plăcerii de a lucra cu creioane colorate și cu acuarele. Când stăpânesc tehnica desenului și a picturii, copiii realizează în aceste activități chiar performanțe. Învățându-i pe copii să observe natura și să încerce să redea prin anumite modele, stimulându-le curiozitatea, oferindu-le cadrul în care ei să se poată exprima tot atât de bine ca și prin limbaj, îi ajutăm să se exprime independent și creator. În acest mod de exprimare a lumii, copilul își dezvoltă abilitatea vizuală și manuală, își exersează capacitatea reprezentativă , imaginația , forța de creație , perseverența , voința , inițiativa. Aceste abilități descoperite și exersate pot deveni, în timp, aptitudini pentru desen și pentru creații în acest domeniu.

Particularităţile activităţilor intelectuale la elevii claselor a III-a și a IV-a

Deac Alina Simona

Nivelul clasei a III-a este partea a doua a micii şcolarităţi care începe, din punct de vedere al conţinuturilor de învăţare, ciclul curricular de dezvoltare ce durează până în clasa a şasea şi în cadrul căreia elevul se confruntă cu o mare extindere a câmpului învăţării prin numărul mare de discipline de studiu distincte. Elevul de această vârstă este caracterizat de Tinca Creţu (2007) printr-o frază foarte cuprinzătoare ce ilustrează concis transformarea personalităţii sale într-un tip extrem de competitiv, conştient de sine şi totodată critic: „La 9 ani apar evident capacităţi noi de autoconducere şi autonomie şi astfel, copilul devine mai ordonat, mai perseverent şi chiar simte nevoia organizării timpului său.”

Această nevoie stringentă de a-şi organiza timpul se datorează multitudinii disciplinelor de învăţământ, a direcţiilor în care este solicitat, fapt ce ar putea determina o dispersie a atenţiei, a interesului şi efortului elevului, dar şi o reducere a posibilităţilor de face faţă acestora. Este stadiul în care elevul începe să-şi cultive în mod activ, memoria şi procesele ei (fixarea, păstrarea, recunoaşterea şi reproducerea), fiind capabil să-şi fixeze sarcina de a memora şi să-şi planifice în timp memorarea unui material dat.

În manualele de psihologie ni se atrage atenţia asupra rolului primordial pe care-l deţine disciplina Limba şi literatura română în îmbogăţirea şi valorificarea potenţelor cognitive şi creatoare ale elevului. Astfel, textul literar abordat de această dată este secondat de „un aparat aplicativacţional, alcătuit din exerciţii, teme, observaţii, întrebări. Lista de achiziţii probabile pe care le prefigurează contactul cu textele şi cu aplicaţiile lor cuprinde itemi caracteristici pentru învăţarea intelectuală, senzoriomotorie, afectivă, morală şi socială.” (Golu, P., Verza, E., Zlate, M., 1994).

Astfel, prin creșterea semnificativă a numărului de discipline din trunchiul comun pentru clasa a III-a, se extinde câmpul învățării, elevul fiind solicitat să ia contact cu mai multe domenii ale științei, ceea ce determină, în mare măsură, o creștere a probabilității dispersiei atenției, a interesului și a efortului elevului. La acest nivel, devin importante: modul de a învăța, abilitatea de a ordona și

a coordona informațiile, capacitatea de a opera cu esențialul în contexte epistemice diferite, precum și strategiile flexibile și raționale bazate pe aplicarea unor formule eficiente de lucru.

Un rol important în dezvoltarea, afirmarea și îmbogățirea potențelor cognitive și creatoare ale elevului din clasa a treia îl oferă, de altfel, limba română, cu subdiviziunile ei: citirea, lectura, compunerea și gramatica. Având în vedere faptul că în clasa a III-a se trece de la o lectură explicativă la o lectură interpretativă (Șerdean, 1992), se poate afirma că în această perioadă se pun bazele competenței cititorului de a interacționa cu textul, decodându-i semnalele. Astfel, de la formarea deprinderilor de citire corectă, curentă și conștientă se trece treptat la interpretarea unei secvențe de text, în funcție de indicatorii textuali sau situaționali, precum și la o interpretare estetică și stilistică.

Nivelul psihosomatic al elevilor din clasa a patra corespunde stadiului operaţional concret al dezvoltării cognitive identificat de psihologul elveţian Jean Piaget (2011). În această etapă a dezvoltării intelectuale (când copilul rezolvă probleme concrete, înţelege reversibilitatea şi legea conservării, fiind capabil a face clasificări), dar şi a limbajului, respectiv a conduitei verbale, realizarea actului cititului se bazează pe cunoaşterea unor tehnici de lucru corespunzătoare care permit celui ce citeşte să se orienteze în text, să desprindă multiple valenţe ale acestuia şi să-şi exprime propriile păreri despre lectură.

La aceasta vârstă, elevii au deja formate unele deprinderi de lucru cu textul literar, de aceea complexitatea exerciţiilor a abordare a acestuia este sporită. Citirea lor este conştientă, desprind cu uşurinţă ideile principale ale unui text delimitându-l corect în fragmente logice. Se fixează componentele comunicării dialogate (Molan, Vasile, 2010) în cadrul căreia se manifestă o adaptare la particularităţile interlocutorului, elevii fiind capabili să construiască dialoguri în situaţii concrete sau imaginare însoţite de elementele comunicării nonverbale. Astfel, la acest nivel de dezvoltare, elevii sunt ,,receptori şi emiţători profesionişti” (Peneş, Marcela, 1996) ai mesajului oral, valorificând cu succes calităţile ascultării active.

Particularităţile dificultăţilor întâmpinate de copil în vorbire constituie un indicator pentru faptul că, pe de o parte, încă nu sunt suficient automatizate mecanismele trecerii din limbajul interior în cel exterior şi, pe de altă parte, că însuşi stereotipul dinamic gramatical nu este elaborat.

Exprimarea în scris operează încă de la început cu un vocabular mai critic şi cu rigori de topică mai exprese. Exprimarea în scris este relativ simplă şi foarte economicoasă până în clasele III - IV-a când devine mai activă şi mai personală, devinind un nou potenţial al sistemului verbal, cu foarte multe diferenţe individuale.

MODALITAȚI DE STIMULARE A CREATIVITĂȚII PREȘCOLARILOR PRIN INTERMEDIUL ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE ȘI EXTRAȘCOLARE

Marin Carmen

Procesul educațional din grădiniță presupune pe lângă activitățile din grădiniță și activități didactice complementare. Ele sunt activități ce pot fi desfășurate în incinta grădiniței sau în afara ei, dar totdeauna în afara activităților obligatorii. Totodată, acestea se desfășoară sub îndrumarea cadrelor didactice.

La rândul lor, activitățile extrașcolare au și ele în vedere acele activități cu rol complementar activităților de predare-învățare, dar aria lor este mai greu de delimitat. Acestea pot fi excursii, vizite, activități artistice, hobby-uri, activități desfășurate în cadrul grupurilor tematice și echipe sportive sau legate de mediu și protecția lui.

De asemenea, activități precum cele turistice pot fi realizate în cadrul activităților extracurriculare, ele având o mare influență formativă. Astfel, amintim toate formele de acțiuni turistice tematice: plimbările, excursiile, taberele, coloniile. În cadrul acestor activități, copiii se confruntă cu realitatea, având posibilitatea de a o observa și investiga direct în mediul ei prin acțiuni directe asupra obiectelor, a unor zone geografice și locuri istorice, dobândind o mare cantitate de informații despre mediul înconjurător, diferite aspecte legate de activitatea omului, despre frumusețile patriei, despre trecutul istoric, despre legile naturii etc.

Vizitele la muzee, case memoriale, monumente și locuri istorice, expoziții- contribuie la îmbogățirea cunoștințelor copiilor. Totodată, acestea se constituie în mijloace ce ajută copiii la intuirea și prețuirea valorilor culturale, artistice, istorice și folclorice ale poporului nostru.

Vizionările și spectacolele pot fi considerate forme de activitate extracurriculară datorită faptului că oferă copiilor posibilitatea de a-și reaminti poveștile și basmele învățate, respectă etapele de desfășurare a acțiunii, fixează și evaluează cunoștințele acestora despre personaje și mesajul transmis și totodată îi introduce în lumea minunată a artei.

Deși aceste forme de activitate pune copilul în postura de spectator, totuși ele au o mare influență, contituindu-se în sursă inepuizabilă de impresii și implicare afectivă.

Vizionarea unor spectacole de teatru, a unor filme sau diafilme, precum și a unor emisiuni și programe TV pentru copii, pot constitui surse de informații, dar și punctul din care se poate pleca în organizarea unor activități recreative și extrașcolare interesante. Vizionarea filmelor și a emisiunilor TV aduc copiilor satisfacții prin faptul că arta filmului dă copiilor iluzia realității.

Foarte atractive pentru copii sunt filmele comice și spectacolele cu caracter distractiv, ele reușind să provoace râsul și buna dispoziție la copii prin diversele contraste de situații sau ironiile actorilor. Una din marile atracții o constituie desenele animate, acestea atrag prin linia stilizată pe care o oferă imaginile. Responsabilitatea educatoarelor, în acest sens, este foarte important, deoarece trebuie să discearnă și să aleagă acele emisiuni și spectacole care să corespundă nevoilor copiilor și care să nu producă neajunsuri acestora.

Dintre toate activitățile iubite și desfășurate cu copiii preșcolari în afara spațiului grădiniței, excursia ocupă un loc aparte.

Excursia tematică constituie mijlocul prin care se asigură organizarea activității cât mai aproape de realitate, în mijlocul naturii, al vieții sociale. Ea presupune confruntarea copiilor cu realitatea printr-o participare activă, investigatoare, a unor locuri istorice, zone geografice, fenomene și acțiuni directe asupra obiectelor. Astfel, copilul beneficiază de trăirea unor experiențe ce facilitează învățarea prin contactul direct cu realitatea, învață să ia decizii și să-și adapteze comportamentul la situațiile și condițiile momentului respectiv.

Experiența în acest sens, ne-a demonstrat că excursia este mijlocul care favorizează dezvoltarea treptată la copil a dragostei și respectului față de natură, de istoria noastră și față de valorile pe care le avem. Totodată, prin contactul cu obiectele și unele lucrării expuse (obiecte și lucrări de artă cu valoare artistică sau istorică, sau mediul natural care prezintă imagini de neuitat), copilul învață cum să valorifice cât mai creativ toate aceste informații în activitatea lui de zi cu zi. De altfel, multe dintre activitățile ce se pot desfășura în cadrul unei excursii vizează și aspectul creativității. În acest sens, de cele mai multe ori, sunt organizate activități de tip ateliere, unde copiii pot experimenta pictura pe șevalet, pot frământa lutul în ateliere de olărit, pot participa la unele experimente, pot interacționa cu oameni de știință și cultură, cu meșteri iscusiți din diverse domenii de activitate, care le va oferi experiențe de neuitat. Întâlnirea cu personajele din basme prin intermediul teatrului de păpuși, vizionarea unui film la planetariu, vizita la grădina botanică, contactul direct cu muzica și instrumentele muzicale, toate acestea sunt activități ce pot fi organizate și desfășurate în cadrul unor excursii. Toate aceste experiențe vor asimilate cu mult interes și entuziasm de către copii și vor constitui baza cunoștințelor pe care mai târziu le va valorifica fiecare în modul său propriu.

Un alt aspect important este și cel legat de relațiile ce se stabilesc între copii. Astfel, excursia oferă cadrul optim pentru a relaționa, copiii fiind puși în situația de a interacționa, de a socializa, trăind împreună experiențe comune.

O altă formă de activitate extracurriculară o constituie serbarea. Realizată cu ocazia unor zile festive sau care să marcheze anumite momente din an, serbarea în grădiniță creează un cadru optim de realizare a sarcinilor educației nonformale. Pentru copii, serbarea constituie prilej de bucurie și bună dispoziție și favorizează dezvoltarea din punct de vedere psihic și fizic, valorifică și dezvoltă experiențele copilului într-un climat nou și stimulativ, în care libertatea de exprimare nu este îngrădită, având ocazia să-și manifeste interesele, să-și exprime impresiile și trăirile, bazându-se pe propriile eforturi și căutări. De altfel, prin intermediul serbărilor dezvoltăm copiilor dragostea pentru artă, pentru frumos.

În cadrul grădiniței pot fi organizate serbări cu ocazia sărbătorilor sau pentru a marca anumite zile importante din an cum ar fi: Serbarea de Crăciun, 8 Martie, 1 Iunie, Ziua lui Eminescu, sau încheierea ciclului preșcolar sau a anului școlar.

O bună reușită a serbărilor preșcolare este condiționată și de pregătirea cadrului didactic, a educatoarei. În contextul general al educației nonformale și al pregătirii unei serbări, educatoarea trebuie să dovedească deschidere spre noi experiențe, deschidere spre nou, sa fie cooperantă, flexibilă, informată și creativă.

În proiectarea scenariului unei serbării trebuie să țină seamă de două coordonate majore: mișcarea și atmosfera de veselie, pe deoparte, și atmosfera plină de emoții ce produce trăiri interioare fiecărui copil, pe de altă parte.

O altă formă de organizare a activităților extracurriculare, dar și extrașcolare o constituie concursurile. Pe parcursul unui an școlar, copiii au posibilitatea să participe direct la diverse concursuri care sunt desfășurate pe nivel de vârste și faze școlare. Ele pot viza aspecte legate de cunoștințele copiilor având în vedere conținuturile programei, cât și aspecte legate de zona artistică sau sportivă, valorificând astfel potențialul intelectul, fizic și creativ al copilului.

Pentru copiii de grădiniță, concursurile constituie un bun prilej de bucurie, fiind atractive prin formă și conținut și oferind satisfacții.

În scopul petrecerii timpului liber și din dorința de a veni în întâmpinarea copiilor cu activități bine organizate și atractive, grădinițele organizează activități extracurriculare sub forma unor programe. Aceste programe vin și în sprijinul părinților, oferind posibilitatea acestora de a-și aduce copiii într-un loc sigur și antrenant. Totodată, unele dintre aceste activități sunt destinate cu predilecție copiilor care au frecventat mai puțin sau deloc grădinița. Programul Educațional – „Grădinița de vară - o altfel de vacanţă” - este unul dintre programele organizate în acest sens.

Grădinița de vară prin modul său de organizare s-a dovedit a fi un loc interesant de petrecere a timpului vacanței pentru copii. Acest lucru este posibil datorită activităților recreative, de divertisment, dar și a celor prin care copiii se pot dezvolta personal și pot dobândi cunoștințe, priceperi și deprinderi specifice vârste preșcolare.

Prin programul educaţional ,,Grădiniţa de vară - o altfel de vacanţă” se încearcă o nouă abordare a demersului didactic, o abordare ce vizează creșterea calității procesului instructiv educativ. Astfel, acest program oferă libertate cadrului didactic de a concepe activități cât mai atractive și interesante pentru copii, oferind acestora posibilitatea exprimării libere a întregului lor potențial creativ, dar și de a descoperi și vedea lumea cei înconjoară cu alți ochi, scopul final fiind cel al conștientizării de către fiecare copil al rolului și locului pe care îl ocupă în această lume minunată.
Bibliografie:

- Chiș, O., Creativitatea –premisă în dezvoltarea preșcolarilor, Ghid de bune practici, Cluj-Napoca, Editura Presa Universitară Clujeană, 2021.
- Țapurin, A., Particularități ale dezvoltării creativității la preșcolari, n.d.accesat: 22.02.2023,
- ***Revista învățământului preșcolar, MECT, nr. 1-2, 2008.

ȘCOALĂ- FAMILIE, CEL MAI IMPORTANT PARTENERIAT

ZAMFIR GEORGICA

Pentru binele principalului actor al educației- ELEVUL-este imperios necesar să se „încheie” cel mai important parteneriat, acela fiind: ȘCOALĂ- FAMILIE.

Familia exercită o influenţă deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoştinţele despre natură, societate, deprinderile igienice, obişnuinţele de comportament, elevul le datorează educaţiei primite în familie.

Şcoala este instituţia socială în care se realizează educaţia organizată a tinerei generaţii. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societăţii, să ia parte

activă la viaţă, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învăţământ este cel care conferă şcolii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea şcolii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerinţele vieţii sociale. Procesul de educaţie din cadrul şcolii este îndrumat şi condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru.

Menirea şcolii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoştinţe cât mai mare, ci şi de a stimula calitatea de om.

Parteneriatele dintre şcoală şi familii pot:

a. ajuta profesorii în munca lor;

b. perfecţiona abilităţile şcolare ale elevilor;

c. îmbunătăţi programele de studiu şi climatul şcolar;

d. îmbunătăţi abilităţile educaţionale ale părinţilor;

e. dezvolta abilităţile de lideri ale părinţilor;

f. conecta familiile cu membrii şcolii;

Joyce Epstein, expert în implicarea părinților, a sugerat o serie de tehnici care pot facilita crearea unui parteneriat valoros între școală și familie:

- Încurajați părinții să discute cu copiii lor despre ce s-a întâmplat la școală în ziua respectivă. Puteți transmite chiar câteva idei sugestive!
- Dați o temă care să le solicite copiilor să le pună întrebări membrilor din familie.

De exemplu, puteți apela la arborele familiei sau simple idei de teme care pot face apel la experiențele fraților, părinților sau chiar ale bunicilor.

- Oferiți exemple de activități pe care părinții și copiii le pot desfășura împreună: urmărirea unor filme, desene animate, citirea unor povești, activități în natură.
- Puteți să invitați părinții să vină să observe anumite activități ale clasei, ulterior să discutați despre cele întâmplate.
- Este posibil ca unii părinți să nu aibă experiență în gestionarea activităților educaționale acasă, deci e un bun prilej să discutați cu ei despre următoarele subiecte: - cum să creați un mediu de învățare favorabil acasă;

-modalități de urmărire a progresului școlar;

-cum să încurajeze copilul să dezvolte obiceiuri sănătoase acasă.

- Promovați comunicarea deschisă cu fiecare familie. Comunicarea dintre profesori și părinți poate contribui la stabilirea încrederii și la construirea de relațiiEchilibrați activitățile școlare cu alte activități care încorporează și încurajează atât cunoașterea individuală, cât și cea de grup. Copiii au nevoie de oportunități pentru a experimenta cine sunt ei în mod individual, dar și ca parte a unui grup.
- Respectați nevoia de control a familiilor. Atunci când introduceți idei, materiale sau experiențe noi pentru copii, implicați și familiile.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activităţi ale şcolii cu aceasta (lectorate cu părinţii, şedinţe, consultaţii, vizite la domiciliul elevului, serbări şcolare). Părinţii trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afişăm. Aşadar e o sarcină a şcolii să identifice situaţiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului şi să conştientizeze că relaţia de colaborare şcoala-familie este determinantă în educarea copiilor. Educaţia în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viaţă, prin întâmpinarea şi rezolvarea problemelor de viaţă.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia şi şcoala, trebuie să aibă acelaşi scop – formarea personalităţii umane integrale şi armonioase.

BIBLIOGRAFIE :

1. Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „ Didactica”, manual pentru clasa a Xa, şcoli normale, E.D.P., R.A., 1997;
2. Kant, Im., Tratat de pedagogie. Iaşi, Editura Agora, 1992.
3. Nica, I, Ţopa, L., Colaborarea şcolii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1974;
4. Nicola, I., „ Pedagogie”, E.D.P., R.A., Bucureşti, 1992;

POEZII

Cojocariu Alina

Primăvara când sosește...

Ia uite un ghiocel...

Ce înseamnă când apare?

Uite berze, rândunele...

Este primăvară oare?

Copăceii înfloresc, iarba înverzește.

Uite furnici, buburuze...

Natura se trezește!

Vara

Vara vremea se încălzește

Și ne-aduce fructe bune:

Cireșe, căpșuni, caise

Toate bune pentru tine! Când

soarele încălzește, Pepenele

se-nroșește.

Murele se înnegresc, Dar

se îndulcesc.

Zmeura se rușinează,

Afinele se-albăstresc.

Colorate sunt...gustoase

Si foarte, foarte sănătoase!

Ne întoarcem la grădiniță

Când frunzele ruginesc

Și încep să cadă,

La grădiniță pornesc

Cu grupa întreagă!

După o vacantă lungă,

Binemeritată. Mă intorc

voios la gradi, Că îmi

este dragă!

Învățăm și ne jucăm,

Mai și socializăm,

Activitați facem fel de fel

Dar ne și distrăm! După

masă... un somnic Să

ne relaxăm un pic.

Dupa o zi așa lungă Mami

trebuie s-ajungă!

Un fulg...

Vremea s-a răcit cam tare Ce

anotimp să fie oare?

Uite un fulg mititel,

Dar de unde vine el?

Mai mulți fulgi tot cad ușor

Și formeaza un covor De

zăpadă argintie...

Ce rece trebuie sa fie!

Mi-am pus un fular, mănuși

Ghete și geaca de pluș Și-am

ieșit la săniuș!

DEZVOLTAREA PERSONALITĂŢII COPILULUI PRIN ACTIVITĂŢI EXTRACURRICULARE

APETREI ANA

MOTTO

"...Organizarea vietii individuale este, in primul rând, în ultimul rând şi tot timpul, un fapt principal al naturii umane."

(Gordon W.Allport)

În orice domeniu de activitate este necesară cunoaşterea proprietăţilor materialului de prelucrat, pentru a utiliza uneltele cele mai potrivite şi tehnologia adecvată. Această cerinţă se impune cu atât mai mult în domeniul educaţiei , unde se modelează ,,materialul" uman care are o multitudine diversă de variante comportamentale ce cu greu pot fi prevăzute, unele fiind chiar imprevizibile.

Necesităţile curente ale activităţii instructiv – educative impun cerinţa de a cunoaşte cât mai bine personalitatea fiinţei umane pe care o prelucrăm, pentru a găsi mijloacele şi strategiile cele mai eficiente. Studierea şi cunoaşterea personalităţii celor care intră sub incidenţa educaţiei se impune şi pentru depistarea cât mai timpurie a copiilor dotaţi şi supradotaţi şi pentru dirijarea educării şi instruirii lor.

Cunoaşterea potenţelor individuale ale elevului, a înclinaţiilor şi aspiraţiilor lui ajută la orientarea fiecăruia către tipul şi profilul de şcoală cel mai potrivit, la îndrumarea către profesia în care se va putea realiza optimal.idenţa educaţiei se impune şi pentru depistarea cât mai timpurie a copiilor dotaţi şi supradotaţi şi pentru dirijarea educării şi instruirii lor.

Ca fiind parte integrantă a procesului instructiv-educativ ,activităţile extracurriculare trebuie să respecte reperele oricărei activităţi didactice :

a)comunicarea in cadrul căreia se asigură climatul educational,individualizarea comunicării si modalităţile comunicării ;

b)etica relaţiilor profesor-elev bazate pe valori,conduită,considerarea elevului ca partener educaţional;

c)strategii de management :I-proiectarea activizăţii –stabilirea realistă a obiectivelor ,actualizarea conţinutului de învăţare în funcţie de cunoştinţele elevilor,adaptarea conţinutului la particularităţile cognitive ,selectarea metodelor participative pentru valorificarea potenţialului creativ, selectarea tehnicilor de lucru diversitatea şi atractivitatea activităţilor,utilizarea adecvată a tehnicilor auxiliare ;

II –implementarea –parcurgerea etapelor de învăţare –proiectare ,adaptarea la contexte,gestionarea corectă a metodelor si tehnicilor de lucru,gestionarea eficientă a timpului,claritatea explicatiilor si cerinţelor ,transformarea elevilor din consumatori de informaţie în producători de informaţie ;

d)evaluarea –proiectarea activităţilor de evaluare corespunzătoare,,selectarea eficientă a metodelor de evaluare în vederea obţinerii unui feed- back rapid asupra atingerii obiectivelor ,diversificarea metodelor şi tehnicilor de evaluare ,prezenţa elementelor de noutate şi inovaţie în produsele copiilor;

Întreg colectivul didactic urmăreşte ca activităţile extracurriculare să fie cât mai eficiente ,consistente ,care să se poată organiza la nivelul şcolii fără costuri prea mari financiare şi de timp .

Activităţile extracurriculare trebuie să pună în valoare :

-responsabilitatea individuală şi în grup ,socializarea ,autocontrolul ,realizarea de sine prin conformism,realizarea de sine prin independenţă;

Pentru succesul şi complementaritatea activităţilor desfăşurate în afara orelor de curs profesorii ar trebui să ţină cont de următoarele recomandări:

-oferiţi elevilor dotaţi o îmbogăţire pe orizontală şi pe verticală a materiei;

-încurajaţi lecturile suplimentare ;

-purtaţi discuţii asupra posibilităţii elevilor de a-şi organiza studiul individual şi de a-şi organiza creativ timpul liber ;

-stimulaţi apariţia ,,hobby-urilor “;

-descoperiţi şi cultivaţi talente ;

Activitatea extracurriculară in sine, prin structură, conţinut specific, este firesc complementară activitaţii de învătţare realizată in şcoală.

Activităţiile extracurriculare contribuie la gândirea şi completarea procesului de învăţare, la dezvoltarea înclinaţiilor şi aptitudinilor elevilor, la organizarea raţională şi plăcută a timpului lor liber.

Având un caracter atractiv,şcolarii participă într-o atmosferă de voie bună şi optimism, cu însufleţire şi dăruire, la astfel de activităţi.

Potenţialul larg al activităţilor extracurriculare este generator de căutări şi soluţii variate. Succesul este garantat dacă ai încredere în imaginaţia, bucuria şi în dragostea din sufletul copiilor, dar să îi laşi pe ei să te conducă spre acţiuni frumoase şi valoroase.

În cadrul proiectelor de parteneriat educaţional, care s-au desfăşurat la noi în g şcoală, copilul a venit în contact cu diferite persoane, a crescut şi s-a dezvoltat într-un mediu comunitar variat Specificul cultural, valorile promovate în acest mediu a trebuit avut în vedere în structura activităţilor.

A fost necesară antrenarea membrilor comunităţii în luarea unor decizii, direcţionarea unor activităţi, remedierea unor aspecte negative.

Activitatea extraşcolară generează relaţii de prietenie şi ajutor reciproc, educă simţul responsabilităţii şi statornicesc o atitudine justă faţă de colectiv şi făţă de scopurile urmărite.

Bibliografie : Gordon W.Allport -,,Structura şi dezvoltarea personalităţii”

Revista ,,Învăţământul primar nr 3-4 ,1999 ed Discipol”

Rolul activităților extracurriculare în dezvoltarea personalității elevilor

Creangă Ștefania

Prin activități extracurriculare înțelegem, de regulă, acele activități care au rol complementar orelor clasice de predare-învățare-evaluare. Este destul de dificil de delimitat aria lor. Când vorbim de astfel de activități, facem referire la: excursii tematice, vizite la muzee, vizionări de filme, spectacole (cinematografe/ teatre), excursii și vizite la diverse instituții publice sau alte obiective, vizite la alte școli în activități de parteneriat, pot fi activități de creație artistico-plastică și sportive, activități ecologice, de protejare a mediului înconjurător sau activități de voluntariat, susținând diverse cazuri sociale.

Este ideal și recomandat ca aceste activități să implice în mod direct copilul. Participarea directă poate contribui nu numai în a-l obișnui să se descurce singur în situații de viață diferite, dar poate contribui și la formarea unor deprinderi civice, pozitive, care în timp să îl ajute să se descurce singur, să fie și cetățeanul cu respect față de ceea ce-l înconjoară și față de semeni și valorile culturale etc. Activitățile extrașcolare îl vor ajuta pe cel mic să relaționeze cu alte persoane, putând să își facă prieteni noi, să aibă mai multă încredere în capacitățile sale și să își dezvolte noi hobby-uri.

De asemenea, poate obține rezultate mai bune la școală, deoarece vor fi mai motivați să reușească în tot ceea ce-și propun, dezvoltându-și spiritul competitiv și capacitățile de învățare, de cultură generală, simț critic, memorie etc.

Excursiile contribuie la cunoașterea țării cu frumuseţile ei, la educarea dragostei și respectului pentru frumosul ce-l înconjoară, atât din natură, cât și din artă, dar și a respectului față de înaintașii care s-au jertfit pentru binele acestui popor. Prin participarea la excursii, copiii învață să-şi iubească ţara, cu trecutul şi prezentul ei, dar să conștientizeze și rolul ce-i revine pentru viitorului țării.

Serbările şcolare reprezintă activități de o importanţă deosebită, deoarece creează ocazii în care copilul îşi poate valorifica potențialul artistic, creativ și intelectual. Uneori aceste capacități pot surprinde plăcut, până și familia, colegii, care au ocazia să cunoască și latura artistică. Prin activitățile de parteneriat cu părinții, pot fi abordate și activități interactive elevi-părinți, contribuind la sudarea relaţiilor dintre copii şi părinţi, aceștia dansând cu copiii sau interpretând roluri in dramatizări, făcând parte din jurii etc.

O reală sursă de informații poate fi și vizionarea unor filme sau spectacole de teatru, deoarece pot constitui surse de informații, dar în același timp și un model în organizarea de acțiuni interesante.

Prin activitățile extracurriculare organizate, contribuim la formarea de trăiri afective, dezvoltăm emoții puternice, dar în același timp, formăm în sufletul copilului a unor sentimente morale, care vor sta la baza formării personalității acestuia.

De regulă, preferatele celor mici sunt activitățile sportive. Acestea îi ajută în dezvoltarea fizică, dar și în respectarea unor reguli stricte, respectiv: o viață ordonată, un program riguros, un regim alimentar corect și un stil de viață sănătos. Toate aceste limite, îi învăța pe copii că

pentru obținerea succesului este necesară multă muncă, determinare, perseverență și nu în ultimul rând pasiune.

Experiența dobândită prin activitățile extracurriculare dezvoltă copiilor adaptare, concentrare si eficiență, indiferent de condițiile de mediu sau alți factori.

Cadrul didactic este liantul, care asigură succesul activităților extrașcolare, prin capacitatea sa creatoare de organizare, desfășurare si obținere a rezultatelor scontate. Aceste activități au caracter interdisciplinar și sunt factori educativi foarte apreciați și accesibili sufletului copiilor.

Bibliografie

* Cernea, Maria – Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învăţământ, în „Învăţământul primar“ nr. 1/ 2000, Ed. Discipol, Bucureşti;

* Gherghina, Dumitru, Ana Danila, Loredana Roman – Activitati extracurriculare si extrascolare cultural-artistice in invatamantul preuniversitar, Ed. Didactica Nova, Craiova, 2009.

ÎNSUŞIREA UNOR ELEMENTE DE CITIT-SCRIS ÎN GRĂDINIŢĂ

Trif Mariana Gabriela

Tendinţele pedagogiei moderne sunt orientate spre satisfacerea trebuinţelor şi nevoilor subiectului prin demersuri compatibile nivelului de vârstă şi particularităţilor de vârstă ale acestuia.

Reforma învăţământului preşcolar din România presupune o nouă viziune asupra abordării limbajului la această vârstă.

Citit - scrisul în grădiniţă intră în componenţa comunicării scrise, care alături de comunicarea orală constituie partea educării limbajului copilului la acest nivel de vârstă, iar categoria ,,antrenament grafic" ca activitate obligatorie a fost eliminată din planul de învăţământ.

In lumea mileniului trei, în care se vorbeşte tot mai mult de o a treia alfabetizare, preşcolarul are dreptul să beneficieze de o metodologie nouă a limbajului, iar grădiniţa trebuie să-i organizeze experienţele de limbaj cele mai eficiente.

Ca urmare a acestor considerente, educatoarea are sarcina de a scurta drumul spre litera scrisă în măsura în care copilul o permite.

Este necesar să vorbim copilului, să vorbim cu copilul, să-l ascultam, să-l învăţăm să asculte, săi arătăm cărţi, imagini, să le descifrăm cu el, să-l învăţăm să le folosească, să facă însemnări în carte.

Organizarea spaţiului educaţional contribuie la invitarea copilului în acţiuni specifice atât limbajului oral cât şi limbajului scris.

Regulile de folosire a materialelor puse la dispoziţia copiilor în zonele sau colţurile clasei, îndeosebi a cărţilor şi jocurilor de imagini, vor fi respectate de toată lumea. Respectul pentru carte este o formă a respectului de sine.

Crearea întâlnirilor copiilor cu limbajul şi semnificaţiile lui conduc la dorinţa acestuia de a citi şi scrie. De aceea crearea unui mediu cultural favorabil contribuie la trecerea de la limbajul oral la cel scris. Realizarea acestui lucru se face prin punerea la dispoziţia acestuia a unor materiale specifice: un colţ al bibliotecii care să cuprindă cărţi, caiete, unelte de scris, ziare reviste, imagini, jocuri de imagini - loc unde copilul poate să se retragă şi să experimenteze singur sau cu alţii propriile experienţe de limbaj. Aici copilului i se poate citi, poate descoperi tipăritura şi o poate diferenţia de imagine. Tot aici copilul poate privi imagini într-o înşiruire logică şi le poate asocia textului scris, poate să recunoască şi să scrie litere, cifre, scurte mesaje, ajutat de ziarele date şi de contexte sugerate, astfel încât să aibă satisfacţia că mesajul său are un sens şi este receptat ca atare în rândul copiilor şi al adulţilor.

Educatoarea trebuie să ştie că nu se poate vorbi de citit - scris la propriu în grădiniţă, ci de crearea premiselor introducerii copilului în mediul cultural căruia îi aparţine şi de a încerca o organizare a şanselor la intrarea în şcoală, fără însă a avea o orientare unitară.

Munca educatoarei va fi orientată pentru apropierea copilului de limbajul scris la zona bibliotecii care va fi dotată şi cu caiete de muncă independentă, caiete folosite de copii atunci când doresc şi ajutaţi de educatoare.

Nu se organizează activităţi frontale de scriere şi se renunţă la caracterul obligatoriu în ce priveşte realizarea elementelor de citit – scris la acelaşi nivel cu toată grupa.

Realizarea obiectivelor de referinţă se face pe tot parcursul desfăşurării procesului educaţional din grădiniţă, deci, atât în cadrul activităţilor alese, cât şi a celor frontale, obligatorii, atunci când se iveşte ocazia, sau când aceasta este creată de educatoare. Copilul nu este obligat să achiziţioneze anumite deprinderi de citit -scris dacă nu este suficient de matur sau are o experienţă redusă în domeniul limbajului oral.

O condiţie a învăţării scrisului o constituie coordonarea ochi - mână, realizată pe parcursul organizării diferitelor tipuri de activităţi psiho - motrice şi psiho - senzoriale.

Limbajul este abordat urmărindu-se două laturi importante ale acestuia: cea

receptivă, laturi ce presupun:

- stimularea comunicării ;
- furnizarea a cât mai multor informaţii verbale şi scrise despre mediul în care trăieşte copilul;
- stimularea capacităţii de a percepe informaţia orală şi cea scrisă.

O condiţie a realizării obiectivelor programei este aceea de a deprinde copilul să utilizeze materialele puse la dispoziţie, astfel încât acestea să-i sugereze educatoarei contextele posibil de abordat.

Educatoarea se va folosi atât de contextele sugerate de materialele folosite de copil cât şi de mijloacele tradiţionale de care dispune, astfel:

- i se vor citi copilului poveşti, poezii, ghicitori şi-l va solicita să se reproducă, să se creeze; îi va arăta mesaje, litere, cifre; îl va ajuta să recunoască şi să scrie litere, cifre, mesaje scurte după model dat.

Folosirea caietelor de muncă independentă, se face la dorinţa copilului, în activităţi integrate altor domenii de cunoaştere decât educarea limbajului şi în activităţi libere cu grupuri mici mai ales în zona bibliotecii sub supravegherea şi îndrumarea educatoarei.

Programa propune litera mică de tipar deoarece aceasta este cea cu care preşcolarul vine mai des în contact şi este mai uşor de redat grafic.

Scrierea cifrelor se face contextual şi intuitiv, când doreşte, cât poate în activităţi integrate sau litere sub îndrumarea şi supravegherea educatoarei.

Scrierea nu înseamnă actul motric în sine, aceasta se află în strânsă interdependenţă cu citirea şi trebuie abordată împreună cu aceasta.

În pregătirea copilului pentru şcoală se va urmări nu atât executarea unor semne grafice, cât mai ales, dobândirea unui întreg complex de cunoştinţe, deprinderi, capacităţi care să determine autonomia copilului şi siguranţa în acţiuni şi comunicare.

Dimensiunea abilităţii, gestual - scriptic a mâinii, necesară în procesele legate de perioada pregătirii copilului pentru şcoală, arată că educatoarea trebuie să-şi însuşească o foarte mare flexibilitate operativă.

Jocul de litere poate începe doar după cinci ani deoarece este legat de un proces foarte greu de descoperire a faptului ca ,,obiectul" este numit prin ,,cuvânt", iar cuvântul este o grupare de semne ,,litere" se adaugă scrierea şi citirea aritmetica în care cifrele reprezintă mărimi, cantităţi.

După vârsta de cinci ani gradul de inteligenţă al copilului permite abordarea scrierii şi citirii. Astfel copilul vine în contact cu reclame, firme de magazine, nume de străzi, numere ale caselor, indicatoare de pe străzi, simbolistică care solicită din partea copilului o noua formă de adaptare, când începe să se producă realizarea legăturii între imagine - cuvânt, literă - sunet.

Gândirea concretă începe să fie foarte activă spre vârsta de şase ani, ceea ce-i permite copilului să intre în aceste procese de simbolizare multiplă prin scriere, treptat prin identificarea literelor, a cifrelor, urmat de pasul următor: decodificarea sau citirea.

Pentru trasarea şi exersarea literelor vor fi parcurse următoarele etape:

a) scrierea peste linia trasată în prealabil;

b) scrierea după un model prezent în câmpul perceptiv al copilului: deasupra sau alăturat spaţiului ce urmează a fi completat de copil;

c) scrierea independentă.

Folosirea caietelor de scriere va fi precedată de o pregătire a scrierii propriu - zise, de o multitudine de posibilităţi. Astfel se exersează şi se îmbogăţeşte comunicarea orală, se organizează ambianţa educaţională şi culturală promotoare a limbajului scris şi se antrenează acele capacităţi ale copilului care sunt necesare în instruire scrisului.

Caietele de scriere se află în permanenţă în sala de grupă în loc accesibil, vizibil cu semnele copilului pe copertă, nume ce poate fi scris de copil sau adulţi în prezenţa copilului, pentru a fi familiarizat cu propriul nume şi pentru ca mai târziu să şi-l poată scrie singur.

Dintre toate activităţile pe care le exercită mâna, scrisul îi lasă cea mai puţină libertate, dar este şi cea mai bogată pentru că fixează limbajul. Corectitudinea scris - cititului depinde de respectarea unor cerinţe minime cum ar fi:

- ţinuta corectă a copilului şi în mod deosebit a corpului; poziţia corectă a mâinii;
- începerea scrisului de la stânga şi continuarea spre dreapta şi de sus în jos;
- deplasarea cursivă şi regulată a mâinii în timpul scrisului;
- să nu apese cu instrumentul de scris pe hârtie; să respecte forma, poziţia, distanţa; să recunoască semnele grafice apropiate;
- să fie suficient de stabil din punct de vedere neuromotor pentru a fi capabil să se oprească la timp pentru a observa sau pentru a asculta;
- să aibă din punct de vedere intelectual un nivel de cel puţin de cinci ani şi jumătate.

Pentru a putea citi, copilul trebuie să fie capabil să înţeleagă diferenţa dintre desen şi scris, să indice scrisul în cărţi, reviste, ziare, filme, în mediul înconjurător, să înţeleagă că scrisul este

purtător de mesaj, scrisul ne spune ceva şi să cunoască câteva elemente distincte ale unei cărţi; copertă, filă, titlu, autor, text scris, imagini, numerotarea paginilor, preţ.

Joc distractiv-Cine lipsește ?

Dinu Gabriela

Titlul activitatii-Care copil lipsește ?

Durata:15-20 min

Desfasurarea jocului:

Copiii vor forma un cerc ,ei vor recita cantecelul si se vor invarti cantand

Noi ,acum ne jucam

Si cu drag, noi cantam

Iute ,iute sa obsevam

Cine nu se afla.n cerc?

Educatoarea ,la finalul cantecelului ii roaga pe copii sa si acopere ochii,iar ea acopera un copil cu un cearceaf ,la semnalul educatoarei copiii iau manutele de la ochi si trebuie sa-si de.a seama cine lipseste din cerc.Copilul care raspunde corect este aplaudat de ceilalti copii si doamna educatoare .

Modalitatea de evaluare:discutii cu elevii ,daca le au placut jocul si daca mai doresc pe viitor sa l jucam.Acest joc schimba starea copilului ,il face atent si totodata este recompensat prin aplauze .

STIMULAREA CREATIVITĂŢII PRIN ACTIVITĂŢI EXTRAȘCOLARE

ARSENE CONSTANȚA- NICOLETA

Cultivarea capacităţii creatoare a devenit o sarcină importantă a şcolilor contemporane, chiar dacă au existat şi poziţii sceptice care au susţinut că învăţământul actual nu contribuie la dezvoltarea creativităţii, observându-se că el cultivă mai ales gândirea critică, disciplina, conformismul, incompatibile cu climatul de libertate favorabil imaginaţiei creatoare. Creativitatea este un complex de însuşiri şi aptitudini psihice care în condiţii favorabile generează produse noi şi valoroase pentru societate. Zestrea genetică a fiecărui om poate fi stimulată, cu bune rezultate, în şcoală, cu condiţia să fie cunoscută la timp şi să fie dirijată în folosul societăţii.

Învățătorul trebuie să cunoască potenţialul creativ al fiecărui elev, să identifice şi să monitorizeze manifestările creative ale elevilor săi, nu numai în timpul orelor desfăşurate în clasă, dar şi în activităţile extraşcolare, sau chiar în recreaţie.Şcoala trebuie să stimuleze exprimarea potenţialului creativ al fiecărui copil, să încurajeze iniţiativele lui, ingeniozitatea şi curiozitatea, să favorizeze stabilirea unor relaţii care să nu exagereze prin autoritate, să ofere ocazii elevului de a lua singur decizii şi să stimuleze încrederea în sine, într-o atmosferă de comunicare liberă.

Activităţile şcolare chiar dacă urmăresc însuşirea de către elevi a unor cunoştinţe temeinice, a unor priceperi şi deprinderi, implicând în ansamblu o concepţie ştiinţifică despre lume şi viaţă şi chiar dacă duc la formarea şi dezvoltarea unei personalităţi creatoare, nu pot răspunde suficient dorinţei de cunoastere şi de creaţie – însuşiri caracteristice copiilor. Modernizarea şi perfecţionarea procesului instructiv-educativ impun îmbinarea activităţii şcolare cu activităţi extracurriculare ce au numeroase valenţe formative.

Desfăşurarea activitţăilor şcolare şi extraşcolare permite şi manifestarea creativităţii de grup, a relaţiilor creative. În acest cadru şi învățătorul îşi poate afirma spiritul novator, creativitatea didactică. Activităţile extracurriculare sunt activităţi complementare activităţii de învăţare realizată la clasă care urmăresc lărgirea şi adâncirea informaţiei, cultivă interesul pentru diferite ramuri ale ştiinţei, atrag individul la viaţa socială, la folosirea timpului liber într-un mod plăcut şi util, orientează elevii către activităţi utile care să întregească educaţia şcolară, contribuind formarea personalităţii. De aceea şcoala trebuie să fie deschisă spre acest tip de activitate care îmbracă cele mai variate forme.Multitudinea activităţilor extraşcolare desfăşurate cu elevii conduc la dezvoltarea creativităţii acestora prin contactul pe care îl au cu mediul înconjurător, cu diverşi factori din societatea din care fac parte..

Educaţia extracurrriculară (realizată dincolo de procesul de învăţământ) îşi are rolul şi locul bine stabilit în formarea personalităţii copiilor noştri. Educaţia prin activităţile extracurriculare urmăreşte identificarea şi cultivarea corespondenţei optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viaţă civilizat, precum şi stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoştinţe punându-i în contact direct cu obiectele şi fenomenele din natură.

Trebuinţa de a se juca, de a fi mereu în mişcare, este tocmai ceea ce ne permite să îmbinăm şcoala cu viaţa. Dacă avem grijă ca obiectivele instructiv – educative să primeze, dar să fie prezentate în mod echilibrat şi momentele recreative, de relaxare, atunci rezultatele vor fi întotdeauna deosebite. În cadrul acestor activităţi elevii se deprind să folosească surse informaţionale diverse, să întocmească colecţii, să sistematizeze date, învaţă să înveţe. Prin faptul că în asemenea activităţi se supun de bună voie regulilor, asumându-şi responsabilităţi, copiii se autodisciplinează.

Cadrul didactic are, prin acest tip de activităţi, posibilitatea să-şi cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influenţeze dezvoltarea, să realizeze mai uşor şi mai frumos obiectivul principal al scolii şi al învăţământului primar – pregătirea copilului pentru viaţă. Scopul activităţilor extraşcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activităţi cât mai variate şi bogate în conţinut, cultivarea interesului pentru activităţi socio-culturale, facilitarea integrării în mediul şcolar, oferirea de suport pentru reuşita şcolară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale şi corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Activităţile extraşcolare se desfăşoară într-un cadru informal, care permite elevilor cu dificultăţi de afirmare în mediul şcolar să reducă nivelul anxietăţii şi să-şi maximizeze potenţialul intelectual.

Pot fi activităţi extraşcolare de masă - excursii, concursuri, spectacole, serbări etc.- sau activităţi extraşcolare în cercuri de elevi; pot fi proiecte educative desfăşurate în parteneriat, în cadrul şcolii, sau cu alte şcoli şi instituţii publice: biblioteca, teatru, Agenţia de mediu, Direcţia de sănătate, Centre de voluntariat, alte ONG-uri.

Activitatile extrașcolare, în general, au cel mai larg caracter interdisciplinar, oferă cele mai eficiente modalități de formare a caracterului copiilor încă din clasele primare, deoarece sunt factorii educativi cei mai apreciați și mai accesibili sufletelor acestora. Ele contribuie la adâncirea

și completarea procesului de învățământ, la dezvoltarea inclinațiilor și aptitudinilor elevilor, la organizarea rațională și placută a timpului lor liber prezintă unele particularități prin care se deosebesc de activitățile din cadrul lecției.

Preocuparea pentru dezvoltarea capacităţilor creatoare ale copiilor este strâns legată de grija de a le respecta ideile, de a da curs iniţiativelor lor, de a le sădi în conştiinţă încrederea în propriile posibilităţi şi respectul pentru ceea ce cred şi cum se exprimă colegii.

Creativ este cel care se caracterizează prin originalitate, expresivitate şi este imaginativ, deschizător de drumuri, inventiv, inovator. În educarea creativităţii există numeroase disponibilităţi psihice şi cognitive ale copilului: nevoia de a lărgi experienţa cognitivă; curiozitatea şi interesul pentru cunoaştere; dezvoltarea competenţelor lingvistice; constituirea formelor voluntare ale unor procese psihice; câştigarea anumitor abilităţi; apariţia competitivităţii ca factor catalizator al tuturor activităţilor desfăşurate şi ca expresie a creşterii şi implicării în colectivitate.

Contactul nemijlocit al copiilor cu activităţile desfăşurate sporesc eficienţa demersului educaţional, dat fiind marea disponibilitate a celor mici de a descoperi şi asimila tot ceea ce stârneşte curiozitatea lor vie, finalitatea constând în dobândirea unor comportamente creative: de a fi mai buni; mai sensibili faţă de ambient; mai plini de solicitudine; de a acţiona mai disciplinat, mai responsabil; mai plini de iniţiativă; mai prompţi în respectarea unor norme şi reguli ale actului creativ.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cosmovici, Andrei; Iacob, Luminiţa coord. - Psihologie şcolară, Ed.Polirom, Iaşi, 2008
2. Stoica, Ana - Creativitatea elevilor, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1983
3. Joiţa, Elena - Didactica aplicata, Editura ,,Gheorghe Alexandru”,Craiova, 1994 4. Revista învăţământ primar nr. 4 din 1998, Contribuţia activităţilor extraşcolare în optimizarea procesului de învăţământ

Diversitatea culturală în activităţile cu preşcolarii

Vlad Codruța

Cea mai mare bogăţie a omenirii sunt copiii. Valorificarea tradiţiilor populare în rândul copiilor mici le dă posibilitatea de a-şi cunoaşte rădăcinile, de a preţui ceea ce au primit de la străbuni şi de a duce mai departe originea unui neam.

Într-o lume plină de violenţă, arme, nenorociri şi urâţenie copiii au nevoie de un refugiu. Acolo, în casa bunicilor, a străbunicilor, cu miros de busuioc sau gutuie, este acea oază de linişte, de pace, de dragoste fără margini, unde ne place atât de mult să revenim.

Să ne amintim cuvintele pline de simţire românească ale lui Gh. Breazu „ … nu e datorie mai vrednică de a fi îndeplinită, decât să facem părtaşi pe cei mai tineri de bunurile sufleteşti moştenite din vechime, căci zestrea cea mai de preţ, nu e alta, ca averea de cuget şi de simţire închisă şi păstrată cu grijă sfântă de-a lungul timpului în adâncurile sufletului creştinesc al moşilor şi strămoşilor noştri.”

Frumuseţea folclorului trebuie simţită şi preţuită de copii de la o cât mai fragedă vârstă. Folclorul românesc va menţine treaz interesul preşcolarului pentru cântecul şi dansul popular, pentru obiceiurile şi tradiţiile bunicilor şi străbunicilor.

Valorificarea folclorului dezvăluie copilului în mod treptat frumuseţile artei populare în al cărui conţinut sunt înmănuncheate sentimentele poporului român, aceasta manifestată sub toate aspectele ei, prezintă o bogăţie nepreţuită de comori din cele mai vechi timpuri şi până astăzi.

Frumuseţea portului naţional atât de diversificat prin regiunile ţării noastre, frumuseţea cântecului popular la fel de diferit ca zone de provenienţă, datinile şi obiceiurile străbune, obiecte de artă populară lucrate de mână şi cu sufletul de către artişti populari, sunt valori spirituale româneşti de neîntrecut.

Folclorul literar constituie un capitol de seamă al istoriei noastre literare. Literatura populară este o parte integrantă a literaturii române, aceasta fiind, temelia originalităţii literaturii noastre moderne. Baladele, doinele, cântecele populare, poezia şi basmul popular, arta ceramică, sculptura în lemn şi piatră, ţesăturile, portul naţional alcătuiesc un inestimabil patrimoniu care oglindeşte forţa creatoare şi geniul poporului nostru.

Şezătorile constituie un mijloc complex de educaţie deoarece îi familiarizează pe copii cu unele elemente de folclor, contribuind astfel la dezvoltarea dragostei pentru tradiţiile populare, le dezvoltă gustul pentru frumos, pentru armonie, le cultivă răbdarea, stăpânirea de sine, spiritul de echipă. Datinile şi obiceiurile populare ne reprezintă şi constituie o adevărată bogăţie a ţării noastre, apreciată şi recunoscută în întreaga lume, fapt ce determină dorinţa de a cunoaşte frumuseţea şi naturaleţea obiceiurilor, a folclorului autentic, a portului popular şi a graiului local. De asemenea au rolul de cunoaştere de către copii a specificului zonei şi a frumosului din jur.

Şezătorile, după cum le arată şi denumirea în tradiţia poporului nostru, sunt reuniuni cu caracter cultural-educativ, la care copiii sunt antrenaţi şi fiecare participant îşi dă contribuţia cu ceea ce cunoaşte mai bine (o poezie, un cântec, ghicitori, interpretarea unor dansuri, dramatizarea unor

poveşti). Şezătoarea este cu atât mai reuşită cu cât fiecare copil contribuie activ la desfăşurarea programului ei.

Valoarea deosebită a şezătorilor este determinată, pe de o parte de conţinutul educativ al materialului utilizat ca şi calitatea artistică a acestuia, iar, pe de altă parte, de modul de organizare şi de antrenare a copiilor.

A devenit o tradiţie în grădiniţa noastră ca preşcolarii să poarte costumul popular la diferite serbări desfăşurate cu ocazia sărbătorilor de 1 Decembrie, Crăciun, etc.

Păstrăm obiceiul şezătorii şi la oraş datorită unor oameni inimoşi, ce nu vor uita niciodată datinile şi obiceiurile, transmise din generaţie în generaţie, astfel integrând armonios diversitatea culturală în activitățile cu preșcolarii, învățându-i să o prețuiască și să o ducă mai departe.

Bibliografie :

1. Constantin Eretescu –“ Folclorul literar al ronânilor”, Ed. Compania 2007.
2. Dumitru Gherghina – Didactica activităţilor instructiv – educative pentru învăţământul preprimar, Ed. Didactica Nova, Craiova, 2005.
3. Narcis Alexandru Stiuca – „Sărbătoarea noastră de toate zilele” –sărbători în cinstea iernii, Ed. Cartea de buzunar, 2005.

Prevenirea bullyngului în grădiniță

Chebăruș Raluca-Maria

„Nu judeca pe nimeni, până nu vei fi mers de două ori, până

la luna și înapoi, în pantofii săi."

Proverb indian

În instituţiile de învăţământ românești, fenomenul de bullying are o incidență din ce în ce mai ridicată, pericolul venind din falsa impresie de normalitate a acestuia, majoritatea oamenilor acceptându-l ca pe o componentă obișnuită a vieții de zi cu zi.

Intimidarea/amenințarea este o încercare agresivă, de obicei sistematică şi continuă, în scopul subminării și rănirii cuiva, pe baza unor slăbiciuni percepute la acesta. Deși frecvent asociate cu copiii, agresiunile pot apărea la orice vârstă, iar membrii grupurilor minoritare sunt mult mai susceptibili de a fi hărțuiți la vârsta adultă (în limbaj de specialitate mobbing-ul).

Efectele asupra victimei sunt adesea devastatoare din punct de vedere emoțional și comportamental.

Bullying-ul poate să transforme grădiniţa într-un loc de temut, în timp ce aceasta ar trebui să le asigure preşcolarilor un mediu în care să se simtă în siguranță.

Odată informați, copiii pot lua atitudine, pot interveni pentru ei înșiși, dar și pentru ceilalți, iar numărul cazurilor de acest fel se va diminua treptat.

Prevenirea acestui fenomen este responsabilitatea tuturor şi nimeni nu ar trebui să fie indiferent faţă de acele persoane care se află în incapacitatea de a se descurca într-o asemenea situaţie.

Cadrele didactice pot să contribuie la diminuarea fenomenului fie prin activități de informare, implicare și combatere a fenomenului, fie prin neacceptarea și sancționarea imediată a unor astfel de comportamente.

Bullying-ul este definit ca fiind un comportament ostil, de excludere, de luare în derâdere a cuiva, de umilire. Pentru a fi considerat bullying, comportamentul trebuie să fie repetitiv, agresiv și să fie orientat către un copil care este mai mic, mai slab sau care are probleme de sănătate.

Bullying-ul înglobează o serie de comportamente agresive prin intermediul cărora un copil încearcă să obţină unele beneficii: apreciere, atenţie din partea celorlalţi colegi sau chiar bunuri materiale.

Din păcate, problemele apar în familie. Mai ales când părinții nu își cenzurează atitudinea și cuvintele agresive pe care le folosesc în familie față de ceilalți membri și mai ales față de copil. Involuntar, copilul copiază părinții și se comportă în societate așa cum vede în propria familie.

Copilul care beneficiază de atenţie, dragoste, înţelegere este respectat și va oferi la rândul lui iubire, sprijin va şti să aprecieze, să primească suport şi afecţiune.

Copiii au dreptul să învețe și să se dezvolte în medii preșcolare sigure și sănătoase. Protejarea copiilor de hărțuire și munca pentru prevenirea acesteia, în grădinițele de copiii, face parte din crearea unor medii sigure care îi ajută pe copii să crească, să se dezvolte în ritm propriu și în siguranță. Poate fi surprinzător să știm că bullyingul poate începe de la o vârstă fragedă. Chiar și copiii de trei și patru ani pot fi răutăcioși și rănitori – oricât de inocenți credem adesea că sunt. Comportamentul de agresiune nu este întotdeauna ușor de recunoscut sau definit de către adulți sau copii.

Îți poți imagina să fii un copil mic, să te aventurezi în lume fără părinții tăi, apoi să fii agresat și să nu înțelegi de ce?

Haideți să combatem acest lucru, împreună!

Bibliografie

Signe Whitson (2017), Fenomenul bullying 8 strategii pentru a-i pune capăt, Editura: Herald, www.prevnet.ca/bullying/kids/help-i-m-being-bullied

Peter K. Smith, (2021), Psihologia vietii moderne, Editura Prior & Books

Metodele interactive de grup și importanța lor din perpectiva integrării curriculare

Slavu Nicoleta

Instruirea interactivă acționează asupra modului de gândire și de manifestare a copilului (cognitiv, afectiv-motivațional și psihomotor sau comportamental). Acest tip de instruire presupune o comunicare între profesor și copil, copil-copil, copil-copii (întrucât se lucrează în echipe și în grupuri). Curriculum-ul preșcolar este unul de tip integrat, diferențiat și personalizat. Este centrat pe copil, pe dorințele și nevoile acestuia, fapt ce reiese din obiectivele de referință și conținuturile elaborate, precum și din activitățile sugerate.

Importanța acestei instruiri constă nu numai în extinderea cunoștințelor copiilor ci și în învățarea copiilor să rezolve problemele cu care se confruntă, să ia decizii în grup și să aplaneze conflicte, deoarece atunci când se ivește o problemă nu se învinuiește copilul, ci situația, personajul, comportamentul.

Predarea-învățarea interactivă

Fenomen complex, multidimensional și dinamic, învățarea a fost și este studiată în manieră mono- și interdisciplinară de diverse științe socio-umane și exacte, care au oferit diferite perspective de analiză: pedagogia, psihologia, sociologia, biologia, antropologia, fiziologia, neurologia, genetica, matematica, informatica, logica, cibernetica și, mai nou, de sistemul științelor cognitive, format din: psihologie cognitivă, neuroștiințe, antropologie, lingvistică teoretică, filosofia mentalului și inteligența artificială.

Strategii didactice care promovează interactivitatea în învățare

Strategia didactică reprezintă modul de îmbinare a metodelor, procedeelor, mijloacelor, tehnicilor, formelor de organizare a activității, ales de cadrul didactic în funcție de condiții și facilități, de nevoile celui educat. Ea face din activitatea la grupă un act de creație a educatoarei și uneori a preșcolarilor înșiși, fiind condiția creșterii eficienței procesului didactic concret. (Voiculescu, 2001)

Prin intermediul jocului, copilul își dezvoltă creativitatea, gândirea critică, rezolvă probleme.Totodată, copilul se dezvoltă din punct de vedere afectiv, lingvistic și psihic.

CÂTEVA EXEMPLE DE METODE INTERACTIVE

1.Brainstormingul

Brainstorming sau ,,furtună în creier'', ,,efervescența creierului'', ,,evaluare amânată'', ,,asalt de idei'', este o metodă de stimulare a creativității ce constă în enunțarea spontană a cât mai multe idei pentru soluționarea unei probleme într-o atmosferă lipsită de critică.

Obiectivul acestei metode este acela de a exersa capacitatea creatoare a copiilor în procesul didactic- la diferite categorii de activități- care să conducă la formarea unor copii activi, capabili să se concentreze mai mult timp, în grupuri creative.

Această metodă se desfășoară în grupuri de 5-20 de copii.

Grupul cu care se lucrează este preferabil eterogen. Durata optimă de timp pentru copiii preșcolari este de 20’ în funcție de problema supusă dezbaterii

2.Metoda Frisco

Este o metodă de rezolvare a unei probleme de către participanți pe baza interpretării unui rol specific.

Obiectivul acestei metode este acela de a identifica unele probleme complexe și de a le rezolva prin strategii eficiente și accesibile nivelului de înțelegere al copiilor.

Această metodă se axează pe rolurile interpretate de copii în funcție de preferințele fiecăruia și de capacitățile pe care le impune rolul.

3.Explozia stelară

Este o metodă de stimulare a creativității, o modalitate de relaxare a copiilor și se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvare de problemea și noi descoperiri.

Prezintă următoarele obiective:

Formularea de întrebări și realizarea de conexiuni între ideile descoperite de copii în grup prin interacțiune și individual pentru rezolvarea unei probleme.

4.Pălăriuțele gânditoare

Tehnică interactivă de stimulare a creativității, are la bază interpretarea de roluri prin care copiii își exprimă liber gândirea dar în acord cu semnificația culorii pălăriuțelor care definesc rolul.

5.Ciorchinele

Este o tehnică care exersează gândirea liberă a copiilor asupr unei teme și facilitează realizarea unor conexiuni între idei deschizând căile de acces și actualizând cunoștințele anterioare.

Obiectiv - integrarea informațiilor dobândite pe parcursul învățării în ciorchinele realizat inițial și completarea acestuia cu noi informații.

Bibliografie

1. Preda A., Viorica N., Metodica activităților instructiv-educative în grădiniţa de copii, Editura Gheorghe-Cârţu Alexandru, Craiova, 2009
2. Curriculum pentru educaţia timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani, 2019
3. Glava, A., L. Tătaru, and O. Chiş. "Piramida cunoaşterii." Repere metodice în aplicarea curriculumului preşcolar. Piteşti: Editura Diamant , 2014.

Comunicarea didactică

Milea Mădălina

Comunicarea didactică reprezintă un element esențial în procesul educativ, fiind fundamentul interacțiunii dintre cadrele didactice și elevi. Acest referat își propune să exploreze conceptele

cheie, tipurile, principiile și importanța comunicării didactice în contextul educațional contemporan.

Comunicarea didactică se referă la procesul prin care informațiile, cunoștințele și abilitățile sunt transmise de către profesor către elevi. Este un proces bidirecțional care implică nu doar transmiterea, ci și recepționarea și înțelegerea mesajelor educaționale.

Comunicarea didactică poate fi clasificată în mai multe tipuri, în funcție de criterii diverse:

- Verbală: utilizarea cuvintelor pentru a transmite informații. Acest tip de comunicare include prelegerile, discuțiile, și dialogurile între profesor și elevi.
- Non-verbală: implică gesturi, expresii faciale, contact vizual și alte forme de limbaj corporal care pot întări sau contrazice mesajul verbal.
- Paraverbală: se referă la tonul, ritmul, volumul și intonația vocii, care pot influența semnificativ înțelegerea mesajului.
- Scrisă: include notițele de curs, manualele, testele scrise și alte materiale didactice.

Pentru ca comunicarea didactică să fie eficientă, trebuie să respecte anumite principii fundamentale:

- Claritatea: mesajele trebuie să fie clare și ușor de înțeles de către elevi.
- Concizia: evitarea informațiilor inutile și concentrarea pe punctele esențiale.
- Coerența: asigurarea logicii și continuității în expunerea materialelor didactice.
- Feedback-ul: oferirea de oportunități pentru elevi de a pune întrebări și de a primi răspunsuri adecvate.
- Adaptabilitatea: ajustarea mesajului în funcție de nivelul de înțelegere și nevoile individuale ale elevilor.

Comunicarea didactică joacă un rol crucial în educație din mai multe motive:

- Facilitarea învățării: O comunicare eficientă ajută la transmiterea clară a cunoștințelor și la clarificarea conceptelor dificile.
- Dezvoltarea abilităților sociale: Prin participarea la discuții și activități de grup, elevii își dezvoltă abilitățile de comunicare și colaborare.
- Crearea unui mediu de învățare pozitiv: O comunicare deschisă și pozitivă contribuie la crearea unui mediu de învățare sigur și motivant.
- Evaluarea progresului: Feedback-ul constant ajută profesorii să evalueze progresul elevilor și să ajusteze strategiile de predare în consecință.

Comunicarea didactică este o componentă vitală a procesului educațional, influențând direct eficiența predării și învățării. Prin aplicarea unor principii clare și adaptarea la nevoile elevilor, profesorii pot îmbunătăți semnificativ experiența educațională și pot contribui la dezvoltarea competențelor elevilor. Înțelegerea și depășirea provocărilor în comunicarea didactică sunt esențiale pentru a asigura succesul educațional într-un mediu divers și dinamic.

Bibliografie:

1. Cerghit, I. (2006). Metode de învățământ. Iași: Polirom.

2. Ionescu, M., & Radu, I. T. (2001). Didactica modernă. Cluj-Napoca: Editura Dacia.

3. Cucoș, C. (2006). Pedagogie. Iași: Polirom.

4. Neacșu, I. (1990). Comunicare și relații interpersonale în procesul didactic. București: Editura Didactică și Pedagogică.

5. Popescu, M., & Văideanu, G. (1993). Educația și comunicarea. București: Editura Didactică și Pedagogică.

6. Salomia, A. (2011). Comunicarea educațională. De la teorie la practică. București: Editura Universitară.

7. Vlasceanu, L. (1993). Metodologia cercetării sociologice. București: Editura Științifică.

Test- Adunarea și scăderea numerelor 0-100

Ivașcu Angelica

1.Suma numerelor 45 și 16 este:

a) 61 b) 51 c) 39 d) 60

2. Diferența numerelor 90 și 28 este:

a) 72 b) 62 c) 78 d) 58

3. Ce număr adunat cu el însuși dă 80?

a) 30 b) 35 c) 40 d) 45

4. Unui număr îi adaug 15 și obțin 45. Care este acel număr?

a) 10 b) 15 c) 20 d) 30

5. Dintr-un număr scad 11 și obțin 10. Care este numărul?

a) 1 b) 21 c) 10 d) 22

6. Adun un număr cu 2, apoi cu 3 și obțin 25. Care este numărul?

a) 20 b) 10 c) 15 d) 30

7. Suma vecinilor numărului 39 este:

a) 79 b) 68 c) 78 d) 2

8. Peste 4 ani, Maria va împlini 12 ani. Acum, Maria are:

a) 10 ani b) 7 ani c) 16 ani d) 8 ani

9. Ioana are 9 ani. Peste câți ani va împlini 15 ani?

a) 7 ani b) 6 ani c) 8 ani d) 24 ani

10. Luca a cumpărat un tricou de 91 lei. Ce rest a primit de la o bancnotă de 100 lei?

a) 9 lei b) 11 lei c) 8 lei d) 10 lei

Barem: Se acordă 10 puncte pentru fiecare răspuns corect.

10 x 10 p = 100 p

Răspunsuri corecte:

1. a)
2. b)
3. c)
4. d)
5. b)
6. a)
7. c)
8. d)
9. b)
10. a)

Motivația școlară

Ivașcu Angelica

Nu putem să realizăm nimic fără motivație, orice activitate pe care o desfășurăm, o amânăm sau o suspendăm are la bază o serie de factori care determină decizia pe care am luat-o.

Motivația de a învăța poate fi definită ca un ansamblu de factori care determină anagajamentul și perseverența elevului într-o activitate de învățare, dar această activitate trebuie să prezinte un anumit grad de dificultate.

În cazul activității școlare, mptivația nu este neapărat legată de reuțită, chiar dacă această noțiune face referire directă la efort și la perseverență. Un indicator direct al motivației este efortul depus atunci când elevul se confruntă cu o anumită activitate; acest indicator poate fi măsurat prin timpul condacrat activității și numărul de încercări succesive efectuate pentru îndeplinirea unei sarcini dificile. Chiar dacă efortul depus de elev pentru depășirea obstacolului cu care se confruntă este mare, acest fapt nu reprezintăo condiție exclusivă pentru obținerea unui rezultat favorabil, concretizat în depășirea respectivului obstacol.

Motivația școlară își are originea în relația care se stabilește între modul în care elevul percepe mediul în care acesta se dezvoltă și contextul formării sale.

Principalele forme de motivare care apar în activitatea didactică sunt:

a) Motivația pozitivă / motivația negativă

Aceste două forme de motivare au la bază sistemul de recompense și pedepse pe care îl aplicăm copilului. Motivarea pozitivă se concretizează prin intermediul laudelor, premierilor, recompenselor materiale, iar motivarea negativă se concretizează prin intermediul criticilor, pedepselor, interdicțiilor.

b) Motivația extrinsecă / intrinsecă

În cazul motivației extrinseci, elevul dorește să atingă obiectivele propuse cu scopul de a obține recompense. Atunci când elevul este implicat și depune efort cu scopul împlinirii pesonale, vorbim despre motivație intrinsecă.

La vârste mici predomină motivația exttrinsecă, dar odată cu înaintarea în vârstă aceasta va fi înlocuită de motivația intrinsecă.

c) Motivația afectivă / motivația cognitivă

Una dintre nevoile noastre fundamentale este aceea de a obține aprecierea celor din jur, de a obține respectul semenilor, de a ne simți bine în compania celorlalți, de a ne simți iubiți. La vârste mici acest tip de motivație este cel care predomină, copilul încercând să rezolve sarcinile și să atingă obiectivele propuse pentru obținerea aprecierii din partea cadrului didactic, pentru a câștiga dragostea părinților, pentru a fi apreciați de către colegi.

În activitatea desfășurată în școală, cadrul didactic trebuie să pună accent pe motivarea pozitivă, intrinsecă și cognitivă a elevului, acest fapt nepresupunând înlăturarea totală a celorlalt trei forme ale motivației.

În procesul instructiv-educativ motivația reprezintă un factor esențial, deoarece un elev motivat:

- Își însușește cunoștințele și informațiile mult mai ușor;
- Este implicat în realizarea viitoarei sale vieți profesionale;
- Poate să comunice mult mai usor;
- Își dorește să descopere, să cerceteze.

Elevul motivat manifestă anumite trăsături:

- Își planifică activitatea de învățare;
- Își gestionează eficient timpul destinat studiului;
- Se motivează el însuși;
- Este curios să afle informații noi;
- Perseverează în atingerea scopului propus;
- Alocă o perioadă mare de timp activităților care îi fac plăcere.

Bibliografie:

Abric, J.-Cl., Psihologia comunicării: teorii și modele, Editura Polirpm, Iași, 2002;

Birch, A., Psihologia dezvoltării, Editura Tehnică, București, 2000;

Popescu-Neveanu, P., Dicționar de psihologie, Editura Albatros, București, 1978.

UTILIZAREA INSTRUMENTELOR TIC ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV

Coman Simona-Roxana

Organizarea unui sistem de învățământ centrat pe elev obligă profesorul să depășească rolul tradițional de simplu furnizor de informații, devenind astfel un ghid și un participant activ în procesul de învățare al elevilor. În această călătorie, profesorul trebuie să țină pasul cu schimbările societății, să utilizeze strategii didactice inovatoare și să colaboreze activ cu elevii în toate activitățile educative.

Este bine cunoscut că, în școală, accentul și notele se bazează adesea pe cantitatea de informație pe care elevul o stăpânește. Drept urmare, societatea se confruntă cu tineri care, deși au multe cunoștințe teoretice, nu îndeplinesc cerințele pieței muncii. Aceasta este dinamică, plină de provocările globalizării și cu tot mai puține locuri de muncă. Aceste aspecte, împreună cu multe altele, trebuie prioritizate în elaborarea strategiilor pe termen mediu și lung.

Într-adevăr, teoria este esențială și nu putem progresa fără ea, dar se spune că ne amintim 10% din ceea ce citim, 20% din ceea ce auzim, 30% din ceea ce vedem, 50% din ceea ce vedem și auzim și 90% din ceea ce facem noi înșine. De aceea este din ce în ce mai important să realizăm că instruirea și învățarea implică atât „a ști”, cât și „a ști să rezolvi probleme”. Din păcate, sistemul de învățământ din România este încă „bogat în informații” și „sărac în acțiuni”, sugerând adesea o lipsă de corelare între componenta teoretică și cea practică a educației.

În era digitalizării, a schimbărilor continue și a vitezei, ca profesor te întrebi mereu cum să realizezi o lecție interesantă și utilă, cum să interacționezi și să comunici eficient cu elevii. Te gândești la ce cunoștințe ar trebui să transmiți noii generații și la utilitatea acestora. Vrei ca elevii să părăsească școala mulțumiți că au învățat lucruri noi și utile și să fie pregătiți să facă față provocărilor și sarcinilor viitoare impuse de realitățile moderne.

Principalele calități ce trebuie dezvoltate la elevi includ curiozitatea și capacitatea de a adresa întrebări, spiritul inovativ și deschiderea către inovație, precum și flexibilitatea în adaptarea la schimbările noi. Metodele de predare eficiente contribuie la cultivarea acestor calități și la progresul învățării, respectând principiile moderne, cerințele societății și ritmul de asimilare a informațiilor de către elevi.

Tehnologia nu este un scop în sine, ci un instrument pentru utilizarea informației. Noile tehnologii informatice se concentrează pe abordarea multimedia, combinând diverse tehnologii precum calculatoarele, camerele video, interfețele video, rețelele, videoproiectoarele și tabletele interactive. Aceste sisteme multimedia permit utilizarea în aceeași situație de învățare a unui mix variat de medii: sunete, voci, texte, desene, imagini fotografice, filme, animații și grafice.

Utilizarea tehnologiei informaționale în timpul lecțiilor reprezintă una dintre cele mai moderne și eficiente metode de dezvoltare a personalității elevilor și de formare a culturii lor de informație conform cerințelor societății actuale. Profesorii care integrează informații și tehnologii informatice ajută elevii să-și dezvolte abilitățile de lucru cu informațiile, să stimuleze capacitățile lor de cercetare și competențele de comunicare în mediul școlar, contribuind la o implicare mai activă în procesul de învățare.

În concluzie, pentru a asigura un învățământ de calitate și pentru a obține rezultate excelente, profesorii trebuie să fie cei care se adaptează și să conștientizeze importanța tehnologiei în activitatea didactică. Este crucial să îndrumăm elevii către utilizarea utilă și eficientă a aplicațiilor tehnologice. Tehnologia informației nu ar trebui să fie doar un instrument pentru prezentarea conținuturilor existente într-un mod diferit, ci ar trebui să schimbe modul în care profesorii gândesc și lucrează în clasă.

Deși integrarea TIC în procesul de învățare aduce multiple avantaje, este important să înțelegem că profesorul nu poate fi înlocuit de un calculator. Tehnologia trebuie să fie folosită pentru optimizarea procesului educațional, deoarece software-ul educațional nu poate anticipa și răspunde la toate întrebările imprevizibile ale elevilor.

Bibliografie

1. Miron Ionescu, Ioan Radu, Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca, 2004.

2. Michaela Logofătu, Mihaela Garabet, Anca Voicu, Emilia Păuşan, Tehnologia Informaţiei şi a Comunicaţiilor în şcoala modernă, Editura Credis, Bucureşti, 2003

CARUSELUL MAGIC

DUDU Bianca-Alexandra

Într-un mic sat, locuia o fetiță pe nume Katy. Katy era o fetiță curioasă și plină de energie, mereu în căutare de aventuri noi în jurul casei ei. Într-o zi, în timp ce se plimba prin pădurea din spatele casei, Katy a descoperit o căsuță veche și misterioasă ascunsă printre copaci.

Curioasă, Katy a intrat în căsuță și acolo a găsit o cutie veche, plină cu bucăți de lemn, roți colorate și alte obiecte strălucitoare. În mijlocul cutiei era un desen frumos cu un carusel vesel și colorat.

Katy a decis să creeze ceva minunat din acele obiecte. Așa că, cu ajutorul tatălui ei, au construit împreună un carusel mic și fermecător în curtea din spate a casei. Caruselul era mic și se rotea încet, dar pentru Katy era cel mai frumos lucru din lume!

În fiecare după-amiază, Katy se juca pe caruselul ei, visând la aventuri magice și la locuri îndepărtate. Uneori, se urcau pe carusel și alți copii din sat și se distrau împreună, râzând și bucurându-se de zborul lor imaginar.

Într-o dimineață frumoasă de vară , Katy și prietenii ei s-au adunat în curtea din spate pentru a se juca pe caruselul lor vesel. În timp ce se învârteau ușor, au simțit o adiere blândă și caruselul a început să se rotească tot mai repede, purtându-i pe copii într-o nouă aventură.

Caruselul i-a dus pe Katy și pe prietenii ei printr-un lan de flori înflorite. Copiii s-au bucurat de parfumul dulce al florilor și au văzut fluturi colorați zburând printre petale. Într-un final, caruselul i-a dus în mijlocul unei grădini fermecate, plină de flori de toate culorile și dimensiunile.

În mijlocul grădinii, copiii au întâlnit un iepuraș jucăuș, pe nume Pufuleț, care era trist pentru că își pierduse jucăria preferată, o minge colorată. Katy și prietenii ei au hotărât să-l ajute pe Pufuleț să-și găsească mingea.

Copiii au început să caute printre florile colorate și sub frunzele moi. În cele din urmă, au găsit mingea ascunsă sub un trandafir roșu strălucitor. Pufuleț a fost atât de fericit și recunoscător că a început să să sară de bucurie.

Katy și prietenii ei au învățat că prietenia și ajutorul reciproc sunt importante și că uneori poți face pe cineva fericit printr-o mică faptă bună. După această aventură plină de emoție, copiii s-au întors acasă cu inimile pline de bucurie și un nou prieten în Pufuleț.

Învățarea integrată-valențe formative

Botezatu Mioara

,,La etapa actuală, o deosebită atenție i se acordă fenomenului integrării. Un curriculumul integrat este expresia modului în care privim dezvoltarea copilului și gândim învățarea lui. În viziunea lui Gh. Tomșa, organizarea integrată a cunoștințelor se întemeiază pe două sisteme de referință: unitatea științei și procesul de învățare la copil.”1

Fiecare transformare în structura și profilul societății a determinat restructurări și înnoiri în organizarea și funcționarea școlii. Deși cele trei interogații ,, ce se învață?, ,, cum se învață?" și ,,de ce se învață?" rămân în formă aceleași, conținutul răspunsurilor la fiecare din ele se va modifica esențial. Dacă înainte vreme școala era centrată pe conservarea și transmiterea modelelor gîndirii scolastice și metafizic-speculative, astăzi, rolul ei este radical schimbat, elevul trebuind să-și însușească noțiuni cu conținut științific obiectiv și să se pregătească pentru viață.

Pentru a răspunde mai bine nevoilor unei societăți în continuă schimbare s-a procedat la diversificarea rețelei și tipurilor de școli, delimitările făcându-se atât pe verticală- școală generală obligatorie, gimnaziu, școală profesională, liceu, etc cât și pe orizontală-între școlile profesionale și licee. Obiectivele instruirii erau preponderent de ordin cantitativ-intensional: acumularea unui bagaj cât mai bogat de cunoștințe despre aspecte și însușiri cât mai amănunțite ale unei categorii de fenomene sau aleteia. Durata de viață a cunoștințelor fiind relativ lungă, conținutul programelor și manualelor avea o mare stabilitate, astfel încât generații de elevi parcurgeau aceleași sarcini de învățare.

Dezvoltarea societății bazată pe automatizare, informatizare, cibernetizare caracterizate printrun ritm nemaîntâlnit al creșterii cunoștințelor, a impus un nou mod de gândire, pe care-l putem denumi sistemic-integrativ și analogico-probabilist.

În interiorul lui , ceea ce pentru modul de gândire anterior-analitico-descriptivist- erau puncte finale, devine acum o verigă, intermediară, subordonată. Centrul de greutate al demersului cunoașterii științifice nu-l mai reprezintă relevarea și studiul elementelor luate în sine (viziune anatomistă), ci dezvăluirea și analiza relațiilor dintre acestea (viziunea interacționistă sau conexionistă).

Criteriile de evaluare a orizontului cognitiv al individului nu mai rezidă în aspectele cantitative- ,, cât de multă informație deține într-un domeniu sau altul?" - , ci în cele de ordin funcțional-instrumental- ,, cât de multe lucruri poate ele face cu un volum cât mai mic de informație?"

În spiritul principiilor interdisciplinarității și transdisciplinarității, care prezidează evoluția cunoașterii științifice, apare impreios necesară trecerea de la învățarea secvențial-compartimentală, pe obiecte,, închise în sine", la învățarea sistemic-integrată. Aceasta se

întemeiază pe principiul complementarității și convergenței unghiurilor particulare de abordare a unui domeniu sau altul al realității și pe principiul transferabilității cunoștințelor dintr-un domeniu în cercetarea și explicarea fenomenelor din alt domeniu.

Ca urmare, în procesul predării, modelul de tip ,,sertăraș", dominant încă în școala noastră, și care obligă elevul la așezarea rigid-statică a fiecărui grup de noțiuni în compartimentul său de memorie, ar urma să cedeze locul modelului de tip ,, arbore" sau ,, graf orientat", care presupune găsirea și stabilirea obligatorie, atât de către profesor ,, în timpul predării, cât și de către elev, în cursul învățării, a legăturilor logice între cunoștințe în cadrul fiecărui obiect de învățământ și între cunoștințele aparținând diferitelor obiecte de învățământ. În predarea integrată, învățătorul va solicita în mod sistematic elevilor să caute cît mai multe răspunsuri la întrebare, să exprime în moduri variate o anumită idee, să caute cât mai multe asemănări sau puncte de apropiere între obiecte și fenomene ce par la prima vedere total deosebite. În acest fel , se pun treptat bazele noului mod de gândire și a noii viziuni asupra lumii.

"Predarea interdisciplinară pune accentul simultan pe aspectele multiple ale dezvoltării elevului: intelectuală, emoțională, socială, fizică și estetică. "

Abordarea interdisciplinară presupune utilizarea strategiilor didactice menite să favorizeze învățarea integrată: învățarea bazată pe proiect, predarea în echipă, învatarea prin cooperare, învățarea activă, implicarea comunității, aplicații ale inteligențelor multiple.

De exemplu, învățarea prin proiecte este înţeleasă ca o temă de cercetare orientată spre atingerea unui scop bine precizat ce urmează a fi realizat, pe cât posibil, prin îmbinarea cunoştinţelor teoretice cu activitatea practică. Pentru aceasta, elevii îşi aleg sau primesc o temă relativ cuprinzătoare, pe care o realizează în forme variate de studiu, de investigaţie şi de activitate practică, fie individual, fie prin efort colectiv, în echipă.

Proiectul de evaluare interdisciplinară "Călător în România" s-a realizat cu elevii clasei I, în cadrul orelor de Comunicare în limba română. S-a plecat în elaborarea proiectului de la următoarele materiale/ activităţi suport:

- lecția din manual ,, România”, texte care prezintă frumusețile patriei

- imagini din excursia de la Iași, Tulcea, București

- desene colective (ilustrarea unor lecturi din cele date suport; benzi desenate)

Am stabilit, de la început, că evaluarea produsului final se va face prin prezentare orală, liberă de către fiecare grupă. S-a lucrat pe patru grupe cu câte 4 elevi, cu lideri de grupă . Clasa a fost amenajată corespunzător, expunându-se o parte din materialele ilustrative sugestive create de

elevi: coperta proiectului, fotografii , imagini din locurile pe unde s-au plimbat fie cu părinții sau cu clasa, desene colective reprezentând lecturi studiate, benzi desenate.

Evaluarea finală s-a făcut pe baza unor descriptori de performanţă şi cu argumentarea individuală a fiecărui calificativ, lăsând şi elevii să-şi exprime părerea.

S-a demonstrat astfel că, proiectul ca metodă alternativă de evaluare interdisciplinară are un real potenţial formativ, superior celorlalte metode de evaluare.

Rolul comunicării în parteneriatul grădiniță-familie

Bîrsan Mariana

Prin specificul activității sale, grădiniţa are misiunea de a oferi cât mai multe forme de colaborare, de a-i atrage pe părinți într-un dialog real, obiectivul major al acestuia fiind formarea copilului din punct de vedere socioemoţional şi comportamental. Familia preșcolarului trebuie privită ca un participant activ, ca un partener permanent care furnizează informaţii şi îşi asumă responsabilităţi. Drept urmare, modalităţile prin care cadrele didactice îi atrag şi activează pe părinţi reprezintă un palier uşor sensibil iar a conştientiza şi a-i considera pe aceștia drept parteneri egali în procesul instructiv -educativ constituie direcţia în care orice cadru didactic trebuie să proiecteze şi să deruleze oricare tip de acţiune educativă. Totodată, se va ţine cont în proiectarea acţiunilor de principille de predare-învăţare interactivă pentru adulţi.

O latură extrem de importantă a parteneriatului educaţional grădiniţă-familie este cea comunicaţională. De fapt, comunicarea reprezintă temelia unui parteneriat eficient. Pentru a avea succes comunicarea dintre partenerii implicaţi trebuie să se bazeze pe o relaţie pozitivă, deschisă

care să le ofere acestora şansa de a adresa întrebări, de a-şi prezenta punctul de vedere, de aşi exprima dorinţele dar şi îngrijorările, de a lua decizii. În perioada copilăriei eforturile depuse de educatori şi părinţi trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informaţii, de experienţe şi pe colaborare în scopul asigurării celor mai bune condiţii de creştere şi dezvoltarea a copiilor.

Comunicarea mediază relaţia dintre cei doi parteneri iar prin utilizarea ei în forme şi moduri diferite cadrele didactice reuşesc:

- să le facă părinţilor cunoscute aspecte ce ţin de: comportamentul fiecărui copil, probleme apărute, situaţii specifice de învăţare;
- să îi antreneze pe aceştia alături de copii în activităţi diverse oferindu-le şansa de a se apropia de copii şi de activitatea din grădiniţă, de a petrece timp de calitate alături de ei, de a le favoriza progresul şcolar;
- să menţină fluxul comunicaţional pozitiv, să trimită lunar câteva însemnări părintelui, prin care este înştiinţat în legătură cu activităţile derulate la grupa preşcolarului;
- să caute oportunităţi pentru discuţii informale, să participe la evenimentele din comunitate pentru a le oferi şansa părinţilor să le cunoască mai bine;
- să înveţe despre cultura, viaţa, locul de muncă al membrilor familiilor, pentru a realiza impactul tuturor acestora asupra copiilor.

În egală măsură comunicarea este cea care le oferă părinţilor ocazia:

- să îşi pregătească copiii pentru a învăţa, aducând argumente în favoarea activităţilor din programul de grădiniţă;
- să poarte discuții cu cadrele didactice şi să stabilească o relaţie adevărată cu acestea pornind de la premisa că fiecare are de învăţat de la celălalt. O convorbire telefonică scurtă sau o întâlnire (la grădiniţă sau acasă la copil) îi pot uni, cu scopul de a-l ajuta pe preşcolar.
- să ia parte la evenimentele din grădiniţă. Şedinţele, evenimentele sportive sau de orice fel le oferă şansa de a-i cunoaşte pe profesorii copiilor lor şi mai mult decât atât fiecare copil va fi cu siguranţă mândru de prezenţa părintelui la grădiniţă;
- să discute permanent cu copilul despre ceea ce se întâmplă la grădiniţă chiar dacă la preșcolarii mici acest lucru poate întâmpina unele dificultăţi având în vedere vârsta fragedă a acestora;
- să creeze acasă un mediu bun, adecvat învăţării, experimentării, descoperii de lucruri noi;
- să sprijine învăţarea prin desfăşurarea de activităţi zilnice cu copilul, prin implicarea în joaca lui;
- să le ofere informaţii utile cadrelor didactice referitoare la orice schimbare din viaţa copilului, schimbări ce pot determina tulburări de concentrare în învăţare;
- să ceară sfatul profesorilor care deţin mai multe informaţii despre dezvoltarea copilului şi care petrec mult timp cu el;
- să se implice în organizaţiile care sprijină colaborarea părinte-profesor şi în reforma grădiniţei.

Este de dorit ca părinţii să regăsească un sprijin în sistemul educaţional, să se simtă responsabili şi datori să se intereseze de copiii lor, de activitatea la care participă în contextul educaţional, să îi îndrume şi să participe la orice iniţiativă a parteneriatului, să menţină o legătură strânsă cu cadrele didactice, să participe la luarea deciziilor şi în măsura posibilităţilor să le ofere sprijin.

Doar printr-un astfel de proces fundamentat pe o bună comunicare se poate forma în jurul copiilor o comuniune de suport în care ei se simt iubiţi, apreciaţi, respectaţi şi se pot dezvolta armonios. Comunicarea şi cooperarea dintre părinţi şi educatori este esenţială atât pentru a asigura un mediu securizat copiilor, adecvat procesului de învăţare şi descoperire, cât şi pentru a oferi sprijin educaţional prin intervenţii coerente şi consecvente din partea celor doi factori fundamentali implicaţi în educaţia copilului.

În stabilirea unei relaţii de parteneriat grădiniţă-familie este foarte important ca profesorii pentru învăţământ preşcolar, prin natura lor de specialişti ai domeniului, să acorde părinţilor timpul necesar în aşa fel încât aceştia să înţeleagă contextul activităţii educaţionale, specificul acestora, reguli interne, intervenţii ce trebuie asumate şi respectate. La fel de important este ca specialiştii să îşi acorde lor înşişi timpul necesar pentru comunicarea cu părinţii, pentru a afla informaţii despre povestea fiecărui copil, stilul parental, valorile familiei şi pentru a putea clădi o relaţie bazată pe încredere şi respect.

De asemenea, cu cât relația de comunicare dintre cele două părți va fi una deschisă cu atât mai mult informațiile furnizate vor fi clare, corecte, explicite, vor reflecta deschidere totală şi totodată vor generea siguranţă, încredere şi profesionalism.

Bibliografie:

1. Băran-Pescaru, A. (2004) b, Parteneriat în educaţie: familie-şcoală-comunitate, Editura Aramis, Bucureşti.

2. Enăchescu E. (2008), Comunicarea în mediul educaţional, Editura Aramis Print.

3. Pânişoară I.O. (2006), Comunicarea Eficientă, ediţia a III-a revăzută, Editura Polirom, Iaşi.

Prietenii noștri dragi

Maria – Diana Șchiopu

În natură sau prin curți,
Animalele sunt mii, Drag
copil, tu să nu uiți,
Sufletul cum să le-asculți.
Cățeluși sau pisicuțe,
Iepurași ori verzi broscuțe,
Toate de pe-acest pământ, Le
ascultăm fără cuvânt.
Învățăm să le protejăm,
Hrană și apă să le dăm,
Niciodată nu rănim,
Oameni buni mereu să fim.

Rolul activităților integrate in invatamantul primar

Codilă Monica

Termenul de curriculum integrat sau de instruire integrată se referă la o anumită modalitate de predare, de organizare şi planificare a instruirii care produce o interrelaţionare a disciplinelor sau a obiectelor de studiu, astfel încât vine în întâmpinarea nevoilor de dezvoltare ale elevilor, ajută la crearea de conexiuni între ceea ce învaţă elevii şi experienţele lor prezente şi trecute.

La nivelul curriculum-ului, integrarea înseamnă stabilirea de relaţii clare de convergenţă între cunoştinţele, deprinderile, competenţele, atitudinile şi valorile care îşi au bazele in interiorul unor discipline şcolare distincte. Integrarea este un proces divers şi complex, care merge progresiv de la modelul clasic disciplinar până la disoluţia totală a barierelor disciplinare – transdisciplinaritatea.

Curriculum-ul integrat presupune o anumită modalitate de predare şi o anumită modalitate de organizare şi planificare a instruirii şi produce o inter-relaţionare a disciplinelor sau obiectelor de studiu, astfel încât să se răspundă nevoilor de dezvoltare ale elevilor.

Monodisciplinaritatea este centrată pe obiectele de studiu independente, pe specificitatea acestora, promovând supremaţia disciplinelor formale.

Pentru a exemplifica acest model de abordare integrată, voi face referire la disciplina limba si literatura română, disciplinã în cadrul căreia se poate aplica monodisciplinaritatea cu uşurinţă, deoarece se pot îmbina, în cadrul aceleiaşi lecţii, elemente de citire/lectură, cu elemente de comunicare şi/sau de construcţie a comunicării. Este un exemplu de activitate pe care eu am aplicat-o.

Pluridisciplinaritatea se referă la situaţia în care o temă ce aparţine unui anumit domeniu este supusă analizei din perspectiva mai multor discipline, acestea din urmă păstrându-şi neschimbată structura şi rămânând independente unele în raport cu celelalte.

Transdisciplinaritatea

Transdisciplinaritatea presupune abordarea integrată a curriculum-ului prin centrarea pe probleme ale vieţii reale , pe problemele importante ,aşa cum apar ele în contextual cotidian, cu focalizare pe identificarea de soluţii , rezolvarea de probleme ale lumii reale , în scopul dezvoltării competenţelor pentru viaţă .În prezent se pune accent nu pe asimilarea unui volum enorm de cunoştinţe , ci pe calitatea lor, iar calitatea înseamnă a-l face pe copil să pătrundă în inima demersului ştiinţific,să-şi pună mereu întrebări. Astfel stabileşte punţi între diferite cunoştinţe, între acestea şi semnificaţia lor pentru viaţa noastră, între acestea şi posibilităţile interioare ale copilului O asemenea perspectivă transcede disciplinele, subordonându-le omului pe care vrem să-l formăm.

Caracteristici şi argumente ale activităţilor integrate:

- învăţarea devine un proiect personal al elevului, îndrumat, orientat, animat de către învăţător;
- învăţarea devine interesantă, stimulativă, semnificativă;
- la baza activităţii stă acţiunea practică, cu finalitate reală;
- elevii participă pe tot parcursul activităţilor desfăşurate;
- activităţile integrate sunt în opoziţie cu instruirea verbalistă şi livrescă;
- accentul cade pe activitatea de grup şi nu pe cea cu întreaga clasă;
- le oferă elevilor posibilitatea de a se manifesta plenar în domeniile în care capacităţile lor sunt cele mai evidente;
- cultivă cooperarea şi nu competiţia;
- elevii se deprind cu strategia cercetării; învaţă să creeze situaţii, să emită ipoteze asupra cauzelor şi relaţiilor în curs de investigaţie, să estimeze rezultatele posibile, să mediteze asupra sarcinii date;
- sunt instrumente de apreciere prognostică deoarece arată măsura în care elevii prezintă sau nu anumite aptitudini şi au valoare diagnostică, fiind un bun prilej de testare şi de verificare a capacităţilor intelectuale şi a aptitudinilor creatoare ale acestora.
- cadrul didactic trebuie să renunţe la stilul de lucru fragmentat, în care lecţiile se desfăşoară una după alta, cu distincţii clare între ele, ca şi cum nu ar face parte din acelaşi proces şi să adopte o temă de interes pentru elevi, care transcede graniţele diferitelor discipline, organizând cunoaşterea ca un tot unitar, închegat;

 obiective ale mai multor discipline planificate în cursul săptămânii sunt atinse în cadrul unor scenarii/ activităţi zilnice care includ fragmente din disciplinele respective sub un singur generic. Unităţile de învăţare ale disciplinelor se topesc în cadrul conturat de temele activităţilor integrate.

Integrarea conţinuturilor şcolare este o necesitate şi un deziderat. Strategiile de predare / învăţare integrată, precum şi nivelurile la care aceasta se realizează sunt condiţionate de o multitudine de factori, de natură obiectivă dar şi subiectivă. Ele au avantaje, dar şi dezavantaje. În dorinţa noastră de a fi moderni însă, de a inova practica şcolară, trebuie prudenţă, întrucât echilibrul între extreme (diferenţiere pe discipline sau integrare totală) se pare că este soluţia cea mai eficientă. Se impune, însă, ca şi în plan teoretic să stăpânim conceptele, pentru a nu pretinde că predăm interdisciplinar, când de fapt realizam altceva.

Prin aceste activităţi se pune accent pe dezvoltarea gândirii critice, pe formarea de competenţe practice, pe feed-back-ul pozitiv, pe măsurarea şi aprecierea competenţelor.

Din perspectiva învăţământului modern în educaţie accentul trebuie pus pe stăpânirea de către elevi a proceselor, înţelegerea conceptelor şi pe capacitatea de a le folosi în diverse situaţii.

Activitatea integrată se dovedeşte a fi o soluţie pentru o mai bună corelare a activităţilor de invăţare cu viaţa societăţii, cultura si tehnologia didactică.

BIBLIOGRAFIE

1. Ciolan, Lucian, Invăţarea integrată, Editura Polirom, Iaşi, 2008

2. Ionescu, Miron; Radu, Ion, Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1995

3. Manolescu, Marin, Potolea Dan, Teoria curriculumului, MEN, 1006

4. Oprea Crenguta, Strategii didactice interactive, EDP, Bucuresti, 2006

SUCCESUL ȘI INSUCCESUL ȘCOLAR

Păun Florentina Nicoleta

Succesul sau reușita școlară este considerat de regulă ca o confirmare, o recunoaștere, o recompensare socială a unei conduite performante la învățătură. El se exprimă prin rezultate maxime la examene, concursuri olimpiade, festivaluri etc. Succesul în școală, ca și în viață presupune obligatoriu o conduită a scopului, autocunoașterea, valorificarea propriilor calități și lupta continuă pentru depășirea limitelor, renunțarea la activități plăcute, teama de eșec etc. În plan strict psihologic, succesul și insuccesul pot avea conotații, semnificații și nuanțe diferite de la o persoană la alta. De regulă însă, succesul are o valoare foarte importantă de stimulare, potențare a altor succese de motivare intrinsecă în învățare.

Formele insuccesului școlar sunt:

- Rămânerea în urmă la învățătură reprezintă prima formă a insuccesului școlar, un insucces latent, temporar. Această formă constituie manifestarea unor dificultăți minore, pasagere de adaptare la corigențele școlare, care poate apărea în viața oricărui elev.

- Insuccesul particular (specific) reprezintă o formă intermediară a insuccesului școlar ce are loc la unul sau la unele obiecte de învățământ, manifestat prin note foarte mici sau corigență temporară.

- Insuccesul generalizat reprezintă faza finală a insuccesului școlar și se manifestă de regulă prin situațiile repetate sau multiple de corigență anuală și/sau de repetență. Atingerea acestei forme de insucces trece de cele mai multe ori prin fazele anterioare și se identifică prin apariția unor dificultăți majore, de ansamblu și de durată în adaptarea școlară.

Din perspectiva naturii achizițiilor înregistrate de elev insuccesul poate fi: insuccesul școlar cognitiv este stabilit prin prisma rezultatelor propriu-zise obținute la învățătură și insuccesul școlar necognitiv.

Este de la sine înțeles faptul că abandonul școlar reprezintă punctul extrem al insuccesului școlar. Abandonul școlar este o problemă în același timp individuală și socială. Printre cauzele abandonului școlar și implicit ale insuccesului școlar se numără: inadaptarea copiilor la activitățile de învățare specifice mediului școlar, situația economico-financiară a familiei, dezagregarea familiei, condițiile de locuit, modelul educațional oferit de părinți și frați, instabilitate psihoafectivă, tulburările de comportament, atmosfera și relațiile dintre profesori și elevi, lipsa dotărilor școlii și atitudinea necorespunzătoare a profesorilor.

Multă vreme succesul ori insuccesul școlar a fost numai, sau în principal pus pe seama elevilor, a factorilor care țin de structura psihofizică a acestora. Actualmente se vorbește mai degrabă de o constelație de factori interni și externi elevului, aflați în interacțiune, astfel se menționează factori interni: factori biologici: starea de sănătate a organismului, integritate sau anumite deficiențe ale analizatorilor ,echilibrul endocrin, boli organice și tulburări nervoase, bazele fiziologice ale activității psihice, funcțiile analitico-sintetice ale creierului, irigarea sanguină a acestuia, legăturile dintre neuroni (sinapse), particularitățile anatomofiziologice, rapiditatea formării reflexelor condiționate etc., factori psihologici: procesele psihice pot fi divizate în cognitive (senzoriale și

logice) și reglatorii (afective și volitive) acestora adăugându-li-se și fenomenele psihice (atenția și limbajul), toate fiind indispensabile învățării. Alți factori psihologici sunt: trăsăturile de personalitate și tulburările acesteia, anxietate, hiperemotivitate, infantilism, nevroze de eșec, tulburări de activitate de tipul apatie, dezinteres, oboseală, ritm lent etc. iar factori externi: factori pedagogici: stilul educațional (al profesorului), nivelul de așteptare și interesul față de rezultatele la învățătură, calitatea proiectării și desfășurării situațiilor de învățare, relevanță curriculară, eficiența metodelor de predare-învățare- evaluare utilizate, climatul socioeducativ al clasei etc., factori socioculturali (din familie și comunitate) sunt legați de mediul psiho-sociocultural al familiei și al grupului de prieteni: nivelul de așteptări și sprijin al familiei, gradul de oganizare sau dezorganizare al acesteia, climatul cultural-educațional, neglijarea sau abuzul asupra copilului, starea și evoluția conflictelor intrafamiliale și extrafamiliale, factori de stres și presiune: fizici (mediul școlar inadecvat, zgomot, poluare, iluminare proastă, frig etc.), fiziologici (somn insuficient, subnutriție etc.), psihosociali (suprasolicitare, lipsă de antrenament și de tehnici ale muncii intelectuale, utilizare inadecvată a timpului, diverse tensiuni și/ sau presiuni în școală, familie, anturaj etc.).

Pentru profesori, socializarea morală nu înseamnă numai transmitere de informații, ci un proces de formare a unor deprinderi și trăsături morale. Personalitatea profesorilor își pun amprenta în mod decisiv asupra cunoștințelor și deprinderilor elevilor. Un profesor bun este creativ, analizează situațiile trecute de învățare, în vederea îmbunătățirii celor viitoare, în care elevii vor fi implicați și asigură relația dintre ceea ce predă și mediul extern al clasei (Woolfolk, apaud Cace, 2007). Sunt foarte importante pregătirea profesională, calitățile de pedagog și vocația, calmul, răbdarea, corectitidinea, severitatea. Profesorii cu performanțe deosebite în activitatea instructiv -educativă dispun de un coeficient de emoționalitate ridicat, altfel absența acestuia duce la reacții necontrolate, manifestare de emoții negative, blocaje mnezice, decizii inadecvate. Optimizarea comunicării profesor-elev trebuie să ia în considerare stilul de comunicare al profesorului (asertiv) și stilul de învățare al elevului (auditiv, vizual, practic/ kinestezic etc.). Profesorul ar putea avea un rol important în atingerea nivelului optim al motivației (optimum motivațional) dacă îl va obișnui pe elev să aprecieze corect dificultatea sarcinii didactice cu care se confruntă și dacă va lua în considerație particularitățile psihologice individuale atunci când concepe strategiile didactice în articularea demersului metodic al lecției.

În literatura de specialitate sunt prezentate două dimensiuni centrale pentru a trata problema dificultăților de învățare la nivelul clasei obișnuite: individualizarea predării-învățării și adaptarea curriculară. Putem discuta despre diferențiere, ca adaptare a predării-învățării la diferențele recunoscute între indivizi cum ar fi: diferențe de vârstă, nivel de dezvoltare, stil de învățare, competențe și capacități. Diferențierea constă în activitățile depuse de profesor pentru: a repera obiectivele comune grupului de elevi; a alege o grilă de analiză cât mai adecvată pentru a identifica dificultățile de învățare; a elabora strategii pedagogice adecvate în funcție de dificultățile semnalate; a organiza clasele sau activitățile la clase prin regruparea elevilor în funcție de strategiile alese. Principala problemă care se pune în diferențierea cât mai eficientă la nivelul clasei este echilibrarea raportului între competiție și cooperare. A individualiza actul didactic se referă la a trata individual, conform cu particularitățile , caracteristicile generale și individuale și a adecva măsurile pedagogice cu precădere la niveliul acțiunii pedagogice , adică în cadrul procesului de predare-învățare. Pentru a evalua și acoperi nevoile de ordin personal ale unor copii, profesorul cunoaște și proiectează sarcini unice, personalizate, pentru predare-învățare la unii copii. Curriculumul trebuie adaptat la nevoile copiilor, nu invers. Școlile trebuie să ofere oportunități curriculare care să răspundă diferitelor abilități și interese ale copiilor” (Declarația de la Salamanca, UNESCO, 1994, p. 22).

S-a ajuns la concluzia că unii copii cu dificultăți de învățare pot face față în clasa obișnuită dacă învățătorii fac apel la metode pregătite cu grijă și dacă se asigură programe de intervenție personalizate. Succesul/insuccesul școlar are un caracter complex și presupune raportarea concomitentă atât la exigențele externe, cât și la posibilitățile interne ale elevului. Calitatea performanțelor lui constituie un criteriu de apreciere a eficienței procesului de învățământ. Reuşita şcolară poate fi definită deci, atât ca adaptare a elevului la exigenţele şcolii şi ale profesorului, în raport cu propriile posibilităţi individuale, cât şi ca adaptare a şcolii, respectiv a profesorului la aceste posibilităţi. Insuccesul este simptomul unei discordanţe între exigenţeposibilităţi-realizări; include forme de inadaptare şcolară, fenomenul mediocrităţii şi subrealizării şcolare (performanţe şcolare inferioare posibilităţilor intelectuale), abandonul şcolar.

BIBLIOGRAFIE

1. Crețu, C. (1997). Psihopedagogia succesului. Iași: Editura Polirom.
2. Cucoș, C. (2009). Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Iași: Editura Polirom.
3. Jigău, M. (1998). Factorii reușitei școlare. București: Editura Grafoart.
4. Nicola, I. (1994). Pedagogie. București: Editura Didactică și Pedagogică.
5. Pânișoară, I.O. & Manolescu, M. (2019). Pedagogia învățământului primar și preșcolar. Iași: Polirom.
6. Popescu, V.V. (1991). Succesul și insuccesul școlar. Revista de pedagogie nr, 12.
7. Potolea, D., Neacșu, I., Iucu, R.B., Pânișoară, I.O.(2008). Pregătirea psihopedagogică. Iași: Editura Polirom.
8. Ștefan, M. (2006). Teoria situațiilor educative. București: Editura Aramis.
9. Tomșa, G. (coordonator). (2005). Psihopedagogie preșcolară și școlară. București: Editura C.N.I. „Coresi” S.A.

Beneficiile jocului liber în socializarea preșcolarilor (delimitări între jocul liber și jocul cu reguli)

STOICA ANIȘOARA

Jocul copilului în grădiniță pune la un loc ceea ce vede și ceea ce aude copilul în jurul lui. Copilul percepe situațiile reale din cotidianul lui și le transpune în joc.

Atunci când un copil se află în poziția de a primi noțiuni noi în scopul de învățare, dacă aceste noțiuni sunt introduse în activitate prin joc, copilul se joacă de plăcere, nemaifiind interesat de rezultatele jocului (dacă pierde sau câștigă). De exemplu, un copil care se joacă cu cuburile (joc de construcție) se bucură și se dedică procesului de construcție, de ceea ce el creează, nu doar de finalitatea acțiunii. Copilul inventează regulile pe parcursul desfășurării jocului.

Jocul liber presupune ca mintea copilului să fie în permanență activă.

Beneficiile jocului liber sunt:

- dezvoltarea autonomiei și a capacității de organizare;
- dezvoltarea aptitudinilor sociale și emoționale;
- dezvoltarea creativității și a imaginației;
- dezvoltarea pasiunilor;
- dezvoltarea cognitivă;
- dezvoltarea capacităților și deprinderilor motorii.

Jocul liber implică orice tip de activități pe care copilul le inițiază spontan, din proprie inițiativă, nu au un scop anume și îi aduce plăcere și relaxare copilului în desfășurarea lor.

De exemplu, dacă unui copil îi place să se joace cu plastilina, va încerca de câte ori are ocazia să modeleze plastilina – această activitate o privește ca pe o joacă, îl relaxează și este mulțumit de cum decurge desfășurarea activității, și mai ales de rezultat (își dezvoltă creativitatea, își stimulează simțurile, își dezvoltă musculatura fină a mâinilor, se relaxează, își dezvoltă concentrarea). Dacă se întâmplă ca plastilina să și-o confecționeze singur, din ingrediente naturale (cu ajutorul adultului), plăcerea jocului este și mai mare.

În afară de plăcerea jocului liber, copilul simte plăcerea descoperii, prin explorarea mediului înconjurător, prin curiozitatea specifică copilului.

Jocul liber este benefic copiilor, contribuind la dezvoltarea armonioasă a acestora și din punct de vedere fizic și din puncte de vedere cognitiv – socio – afectiv.

La grădiniță le sugerez cât de mult copiilor să aleagă jocul liber. Îmi place să-i privesc cum se joacă, cum se comportă, să-i observ cum se dezvoltă de-a lungul celor trei ani de grădiniță.

Uneori, copiii mă invită să particip în jocurile lor. Îmi aștept răbdătoare și curioasă rândul și îi întreb cum să fac, ce urmează. În momentele acelea, copiii se întrec în a-mi da explicații și vor să particip cât mai mult în jocul lor. Alteori, câte un copil îmi aduce „să mănânc” preparate „făcute de ei” (jucării din plastic de la sectorul „joc de rol”), iar eu mă prefac că le mănânc cu poftă și mi se face rău. Copilul respectiv, care mi-a adus „mâncarea” îmi spune că nu are cum să-mi fie rău, că doar ne prefacem; un alt copil intervine imediat, spunând că el este doctor și vrea să mă facă bine. Și uite așa, ne jucăm minute bune. Îmi place atunci când copiii mă implică în jocurile lor libere: mă simt importantă pentru ei. Și dacă eu mă simt așa, îmi imaginez câtă importanță are jocul liber sau condus pentru copii, ce simt ei și cum se simt când sunt valorificați în fața celorlalți.

Toate jocurile desfășurate în grădiniță au reguli; chiar și jocul liber, inventat de copil, la un moment dat ajunge să aibă reguli (copilul spune în jocul său „trebuie să facem așa…”, această trebuință traducându-se ca o regulă.

Jocul cu reguli ne arată modalitatea prin care se duce la bun sfârșit jocul. În jocul cu reguli se regăsesc alte tipuri de jocuri, ca de exemplu: jocurile de echipă, jocurile sportive, jocurile didactice, jocurile inventate de copii, jocurile simbolice, jocurile de grup, jocurile de construcții, jocurile de masă ș.a.

Respectarea regulilor îl ajută pe copilul preșcolar să-și dezvolte stăpânirea de sine, răbdarea, dar și atenția. Educatoarea trebuie să trezească interesul copiilor pentru participare la joc, uneori

participând și ea cu veselie, explicând regulile cu calm și voioșie. La grupa mică, educatoarea are rolul de a coordona jocul, la grupele mari îi îndrumă din exterior: sugerează un conducător al jocului, acesta fiind responsabil cu organizarea jocului.

În jocurile libere față de jocurile cu reguli, regulile nu se cunosc de la începutul jocului, acesta modificându-se în favoarea celui care l-a inițiat, dacă este nevoie.

În jocurile cu reguli, regulile se cunosc de la începutul jocului și nu se pot schimba/modifica, participanții fiind obligați să le respecte pe toată desfășurarea jocului. Dacă vreun participant nu respectă regulile, este eliminat din joc sau i se dau pedepse haioase.

TOAMNA, ANOTIMPUL BOGĂŢIEI

Camelia Leontina Bălănescu

A sosit toamna bogată,

Ea cu roade e-ncărcată.

Păsările le-a gonit,

Lăsând codrul pustiit.

Pădurea este-ngălbenită,

Iarba toată veştejită,

Cerul este înnorat,

Vântul suflă ne-ncetat.

În livada aurie

Fructele toate te-mbie Să

le transformi în compot, În

dulceaţă şi sirop.

Strugurii s-au strâns în vii,

Umplând coşuri mii şi mii,

Transformându-se în must

Aromat şi bun la gust. Toamna-i

mândră şi bogată,

Iar cămara-mbelşugată.

Ea ne-aduce bucurii Şi

nuanţe arămii.

Integrarea aplicațiilor digitale în activitatea didactică

Marin Magdalena

În ultimii ani, în învățământul primar, au avut loc schimbări importante în ceea ce privește curriculumul. Disciplinele sunt predate integrat, interdisciplinar, bazându-se pe legătura cu realitatea și pe experiența copiilor. Introducerea manualelor digitale, a disciplinei TIC- ca disciplină opțională și a unor conținuturi care presupun utilizarea calculatorului precum poșta electronică, spre exemplu, în curriculumul obligatoriu la Limba și literatura română, clasa a III-a, au deschis calea spre accesarea unor programe și platforme de învățare care pun la dispoziția elevilor și cadrelor didactice instrumente, resurse, strategii didactice și proiecte educaționale. În lucrarea prezentată, voi prezenta, cu exemple concrete, modalități de integrare a aplicațiilor digitale în activitatea didactică.

Consider că viitorul sistemului educațional va aparţine acelora care vor descoperi şi exploata noile oportunități tehnologice în favoarea realizării educației în context deschis. De asemenea, utilizarea TIC în demersul didactic constituie o formă adecvată și firească în care elevii sunt pregătiți pentru a se integra în societatea actuală, informatizată, asigurând un avantaj major, atât pentru cadrele didactice, părinți, elevi, cât și pentru comunitate.

Utilizarea dispozitivelor mobile în educaţie oferă o modalitate de învăţare colaborativă. Desigur, nu pledez pentru organizarea învăţării exclusiv cu ajutorul telefonului mobil sau al tabletei, ci pentru utilizarea acestora în anumite secvenţe de lecţii sau activităţi care oferă oportunitatea de învăţare practică, utilizând acele instrumente de lucru care favorizează participarea, colaborarea şi oferirea de feedback imediat.

Acest material reflectă experienţa acumulată în proiectul „Digital competence in action” în cadrul programului ERASMUS+ şi se doreşte a fi un instrument util tuturor cadrelor didactice interesate de integrarea noilor tehnologii în activitatea didactică, dar şi celor care doresc să ofere elevilor o alternativă atractivă în derularea scenariul didactic cotidian. În calitate de educatori, utilizarea aplicațiilor ne transformă munca, dar mai ales, transformă modul în care îi ajutăm pe elevi în clasă.

De ce să utilizăm tehnologiile digitale?

a) Noile tehnologii oferă o gamă variată de aplicaţii. Astfel, metodele convenţionale de predare având din ce în ce mai mult o alternativă viabilă.

b) Aplicaţiile sunt mult mai complexe, accesibile şi variate, iar cei care învaţă pot accesa de acasă resursele necesare, doar cu câteva click-uri.

c) Utilizarea acestor aplicații ne ajută să măsurăm progresul elevilor noștri și vin în sprijinul dezvoltării competențelor acestora.

Cum să alegem uneltele potrivite?

Există multe aplicații care sunt gratuite sau au variante gratuite. Așadar, alegerea celor mai potrivite poate fi o provocare. Aplicațiile digitale sunt specializate pe mai multe domenii de învățare. Este important de observat designul strategiilor educaționale pentru a decide ce unealtă poate sprijini obiectivele educaționale. Putem găsi aplicația potrivită după mai multe criterii, de exemplu sarcina de lucru, competențele vizate, produsul, nivelul cognitiv, stilul de învățare și altele.

Cum le putem clasifica?

Există multe posibile clasificări, dar am identificat trei categorii care, în opinia mea, sunt cele mai folositoare, atât pentru elevi, cât și pentru profesori:

- uneltele pentru prezentare și grafică: Photo Peach, Thinglink, Adobe Spark, Biteable, Prezi, Wordclouds, Glogster, Zoho Docs
- uneltele de predare-învățare: Timetoast, Mindomo, Crossword Labs, Moodle, Kahoot, Quizlet, Edmodo, Animoto, Khan Academy
- uneltele de evaluare: Socrativă, Hot Potatoes, ProProfs, Joomla, Riddle, Testmoz, Kahoot, Edmodo

În continuare voi prezenta o activitate în care am utilizat aplicația Nearpod și platforma MyKoolio.

Disciplina: Limba și literatura română

Scopul activității : Recapitularea cunoştinţelor ce vizează noţiunea de verb;

- Dezvoltarea capacităţii de exprimare orală şi scrisă, în vederea structurării unei comunicări corecte, eficiente şi nuanţate;

Competențele specifice: 3.5. Sesizarea unor regularități ale limbii pe baza textului citit;

Obiectivele activității:

3.5.1. – să grupeze verbele în funcție de ceea ce exprimă acestea: acțiunea, starea, existența;

3.5.2. – să clasifice verbele, în funcție de numărul lor; (utilizarea aplicației Nearpod)

3.5.3. – să completeze spațiile lacunare cu verbele potrivite;

Participanți: elevii clasei a III- a /Durata: 45 minute /Locul de desfășurare: sala de clasă

Descrierea activității:

Etapele activității:

- Intuirea temei;
- Utilizarea aplicației Nearpod pentru recapitularea cunoștințelor ce vizează noțiunea de verb;
- Recapitularea cunoștințelor ce vizează noțiunea de verb prin completarea unui organizator grafic;

- Deschiderea, pe tablete, a platformei MyKoolio; • Explicarea modului în care se folosește platforma;
- Completarea testului de pe platformă.

Aplicaţia NEARPOD

Această aplicaţie este complexă datorită faptului că reprezintă un instrument util în proiectarea şi realizarea efectivă a unei lecţii. Avantajul constă în gama variată de componente media pe care le oferă: inserarea de imagini, filmuleţe scurte, fişiere audio, slide-uri PPT, inclusiv crearea de exerciţii interactive, cu feedback imediat, cu rapoarte de progres cu vizualizarea rezultatele elevilor în funcţie de opţiunea dascălului (diagrame, grafice, tabele în Excel, PDF). Algoritmul de utilizarea acestei aplicaţii digitale este următorul:

1. Se creează cont pe Nearpod (username + parola);

2. Se intră în cont şi apare pagina principală astfel:

-click pe Sing Up for free şi apoi se completează câmpurile solicitate

- click My Library şi apoi click pe My presentation

3. Se deschide fereastra: Add Content, Add Web Content, Add Activity. Se accesează fereastra dorită.

Bibliografie:

[1] Miron Ionescu, Ioan Radu, Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca, 2004.

[2] Michaela Logofătu, Mihaela Garabet, Anca Voicu, Emilia Păuşan, Tehnologia Informaţiei şi a Comunicaţiilor în şcoala modernă, Editura Credis, Bucureşti, 2003

Emoțiile, succesul și eșecul în activitățile școlare

Bota Diana Elena

Educația școlară este un proces complex, în care emoțiile joacă un rol esențial. Atât succesul, cât și eșecul sunt parte integrantă a învățării, influențând dezvoltarea personală și academică a elevilor. Înțelegerea acestor aspecte poate ajuta atât elevii, cât și profesorii și părinții să creeze un mediu educațional mai eficient și mai empatic.

Emoțiile și Învățarea

Emoțiile pozitive, precum bucuria, entuziasmul și mândria, pot stimula interesul și motivația elevilor. Acestea contribuie la o atitudine proactivă față de învățare, crescând capacitatea de concentrare și reținere a informațiilor. De exemplu, un elev care primește laude pentru eforturile sale este mai probabil să continue să se străduiască, simțindu-se valoros și capabil.

Pe de altă parte, emoțiile negative, cum ar fi frica, anxietatea și tristețea, pot inhiba procesul de învățare. Anxietatea față de teste sau teama de eșec poate duce la scăderea performanței academice, chiar dacă elevul are abilități și cunoștințe solide. Este important ca profesorii să recunoască și să gestioneze aceste emoții, oferind suport și strategii pentru a le depăși.

Succesul în Activitățile Școlare

Succesul academic este adesea asociat cu performanțe bune la examene și note mari. Cu toate acestea, succesul nu se măsoară doar prin rezultate academice, ci și prin dezvoltarea abilităților de viață, a încrederii în sine și a rezilienței. Un elev care învață să comunice eficient, să lucreze în echipă și să rezolve probleme va avea un succes mult mai complet pe termen lung.

Pentru a cultiva succesul, este esențial ca elevii să aibă obiective clare și realiste. Profesorii și părinții joacă un rol crucial în ghidarea și susținerea elevilor, ajutându-i să-și stabilească ținte și să dezvolte planuri pentru atingerea lor. Recunoașterea și celebrarea progresului, nu doar a rezultatelor finale, este de asemenea importantă pentru menținerea motivației și a entuziasmului pentru învățare.

Gestionarea Eșecului

Eșecul face parte din procesul de învățare și dezvoltare. Înfruntarea eșecului poate fi dificilă, dar este o oportunitate valoroasă de creștere personală și de dezvoltare a rezilienței. Atitudinea față de eșec este determinantă: dacă este văzut ca o lecție și o șansă de a îmbunătăți, poate avea un impact pozitiv pe termen lung.

Profesorii și părinții trebuie să încurajeze o mentalitate de creștere, în care eșecul este perceput ca o etapă firească în drumul spre succes. Feedback-ul constructiv, susținerea emoțională și încurajarea perseverenței sunt esențiale în acest sens. Este important să se pună accent pe efort și proces, nu doar pe rezultate, pentru a ajuta elevii să înțeleagă că valoarea lor nu este definită de un singur eșec sau succes.

Concluzie

Emoțiile, succesul și eșecul sunt elemente interconectate în activitățile școlare. O abordare echilibrată și empatică, care recunoaște importanța emoțiilor și promovează o mentalitate de creștere, poate transforma experiența educațională într-una pozitivă și constructivă. Atât profesorii, cât și părinții, au un rol vital în sprijinirea elevilor, ajutându-i să navigheze prin provocările școlii.

Prin cultivarea unui mediu de învățare sigur și încurajator, putem contribui la formarea unor indivizi reziliențI, motivați și pregătiți să facă față atât succeselor, cât și eșecurilor din viață.

Personalitatea elevilor

Cadindatu Alina

Personalitatea se referă la caracteristicile exprimate de o persoană cu care își conturează identitatea ei specifică. Fiecare individ are o personalitate unică, iar caracteristicile sale rămân stabile o perioadă mare de timp.

Temperamentul este latura dinamico-energetică a personalității și se exprimă prin particularități ale activității intelectuale și ale afectivității, dar prin motricitate și vorbire.

Extroverititul se simte bine într-un grup, este vorbăreț, prietenos, cere noutăți despre toți, cunoaște multă lume, vorbește cu ușurință despre el însuși.

Introvertitul preferă grupurile mici, așteaptă să primească noutăți de la celalți, este rezervat, își face mai greu prieteni, este mai greu de cunoscut, fiindcă nu-și dezvăluie calitățile.

Colericul se caracterizează prin: emtivitate, irascibilitate, tendință de exagerare în tot ceea ce face, ganduri și emoții succedate cu repeziciune.

Sangvinicul se caracterizează prin: ritmicitate, echilibru, bună dispoziție, adaptare ușoară și nestatornicie.

Flegmaticul are următoarele trăsături: inexpresivitate, calmitate, comunicativitate, adaptabilitate.

Melancolicul sau tipul temperamental slab se caracterizează prin: lentoare, emotivitate, sensibilitate, viață interioară agitată și încredere redusă în forțele proprii.

Temperamentul influențează comportamentele emoționale ale individului și autoreglarea.

În cadrul procesului educațional este necesar să stabilim tipul de temperament al unui elev pentru a putea stimula, utiliza și controla caracteristicile comportamentale ale acestuia. În funcție de predominanța extroversiunii sau a introversiunii, cadrul didactic poate modela trăsăturile manifeste ale elevului, astfel acesta să se poată adapta cât mai eficient mediului din care face parte și își desfășoară activitatea.

Aptitudinea, numită și latura instrumental-executivă a personalității, poate fi definită ca un complex de însușiri relativ stabile pe care le manifestă individul, însușiri care condiționează realizarea peste medie a activităților.

Aptitudinile se bazează pe anumite însușiri native, pe un fond ereditar (predispoziție), dar ele pot fi dovedite doar în procesul muncii, într-o activitate pe care persoana respectivă o defășoară.

În procesul instructiv-educativ nivelul de dezvoltare al aptitudinilor poate fi indicat de doi parametri:

- Ușurința învățării: reținerea aspectelor absolut noi într-o perioadă scurtă de timp și fără ca elevul să depună un efort vizibil;
- Ușurința și calitatea execuției sarcinii.

Cum ar trebuie să lucrăm cu elevul introvertit?

- Îl punem în situații de succes, deoarece prima reacție a introvertitului în fața obstacolului este de a se retrage, având încredere redusă în forțele proprii;

- îl solicităm direct să dea un răspuns la o întrebare formulată pentru întreaga clasă;
- îi câștigăm încrederea pentru a-și putea exprima emoțiile trăite și îl învățăm să își exprime emoțiile;
- îl învățăm să țină cont de ideile și părerile exprimate de colegi, introvertitul are tendința de a acorda mai multă importanță ideilor proprii, opiniilor personale;
- îi precizăm de la început timpul pe care îl are la dispoziție pentru realizarea unei sarcini de lucru;
- îl punem în situația de a conduce o activitate, de a fi liderul grupului.

Cum ar trebui să lucrăm cu elevul extrovertit?

- îi oferim sarcini de lucru ce presupun migală, pentru a-i cultiva răbdarea;
- îl punem în situația de a asculta părerea colegilor, deoarece îi place mai mult să vorbească decât să asculte;
- îi trasăm sarcini de lucru pe care trebuie să le desfășoare singur;
- îi oferim exerciții suplimentare, deoarece se plictisește și are tendința să treacă de la o activitate la alta.

Bibliografie:

Cosmovici, A., Iacob, L., Psihologie școlară, Editura Polirom, Iași, 1998;

Hayes, N., Orrell, S., Introducere în psihologie (ediția a III-a), Editura All , București, 2003;

Sălăvăstru, D., Psihologia educației, Editura Polirom, Iași, 2005.

Utilizarea hărților mentale în procesul de învățământ la ciclul primar

LUKACI SIMONA CLAUDIA

În educația primară, metodele de învățare eficiente și atractive sunt esențiale pentru a stimula curiozitatea și dorința de a învăța a copiilor. Una dintre aceste metode este utilizarea hărților mentale, un instrument vizual care ajută la organizarea și prezentarea informațiilor într-un mod clar și intuitiv. Hărțile mentale pot îmbunătăți considerabil procesul de învățare la ciclul primar, facilitând înțelegerea și reținerea cunoștințelor.

Hărțile mentale sunt diagrame vizuale care reprezintă informații, idei sau concepte legate între ele prin ramuri radiante dintr-un punct central. Ele folosesc culori, imagini și cuvinte-cheie pentru a crea o structură organizată a informației, reflectând modul natural în care funcționează creierul uman.

Tony Buzan, cel care a popularizat conceptul de hartă mentală, a arătat că utilizarea acestor instrumente poate îmbunătăți creativitatea, memoria și înțelegerea.

Hărțile mentale ajută la consolidarea cunoștințelor prin implicarea mai multor sensuri (vizual, verbal) în procesul de învățare. Structura lor clară și organizată facilitează reamintirea informațiilor

esențiale. Implică elevii în procesul de învățare, deoarece aceștia sunt invitați să participe activ la crearea lor. Această implicare sporește interesul și motivația pentru subiectul studiat.

Utilizarea hărților mentale încurajează elevii să gândească creativ și să facă legături între diferite concepte. Acest lucru le dezvoltă abilitatea de a analiza și de a sintetiza informații. De asemenea, ei învață să organizeze informația într-un mod logic și structurat. Acest lucru le este de folos nu doar în activitățile școlare, ci și în viața de zi cu zi.

Hărțile mentale pot fi utilizate pentru a prezenta informații în fața clasei, dezvoltând astfel abilitățile de vorbire în public și de comunicare eficientă.

În învățământul primar, hărțile mentale pot fi utilizate atât în orele de predare -învățare, cât și in activitți de recapitulare și evaluare.

Profesorii pot utiliza hărțile mentale pentru a planifica și structura lecțiile, oferind elevilor o privire de ansamblu asupra subiectului. Acestea pot fi afișate pe tablă sau distribuite ca materiale de studiu. Când se introduc noțiuni noi, hărțile mentale pot ajuta la conectarea acestora cu cunoștințele existente, facilitând înțelegerea și asimilarea lor. Înainte de teste, hărțile mentale pot fi folosite pentru recapitularea materialului, oferind o imagine clară a celor mai importante informații de reținut.

Elevii pot crea hărți mentale pentru a rezuma lecturile sau textele studiate, evidențiind ideile principale și relațiile dintre ele.De asemenea, în cadrul proiectelor, elevii pot folosi hărțile mentale pentru a organiza informațiile și pentru a-și structura prezentările.

Utilizarea hărților mentale în învățământul primar aduce numeroase beneficii, contribuind la o învățare mai eficientă și mai plăcută. Acestea ajută elevii să își dezvolte abilități esențiale precum memoria, creativitatea, gândirea critică și organizarea informațiilor. Prin integrarea hărților mentale în diverse activități școlare, profesorii pot crea un mediu educațional stimulant, care să răspundă nevoilor și potențialului fiecărui elev.

Exerciții de dezvoltare a nivelului lexico-semantic al limbii elevilor din ciclul primar

Barbu Adriana

Dezvoltarea exprimării orale și scrise, condiție primordială în instruirea si educarea elevilor, în formarea personalității lor, se realizează cu prioritate în cadrul disciplinei Limba și literatura română, a ariei curriculare Limbă și comunicare. Obiectivul central al predării limbii române vizează dezvoltarea capacităților de comunicare verbală și de utilizare a limbii române literare, perfecționarea limbajului. În studiul limbii române la clasele primare se utilizează modelul comunicativ-funcțional, conform căruia comunicarea este domeniul complex vizând dezvoltarea integrată a capacității de receptare și de exprimare orală, de receptare a mesajului scris (citirea/lectura) și de exprimare scrisă. Formarea și dezvoltarea capacităților de comunicare orală și scrisă se realizează prin studiul limbii române în viziune integratoare, ceea ce presupune tratarea aspectelor comunicării din perspectiva tuturor nivelurilor limbii: nivelul rostirii, nivelul lexico-semantic, nivelul gramatical (morfologic și sintactic), nivelul structurilor cu înțeles complet (narațiune-expunere, dialog, descriere). Centrarea obiectivelor pe formarea de capacități specifice folosirii limbii în contexte concrete de comunicare se realizează prin corelația dintre conținuturi-obiective-tipuri de activități-evaluare. Este necesară flexibilitatea în ceea ce privește adaptarea conținuturilor la nivelul de dezvoltare concretă și la interesele copiilor, la realitățile comunicării cotidiene, propriu-zise. Nivelul lexico-semantic al limbii vizează obiective privind îmbogățirea și activizarea vocabularului, înțelegerea sensului cuvintelor și integrarea corectă în contexte, nuanțarea vocabularului prin utilizarea categoriilor semantice și a valorii expresive stilistic.

Putem utiliza exerciții-joc de derivare și compunere a cuvintelor, de schimbare a valorii morfologice a cuvintelor; se explică în termeni de joc în ce constă exercițiul, se desfășoară exerciții de derivare, cuvintele nou obținute se introduc în propoziții, se realizează o expunere orală sau scrisă pe o temă adecvată.

1. Alintați cuvintele (substantive): copil-copilaș, coș, cățel, băiat, ani, obraz, ochi.
2. Jocul meseriilor: adăugați o silabă la cuvintele date (substantive, verbe) pentru a obține denumirea unei meserii: floare+ar=florar, moară, grădină, zid; a învăța+tor=învățător, a vâna, a desena, a picta.
3. Transformați substantivele în adjective: aur+iu=auriu, argint, vișină, trandafir; nor+os=noros, nerv, pădure, iarbă.
4. Joc de creare a cuvintelor (substantive, adjective, verbe) cu prefixe: stră+bun=străbun, bunic, moș, luci, lucitor, vechi; re+citi=reciti, face, aduce, veni, cunoaște, povestește.
5. Joc “Calități și defecte”: folosind silabele date, obțineți adjective cu sens opus: ne+plăcut=neplăcut, clar, liniștit, educat, civilizat, ascultător; in+corect=incorect, capabil, vizibil.
6. Formare de familii lexicale: pădure=pădurar, pădurice, pădureț, a împăduri, a despăduri; poveste=povestitor, a povesti, povestit, povestioară, povestire, repovestire, repovestit, a repovesti.

Exerciții-joc privind utilizarea categoriilor semantice (omonime, antonime, sinonime, paronime):

1. Jocul cuvintelor cu sens opus (antonimelor):

- Găsiți adjectivele cu sens opus celor date: tânăr, curajos, frumos, vesel, nou, înalt.

- Caracterizați personajele: Fata moșului era ....., iar fata babei era .....

- Schimbați înțelesul enunțului prin înlocuirea cuvintelor subliniate:

Ne plimbăm printr-o pădure tânără și luminoasă.

- Completați proverbele cu adjective cu sens opus: Paza ..... trece primejdia ..... . Adună bani ..... pentru zile ..... . Buturuga ..... răstoarnă carul ..... . Merele ..... le strică pe cele ..... . Decât bogat și bolnav, mai bine ..... și ..... .

2. Jocul cuvintelor cu același înțeles (sinonimelor):

- Grupați cuvintele care au înțeles asemănător: copil, zăpadă, țară, neam, popor, nea, prunc, patrie.

- Înlocuiți expresiile date cu adjective potrivite: cu scaun la cap, cu capul în nori, cu două fețe, mort de sete, împietrit la inimă, iute la mânie.

3. Jocul cuvintelor mască – deși au aceeași formă, au alt înțeles (omonimelor):

- Alcătuiți câte două propoziții în care cuvintele date să fie mai întâi substantive, apoi adjective: roșii, mare, vie. Am cumpărat un kilogram de roșii. Ție îți plac pantofii roșii. Să mergi la mare cu un vapor mare. În vie sunt mulți struguri. Ioana a găsit o rândunică rănită, dar vie.

- Găsiți înțelesurile diferite ale cuvântului “atenție”: Trebuie să traversăm strada cu atenție (grijă). Prietena mea mi-a adus o mică atenție (dar). Bunica m-a încurajat cu multă atenție (blândețe).

Exerciții pentru sensul propriu și figurat al cuvintelor:

1.Alcătuiți propoziții în care verbele: a mângâia, a dormi, a șopti, a zâmbi, a cânta să apară cu sensul propriu și cu sensul figurat (se obțin personificări):

a)sens propriu: Bunica mângâie creștetul nepoțelului.

b) sens figurat: Vântul călduț de primăvară mângâie mugurii copacilor.

2. Explicați sensul propriu și figurat al cuvintelor subliniate: Mierea de albine este foarte dulce și aromată. Mama îl sărută dulce pe Ionel. Fetița a spart un pahar. Ionel a spart urechile dumnealui.

3. Exprimați în propoziții sensul propriu și figurat al cuvintelor: aur, argint, plete, lacrimă, săgeată. Am un inel de aur. Aurul grâului acoperă câmpul. Vânătorul are arc și săgeți. Săgețile viscolului îi sfâșie fața.

Exerciții cu caracter creator: alcătuiți o compunere cu titlul “Primăvara”, în care să folosiți expresiile: zarea albastră, raze mângâietoare, vânt primăvăratic, iarbă lucioasă, flori multicolore, foșnetul de mătase al aripilor obosite, joc blând de gaze, zumzet dulce de albine.

Bibliografie:

-Oprea Crenguța-Lăcrămioara, Strategii didactice interactive, București, EDP, 2006 -Nuță

Silvia, Metodica predării limbii române în clasele primare, București, Ed. Aramis, 2002

-Barbu Marian, Metodica predării limbii și literaturii române – învățământ primar, Craiova, Ed. Gheorghe Alexandru, 2003

IUBIREA NECONDIȚIONATĂ

Ferencz Dora Agnes

„Iubirea este îndelung răbdătoare și bună. Iubirea nu este geloasă, nu se laudă, nu se îngâmfă, nu se comportă necuviincios, nu se irită. Nu ține cont de răul suferit. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură cu adevărul. Îndură totul, crede totul, speră totul, suportă totul.” (1 Cor. 13: 4-7)

Iubirea lui Dumnezeu ia inițiativa și, fără a discrimina, iubește pe oricine. EL ne iubește și atunci când nu merităm să fim iubiți. Iubirea umană discriminează, este părtinitoare, iubim anumiți oameni, în timp ce pe alții nu, sau nu îi iubim cu aceeași intensitate. Omul, în general, iubește atunci când este iubit. Iubirea umană conține întotdeauna un sâmbure de egoism, cu alte cuvinte, ne străduim să iubim motivați de interese personale. În anumite ocazii condiționăm iubirea. În antiteză cu acestea, iubirea divină este altruistă, gratuită, iubește prima (ia inițiativa) și iubește necondiționat.

Baza unei relații solide cu copiii o reprezintă iubirea necondiționată. Aceasta este importantă în disciplinarea copiilor. Fără aceasta nu putem înțelege comportamentul copilului, rămânând inerți în fața comportamentului inadecvat al lui. „Putem spune că iubirea necondiționată este steaua călăuzitoare în educarea copilului.

Iubirea necondiționată nu ține cont de aspectul exterior al copilului, de trăsăturile avantajoase sau dezavantajoase, de handicapuri, de comportamente inadecvate. Aceasta nu înseamnă că suntem permisivi întotdeauna cu copilul, că îi arătăm aceeași iubire și atunci când are un comportament de neacceptat. Dacă relațiile cu copilul sunt construite pe iubirea necondiționată, ne va fi mai ușor să gestionăm majoritatea conflictelor apărute. Copilul simte dacă îl iubim necondiționat, iar aceasta îl va determina să adopte un comportament adecvat, va fi echilibrat, fericit, va primi aripi. Însă dacă iubirea este parțială, este condiționată, el va fi neîncrezător și timid. Copilul exprimă prin comportament de ceea ce are nevoie; uneori are nevoie de mai multă iubire, alteori de disciplinare, de acceptare sau de înțelegere.

Fiecare copil are anumite necesități emoționale, care sunt numite „bagaj emoțional”. Acest bagaj este important să-l umplem cu iubire necondiționată, înțelegere, disciplinare. „Numai atunci putem aștepta ca un copil să dea maximul capacităților sale, dacă i-am umplut bagajul emoțional.”

Din atitudinea noastră, copilul va discerne dacă îl iubim cu adevărat. Prin atitudine, fapte și cuvinte ne împărtășim iubirea necondiționată. Iubindu-l necondiționat, acceptându-l și respectându-l, îl vom determina să se accepte, să se respecte. În demonstrarea iubirii este important contactul vizual, atingerea corporală, atenția îndreptată doar asupra copilului și disciplinarea.

Iubirea necondiționată este decisivă în disciplinare. Cu cât bagajul emoțional este mai plin, cu atât disciplinarea va fi mai eficientă, iar cu cât bagajul este mai gol, cu atât disciplinarea va avea rezultate mai scăzute.

Disciplinarea trebuie să fie constructivă, caracterizată prin pedepse compensatorii și disciplinare pozitivă, acestea stimulând copilul să-și corecteze greșelile, să repare ce a stricat, să facă bine celui pe care l-a rănit, sau celui căruia i-a greșit, să-și ceară iertare, să presteze muncă în plus, aceasta având rolul de a-și dezvolta unele abilități, de a evita izbucnirea unor noi conflicte.

Disciplinarea pozitivă, pedeapsa compensatorie este utilă deoarece prin aceasta nu evidențiem un comportament greșit, ci îi îndreptăm atenția asupra consecințelor în încercarea de a le atenua.

Această metodă este de folos atât pedagogilor, cât și părinților în gestionarea non-violentă a conflictelor.

Bibliografie:

- Campbell,R. (2005): Dar pentru o viață- Cum să ne iubim copilul? Editura Harmat, Budapesta
- Engelhardt, O. L. (2007): Prietenul meu Dumnezeu- Calea copilului către Dumnezeu. Editura Agape, Szeged
- Fromm, E. (2012): Arta iubirii. Editura Hatter, Budapest
- Garasche, D. J. (2007): Învață despre virtuți - Ghid pentru decizii bune . Editura Agape, Szeged
- Lubich , C. (2006): Arta iubirii - Fundația Uj Varos, Budapesta

ARTA IUBIRII

Csergő Csilla

„ Arta iubirii. Nimic nu este mai important pe lume decât să

ne deprindem cu această artă:” Erich Fromm

A iubi e bine, a iubi trebuie să știi, aceasta înseamnă totul –afirma F.R. Chateaubriand, un mare filozof. Da, trebuie să învățăm să iubim, pentru că iubirea creștină este o artă ce trebuie cunoscută în profunzime. În măsura în care iubirea este o artă, atunci ea presupune cunoaștere și efort, și, dacă această afirmație este un adevăr, atunci iubirea trebuie învățată. (Lubich,2006) Arta iubirii presupune dedicare, și este puternic condiționată.

„Această artă dorește să se ridice deasupra nivelului iubirii naturale, pentru ca nu numai familia și prietenii să fie preocuparea noastră. Această iubire este îndreptată asupra tuturor: și asupra celui care ne este simpatic, dar și asupra celui antipatic, și asupra celui frumos, dar și asupra celui care este urât, asupra concetățeanului, dar și asupra străinului, asupra celor de-o credință cu mine , dar și asupra celor de altă credință, celor ce aparțin aceleiași culturi cu mine, dar și celor care aparțin altor culturi, asupra împotrivitorilor și asupra dușmanilor.

Această iubire ne îndeamnă să iubim primii, fără a aștepta ca ceilalți să ne iubească, așa trebuie să-i iubim pe ceilalți ca pe noi înșine, să te vezi pe tine în ceilalți. Gandhi spunea: tu și eu una suntem, nu te pot răni pe tine, fără ca rana ta să nu se regăsească și în mine.

Iubirea nu constă doar în vorbe și sentimente, ci trebuie susținută cu fapte concrete. Ea presupune empatie: trăim suferințele, bucuriile, lipsurile celuilalt, înțelegem trăirile lui și ne străduim să-i venim în ajutor. În măsura în care iubirea există în cât mai multe persoane, ea va deveni reciprocă în familie, la locul de muncă, la școală, la grădiniță, în diferite comunități.

A iubi nu înseamnă, în primul rând, să primești, să fii iubit de toți – cum cred mulți – înseamnă, ca noi să iubim primii, noi să facem primul pas, noi să dăruim. Această iubire este o iubire activă. Când dăruim, în acea faptă ne regăsim puterea, valorile, autoritatea iar experiența trăită ne umple de bucurie. Generozitatea, dărnicia, exuberanţa, plinătatea de viață, bucuria să ne fie trăsăturile definitorii. A dărui este mai mare fericire decât a primi, deoarece ne dă vivacitate, ne umple de viață.

Ce putem dărui? Pe noi înșine, viața noastră, ceea ce nu înseamnă că vom renunța la viața noastră pentru ceilalți – deși nici aceasta nu e exclus – ci mai degrabă ne dăruim bucuria, interesul, înțelepciunea, veselia, tristețea, îngrijorarea, îmbogățindu-l prin acestea pe celălalt. Așa potențăm vivacitatea altora prin vivacitatea noastră. Nu dăruim pentru a primi, dar, prin faptul că dăruim, trezim în celălalt dorința de a răspunde la iubirea pe care i-am arătat-o. Dăruind îl facem și pe cel de lângă noi darnic, aceasta aduce bucurie și recunoștință pentru fiecare parte implicată. Iubirea este o putere care creează putere.

„Forța activă a iubirii este omul; este o forță, care sparge zidurile ridicate de cei din jurul nostru, care ne unește cu alții; iubirea poate birui dușmanii, poate învinge sentimentul de singurătate, dar ne ajută să ne identificăm, să ne păstrăm integritatea. Iubirea face posibil paradoxul ca două ființe să devină una și, totuși, să rămână doi.”

Palinkay G. Tibor (1995) spunea că adevărata iubire presupune sacrificiu. Numai acela iubește cu adevărat, care poate să se sacrifice într-un mod altruist. Sacrificiul altruist nu are nici un folos, la prima vedere, dar iubirea adevărată presupune dăruire chiar și atunci când nu avem nici un beneficiu personal. Iubirea este autentică atunci, când ajutăm necondiționat.

Arta iubirii putem spune că este o taină, nu pentru că nu poate fi descoperită, pentru că nu poate fi pătrunsă cu mintea, ci mai degrabă sentimentele din inimă ne ajută să o pătrundem.

Bibliografie:

- Campbell,R. (2005): Dar pentru o viață- Cum să ne iubim copilul? Editura Harmat, Budapesta
- Champan , G.- Campbell, R. (2008) – În armonie cu copilul – Cele cinci limbaje ale iubirii , Editura Harmat Budapesta
- Engelhardt, O. L. (2007): Prietenul meu Dumnezeu- Calea copilului către Dumnezeu. Editura Agape, Szeged
- Fromm, E. (2012): Arta iubirii. Editura Hatter, Budapest
- Garasche, D. J. (2007): Învață despre virtuți - Ghid pentru decizii bune . Editura Agape, Szeged
- Heinsdorff, C. – Bolkart, M(2013) : A dărui este bucurie - Fundația Uj Varos, Budapesta
- Lubich , C. (2006): Arta iubirii - Fundația Uj Varos, Budapesta

CREATIVITATEA PREȘCOLARULUI

ȘUVIȚEANU MICȘUNICA

Creația ca activitate psihică în structura fenomenelor psihice , o întâlnim și în forme specifice la vârstă preșcolară. Nivelul posibil de atins acum este, desigur, doar al creativității expresive,iar domeniile în care se manifestă sunt activitățile specifice vârstei: desen, modelaj, activități practice, joc, comunicare. În cadrul activităților sale, copilul este capabil să producă ceva nou, neobișnuit, original chiar dacă aceste atribute sunt valabile doar în raport cu sine.

Ca modalitate artistică de exprimare, desenul reprezintă pentru copii cu totul altceva decât pentru adulți. Copilul, vede lumea cu ochii proprii și numai după aceea începe să o perceapă așa cum o vede adultul. Aceasta nu înseamnă că desenele copilului sunt expresia unei percepții denaturate a realității obiective. În procesul desenării, copilul se identifică cu propria experiență și astfel descoperă propria sa cale de cunoaștere și de expresie.

Copilul se joacă cu creioanele pe hârtie chiar de la vârste la care nu știe să țină în mână nici creionul, nici hârtia. Dă jocului o semnificație imitată din activitatea adultului, apoi pe măsură ce-și formează deprinderi de lucru cu creionul,hârtia,pensula, desenează forme noi, ceează fără a mai imita în totalitate. În desen copiii redau imagini care reflectă realitatea înconjurătoare, diferite aspecte din natură, scene din basme și povestiri, figura unor oameni, etc.

Jocul cu diverse culori este jocul apropierii de sensuri multiple ale lumii reale, dorite, și imaginate. Pictura le permite copiilor mai mult decât desenul să redea mișcarea și nuanțele de culoare.

Copiii îndrăgesc aceste activități și le solicită des, în afara activităților impuse de grădiniță.

Pentru majoritatea copiilor desenul și pictura, reflectă cu adevărat jocul imaginației și al plăcerii de a lucra cu creioane colorate și cu acuarele. Când stăpânesc tehnica desenului și a picturii, copiii realizează în aceste activități chiar performanțe. Învățându-i pe copii să observe natura și să încerce să redea prin anumite modele, stimulându-le curiozitatea, oferindu-le cadrul în care ei să se poată exprima tot atât de bine ca și prin limbaj, îi ajutăm să se exprime independent și creator. În acest mod de exprimare a lumii, copilul își dezvoltă abilitatea vizuală și manuală, își exersează capacitatea reprezentativă , imaginația , forța de creație , perseverența , voința , inițiativa. Aceste abilități descoperite și exersate pot deveni, în timp, aptitudini pentru desen și pentru creații în acest domeniu.

Scrisoarea unui copil care și-a urmat modelul in viață!

Toader Ana-Maria Silvia

Dragă doamnă învățătoare,

Sper că această scrisoare vă găsește bine și vă aduce aminte de vremurile frumoase petrecute în sala de clasă alături de noi, elevii dumneavoastră.

Îmi amintesc cu drag prima zi de școală, când am intrat timida în clasa dumneavoastră și am fost întâmpinata cu un zâmbet cald care mi-a alinat plânsul și mi-a dat încredere că acest nou început va fi plin de descoperiri și realizări.

Cu ajutorul dumneavoastră și al colegilor mei, am învățat multe lucruri importante, nu doar scolare , ci si lectii de viata pe care ni le -ati oferit cu tot dragul.

Am învățat că munca și dedicarea sunt cheia succesului, că greșelile sunt oportunități de învățare și că niciodată nu trebuie să ne pierdem curajul în fața dificultăților.Pe parcursul anilor, am crescut nu doar din punct de vedere academic, ci și personal, iar dumneavoastră ați fost unul dintre principalii noștri ghizi în acest drum al cunoașterii. Amintirile pline de râsete, momentele de bucurie și chiar și provocările ne-au unit și ne-au ajutat să devenim mai puternici și mai înțelepți.

Acum, când mă uit înapoi, realizez că influența dumneavoastră în viața mea a fost imensă. Vă mulțumesc pentru răbdarea și devotamentul pe care le-ați arătat mereu față de noi, pentru că ați încurajat să ne urmărim visurile și să ne depășim limitele. Sunteți o adevărată inspirație pentru mine și pentru mulți alți elevi cărora le-ați călăuzit pașii în această călătorie numită EDUCAȚIE.

Cu recunoștință și respect!

Particularităţile activităţilor intelectuale la elevii claselor a III-a și a IV-a

Deac Alina Simona

Nivelul clasei a III-a este partea a doua a micii şcolarităţi care începe, din punct de vedere al conţinuturilor de învăţare, ciclul curricular de dezvoltare ce durează până în clasa a şasea şi în cadrul căreia elevul se confruntă cu o mare extindere a câmpului învăţării prin numărul mare de discipline de studiu distincte. Elevul de această vârstă este caracterizat de Tinca Creţu (2007) printr-o frază foarte cuprinzătoare ce ilustrează concis transformarea personalităţii sale într-un tip extrem de competitiv, conştient de sine şi totodată critic: „La 9 ani apar evident capacităţi noi de autoconducere şi autonomie şi astfel, copilul devine mai ordonat, mai perseverent şi chiar simte nevoia organizării timpului său."

Această nevoie stringentă de a-şi organiza timpul se datorează multitudinii disciplinelor de învăţământ, a direcţiilor în care este solicitat, fapt ce ar putea determina o dispersie a atenţiei, a interesului şi efortului elevului, dar şi o reducere a posibilităţilor de face faţă acestora. Este stadiul în care elevul începe să-şi cultive în mod activ, memoria şi procesele ei (fixarea, păstrarea, recunoaşterea şi reproducerea), fiind capabil să-şi fixeze sarcina de a memora şi să-şi planifice în timp memorarea unui material dat.

În manualele de psihologie ni se atrage atenţia asupra rolului primordial pe care-l deţine disciplina Limba şi literatura română în îmbogăţirea şi valorificarea potenţelor cognitive şi creatoare ale elevului. Astfel, textul literar abordat de această dată este secondat de „un aparat aplicativacţional, alcătuit din exerciţii, teme, observaţii, întrebări. Lista de achiziţii probabile pe care le prefigurează contactul cu textele şi cu aplicaţiile lor cuprinde itemi caracteristici pentru învăţarea intelectuală, senzoriomotorie, afectivă, morală şi socială." (Golu, P., Verza, E., Zlate, M., 1994).

Astfel, prin creșterea semnificativă a numărului de discipline din trunchiul comun pentru clasa a III-a, se extinde câmpul învățării, elevul fiind solicitat să ia contact cu mai multe domenii ale științei, ceea ce determină, în mare măsură, o creștere a probabilității dispersiei atenției, a interesului și a efortului elevului. La acest nivel, devin importante: modul de a învăța, abilitatea de a ordona și a coordona informațiile, capacitatea de a opera cu esențialul în contexte epistemice diferite, precum și strategiile flexibile și raționale bazate pe aplicarea unor formule eficiente de lucru.

Un rol important în dezvoltarea, afirmarea și îmbogățirea potențelor cognitive și creatoare ale elevului din clasa a treia îl oferă, de altfel, limba română, cu subdiviziunile ei: citirea, lectura, compunerea și gramatica. Având în vedere faptul că în clasa a III-a se trece de la o lectură explicativă la o lectură interpretativă (Șerdean, 1992), se poate afirma că în această perioadă se pun bazele competenței cititorului de a interacționa cu textul, decodându-i semnalele. Astfel, de la formarea deprinderilor de citire corectă, curentă și conștientă se trece treptat la interpretarea unei secvențe de text, în funcție de indicatorii textuali sau situaționali, precum și la o interpretare estetică și stilistică.

Nivelul psihosomatic al elevilor din clasa a patra corespunde stadiului operaţional concret al dezvoltării cognitive identificat de psihologul elveţian Jean Piaget (2011). În această etapă a dezvoltării intelectuale (când copilul rezolvă probleme concrete, înţelege reversibilitatea şi legea conservării, fiind capabil a face clasificări), dar şi a limbajului, respectiv a conduitei verbale, realizarea actului cititului se bazează pe cunoaşterea unor tehnici de lucru corespunzătoare care permit celui ce citeşte să se orienteze în text, să desprindă multiple valenţe ale acestuia şi să-şi exprime propriile păreri despre lectură.

La aceasta vârstă, elevii au deja formate unele deprinderi de lucru cu textul literar, de aceea complexitatea exerciţiilor a abordare a acestuia este sporită. Citirea lor este conştientă, desprind cu uşurinţă ideile principale ale unui text delimitându-l corect în fragmente logice. Se fixează

componentele comunicării dialogate (Molan, Vasile, 2010) în cadrul căreia se manifestă o adaptare la particularităţile interlocutorului, elevii fiind capabili să construiască dialoguri în situaţii concrete sau imaginare însoţite de elementele comunicării nonverbale. Astfel, la acest nivel de dezvoltare, elevii sunt ,,receptori şi emiţători profesionişti" (Peneş, Marcela, 1996) ai mesajului oral, valorificând cu succes calităţile ascultării active.

Particularităţile dificultăţilor întâmpinate de copil în vorbire constituie un indicator pentru faptul că, pe de o parte, încă nu sunt suficient automatizate mecanismele trecerii din limbajul interior în cel exterior şi, pe de altă parte, că însuşi stereotipul dinamic gramatical nu este elaborat.

Exprimarea în scris operează încă de la început cu un vocabular mai critic şi cu rigori de topică mai exprese. Exprimarea în scris este relativ simplă şi foarte economicoasă până în clasele III - IV-a când devine mai activă şi mai personală, devinind un nou potenţial al sistemului verbal, cu foarte multe diferenţe individuale.

MODALITAȚI DE STIMULARE A CREATIVITĂȚII PREȘCOLARILOR PRIN INTERMEDIUL ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE ȘI EXTRAȘCOLARE

Marin Carmen

Procesul educațional din grădiniță presupune pe lângă activitățile din grădiniță și activități didactice complementare. Ele sunt activități ce pot fi desfășurate în incinta grădiniței sau în afara ei, dar totdeauna în afara activităților obligatorii. Totodată, acestea se desfășoară sub îndrumarea cadrelor didactice.

La rândul lor, activitățile extrașcolare au și ele în vedere acele activități cu rol complementar activităților de predare-învățare, dar aria lor este mai greu de delimitat. Acestea pot fi excursii, vizite, activități artistice, hobby-uri, activități desfășurate în cadrul grupurilor tematice și echipe sportive sau legate de mediu și protecția lui.

De asemenea, activități precum cele turistice pot fi realizate în cadrul activităților extracurriculare, ele având o mare influență formativă. Astfel, amintim toate formele de acțiuni turistice tematice: plimbările, excursiile, taberele, coloniile. În cadrul acestor activități, copiii se confruntă cu realitatea, având posibilitatea de a o observa și investiga direct în mediul ei prin acțiuni directe asupra obiectelor, a unor zone geografice și locuri istorice, dobândind o mare cantitate de informații despre mediul înconjurător, diferite aspecte legate de activitatea omului, despre frumusețile patriei, despre trecutul istoric, despre legile naturii etc.

Vizitele la muzee, case memoriale, monumente și locuri istorice, expoziții- contribuie la îmbogățirea cunoștințelor copiilor. Totodată, acestea se constituie în mijloace ce ajută copiii la intuirea și prețuirea valorilor culturale, artistice, istorice și folclorice ale poporului nostru.

Vizionările și spectacolele pot fi considerate forme de activitate extracurriculară datorită faptului că oferă copiilor posibilitatea de a-și reaminti poveștile și basmele învățate, respectă etapele de desfășurare a acțiunii, fixează și evaluează cunoștințele acestora despre personaje și mesajul transmis și totodată îi introduce în lumea minunată a artei.

Deși aceste forme de activitate pune copilul în postura de spectator, totuși ele au o mare influență, contituindu-se în sursă inepuizabilă de impresii și implicare afectivă.

Vizionarea unor spectacole de teatru, a unor filme sau diafilme, precum și a unor emisiuni și programe TV pentru copii, pot constitui surse de informații, dar și punctul din care se poate pleca în organizarea unor activități recreative și extrașcolare interesante. Vizionarea filmelor și a emisiunilor TV aduc copiilor satisfacții prin faptul că arta filmului dă copiilor iluzia realității.

Foarte atractive pentru copii sunt filmele comice și spectacolele cu caracter distractiv, ele reușind să provoace râsul și buna dispoziție la copii prin diversele contraste de situații sau ironiile actorilor. Una din marile atracții o constituie desenele animate, acestea atrag prin linia stilizată pe care o oferă imaginile. Responsabilitatea educatoarelor, în acest sens, este foarte important, deoarece trebuie să discearnă și să aleagă acele emisiuni și spectacole care să corespundă nevoilor copiilor și care să nu producă neajunsuri acestora.

Dintre toate activitățile iubite și desfășurate cu copiii preșcolari în afara spațiului grădiniței, excursia ocupă un loc aparte.

Excursia tematică constituie mijlocul prin care se asigură organizarea activității cât mai aproape de realitate, în mijlocul naturii, al vieții sociale. Ea presupune confruntarea copiilor cu realitatea printr-o participare activă, investigatoare, a unor locuri istorice, zone geografice, fenomene și acțiuni directe asupra obiectelor. Astfel, copilul beneficiază de trăirea unor experiențe ce facilitează învățarea prin contactul direct cu realitatea, învață să ia decizii și să-și adapteze comportamentul la situațiile și condițiile momentului respectiv.

Experiența în acest sens, ne-a demonstrat că excursia este mijlocul care favorizează dezvoltarea treptată la copil a dragostei și respectului față de natură, de istoria noastră și față de valorile pe care le avem. Totodată, prin contactul cu obiectele și unele lucrării expuse (obiecte și lucrări de artă cu valoare artistică sau istorică, sau mediul natural care prezintă imagini de neuitat), copilul învață cum să valorifice cât mai creativ toate aceste informații în activitatea lui de zi cu zi. De altfel, multe dintre activitățile ce se pot desfășura în cadrul unei excursii vizează și aspectul creativității. În acest sens, de cele mai multe ori, sunt organizate activități de tip ateliere, unde copiii pot experimenta pictura pe șevalet, pot frământa lutul în ateliere de olărit, pot participa la unele experimente, pot interacționa cu oameni de știință și cultură, cu meșteri iscusiți din diverse domenii de activitate, care le va oferi experiențe de neuitat. Întâlnirea cu personajele din basme prin intermediul teatrului de păpuși, vizionarea unui film la planetariu, vizita la grădina botanică, contactul direct cu muzica și instrumentele muzicale, toate acestea sunt activități ce pot fi organizate și desfășurate în cadrul unor excursii. Toate aceste experiențe vor asimilate cu mult interes și entuziasm de către copii și vor constitui baza cunoștințelor pe care mai târziu le va valorifica fiecare în modul său propriu.

Un alt aspect important este și cel legat de relațiile ce se stabilesc între copii. Astfel, excursia oferă cadrul optim pentru a relaționa, copiii fiind puși în situația de a interacționa, de a socializa, trăind împreună experiențe comune.

O altă formă de activitate extracurriculară o constituie serbarea. Realizată cu ocazia unor zile festive sau care să marcheze anumite momente din an, serbarea în grădiniță creează un cadru optim de realizare a sarcinilor educației nonformale. Pentru copii, serbarea constituie prilej de bucurie și bună dispoziție și favorizează dezvoltarea din punct de vedere psihic și fizic, valorifică și dezvoltă experiențele copilului într-un climat nou și stimulativ, în care libertatea de exprimare nu este îngrădită, având ocazia să-și manifeste interesele, să-și exprime impresiile și trăirile, bazându-se pe propriile eforturi și căutări. De altfel, prin intermediul serbărilor dezvoltăm copiilor dragostea pentru artă, pentru frumos.

În cadrul grădiniței pot fi organizate serbări cu ocazia sărbătorilor sau pentru a marca anumite zile importante din an cum ar fi: Serbarea de Crăciun, 8 Martie, 1 Iunie, Ziua lui Eminescu, sau încheierea ciclului preșcolar sau a anului școlar.

O bună reușită a serbărilor preșcolare este condiționată și de pregătirea cadrului didactic, a educatoarei. În contextul general al educației nonformale și al pregătirii unei serbări, educatoarea trebuie să dovedească deschidere spre noi experiențe, deschidere spre nou, sa fie cooperantă, flexibilă, informată și creativă.

În proiectarea scenariului unei serbării trebuie să țină seamă de două coordonate majore: mișcarea și atmosfera de veselie, pe deoparte, și atmosfera plină de emoții ce produce trăiri interioare fiecărui copil, pe de altă parte.

O altă formă de organizare a activităților extracurriculare, dar și extrașcolare o constituie concursurile. Pe parcursul unui an școlar, copiii au posibilitatea să participe direct la diverse concursuri care sunt desfășurate pe nivel de vârste și faze școlare. Ele pot viza aspecte legate de cunoștințele copiilor având în vedere conținuturile programei, cât și aspecte legate de zona artistică sau sportivă, valorificând astfel potențialul intelectul, fizic și creativ al copilului.

Pentru copiii de grădiniță, concursurile constituie un bun prilej de bucurie, fiind atractive prin formă și conținut și oferind satisfacții.

În scopul petrecerii timpului liber și din dorința de a veni în întâmpinarea copiilor cu activități bine organizate și atractive, grădinițele organizează activități extracurriculare sub forma unor programe. Aceste programe vin și în sprijinul părinților, oferind posibilitatea acestora de a-și aduce copiii într-un loc sigur și antrenant. Totodată, unele dintre aceste activități sunt destinate cu predilecție copiilor care au frecventat mai puțin sau deloc grădinița. Programul Educațional – „Grădinița de vară - o altfel de vacanţă” - este unul dintre programele organizate în acest sens.

Grădinița de vară prin modul său de organizare s-a dovedit a fi un loc interesant de petrecere a timpului vacanței pentru copii. Acest lucru este posibil datorită activităților recreative, de divertisment, dar și a celor prin care copiii se pot dezvolta personal și pot dobândi cunoștințe, priceperi și deprinderi specifice vârste preșcolare.

Prin programul educaţional ,,Grădiniţa de vară - o altfel de vacanţă” se încearcă o nouă abordare a demersului didactic, o abordare ce vizează creșterea calității procesului instructiv educativ. Astfel, acest program oferă libertate cadrului didactic de a concepe activități cât mai atractive și interesante pentru copii, oferind acestora posibilitatea exprimării libere a întregului lor potențial creativ, dar și de a descoperi și vedea lumea cei înconjoară cu alți ochi, scopul final fiind cel al conștientizării de către fiecare copil al rolului și locului pe care îl ocupă în această lume minunată.
Bibliografie:

- Chiș, O., Creativitatea –premisă în dezvoltarea preșcolarilor, Ghid de bune practici, Cluj-Napoca, Editura Presa Universitară Clujeană, 2021.
- Țapurin, A., Particularități ale dezvoltării creativității la preșcolari, n.d.accesat: 22.02.2023,
- ***Revista învățământului preșcolar, MECT, nr. 1-2, 2008.

Abordarea integrată în învățământul primar

Lăcrimioara – Daniela Breje

Abordarea integrată este o împletire a conținuturilor într-o formă atractivă, flexibilă, oferind elevilor posibilitatea de a descoperii noi informații prin investigare, documentare, cercetare și punerea în aplicare practică a noțiunilor învățate.

Un alt aspect important al predării integrate este reprezentat de faptul că această modalitate de organizare și predare, construiește structuri dinamice și capabile să sprijine deciziile cele mai bune, inițiază rezolvarea de probleme, conducând la creșterea eficienței învățării.

Predarea integrată acoperă rupturile dintre discipline, deoarece începând cu clasa a III-a, fiecare disciplină este individuală, cu recomandarea unui predări integrate, când este posibil, deoarece sunt introduse noi discipline în trunchiul comun, total opus modalității de organizare și predare în clasele CP-II, unde predarea se face doar integrat.

Integrarea disciplinei oferă oportunitatea de a avea o continuitate a procesului de predare din clasa a II-a în clasele a III-a și a IV-a, pregătindu-i pe elevi să fie capabil să învețe, formându-i pentru gimnaziu, unde nu se mai face predarea integrată.

Curriculumul la Limba și Literatura Română (LLR) este conceput pentru a dezvolta competențele lingvistice și literare ale elevilor, încurajându-i să comunice eficient, să înțeleagă texte de diferite tipuri și să aprecieze diversitatea literaturii române și universale.

Ciclul primar (clasele I-IV) se concentrează pe dezvoltarea abilităților de comunicare, citire, scriere și înțelegere a textului, precum și pe explorarea literaturii române.

Dezvoltarea competențelor de comunicare este esențială atât în viața personală, cât și în cea profesională. Aceste competențe includ abilități de exprimare verbală și nonverbală, ascultare activă, empatie și adaptabilitate în diferite contexte.

Lectura și interpretarea textelor literare și nonliterare sunt două activități esențiale în studiul literaturii și comunicării.Programul include opere literare fundamentale ale literaturii române și universale, selecționate pentru a oferi elevilor un bagaj cultural esențial, cât și o perspectivă asupra valorilor și tradițiilor literare.

Cunoașterea și utilizarea corectă a limbii române este esențială pentru comunicarea eficientă și pentru exprimarea clară a ideilor. Elevii sunt încurajați să folosească diverse instrumente și tehnici de analiză esențiale pentru interpretarea complexă a textelor.

Prin lectura operelor literare și discuțiile generate de acestea, curriculumul încurajează reflecția asupra valorilor universale (precum empatia, toleranța, respectul, libertatea), promovând educația pentru o societate democratică și incluzivă. Prin integrarea acestor elemente nu doar că se îmbunătățesc abilitățile de gândire critică, dar contribuie și la formarea unor cetățeni activi și responsabili.

Toamna-anotimpul culorilor extraordinare, un tablou feeric al culorilor(visare și inspirație)

CATRINOIU ROXANA

Toamna-anotimpul culorilor extraordinare, un tablou feeric al culorilor(visare și inspirație) -articol realizat de către Prof. Inv. Preșcolar Catrinoiu Roxana Sc Gimnazială Alexandru cel Bun , Str Ioniță Sandu Sturza Nr 80 Grad . Cu program prelungit nr . 17 , Bacău. Argument: Niciodată toamna nu fu mai frumoasă!- T. Arghezi Toamna este unul dintre anotimpurile preferate a celor mari și a celor mai mici, deopotrivă. Ea face legătura dintre vară și iarnă. Toamna, anotimpul dorului, al culorilor, miresmelor și viselor mărețe, îi inspiră întotdeauna pe cei sensibili față de minunile naturii. Cred că, fiecare om ar trebui să se așeze, să își găsească timp să privească pădurea, livada și câmpul, căderea frunzelor... Frumuseţile şi bogăţiile pe care ni le oferă natura, în acest superb anotimp, trezesc în noi impulsul creativ. De ce să nu ne bucurăm de ceea ce ne oferă toamna, şi să punem în valoare, parfumul şi culoarea ei, prin realizarea unor lucrări originale, prin care să valorificăm potenţialul creativ al copiilor preşcolari, sub îndrumarea harului cadrelor didactice. Prin aceste demersuri creative ne înfrumuseţăm viaţa, educând totodată preșcolarii, tinerele vlăstare spre a-şi dezvolta gustul pentru frumos, a aprecia şi realiza creaţii artistice, toate acestea în strânsă colaborare cu familia, comunitatea., din care fac parte,, având drept scop: Valorificarea potenţialului creativ prin realizarea unor lucrări artistice, folosind materiale diverse şi tehnici adecvate, prezentarea unui mic program artistic, toate acestea într-un cadru plăcut,feeric, de toamnă, alături de membrii familiei în activități organizate impreuna iar ca obiective ar fi de urmărit: ● Valorificarea si dezvoltarea intereselor şi a aptitudinilor copiilor. ● Organizează într-o manieră placută şi relaxantă timpul liber al copiilor contribuind la optimizarea procesului de învăţământ . ● Formele de organizare sunt din cele mai ingenioase: în interior cat și în exterior. ● Sunt caracterizate de optimism şi umor. ● Creează un sentiment de siguranţă şi încredere tuturor participanţilor; ● Urmăresc lărgirea şi adâncirea influenţelor exercitate în procesul de învăţământ. ● Contribuie la dezvoltarea armonioasă a copiilor. ● Dezvoltarea abilităţilor de comunicare. ● Învăţare în ritm propriu ● Încrederea în forțele proprii. ● Promovarea esteticului şi autenticului în defavoarea inesteticului. ● Ocuparea timpului liber cu activităţi de tip recreativ, informativ, competiţional, menite să valorifice disponibilitatile şi abilităţile copiilor în diverse activități. Realizarea de expoziții a lucrărilor efectuate oferă prilej de a admira și bucura ochiul de minunatele culori folosite , precum și plimbările în natură, organizate împreună , oferă prilejul de a socializa și admira spectacolul fascinant pe care îl oferă gratuit natura , toamna!

POEZII

BÎRCA ADRIANA VERONICA

Banal

Mă strecor agale din banal

Cer visuri furate din ore pustii

Unui timp agățat în ireal

Uitat printre amiezi târzii.

M- ascund în adâncă tăcere,

La umbra unui descântec de dor

Refac alei din orice durere

Iar visului îi croiesc zbor.

Mi- e un gând ce arde- n toate

Fie vechi ori necunoscut, Ne-

ar sta bine, cumva, poate,

De-am iubi ceva mai mult...

Copilărie

Ce mai faci, copilărie?

Cu năzbâtii și povești Cu

glas cald de păpădie

Prin suflet veșnic alergi.

Unde- mi ești, copilărie?

Prin fânul abia cosit Ori

de- atâta bucurie

Îți pui galben la dospit?

Poate- n cufărul albastru

Cu păpuși și visuri grele

Ai ascuns un dor sihastru De

la început de stele?

Sau în lada după ușă

Stă o urmă de speranță

Ce- o înalți mereu cu grijă Printre

suflete de gheață?

Mai rămâi un ceas ori două,

Să- mi anin la brațul tău

Dorul c-o inimă nouă

Să nu- l port prin lume greu Mai

oprește- te o clipă!

Delicat, să păstrezi rama,

Anilor uitați în grindă

Și iubirea pentru mama.

Spre nicăieri

Privindu- ți lin strigarea

Din colțul prea stingher

Părea că pictezi zarea

Cu dor căzut din cer .

Zăream din vreme- apusă

Cum vina ți- o arunci

În șoapta cea nespusă De-

acum și de atunci!

Și cum credeam în „mâine „

M- am îmbarcat de ieri

Pe drumul către tine

Ce- a dus „Spre nicăieri„.

PERSONALITATEA PROFESORULUI

LUNGU GINA-MARIA

Eficiența activităților desfășurate în scopul îndeplinirii obiectivelor educaționale se exercită dependent de personalitatea pe care și-o conturează cadrul didactic.

Misiunea profesorului nu se rezumă la transmiterea informațiilor către elevi, verificarea gradului de asimilare și, eventual, aplicarea măsurilor remediale. În momentul inițierii carierei didactice, profesorul își asumă responsabilitatea educării școlarilor, a modelării caracterului acestora, contribuind în mod cert la conturarea personalității elevilor.

Pentru a asigura grad sporit de eficiență procesului de învățământ sunt relevante anumite componente ale personalității profesorului: caracterul și aptitudinile, îndeosebi aptitudinea pedagogică. Cadrul didactic trebuie să dea dovadă de un pronunțat spirit de observație, atenție distributivă, spirit organizatoric, creativitate, empatie, entuziasm în predare, perseverență, răbdare, adaptabilitate rapidă și corectitudine.

Activități didactice eficiente se realizează prin intermediul profesorului care adaptează conținuturile și strategiile didactice la particularitățile elevilor (vârstă, stil de învățare, ritm propriu de dezvoltare, aptitudini), reușind astfel să prevină situațiile de eșec școlar, să depisteze în timp

util și să valorifice aptitudinile elevilor, să le stimuleze capacitățile cognitive. De asemenea, profesorul identifică modalități viabile de soluționare a conflictelor cu care se confruntă elevii săi.

Model de comportament pentru elevii săi, cadrul didactic contribuie la dezvoltarea motivației intrinseci a învățării; declanșează interesul elevilor, stârnește curiozitatea, bucuria descoperirii și dorința pentru învățare; identifică situații concrete de viață în care pot fi aplicate cu succes noile cunoștințele, adoptă metode participative care stimulează gândirea critică. Stimulând interesul elevilor pentru studiu se asigură eficiență învățării și succes școlar.

Datorită specificului activității pe care o desfășoară, impactul efortului depus de profesor, se evidențiază pe parcursul întregii vieți a generațiilor formate în școală.

Bullying-ul începe la grădiniță: cauze, manifestări și soluții

Bîrsan Mariana

Bullying-ul, un fenomen adesea asociat cu școala generală și liceul, își poate avea rădăcinile chiar mai devreme, la grădiniță. Deși comportamentele de intimidare la această vârstă nu sunt la fel de elaborate ca cele întâlnite la copii mai mari, ele pot avea efecte semnificative asupra dezvoltării emoționale și sociale a celor mici. Înțelegerea cauzelor, manifestărilor și modurilor de prevenire și intervenție este esențială pentru a aborda bullying-ul încă din primii ani de viață.

Comportamentele de bullying la grădiniță pot avea diverse cauze. Una dintre principalele cauze este lipsa de dezvoltare a abilităților sociale și emoționale. Copiii mici nu au încă abilitatea de a-și gestiona emoțiile complexe și pot recurge la comportamente agresive pentru a-și exprima frustrarea, furia sau anxietatea. De asemenea, influențele familiale joacă un rol semnificativ. Copiii care sunt martori la comportamente agresive acasă sau care nu primesc îndrumare în gestionarea emoțiilor sunt mai predispuși să manifeste comportamente de bullying.

Un alt factor contribuie este mediul social și cultural. În unele cazuri, comportamentele de bullying pot fi încurajate sau tolerate de către adulți, fie direct, prin lipsa intervenției, fie indirect, prin exemplul personal. De asemenea, expunerea la media și jocurile video care promovează agresivitatea poate influența negativ comportamentul copiilor.

Manifestările Bullying-ului la grădiniță

Bullying-ul la grădiniță poate lua forme variate, de la agresiune fizică, cum ar fi loviturile și împingerile, la agresiune verbală, cum ar fi poreclele și tachinările. Excluderea socială este o altă formă de bullying, în care un copil este izolat de grupul de colegi și refuzat în jocuri și activități. Deși aceste comportamente pot părea minore în comparație cu formele de bullying întâlnite la copii mai mari, ele pot avea un impact profund asupra stimei de sine și a sentimentului de apartenență al copilului.

Efectele Bullying-ului asupra copiilor

Efectele bullying-ului la grădiniță sunt multiple și adesea de durată. Copiii care sunt victime ale bullying-ului pot dezvolta probleme emoționale și psihologice, cum ar fi anxietatea, depresia și retragerea socială. De asemenea, pot apărea probleme de comportament, dificultăți de concentrare și performanțe scăzute în activitățile de învățare. Pe termen lung, copiii care sunt victime ale bullying-ului la o vârstă fragedă pot avea dificultăți în a stabili relații de încredere și pot dezvolta o percepție negativă despre sine.

Soluții pentru prevenirea și intervenția în cazurile de bullying

Prevenirea bullying-ului la grădiniță necesită un efort concertat din partea părinților, educatorilor și comunității. Educația timpurie în privința empatiei, respectului și gestionării emoțiilor este esențială. Programele de dezvoltare a abilităților sociale și emoționale pot ajuta copiii să învețe să-și exprime emoțiile în moduri adecvate și să dezvolte relații pozitive cu colegii lor.

Educatorii joacă un rol crucial în identificarea și intervenția în cazurile de bullying. Este important ca aceștia să fie vigilenți și să observe dinamicile de grup, intervenind prompt și ferm în cazurile de comportament agresiv. Crearea unui mediu sigur și incluziv, în care fiecare copil se simte valorizat și respectat, este fundamentală pentru prevenirea bullying-ului.

Implicarea părinților este, de asemenea, esențială. Părinții trebuie să fie conștienți de semnele de bullying și să comunice deschis cu copiii lor despre experiențele de la grădiniță. Colaborarea strânsă între părinți și educatori poate asigura o abordare unitară și eficientă în prevenirea și combaterea bullying-ului.

Concluzie

Bullying-ul la grădiniță este o problemă reală și semnificativă, care necesită atenție și acțiune imediată. Prin educație, vigilență și colaborare, putem crea un mediu sigur și suportiv pentru toți copiii, asigurându-ne că fiecare copil are șansa de a se dezvolta într-un mod sănătos și armonios. Prevenirea bullying-ului începe cu recunoașterea importanței acestei probleme și cu angajamentul colectiv de a proteja și sprijini copiii de la cea mai fragedă vârstă.

Bune practici: învățământ preșcolar

ASAFTEI LOREDANA

Cunoscând plăcerea copiilor pentru a asculta, viziona texte literare (povești, basme, povestiri etc.), disponibilitatea lor de a se identifica cu personajele din diferite creații literare și bucuria lor de a se exterioriza prin prisma acelora, am considerat oportună și interesantă abordarea acestei teme pentru încă un an școlar de activitate opțională. Această alegere a fost întâmpinată cu entuziasm de către copii și cu deplin asentiment din partea părinților.

Copiilor le place să se joace. Joaca este forma prin care, puțin câte puțin, devin, în timp, personalități educate să deosebească binele de rău. Învață să fie cinstiți, să facă fapte bune, să trăiască printre oameni dovedind un comportament civilizat, politicos, dar învață și să condamne defectele pe care le recunosc. Poveștile au rolul de a-i forma în acest sens: ele le spun ce fac rău și cum fac rău personajele negative, dar și cum pot îndrepta lucrurile, arătând că personajele pozitive (cu care vor majoritatea să se identifice) veghează și luptă pentru dreptate.

Intrând în Lumea poveștilor, copiii epocii calculatorului vor învăța să deosebească binele de rău, minciuna de adevăr, faptele bune de cele rele, vor deveni mai atenți unii cu alții și mai sensibili și vor ști să folosească corect și cu respect o carte. Aș dori ca preșcolarii noștri să-și facă din cărți cei mai buni prieteni și să li se dezvolte discernământul în selecția valorilor. Totodată sporirea numărului de povești învățate, dar și a poveștilor create de copii fie după ilustrații, fie din imaginație, fie cu început dat le dau posibilitatea copiilor să povestească liber și astfel acestea să le fie de sprijin în dezvoltarea vorbirii pentru o bună integrare în sistemul școlar.

Prin parcurgerea acestei activități opționale voi încerca să le dezvolt copiilor capacitatea de muncă în echipă pentru realizarea unei sarcini, voi contribui la însușirea unor norme de comportare corectă, a preșcolarilor, voi dezvolta imaginația, creativitatea pentru a povesti, pentru a alcătui scurte secvențe, povestiri interesante de actualitate și voi încerca să le formez gustului estetic.

În contextul integrării europene și al accesului la toate valorile dobândite de lumea occidentală în domeniul educației, și învățământul românesc trebuie să ofere viitorilor cetățeni competențele necesare pentru a face față provocărilor noului mileniu, împreună cu valorile împărtășite și corespunzătoare unui spațiu cultural și social european, ajungând la o consonanță cu disciplinele de profil din alte țări.

Pentru aceasta, însă, este necesar ca grădinița/școala, ca factor activ al progresului, să utilizeze în desfășurarea procesului de învățământ cele mai eficiente căi, cele mai variate metode și mijloace care să asigure și să stimuleze în același timp, creșterea ritmului de însușire a cunoștințelor, în raport cu cerințele științei și cu cerințele actuale și de perspectivă ale societății contemporane.

Reforma actuală, în domeniul opționalelor, pune lucrurile la punct. Copilul epocii contemporane este dorit să asculte, să audieze texte contemporane sau clasice, iar cel mai corect și bine este în cadrul organizat al grădiniței, sub forma unui opțional.

Activitățile opționale vizează diferențierea și individualizarea și vin în sprijinul valorificării și dezvoltării unor aptitudini individuale și a unor nevoi personale.

Bibliografie:

- Seiful poveștilor contemporane - Freepedia Edu.

- https://ro.scribd.com/document/636530552/CDS-PRESCOLAR

- https://www.edu.ro/programe_scolare_opționale_CDS_oferta_nationala_PROF

EDUCAȚIE PENTRU NOUA GENERAȚIE

ALUPOAEI LĂCRĂMIOARA

,,Cei mai buni profesori sunt cei care te învață încotro să te uiți, dar nu îți pun și ce să vezi, lăsând libertatea fiecărui copil de a descoperi și cunoaște în stilul său propriu.”

Alexandra K. Tranfor

Profesorul îndeplinește o profesiune de o deosebită importanță, aceea care asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională, morală și cetățenească.

Profesorul este cel care orientează și stimulează curiozitatea naturală și interesul spontan al elevilor pentru descoperire, cel care îndrumă și încurajează activitatea de organizare și integrare a datelor culese, a cunoștințelor reactualizate în vederea aplicării lor la soluționarea problemelor date, lăsându-le

libertatea de examinare a faptului real ori de analiză critică a conținutului unui text; independență în activitate; operativitate și rapiditate în reacții (cognitive, afective, motrice); deplină responsabilitate pentru ceea ce întreprind.

Educația se sprijină pe patru piloni importanți: a învăța să știi, a învăța să faci, a învăța să trăiești împreună cu alții și a învăța să fii. În funcție de această optică dar și de problematica lumii

contemporane, educatorii din învățământ îndeplinesc și alte roluri. De exemplu prin metodologia de

aplicare a noului curriculum național, li se cere educatorilor din învățământ să creeze activități (situații) de învățare adecvate obiectivelor proiectate, ținând seama de natura subiectului lecției și de

particularitățile clasei sau ale grupei de elevi. Astfel, cu cât situațiile de învățare vor fi mai bine alese sau

imaginate de profesor, cu atât mai interesantă și eficace în planul învățării va fi activitatea de instruire.

Importanța rolului pe care îl deține dascălul, ca agent al schimbării, care promovează înțelegerea și

toleranța este foarte mare. De aceea, și responsabilitatea așezată pe umerii profesorilor este enormă, fiindcă ei sunt printre cei care participă la modelarea caracterelor noii generații.

Profesiunea didactică este asociată cu câteva categorii fundamentale de roluri, acceptate de

majoritatea sistemelor de formare a profesorilor: proiectare, managementul și organizarea activităților

de învățare, consiliere psiho-educațională, managementul clasei de elevi, comunicare cu elevii, părinții și

colegii, dezvoltare profesională de-a lungul vieții, participare la perfecționarea procesului educațional și a inovațiilor din școală, oferirea de servicii educaționale pentru comunitate.

Literatura de specialitate oferă o serie de mituri despre profesorii calmi, eficienți (Gorgon, T. 2011. P

42):

. Profesorii buni sunt calmi, nu se enervează și sunt mereu temperați:

. Profesorii buni nu sunt părtinitori și nu au prejudecăți;

. Profesorii buni pot și își ascund adevăratele sentimente față de elevi;

. Profesorii buni au același grad de acceptare față de toți elevii. Ei nu au niciodată elevi preferați;

. Profesorii buni creează un mediu de învățare stimulant, liber, și în același timp, mereu liniștit și

ordonat;

. Profesorii buni sunt consecvenți, nu manifestă mișcări bruște, nu uită, nu fac greșeli;

. Profesorii buni știu toate răspunsurile. Sunt mai inteligenți decât elevii;

. Profesorii buni se sprijină unii pe alții. Ei fac ,,front comun" față de elevi indiferent de sentimente

personale, de valori sau de convingeri.

Cu alte cuvinte, profesorii buni trebuie să fie mai buni, mai înțelegători, mai inteligenți decât

majoritatea oamenilor, trebuie să demonstreze tot timpul imparțialitate, organizare, consecvență și

empatie.

Bibliografie:

. Planchard Emile, ,,Pedagogie școlară contemporană" E. D. P., 1992

. Mitrofan N. ,,Aptitudinea pedagogică„ Ed. Academiei, 1988

. Good, T.,Brophy, J.,Looking in the Classroom, New York, Harper Row. (1984)

Bun venit în echipa magică a școlarilor!

Bragye Adina

Întâmpinarea elevilor în prima zi de școală este un moment deosebit în viața educațională, mai ales în învățământul primar. Este începutul unui drum plin de descoperiri, emoții și învățare. Felul

în care cadrele didactice aleg să întâmpine copiii poate influența pozitiv întreaga experiență școlară. De aceea, mesajele de bun venit trebuie să fie calde, motivante și pline de speranță.

Importanța mesajelor de întâmpinare

La ciclul primar, elevii sunt într-o etapă sensibilă de formare, iar prima impresie contează enorm. Un mesaj de întâmpinare bine ales:

1. Crează un mediu prietenos și primitor – Copiii se simt în siguranță și dornici să participe la activități.

2. Stabilește tonul colaborării – Îi încurajează să își exprime ideile și să se implice activ.

3. Cultivă motivația – Le trezește curiozitatea și dorința de a descoperi lucruri noi.

Exemple de mesaje de întâmpinare

1. „Bun venit în lumea poveștilor și a descoperirilor!”

Acest mesaj stimulează imaginația și setează așteptări pozitive față de procesul de învățare.

2. „Suntem o echipă gata să învățăm, să visăm și să creștem împreună!”

Încurajează spiritul de colaborare și unitate între colegi.

3. „Fiecare zi este o aventură, iar tu ești eroul nostru!”

Creează o atmosferă de entuziasm și îi face pe elevi să se simtă speciali.

4. „Bine ați venit într-un loc unde greșelile sunt trepte spre succes!”

Transmite un mesaj de încurajare și susținere, subliniind că procesul de învățare implică încercări și perseverență.

Cum să amplificăm impactul mesajelor?

• Elemente vizuale atractive: Un afiș colorat, desene realizate de elevi mai mari sau baloane pot completa mesajul scris.

• Interacțiuni prietenoase: Învățătorii pot însoți mesajul de o activitate introductivă, cum ar fi o poveste sau un joc de cunoaștere.

• Personalizare: Adăugarea numelor copiilor în mesaj sau crearea unor urări individuale pot face fiecare elev să se simtă important.

Dragi școlari,

Bine ați venit în echipa magică a școlarilor! De astăzi începe o călătorie plină de descoperiri, prietenii și aventuri uimitoare. Veți învăța să explorați lumea din jurul vostru, să vă bucurați de fiecare reușită și să transformați fiecare provocare într-o lecție valoroasă.

Aici, în familia școlii, veți găsi profesori pregătiți să vă ghideze cu răbdare și colegi care vă vor deveni prieteni de nădejde. Împreună, vom descoperi cât de frumoasă poate fi învățătura atunci când lucrăm în echipă și ne susținem unii pe alții.

Vă dorim un an școlar minunat, plin de zâmbete, curiozitate și succes! Nu uitați: fiecare pas pe care îl faceți vă apropie de visurile voastre. Suntem mândri să vă avem alături în această frumoasă aventură!

Succes și bine ați venit în echipa școlarilor!

Mesajele de întâmpinare la școală, mai ales în învățământul primar, au o putere extraordinară de a modela atitudinile și emoțiile copiilor. Un cuvânt bun, un zâmbet și o urare sinceră pot transforma prima zi de școală într-o amintire prețioasă care va rămâne cu ei pentru totdeauna. Așadar, să ne asigurăm că începutul fiecărui an școlar este marcat de căldură, încurajare și entuziasm!

Dezvoltarea creativității elevilor prin activitatea de rezolvare și compunere de probleme

Chihaia Paula

O importantă resursă de dezvoltare a societății noastre o constituie creativitatea umană. Potențialul creator pe care îl au toți copiii nu trebuie să evolueze la întâmplare, ci se poate dezvolta prin instruire și prin muncă. Depistând din timp germenii creativității, avem posibilitatea de a valorifica întregul potențial al unor eventuale descoperiri sau creații tehnice și să direcționăm factorii creativității pe făgașul cel mai profitabil pentru societate.

Creativitatea se definește prin sensibilitatea față de probleme: prin flexibilitate (capacitatea de adaptare la situații noi, de a reacționa adecvat la schimbări), prin originalitatea gândirii și fluența ideațională, prin aptitudinea de a restructura, organiza și elabora.

Cunoscând faptul că, după ce se manifestă încă de la vârsta copilăriei, creativitatea se poate pierde, este necesar să prevenim acest proces, prin intensificarea precoce și dezvoltarea caracteristicilor factorilor intelectuali, volitionali și virtuali ai creativității. Pentru formarea virtuților semnalate mai sus, este nevoie de învățarea creativă care pune accent pe învățarea prin cercetare – descoperire, pe problematizare, pe învățarea prin efort propriu, independent sau dirijat. Rezolvarea de probleme și mai ales compunerea de probleme prezintă o importanță deosebită pentru dezvoltarea flexibilității spontane și adaptive, a fluenței asociative, a originalității, a capacității de redefinire și a creșterii interesului pentru problemele reale ale vieții, la dezvoltarea gândirii predictive de tip divergent și probalistic, precum și la dezvoltarea formelor variate sub care se prezintă imaginația creatoare.

Unii psihologi consideră rezolvarea de probleme și creativitatea drept ,,culmi ale performanței cognitive” și că ,,ori de câte ori un copil, pus în fața unei probleme, restructurează datele problemei sau imaginează procedeul ce conduce la soluție, independent de faptul că dacă aceasta este o sarcină școlară, a vieții sau un test, el înfăptuiește o invenție”.

Se pot compune și crea probleme în următoarele forme:

- după tablouri și imagini;
- după o problemă asemănătoare;
- după indicarea operațiilor matematice;
- după un plan stabilit;
- după date, fără indicarea operațiilor matematice;
- după un exercițiu simplu sau compus;
- după un model simbolic;
- cu modificarea conținutului și a datelor;
- crearea liberă de probleme;

- probleme de perspicacitate.

În acest sens folosim procedee variate cum ar fi:

-complicarea problemei prin introducerea de noi date sau prin modificarea întrebării;

-rezolvarea problemei prin două sau mai multe procedee;

-scrierea rezolvării problemei într-o singură expresie;

-completarea enunțului problemei atunci când lipsește întrebarea sau datele;

-determinarea schemei generale de rezolvare a problemelor care fac parte dintr-o anumită categorie și încadrarea sau nu a unei probleme într-o anumită categorie de probleme;

-compunerea unei probleme din două, trei probleme simple.

Copilul trebuie pus în situația de a simți satisfacția muncii depuse de el. Prin crearea unei atmosfere de comunicare liberă, activă, favorabilă colaborării, chiar și elevii cu tendințe de pasivitate, neobișnuiți cu efortul intelectual, intră treptat în procesul rezolvării problemelor, își eliberează treptat energiile latente psihice, prin dorința de autoafirmare.

Aceasta înseamnă formarea omului creator, prin atmosfera stimulatoare a clasei sau a grupului social.

Bibliografie:

- Popescu, (G) – Psihologia creativității, Editura Fundației ,,România de mâine”, București, 2007;
- Enăchescu, (E) – Creativitatea copiilor. O abordare psihopedagogică, Editura Universitară, București, 2015.

Importanța activităților extrașcolare în dezvoltarea personalității copiilor

Dejeu Loredana

Relațiile afectuoase dintre părinți și copii duc la efecte pozitive. Copiii din aceste familii sunt prietenoși, creativi, mai puțin dependenți de alții. Rezultatele cele mai bune le obțin copiii ai căror părinți au o atitudine clară, manifestă atenție la autonomie, exercită un control echilibrat și constant.

Educaţia extracurrriculară (realizată dincolo de procesul de învăţământ) îşi are rolul şi locul bine stabilit în formarea personalităţii copiilor noştri. Educaţia prin activităţile extracurriculare urmăreşte identificarea şi cultivarea corespondenţei optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viaţă civilizat, precum şi stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoştinţe punându-i în contact direct cu obiectele şi fenomenele din natură. Trebuinţa de se juca, de a fi mereu în mişcare, este tocmai ceea ce ne permite să împăcăm şcoala cu viaţa.

Scopul activităţilor extraşcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea școlarilor în activităţi cât mai variate şi bogate în conţinut, cultivarea interesului pentru activităţi socio-culturale, facilitarea integrării în mediul şcolar, oferirea de suport pentru reuşita şcolară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale şi corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Activităţile extraşcolare se desfăşoară într-un cadru informal, ce permite copiilor cu dificultăţi de afirmare în mediul şcolar să reducă nivelul anxietăţii şi să-şi maximizeze potenţialul intelectual. Activităţile extracuriculare sunt activităţi complementare, activităţi de învăţare realizate la clasa şi urmăresc îmbogăţirea informaţiilor primite în cadul activităţii didactice, cultivă interesul pentru desfăşurarea anumitor domenii, atrag copilul la integrarea în viaţa socială, la folosirea timpului liber într-un mod plăcut şi util, contribuind în felul acesta la formarea personalităţii copilului. De aceea, școala trebuie să ofere diverse astfel de activităţi.

Serbările, şezătorile, scenetele tematice, prin specificul lor oferă posibilitatea educatorilor să-i ajute să se implice, să-şi cunoască foarte bine colegii de clasă, să colaboreze şi să se afirme în faţa colectivului prin mijloace proprii. Activităţile extracuriculare bine pregătite, sunt atractive pentru orice vârstă, stârnindu-le interesul, producându-le bucurie, uşurându-le acumularea de cunoştinţe, chiar dacă presupun un efort suplimentar. În cadrul acestor activităţi sunt atraşi şi copiii timizi.

BIBLIOGRAFIE:

.

Ionescu, M., Chiş, V., Mijloace de învăţământ şi integrarea acestora în activităţile de instruire şi autoinstruire, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001, pg.162;

Cernea, Maria, Contribuţia activităţilor extracurriculare la optimizarea procesului de învăţământ, în " Învăţământul primar" nr. 1 / 2000, Ed. Discipol, Bucureşti;

Grădinița mea – poezie creată

Lavinia Maria Iojă

La grădiniță-n lumea mică,

Cu joc și cântec ce ridică, Se-nvață

blând, cu drag mereu,

Primii pași spre-un drum greu.

Aici mâini de educatori,

Ne-ndrumă pașii visători,

Cu răbdare și iubire,

Cresc copii cu fericire.

În fiecare zi-nvățăm,

Cum să vorbim,

Cum să ne comportăm

Și împreună să ne jucăm.

Aici se-ncepe viața bună,

Cu râsete sub clar de lună,

Educația e al său dar,

Un început, un drum spre far.

GÂNDĂCELUL AUREL

Strugaru Eliza

Gândăcelul Aurel

A ieșit să vadă el, Cum

e vremea pe afară,

Auzind că este vară.

Vara este cald și bine,

Peste tot numai albine. Ce

își zice Aurel?

„Mă duc până la Tinel!”

Tinel este un cățel

Care are-un caiețel,

Unde scrie el frumos

Poezii despre un os.

VREAU SĂ FIU MUZICIAN

Chiar de-s mic și nu știu multe

Vreau să cânt la instrumente.

Să bat într-o tobă tare,

Să răsune pân` la Marte.

Să învăț și la pian,

La chitară, la trompetă;

Să fiu un muzician,

Cel mai bun de pe planetă.

Jobenul fermecat – poveste creată (puterea prieteniei & mafia poveștilor)

Nicoleta Drăgoi

Într-o noapte de iarnă, o bufniță înțeleaptă plutea tăcut pe cer, purtând în gheare un joben misterios. Zburând deasupra unei păduri de brazi înalți, l-a lăsat să cadă ușor pe zăpadă, chiar sub ochii unui iepuraș curios care se adăpostea între copaci.

„Ce-o fi asta?", își spuse iepurașul, apropiindu-se de joben. De îndată ce a intrat în el, un vânt puternic s-a stârnit, purtând jobenul și pe micuțul iepure departe, prin aer, ca într-un dans magic. Vântul l-a dus deasupra unei poieni unde mai multe animale construiau un om de zăpadă vesel. Într-o piruetă lină, iepurașul și jobenul au aterizat chiar pe capul omului de zăpadă.

Atunci s-a întâmplat ceva neașteptat: omul de zăpadă a prins viață! Cu voce blândă, a mulțumit animalelor și le-a cerut o poveste. Un pinguin i-a întins o carte veche, iar omul de zăpadă a început să le citească tuturor povești fermecătoare, până ce animalele au adormit una câte una.

Dar iepurașul, care stătea ascuns în joben, avea alte planuri. Știa că acea carte era magică și își dorea s-o păstreze doar pentru el și puii lui. În toiul nopții, când totul era liniștit, a furat cartea și a fugit. Omul de zăpadă s-a trezit speriat, iar animalele, auzind gălăgia, s-au grăbit să-l ajute.

Iepurele alerga repede, dar prăpastia din fața lui părea de netrecut. Cu un salt curajos, a ajuns de partea cealaltă. Prietenii omului de zăpadă nu s-au lăsat descurajați: vulpea, ursul și pinguinul au răsturnat un trunchi de copac și au trecut pe partea cealaltă, chiar dacă omului de zăpadă i-a fost mai greu. Cu mult efort, l-au ajutat să treacă și el.

În cele din urmă, l-au ajuns pe iepuraș și au încercat să-l oprească. Pinguinul a aruncat cu bulgări, dar iepurele, plin de energie, i-a aruncat înapoi, lovindu-l pe omul de zăpadă, care s-a dezintegrat în bucăți. Prietenii săi s-au grăbit să-l refacă, iar apoi au ajuns împreună la vizuina iepurelui.

Când au intrat, au fost surprinși. În loc să găsească un hoț răutăcios, au văzut iepurașul citindule puilor săi, iar aceștia ascultau cu ochii mari de bucurie. Emoționați, animalele s-au liniștit, iar iepurașul, cu lacrimi în ochi, a înapoiat cartea spunând: „Am vrut să le arăt și lor magia poveștilor..."

Omul de zăpadă a zâmbit și le-a spus tuturor: „Magia poveștilor crește doar atunci când o împărtășim." Și, împreună, s-au așezat în jurul omului de zăpadă, ascultând o ultimă poveste înainte de culcare.

Prietenii din ograda

Gavril Elena-Roxana

Într-un colț de sat, sub cerul senin,

Animale dragi trăiesc zi de zi-n alin. De la
câini voinici, ce păzesc curtea toată,
La pisici jucăușe, ce stau pe sub poartă.
Cocoșul mândru, cu creastă de foc,
Vestitor al zorilor, cu glas fără bloc, Își
strigă chemarea peste câmpuri și sate,
Deșteptând natura din somnul ce-i bate.
Găinile cotcodăcesc în ogradă,
Cu pene lucioase, par mici parade.
Ouăle lor sunt comori ascunse, Cu
bunătate-n inimi strânse.
Porcul cel dolofan, în coteț fericit,
Își scurmă prin paie, de soare tihnit.
Grozav e la masă, mănâncă bucuros, Cu
un râs hârâit, binevoitor, voios.
Caprele sprintene, pe dealuri zglobii,
Sunt maestre în salturi, sunt pline de fantezii.
Laptele lor dulce e-al casei izvor,
Adăpostindu-ne blând de frig și de dor.
Boii cei pașnici, puternici la plug,
Muncesc cu răbdare, fără să fug.
Trag brazde adânci, hrănesc grânele pline,
Pentru pâinea cea caldă, sclipind în lumine.
Caii, regii curții, în hamuri strălucind,
Aleargă pe câmpuri cu dorul nestins. Sunt
mândri și blânzi, prieteni de drum,
Sub cerul albastru, ne-aduc visul bun.
Și uite așa, în ograda bogată,
Fiecare vietate are treaba sa dată.
Un sat fără ele ar fi trist și pustiu,
Dar cu ele-i acasă, în cer senin viu.

Analiza desenelor copiilor

Amalia Rugină

Pentru copii, a desena reprezintă o cale de exprimare, de evadare, este o expresie a libertății, în special dacă este vorba despre desenul liber. Cu acest prilej, ei reușesc să exprime o parte din lumea lor, din personalitatea proprie, din sentimentele și gândurile care ar putea fi inhibate.

Datorită desenului liber micul școlar face un pas important spre exprimare, comunicarea cu lumea înconjurătoare, putând fi astfel înțeles mai bine. Arta copiilor este un un mister, însă miracolul ei, în ciuda vocabularului plastic(relativ redus al copiilor) poate fi descifrat. Lumea care emană din desenele lor, are o infinitate de nuanţe, ceea ce dovedeşte cu prisosinţă că arta nu ia fiinţă în afara talentului, sincerităţii, inspiraţiei. Copiii operează în sisteme cromatice şi grafice fără să le fie frică de filtrele ochiului nostru. Bucuria lor de a desena nu poate fi intimidată de barierele formei plastice, de piedicele pe care tehnica reprezentării şi figurării le propune.

Chiar dacă aparent desenele acestora par nuanțe alese și împrăștiate pe foaie la întâmplare, forme haotice, de fapt acestea sunt adevărate fotografii ale sufletului lor. Acestea nu reprezintă doar activităţi artistico-plastice ci în desenele copiilor apare deopotrivă relaţia eului cu lumea, dar şi reflectarea întregii evoluţii a acestuia.

Criterii de analiză a desenelor copiilor

Pentru a putea descifra ce ascund desenele micilor școlari trebuie să avem în vedere câteva aspecte de bază. Când desenează, trebuie să se țină cont de : Punctul de pornire pe foaie, liniile, unghiurile și semnele pe care acesta le face, folosirea culorilor, simbolurile folosite, viteza de desenare și presiunea exercitată asupra creionului. De asemenea, cercetătorii în domeniul psihologic au dezvoltat de-a lungul timpului 3 teste care ne ajută să descifrăm anumite probleme pe care copiii le resimt.

1. Punctul de pornire pe foie - Pentru început, se observă punctul din care micul școlar începe să deseneze. Acest aspect oferă informații prețioase despre realitatea sa:

- începerea din centrul foiii este expresia unui ,,egocentrism natural''. ,,Copilul își manifestă starea de bine, bucuria și fericirea de a se simți în centrul adulților: acesta este cel mai plăcut loc pentru el''. Începerea de la marginea foiii, poate reprezenta o ,,inhibiție ori sentimentul de înstrăinare față de mediu''

- alegerea părții stângi poate indica nevoia copilului de a fi încă în starea de fericire și siguranță din trecut.

2. Ocuparea spațiului - Crotti realizează un ghid de interpretare în funcție de spațiul și orientarea pe care copiii o au în vedere

- Ocuparea întregului spațiu pune evidențiază un temperament extrovertit, fapt ce demonstrează că poate fi fericit și înafara familiei. Caracterul său este vesel, dinamic, sociabil.

- Copilul care nu ocupă tot spațiul, rămâne într-o zona mai restrânsă evidențiază un caracter introvertit, preferă locurile sigure și protectoare.

- Plasarea desenelor în partea de sus a foii, este înclinat spre visare, îi place să inventeze povestioare pe care adesea le confundă cu realitatea.

- Plasarea desenelor în partea de jos a foii, reprezintă copilul care se simte bine în sânul familiei și dorește să rămână la acel stadiu.

3. Liniile trasate - Liniile pe care copilul le trasează conțin indicații prețioase atât prin importanța presiunii cât și prin formă. Când este trasată cu forța exprimă vitalitate, afirmare de sine. Uneori copilul pune atâta convingere încât rupe foaia, ceea ce indică reacții puternice și imediate inclusiv îndrăzneala, violența și mânia. Când linia este lejeră, denotă o sensibilitate mai delicată dar, de altfel traseul se afirma mai putin. Întâlnim acest lucru la copiii timizi sau la cei cărora le este greu să se afirme. În această ordine de idei, linia punctata poate induce ideea de nesiguranță.

4. Forma - ,,În ceea ce priveste forma, curba este mai dulce, mai tandră și feminină, în timp ce unghiul evocă forța, duritatea. Un desen armonios conține linii curbate și forme angulare, echilibru al veiții între adaptare și afirmare. Mai multă suplețe și rotunditate arată un copil adorabil dar pasiv, puțin înarmat pentru a se apara. Mai multe puncte și unghiuri reflectă un caracter viu, combativ, voluntar, dar agresiv și putin sociabil. Liniile hașurate și înnegririle sunt marca anxietății resimțită din plin. Zona umbrită corespunde adesea unui punct negru în viața copilului.

5. Culoarea - ,,Alegerea liberă a culorilor este fundamentală pentru înțelegerea anumitor aspecte ale caracterului și temperamentului copilului, mai ales dacă le folosește mereu pe aceleași, căci culoarea este proiecția externă a propriilor sentimente și emoții. Prin urmele pe care le lasă, exprimă propriile sentimente: delicate, dacă folosește culori șterse; mai vivace dacă preferă nuanțele mai tari.''

MIŞCARE, DEZVOLTARE, SĂNĂTATE PRIN ACTIVITĂŢI SPECIFICE CU PREŞCOLARI

Soponaru Mihaela

Educaţia fizică a copiilor preşcolari are ca scop educarea unei generaţii de tineri sănătoşi, viguroşi, rezistenţi, puternici, agili şi capabili de muncă.

Pe lângă activităţile desfăşurate în mediul familial, grădiniţa este instituţia în care copiii pot să-şi satisfacă dorinţa de mişcare, locul unde se realizează exerciţiile şi jocurile necesare pentru dezvoltarea lor fizică. Frecventând grădiniţa, copilul este controlat sub toate aspectele dezvoltării şi creşterii lui.

În grădiniţa de copii cele mai importante forme ale practicării educaţiei fizice sunt următoarele: activităţi frontale de educaţie fizică, gimnastica de înviorare, plimbările, excursiile, jocurile sportive şi alte forme în afara activităţilor obligatorii (serbări sportive, întreceri şi concursuri sportive, demonstraţii sportive).

Forma de bază în cadrul grădiniţei de copii, este activitatea obligatorie-frontală de educaţie fizică. Mijlocul fundamental şi preponderent folosit în toate activităţile de educaţie fizică este exerciţiul fizic care are la orice vârstă, dar mai ales în perioada de creştere, un puternic rol

educativ. Executând regulat exerciţii fizice corespunzătoare vârstei, copiii îşi perfecţionează o serie de deprinderi motrice aplicative necesare în viaţă: mersul, alergarea, săritura, echilibrul, cățărarea, aruncarea şi prinderea etc. Alegerea şi îmbinarea exerciţiilor trebuie făcută în aşa fel de către educatoare încât acţiunea lor să antreneze întregul organism al copiilor. Un bun educator nu poate fi decât acela care-l învaţă pe copil să devină o persoană puternică şi responsabilă, armonios dezvoltată, fizic şi psihic.

În privinţa dezvoltării psihice optime, mişcarea efectuată sub forma unor exerciţii fizice susţinute, conduce la obţinerea echilibrului psihic, autocontrolului, creşterii aprecierii de sine, dobândirii încrederii în forţele proprii. Pentru o viaţă sănătoasă şi pentru un organism îngrijit, este necesar ca orice copil să fie învăţat să respire corect.

Sarcina principală a educaţiei fizice la preşcolari este formarea poziţiei corecte a corpului, aceasta

fiind absolut necesară atât pentru dezvoltarea mişcărilor tot mai complexe folosite de copii, cât mai ales din considerente de sănătate, ca premiză a creşterii şi dezvoltării normale în continuare.

Spre deosebire de celelalte activităţi , activitatea de educaţie fizică presupune instruirea şi formarea copilului în şi prin mişcare. Exerciţiul fizic stimulează nu numai respiraţia ci şi circulaţia sanguină care întăreşte şi dezvoltă sistemul muscular şi osos şi realizează puntea de legătură între gândire şi acţiune.

Piaget a demonstrat că există un raport între motricitate şi inteligenţă. La vârsta preşcolară interesul copiilor pentru mişcare în general, şi jocuri şi exerciţii în special, este foarte mare.

La intrarea în grădiniţă bagajul de deprinderi motrice al copilului este redus, însă pe parcursul activităţilor de educaţie fizică acesta se va îmbogăţi, deoarece jocul îl ajută să-şi controleze pornirile şi sentimentele.

Pentru o dezvoltare fizică şi psihică optimă influenţa aerului curat, luminii şi soarelui în timpul desfăşurării jocurilor de mişcare este de o mare importanţă. Respectarea disciplinei colectivului, regulilor de întrecere, asumarea unor sarcini în cadrul colectivului, integrarea în colectiv, spiritul competitiv reprezintă doar câteva din caracteristicile jocului.

Jocurile de mişcare au ca element caracteristic de desfăşurare întrecerea, care impune existenţa unui fond de deprinderi şi calităţi motrice temeinic consolidate. Întrecerea sporeşte interesul copiilor pentru activitate, le mobilizează forţele şi-i stimulează.

Prin joc copilul are posibilitatea de a fi mai degrabă un iniţiator în propria sa lume decât o persoană manipulată şi disciplinată. Jocurile desfăşurate în grădiniţă contribuie la creşterea capacităţii fizice şi intelectuale a copiilor, la dezvoltarea lor armonioasă, deoarece stimularea practicării activităţii fizice este un obiectiv prioritar, iar succesul în atingerea sa este o garanţie pentru sănătatea viitoare.

Gimnastica de înviorare contribuie la întărirea unor grupe principale musculare (braţe, picioare, spate, abdomen), formează o ţinută corectă, stimulează şi reglează funcţiile fiziologice ale respiraţiei şi circulţiei. Organizată cu pricepere, contribuie la creşterea bunei dispoziţii, ajută la disciplinarea colectivului de copii şi la formarea deprinderii de a face zilnic gimnastică.

Plimbările şi activităţile alese completează programul de activitate al copiilor în grădiniţă, sub supravegherea şi îndrumarea educatoarei. (fragment).

Activităţile de educaţie fizică şi sport au fost introduse în grădiniţă pentru că se cunoşteau efectele lor benefice atât asupra dezvoltării fizice a copiilor cât şi a celor psihice: îi ajută pe copii să se maturizeze emoţional, relaţionează mai bine cu anturajul, le dezvoltă simţul tactic şi solidaritatea. De

asemenea, sportul este benefic pentru copiii timizi, închişi în ei, care în acest fel îşi pot ,,elibera" personalitatea. Jocurile desfăşurate în grădiniţă contribuie la creşterea capacităţii fizice şi intelectuale a copiilor, la dezvoltarea lor armonioasă, deoarece stimularea practicării activităţii fizice este un obiectiv prioritar, iar succesul în atingerea sa este o garanţie pentru sănătatea viitoare.

Bibliografie:

,,Metodica predării educaţiei fizice în grădiniţa de copii"- manual pentru liceele pedagogice de educatoare, Editura Didactică şi Pedagogică Bucureşti, 1985

Calitățile neceare unui cadru didactic care interacționează cu preșcolarii și școlarii mici

Andreea Dodiță

Din punct de vedere tehnic, o diplomă obținută în dezvoltarea timpurie a copiilor oferă profesorilor uneltele necesare de care au nevoie pentru a ajuta fiecare copil în întregul proces al învățării. Însă din punct de vedere a practicalității, profesorii copiilor mici trebuie să posede sau să califice calitățile care să le permită să lucreze și să motiveze copiii mici, găsind în același timp bucuria și succesul în fiecare zi.

Astfel, în întregul proces al învățarii nu este suficientă doar componenta cognitivă, științifică, ci și cea emoțională, care completează și aduce un aport considerabil în întregul proces formativ. Printre calitățile reprezentative putem aminti: entuziasmul pentru copii, răbdarea și simțul umorului, aptitudini de comunicare, capacitatea de a respecta diferențele – de orice natură ar fi acestea – (culturale, religioase, etc.), și nu în ultimul rând creativitate și flexibilitate.

În ceea ce privește entuziasmul pentru copii, potrivit Asociației Naționale pentru Educația Copiilor mici, aceasta reprezintă cea mai importantă caracteristică pentru profesorii responsabili cu dezvoltarea educației în cadrul copilăriei timpurii. Acest lucru depășește cu mult bucuria doar de a educa în mod tradițional. Înseamnă să vrei să faci diferența cu fiecare copil în parte. Înseamnăa să te auto depășești pe tine și să ajuți pe cel mic să se autodepășească. De asemenea, cadrele didactice trebuie să aibă acțiunea de a debloca ușa fiecărui copil către învățare, de a depăși orice obstacol pe care un copil îl poate avea.

Răbdare și umor. Lucrul cu copiii mici toată ziua ia măsuri uriașe de răbdare. Natura vârstei lor face ca copiii mici să fie plin de nerăbdare, cu o scurte perioade de atenției și cu un autocontrol limitat. De asemenea, fiecare copil este diferit, ceea ce face ca munca să fie și mai dificilă. După o zi lungă, obositoare, plină de provocări, profesorii copiilor mici trebuie să se întoarcă și să întâmpine aceleași noi provocări a doua zi. O natură răbdătoare, combinată cu un simț al

umorului, îi ajută pe profesori să ia ascensiunile și coborâșurile din fiecare zi în pas, concentrându-se în același timp pe obiectivele finale.

În ceea ce privește, abilitățile de comunicare, profesorii trebuie să fi învățat abilități eficiente pentru a lucra cu copiii mici și pentru a comunica cu aceștia la nivelul lor. Atunci profesorii trebuie să poată comunica cu părinții copilului despre nevoile, abilitățile, problemele și realizările acestuia, astfel încât ambele părți să poată ajuta copilul cât mai eficient. Zilnic, profesorul trebuie să comunice cu alți profesori de la care poate învăța noi tehnici, precum și cu directorul școlii și alți administratori. Cu cât profesorul poate comunica mai eficient tuturor celor implicați - atât oral, cât și în scris - cu atât va fi mai mulțumitoare și pozitivă munca acestuia.

Respectul diferențelor. Fiecare copil vine la școală cu o personalitate unică și un stil de învățare. Pentru a ajunge la fiecare copil și a-i învăța pe fiecare în mod eficient, profesorii trebuie să respecte aceste diferențe și să lucreze cu stilul fiecărui copil, în loc să încerce să-l forțeze pe copil să se adapteze la un alt stil. În societatea noastră globală, profesorii trebuie să fie pregătiți și pentru săli de clasă multiculturale, cu multe etnii, culturi și tradiții reprezentate. O sală de clasă în care aceste diferențe nu sunt doar tolerate, dar sunt binevenite și îmbrățișate creează o atmosferă de învățare deschisă și incitantă.

Creativitate și flexibilitate. Planificarea lecțiilor care îi vor implica pe copii mici și îi vor educa în același timp, necesită creativitate. Adaptarea lecțiilor la stilurile individuale de învățare necesită

flexibilitate. Indiferent de cât de organizată este o profesoară și cât de bine și-a planificat ziua, trebuie să rămână flexibilă pentru a face față tuturor glisurilor care pot arunca ziua. De asemenea, ea trebuie să fie dispusă să schimbe planurile și ideile, după cum este necesar. Un profesor de succes în dezvoltarea copilăriei timpurii va folosi creativitatea și flexibilitatea pentru a face în fiecare zi una pozitivă pentru ea și pentru clasă.

Ca o concluzie, la cele prezentate mai sus, citatul teologul Ioan Gură de Aur, nuanțează foarte bine arta de care trebuie să dea dovadă un pedagog:

„ Nu există artă mai frumoasă decât arta educației. Pictorul și scluptorul fac doar sclupturi, fără viață, dar educatorul creează un chip viu; uitîndu-se la el, se bucură și oamenii se bucură și Dumnezeu.″

STUDIU DE SPECIALITATE - ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE

Gavrilă Maria Elena

„Adevarat că mai cinstit lucru nu este în lume și mai scump și mai curat, decât omul procopsit la învățătură.”

Mihail Sadoveanu

Consider că, într-adevăr, în multe culturi și tradiții, învățătura este considerată una din cele mai valoroase și nobile realizări ale unui om. Cuvintele citate reflectă un principiu profund: educația, dobândită prin muncă și dedicare, fiind percepută ca o comoară de neprețuit. Astfel, „omul procopsit la învățătură” este văzut ca un individ care, prin învățătură, dobândește nu doar cunoștințe, dar și înțelepciune, respect, și o capacitate mai mare de a contribui la binele comunității. Așa se face că a apărut învățământul online, o variantă accesibilă în context pandemic, pentru a asigura continuitatea educațională în ciuda restricțiilor impuse de criza sanitară și perpetuată ulterior și în alte situații necesare.

Educația, în sensul ei complet, este un proces continuu, complex, ce implică atât formarea și dezvoltarea intelectuală, cât și emoțională, socială și fizică a unei persoane.

Acest tip de învățare are avantajele sale, iar printre ele se enumeră:

1. Accesibilitate și flexibilitate: În mod evident, acesta a făcut educația accesibilă unui număr mult mai mare de persoane, indiferent de localizarea lor ori de circumstanțe.

2. Continuarea procesului educativ în contexte dificile: În perioadele de criză, precum pandemia, învățământul online a fost o salvare, permițând continuarea procesului instructiveducativ.

3. Acces la variate resurse educaționale: Online-ul oferă o gamă mai vastă de resurse, de la platforme de cursuri și tutoriale până la simulări interactive și biblioteci digitale, care pot îmbogăți experiența învățării.

4. Inovație în metodele folosite: Acest tip de învățământ a forțat educația să folosească tehnologii noi, actuale, precum instrumente de colaborare virtuală (de exemplu, Zoom, Google Classroom), platforme de evaluare online și aplicații care facilitează interacțiunea în timp real între profesori și elevi.

Bineînțeles, această formă de educație oferă și provocări nenumărate, de la accesul greoi la tehnologie, din lipsă de dispozitive și internet de mare viteză, până la interacțiunea socială limitată care poate duce la slaba dezvoltare a abilităților sociale ale elevilor.

În ciuda acestor provocări, învățământul online a demonstrat că poate fi o opțiune viabilă, oferind o anume flexibilitate care nu era posibilă în trecut. Pe măsură ce tehnologiile evoluează și metodele educaționale devin mai sofisticate, este posibil ca învățământul online să devină o parte integrantă și complementară a sistemului educațional tradițional.

BIBLIOGRAFIE:

1. https://www.libertatea.ro/lifestyle/citate-despre-educatie-2917568

2. C. Cucoș, I.O. Panișoara, O. Istrate, C. Ceobanu, 2022, Educația digitală. Ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Polirom

Importanța metodelor de învățământ

Milea Mădălina

Introducere

Metodele de învățământ reprezintă ansamblul tehnicilor și procedurilor utilizate de profesori pentru a facilita învățarea și formarea competențelor elevilor. Aceste metode sunt esențiale în procesul educativ, deoarece ele influențează nu doar eficiența procesului de învățare, dar și dezvoltarea intelectuală și personală a elevilor. În acest referat, se va discuta despre importanța metodelor de învățământ, tipurile lor și impactul acestora asupra învățării.

1. Definirea metodelor de învățământ

Metodele de învățământ sunt modalități prin care educatorii transmit cunoștințe și formează abilități la elevi. Acestea pot varia de la metode tradiționale, cum ar fi predarea frontală, la metode moderne, care includ învățarea prin descoperire, învățarea activă și utilizarea tehnologiei. Scopul acestor metode este de a stimula gândirea critică, creativitatea și înțelegerea profundă a conceptelor.

2. Tipuri de metode de învățământ

Există mai multe tipuri de metode de învățământ, fiecare având caracteristici proprii și scopuri specifice:

- Metodele explicative: Sunt cele mai utilizate în învățământul tradițional, în cadrul

cărora profesorul transmite informațiile, iar elevul este mai degrabă un receptor pasiv al acestora. Exemple: predarea frontală, lecția explicativă.

- Metodele active: Acestea implică elevul într-un mod activ în procesul de învățare,

dezvoltând abilități de gândire critică și capacitatea de a rezolva probleme. Exemple: învățarea prin descoperire, studiile de caz, învățarea bazată pe proiecte.

- Metodele interactive: Aceste metode presupun o interacțiune constantă între elevi și profesori, precum și între elevi între ei. Exemple: dezbaterile, discuțiile în grup, jocurile educative. • Metodele individualizate: Acestea sunt folosite pentru a răspunde nevoilor specifice

ale fiecărui elev, acordând atenție ritmului și stilului propriu de învățare. Exemple: tutoriale individuale, învățarea asistată de tehnologie.

3. Importanța metodelor de învățământ

Metodele de învățământ sunt fundamentale pentru succesul educativ din mai multe motive:

- Adaptabilitatea: Ele permit adaptarea la diferite stiluri de învățare ale elevilor, astfel

încât fiecare elev să poată învăța într-un mod care să îi fie eficient. Unii elevi învață mai bine prin ascultare (metode explicative), alții prin activități interactive sau practice (metode active).

- Dezvoltarea gândirii critice: Metodele active și interactive contribuie la dezvoltarea

gândirii critice și analitice a elevilor, prin încurajarea acestora să pună întrebări, să exploreze diferite soluții și să colaboreze.

- Motivația și implicarea elevilor: Când elevii sunt activ implicați în procesul de învățare, prin jocuri, dezbateri sau proiecte, aceștia devin mai motivați și mai dornici să învețe. • Îmbunătățirea abilităților sociale: Metodele interactive și colaborative permit elevilor

să își dezvolte abilități sociale importante, cum ar fi lucrul în echipă, comunicarea și respectul reciproc.

- Tehnologia în educație: Integrarea tehnologiei în metodele de învățământ

modernizează procesul educațional, facilitând accesul la informații și promovând învățarea continuă prin platforme online, aplicații educaționale și resurse multimedia.

4. Provocări și perspective

Deși metodele moderne de învățământ aduc numeroase avantaje, există și provocări care trebuie depășite. Printre acestea se numără lipsa resurselor materiale, rezistența unor profesori la schimbare și dificultatea de a personaliza învățarea pentru toți elevii. Cu toate acestea, evoluțiile tehnologice și schimbările din educație fac posibilă implementarea unor metode din ce în ce mai variate și eficiente.

Concluzii

Metodele de învățământ joacă un rol crucial în procesul educativ, influențând nu doar rezultatele academice ale elevilor, dar și dezvoltarea lor personală și socială. Alegerea corectă a metodei de învățământ, în funcție de nevoile elevilor și de contextul educativ, poate determina succesul unui proces de învățare. Astfel, educația modernă trebuie să se axeze pe diversificarea și adaptarea metodelor didactice pentru a răspunde provocărilor actuale ale societății.

Bibliografie:

1. Bocoș, M. (2006). Pedagogia învățământului modern. Cluj-Napoca: Editura Presa Universitară Clujeană.
2. Dumitru, M. (2010). Teorii și practici educaționale. București: Editura Universitară.
3. Golu, M. (2003). Metode de învățământ și tehnici educaționale. București: Editura Didactică și Pedagogică.
4. Păun, E. (2002). Învățământul activ. București: Editura All.

CREATIVITATEA PREȘCOLARULUI

ȘUVIȚEANU MICȘUNICA

Creația ca activitate psihică în structura fenomenelor psihice , o întâlnim și în forme specifice la vârstă preșcolară. Nivelul posibil de atins acum este, desigur, doar al creativității expresive,iar domeniile în care se manifestă sunt activitățile specifice vârstei: desen, modelaj, activități practice, joc, comunicare. În cadrul activităților sale, copilul este capabil să producă ceva nou, neobișnuit, original chiar dacă aceste atribute sunt valabile doar în raport cu sine.

Ca modalitate artistică de exprimare, desenul reprezintă pentru copii cu totul altceva decât pentru adulți. Copilul, vede lumea cu ochii proprii și numai după aceea începe să o perceapă așa cum o vede adultul. Aceasta nu înseamnă că desenele copilului sunt expresia unei percepții denaturate a realității obiective. În procesul desenării, copilul se identifică cu propria experiență și astfel descoperă propria sa cale de cunoaștere și de expresie.

Copilul se joacă cu creioanele pe hârtie chiar de la vârste la care nu știe să țină în mână nici creionul, nici hârtia. Dă jocului o semnificație imitată din activitatea adultului, apoi pe măsură ce-și formează deprinderi de lucru cu creionul,hârtia,pensula, desenează forme noi, ceează fără a mai imita în totalitate. În desen copiii redau imagini care reflectă realitatea înconjurătoare, diferite aspecte din natură, scene din basme și povestiri, figura unor oameni, etc.

Jocul cu diverse culori este jocul apropierii de sensuri multiple ale lumii reale, dorite, și imaginate. Pictura le permite copiilor mai mult decât desenul să redea mișcarea și nuanțele de culoare.

Copiii îndrăgesc aceste activități și le solicită des, în afara activităților impuse de grădiniță.

Pentru majoritatea copiilor desenul și pictura, reflectă cu adevărat jocul imaginației și al plăcerii de a lucra cu creioane colorate și cu acuarele. Când stăpânesc tehnica desenului și a picturii, copiii realizează în aceste activități chiar performanțe. Învățându-i pe copii să observe natura și să încerce să redea prin anumite modele, stimulându-le curiozitatea, oferindu-le cadrul în care ei să se poată exprima tot atât de bine ca și prin limbaj, îi ajutăm să se exprime independent și creator. În acest mod de exprimare a lumii, copilul își dezvoltă abilitatea vizuală și manuală, își exersează capacitatea reprezentativă , imaginația , forța de creație , perseverența , voința , inițiativa. Aceste abilități descoperite și exersate pot deveni, în timp, aptitudini pentru desen și pentru creații în acest domeniu.

Adaptarea preșcolarului la mediul grădiniței

Cotinghiu Diana-Ionela

Grădinița, reprezintă instituția în care copilul face primul pas spre educația și dezvoltarea ce îl vor forma ca individ și îl vor pregăti pentru societatea din care face parte. Perioada preșcolarității (3-6/7) ani, este etapa cea mai importantă din viața unui copil, deoarece orizontul de cunoaștere și dezvoltarea accelerată sunt evenimente care apar în momentul tranziției copilului de la mediul familial la mediul grădiniței. În acest moment al vieții, principala metodă de învățare este jocul, care îi dezvoltă copilului motivația, gândirea dar și comportamentul față de colegii din grupă. Conform stadiilor de dezvoltare ale psihologului

Jean Piaget, copiii cu vârsta între 3 -6/7 ani sunt în stadiul preoperațional, în care își formează personalitatea dar și unde încep să se adapteze la medii noi, egocentrismul se reduce, dar nu dispare și apare sociabilitatea în plină dezvoltare.

Familia, este locul unde copilul crește, se dezvoltă, este educat și unde se nasc anumite conexiuni și atașamente față de membrii acesteia. El este centrul universului, părinții îi asigură cele necesare și totul este pentru și despre copil. Timp de 3 ani, viața acestuia este perfectă, fără griji și fără probleme. Trecerea de la mediul familial la mediul grădiniței, pentru copil, este un pas foarte dificil. Dacă anterior sfaturile părinților erau să nu vorbească cu persoane străine, acum este adus și lăsat într-un mediu străin cu oameni pe care nu îi cunoaște, care îi mai spun și ce să facă. Pentru preșcolar acest lucru poate însemna abandon, lipsă de iubire sau o pedeapsă. Unii copii plâng până când vor fi luați înapoi acasă, alții se liniștesc mai repede și încearcă să se conformeze noilor reguli, noului mediu, dar suferă în tăcere. Această tranziție de la familie spre grădiniță se poate ameliora sau cel puțin se poate realiza într-un mod mai lejer și mai prietenos pentru copil prin foarte multe moduri. Un factor important în adaptarea preșcolarului la mediul grădiniței este reprezentat chiar de către părinții acestuia. Ei trebuie să înțeleagă foarte bine ce este grădinița și cât de importantă este pentru copilul lor. Părintele poate iniția plimbări în preajma grădiniței însoțite de explicații, pentru a se familiariza cu drumul. De asemenea, dacă se va merge când elevii sunt în pauze la joacă, copilul va observa bucuria și frumusețea locului și va avea și el o dorință de a se afla acolo. În perioada porților deschise, părinții pot vizita grădinița împreună cu copilul și pot purta o conversație cu viitoarea educatoare. Acest lucru este foarte important pentru copil, deoarece va observa că este o persoană de încredere. Dacă educatoarea este de acord, se poate realiza o fotografie cu dânsa și copilul, ulterior putând fi pusă pe frigider sau oriunde în acasă pentru a se familiariza cu portretul respectiv.

Consider că părinții au un rol important în viața copilului în ceea ce privește educația, deoarece implicația lor de timpuriu va avea efecte vizibile odată cu începerea grădiniței. Acest tablou perfect poate fi completat de așezarea camerei copilului în concordanță cu sala de grupă, și anume câteva cărticele la colțul de lectură, un puzzle, cuburi , un covoraș colorat , ba chiar o bucătărie sau o casă de marcat pentru jocul de rol.

Un al doilea factor important în adaptarea preșcolarului la mediul grădiniței este reprezentat de cadrul didactic. O educatoare care oferă copiilor un mediu educațional suportiv, o sală de grupă decorată corespunzător și un program bine organizat, pot favoriza adaptarea acestora.

Activitățile adaptate nevoilor preșcolarului, încurajările și aprecierile venite din partea educatoarei sunt benefice pentru copil, deoarece se va simți înțeles și ajutat. Preșcolarii vin pentru prima dată într-un mediu nou, așa că rutinele, tranzițiile si activitățile de dezvoltare personală sunt momente care îi oferă copilului siguranță și o stare emoțională stabilă. Provenind din medii diferite, un rol important în adaptare îl constituie managementul grupei de copii și anume închegarea colectivului, pentru a deveni o familie. Acum copilul simte că face parte din acel grup și că i se oferă siguranța de care are nevoie. Implicarea lor cu idei și luare de decizii în activități le pot întări stima de sine și caracterul.

Un al treilea factor important este constituit chiar de copilul în cauză, prin sociabilitatea de care acesta dă dovadă. Un copil vorbăreț, sociabil, este un copil căruia nu îi este rușine, care dorește întotdeauna parteneri de joacă, de discuție, iar aici la grădiniță este locul perfect pentru comunicare. Aceștia își pot exprima liber ideile, gândurile sau orice vor ei către covârstnicii care îl vor înțelege și care îi sunt parteneri de joacă.

În concluzie, adaptarea preșcolarului la mediul grădiniței este un proces complex ce implică atât copilul, cât și părinții și cadrele didactice. Printr-o implicare activă părinții pot facilita această parte, oferind siguranță și încredere, iar educatoare, prin sprijin și activități bine organizate, contribuie la crearea unui mediu propice dezvoltării și socializării.

Sociabilitatea copilului joacă, de asemenea, un rol important, grădinița devenind un loc ideal

Scrisoarea unui copil care și-a urmat modelul in viață!

Toader Ana-Maria Silvia

Sper că această scrisoare vă găsește bine și vă aduce aminte de vremurile frumoase petrecute în sala de clasă alături de noi, elevii dumneavoastră.

Îmi amintesc cu drag prima zi de școală, când am intrat timida în clasa dumneavoastră și am fost întâmpinata cu un zâmbet cald care mi-a alinat plânsul și mi-a dat încredere că acest nou început va fi plin de descoperiri și realizări.

Cu ajutorul dumneavoastră și al colegilor mei, am învățat multe lucruri importante, nu doar scolare , ci si lectii de viata pe care ni le -ati oferit cu tot dragul.

Am învățat că munca și dedicarea sunt cheia succesului, că greșelile sunt oportunități de învățare și că niciodată nu trebuie să ne pierdem curajul în fața dificultăților.Pe parcursul anilor, am crescut nu doar din punct de vedere academic, ci și personal, iar dumneavoastră ați fost unul dintre principalii noștri ghizi în acest drum al cunoașterii. Amintirile pline de râsete, momentele de bucurie și chiar și provocările ne-au unit și ne-au ajutat să devenim mai puternici și mai înțelepți.

Acum, când mă uit înapoi, realizez că influența dumneavoastră în viața mea a fost imensă. Vă mulțumesc pentru răbdarea și devotamentul pe care le-ați arătat mereu față de noi, pentru că ați încurajat să ne urmărim visurile și să ne depășim limitele. Sunteți o adevărată inspirație pentru mine și pentru mulți alți elevi cărora le-ați călăuzit pașii în această călătorie numită EDUCAȚIE.

Cu recunoștință și respect!

Integrarea copiilor cu CES în grădiniţă

Minţoiu Verginia Anişoara

Integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale în grădiniță este o acţiune complexă, de durată şi face parte din educația incluzivă. Aceşti copilaşi au nevoie de sprijinul tuturor factorilor implicaţi în procesul educaţional. Din categoria CES fac parte copilaşi cu diferite nevoi și provocări, cum ar fi dizabilitățile fizice, comportamentale, senzoriale, intelectuale, etc. Grădinița este cea care ajută la comunicarea între copilaşi, relaţionarea acestora. Activitățile şi proiectele de grup pot promova colaborarea și înțelegerea între toți copiii. Crearea unei atmosfere de acceptare și respect, unde fiecare copil să se simtă valorizat și integrat reprezintă mediul pentru dezvoltarea armonioasă a copilului.

Integrarea în grădiniță permite copiilor cu CES şansa să înveţe și ajută la dezvoltarea abilităților sociale, sensibilizează copiii și adulții la diversitatea și valoarea fiecărei persoane.

Planul Dalton ajută educatoarea să integreze copiii cu CES în grădiniță, conturând importanța și avantajele acestei abordări corecte. Preşcolarii sunt în legătură cu educatoarea până la rezolvarea sarcinii. Educatoarea acordă ajutor, sprijin și ajută la evaluarea răspunsurilor, furnizând feedback, acesta fiind întotdeauna constructiv. Alegerea sarcinilor este la libera alegere a copiilor. Acest lucru îi motivează și formează deprinderea de a organiza, planifica munca și timpul astfel încât copilul devine responsabil de alegerile proprii. Conceptul educaţional ajută copilul să fie independent, să aibă autonomie, dezvoltarea socio-emoţională este importantă, lucrul se realizează doar în perechi - "întotdeauna împreună". Pentru realizarea perechilor, în fiecare săptămână copilul cu CES va avea un alt coleg cu care va realiza sarcinile pe parcursul săptămânii. Astfel se încurajează construirea relaţiilor dintre copilaşi, comunicarea, negocierea rezolvării sarcinilor, cooperarea pentru rezolvarea sarcinilor, etc.

Planul Dalton creează cele mai bune condiții astfel încât preşcolarul să se dezvolte personal, social și intelectual. Aplicarea Planului Dalton, poate ajuta copilul să atingă excelența în educație prin: adaptarea programului fiecărui copil, la nevoile, interesele și abilitățile sale; promovarea independenței și a fiabilității, îmbunătățirea abilităților sociale și a simțului responsabilității față de alți colegi.

Bibliografie:

1. https://revistaprofesorului.ro/modalitati-de-integrare-a-copiilor-cu-ces-in-gradinita/

2. https://edict.ro/planul-dalton-o-alternativa-educationala-a-spiritului-democratic/

3. Education on the Dalton Plan, Helen Parkhurst,ED. Universal Digital library 1922

4. http://www.daltoninternational.org/index.php/dalton-education.html

5. http://www.dalton.nl/buitenland/english

6. http://www.littledalton.com

CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE–NECESITATE ȘI PROVOCARE ÎN EDUCAȚIE

Piti Mirela

Diversitatea – o realitate și o provocare în educație.

Diversitatea – o realitate a lumii contemporane: Lumea contemporană este caracterizată de apariția imprevizibilă și diversificată a schimbărilor de natură politică și economică, impuse de nevoile macrosistemului social și dinamica elementelor sale componente. Necesitatea abordării segmentare a problematicii care cere soluții este posibilă în contextul unor finalități gândite holistic, pentru selectarea celor mai eficiente strategii de dezvoltare în diversele domenii ale vieții sociale.

Diversitatea este termenul care definește:

- varietate, abundență de lucruri / obiecte / ființe diferite,

- eterogenitate, disimilaritate,

- disparitate sau multiplicitate,

- gradul de variație și bogăție de caracteristici,

- ceea ce face diferența între elementele unui grup, în funcție de caracteristici fizice, psihologice, comportamentale, organizaționale,

- diferența ca alteritate în raport cu normalitatea. omenirii în spațiu și timp.

Influențele familiei, ale grupului social determină trnasmiterea și preluarea unui sistem de referințe format din judecăți de valoare, motivații și interese, așteptări și idei despre istoria civilizației și culturii derulată între trecut și viitor, aspecte prelucrate în moduri diferite în raport de percepția și experiențele fiecăruia. O influență semnificativă pentru accentuarea diversității ca realitate socială și efect în plan personal este dată de mijloacele de comunicare, diversitatea mediului geografic, numărul societăților și importanța lor numerică, densitatea populației, practicile de conviețuire și , practicile de conviețuire și relațiile stabilite între membrii comunităților. Din acest punct de vedere se disting mai multe tipuri de diversitate generate de migrația populației, evoluția democratică, construcția europeană și globalizarea. Caracterul eterogen al mediului social și regăsit și în mediul educațional devine o provocare pentru orientarea spre principiul pluralității generat de apartenențe și identități variate.

Educația reprezintă procesul de formare, organizare și dezvoltare a structurilor dinamice care prelucrează în creuzetul umanității concepte, idei, direcții de cercetare și descoperiri ca soluții viabile pentru crearea unei noi mentalități în acord cu noile curente de opinii și progres. În contextul globalizării, societatea multiculturalizată face mai evident un paradox al concentrării pe evitarea discriminării și segregării categoriilor de populație în situații de risc, în condițiile unei conturări tot mai pronunțate a minimizării șanselor de dezvoltare, educație, asigurarea sănătății și posibilităților de apărare. Indivizii și comunitățile apar ca rezultat al relațiilor sociale și mai puțin ca generatori de realități sociale. În acest context, educația, alături de știință și cultură, prin deschiderea la schimbare și inovare, propune paradigme noi bazate pe constructivism, cooperare, participare, activism, centrare pe elev, integrare și incluziune. Noile modele de abordare a educației sunt orientate spre finalități centrate pe formarea și dezvoltarea competențelor cheie și direcționează educația pentru diversitate prin conținuturi specifice educației interculturale, educației democratice, educației incluzive și educației speciale. Respectul pentru diversitate este concretizat în asigurarea unui cadru de manifestare a varietății caracteristicilor implicate în procesul devenirii umane.

Diversitatea – provocare pentru educația pentru toți.

Problematica lumii contemporane aduce în prim plan condiții noi de abordare a activităților specific umane, prin care diversitatea, în toate formele ei de exprimare, să fie valorizată și validată ca o premisă a evoluției vieții în societate. Varietatea caracteristicilor fizice, psihice, de comportament și a modelelor de trăire și integrare socială, semnalează necesitatea schimbării paradigmei…, pentru obținerea unei calități superioare a existenței și punerii în valoare a persoanei.

La Conferința Mondială privind Educația pentru Toți, reunită la Jomtien , Thailanda, în 5 – 9 martie 1990, s-a definit sfera conceptului „educația pentru toți”, având în vedere următoarele argumente care stau la baza creării și implementării de politici educaționale :

- Educația este un fundamental pentru toți oamenii, femei și bărbați, de toate vârstele, din întreaga lume ;

- Educația poate contribui la asigurarea unei lumi mai sigure, mai sănătoase, mai prospere și mai ecologice, contribuind în același timp la dezvoltarea socială, economică și la progresul cultural, toleranță și cooperare internațională ;

- Educația este condiția esențială, dar nu suficientă, pentru dezvoltarea personală și socială ;

- Cunoașterea tradițiilor și moștenirea culturală națională au reală valoare și validitate și capacitatea de a promova dezvoltarea ;

- Oferta educațională deficitară trebuie să făcută mai relevantă, mai îmbunătățită calitativ, relevantă și universal disponibilă ;

- Educația de bază solidă este fundamentală pentru consolidarea nivelurilor superioare de educare a capacității științifice și alfabetizare tehnologică, și dezvoltare a încrederii în sine.

Crearea unui cadru legislativ pentru reglementarea problematicii ridicată de efectele diversității, privind incluziunea socială și reducerea fenomenelor de marginalizare și discriminare (în formele negativă și pozitivă), care să valorizeze experiențele pozitive anterioare și să răspundă nevoilor pregnante și provocărilor prezentului, a intrat în atenția instituțiilor și organizațiilor naționale și internaționale implicate și în educație și generarea de politici educaționale.

Clarificări conceptuale : copii cu cerințe educative speciale, copii cu nevoi speciale, copii în dificultate. Termeni specifici:

a. Diferență - date de particularităţile de vârstă, de trăsăturile fizice și de reactii emotionale, de temperament, de ritmul de dezvoltare, de ritmul cu care învaţă, de stilul învăţării, de preocuparile predilecte, de aptitudini şi talente , de comportamntele pe care le manifestă fiecare. Fiecare este diferit !

b. Deficienţă - absența, pierderea sau alterarea unei structuri ori a unei funcții anatomice, fiziologice sau psihice a individului, rezultată in urma unei maladii, accident sau o perturbare, care ii impiedica participarea normala la activ itatein societate; unii copii se nasc cu anumite caracteristici pe care le vor avea toată viaţa: nu văd bine sau nu aud, au deformări, lipsa unui membru sau un creier care nu se dezvoltă la fel cu a celorlați;

c. Incapacitate – reducerea parțială sau totală a capacității de a realiza un comportament, o activitate motrică sau cognitivă. Incapacitatea și deficiența pot fi vizibile sau invizibile, progresive sau regresive, temporare sau permanente.

d. Deprivare – limitare a mediului cu efect asupra creșterii și dezvoltării copiilor: lipsa hranei, locuința insalubră, neglijarea în familie, violența și abuzul, divorțul părinților, copii refugiați sau supraviețuitori ai unui război.

e. Discriminare - efectul accentuării diferențelor care nedreptățesc, etichetează şi marginalizează, izolează și exclud unele persoane în favoarea altora.

- Educaţia integrată pune în centru problema speială a copilului și se referă la copiii cu dificultăţi de dezvoltare şi de adaptare, la soluţii speciale pentru aceştia;

Educație incluzivă - Educaţie bazată pe şcoală, ca partener al familiilor şi comunităţii şi pe înţelegerea comunităţii ca principalul susţinător şi partener al acesteia;

- Educaţia pentru toţi / incluzivă este o adevarată provocare pentru şcoala dar şi pentru educaţie în general. Educaţia incluzivă este un drept uman. Este educaţie bună, de calitate, care dă o orientare pozitivă și democratică tendinţelor dezvoltării practicilor educative;

- Educaţia incluzivă se referă la toţi copiii, pentru a le acoperi adecvat nevoile educative şi de dezvoltare, pornind de la ideea că fiecare este special şi are nevoi speciale în anumite perioade;

Incluziune – proces de cuprindere în procesul educational a tuturor membrilor comunității, indiferent de caracteristicile, dazavantajele sau difucltățile acestora;

Intervenția specială vizează aspectele socio-afective datorită privării copilului de dreptul natural, moral și legal la o familie sau a cărui familie nu are calitatea socială corespunzătoare.

Cunoașterea limitelor normalității stării de sănătate și funcționalitate a individului a reprezentat interes crescut pentru mulți cercetători, în dorința de a defini caracteristici privind dezvoltarea „normală” a persoanei. În urma cercetărilor, studii bazate pe observarea și înregistrarea rezultatelor comportamentelor indivizilor, s-au analizat și stabilit statistic valori normative și scale de dezvoltare, prin intermediul cărora se descriu manifestările proprii majorității și care prezintă particularități tipice unei populații.

Scurt istoric al Școlii Gimnaziale Clit

Primar Ilaș Cristina

Satul Clit împreună cu Dealul Ederii face parte, astăzi, din comuna Arbore, Județul Suceava, după împărțirea teritorial-administrativă, care a cuprins teritoriul întregii țări în comune, de la data de 1 ianuarie 1965.

Până atunci a fost comună de sine stătătoare a județului Suceava, iar înainte de Primul Război Mondial și după el un timp, până prin anul 1939, Clitul era comună separată și Dealul Ederii de asemenea. Au făcut parte din Districtul Gura Humorului, unul din cele 10 district ale Bucovinei până în anul 1918.

Învățământul în satul Clit a fost organizat mai târziu decât în Arbore, explicabil fiind, deoarece satul s-a dezvoltat substanțial în secolul al XIX-lea, după colonizarea acestuia cu nemți aduși de Imperiul Habsburgic.

Prima menționare a unei școli în Clit o găsim într-un anuar editat la Cernăuți între anii 1909 și 1913 care menționează existența unei școli particulare organizate în 1885, la 24 mai. Câte clase avea nu se știe, dar pentru început, limba de predare se pare că era cea germană, judecând și după originea populației și a stăpânirii are era atunci. Perioada amintită era una de grea încercare pentru români care trebuiau să țină piept politicilor de deznaționalizare folosite de imperialii austrieci pe toate căile, dar mai ales prin învățământ.

În 1906, când în Arbore s-au dat în folosință școlile din cătunele Cotul de Jos și Pe Clit, în Clit, comună separată, era o școală în actualul părculeț vecin cu școala existentă astăzi. Era o clădire din cărămidă cu mai multe săli de clasă, unde învățau trei clase de germană, o clasă de ruteană și una de română . In aceste clase învățau un număr total de 255 elevi din care 133 erau băieți

și 122 fete. Din punct de vedere confesional, elevii erau împărțiți astfel: romano-catolici grecocatolici, grec-ortodocși și evrei.

Dintre cadrele didactice care predau la Clit în anul 1908 amintim:

- Tkaczyk Stanislaus – la clasa de germană și director școlar
- Prustupa Basil – la clasa de ruteană(ucraineană)
- Kosikowski Thadd- la clasa de germană
- Prelici Temistocle – la clasa de română
- Mosler Helene – la clasa de germană

În cătunul Dealul Ederii sau Lichtenberg , cum i se mai zice, bazele învățământului au fost puse în anul 1884 iar școala a fost construită în anul 1903, școală care este funcțională și în prezent.

Statistic școala de aici se prezenta astfel: Numărul total de elevi era 106, din care 42 erau băieți și 64 fete. Confesional erau majoritari romano-catolici la care se adăuga și o familie de evanghelici.

Iar cadrele care predau erau:

- Keisman Kaspar
- Mayer Emile

O mare parte din arhivele școlare s-au pierdut, mai ales cele din perioada anterioară Primului Război Mondial și din timpul lui, datorită faptului că trupele rusești au ocupat localitatea vreme de un an(1917) , deoarece ,chiar pe aici ,trecea linia frontului. Acestui fapt se datorează lipsa de informații care să pună în lumină, cel puțin pentru o vreme, Școala la care predau.

EDUCAȚIA ÎNTRE MĂIESTRIE ȘI TALENT

Miron Silvica

Educația este un mod de organizare a influențelor mediului socio-uman asupra individului. Se realizează spontan și în mod organizat și sistematic în instituții specializate dintre care cea mai importantă este școala.

Educația desemnează mai ales fenomene și procese exterioare ale creșterii și dezvoltării individuale. Este posibilă numai la om datorită conștiinței de sine ca ființă unică, irepetabilă și perisabilă, conștientă de certitudinea morții. Este un suport în lupta pentru supraviețuire, o condiție a integrării sociale. În absența educației nu poate lua parte la convieţuirea socială. Viața în comunitate capătă sens. Prin educație se asumă valori, ce se îmbogățesc și se transmit. Valorile transced condiției individului și, prin ele, acesta accede la o natură axiologică grație căreia devine personalitate.

Personalitatea este individualitatea confirmată de comunitatea în care se dezvoltă, însușindu-și și îmbogățindu-i valorile.

,, Dacă o lumină de înțelepciune universală poate fi aprinsă, ea va fi în măsură să-și răspândească razele în cuprinsul întregii lumi a intelectului omenesc... cât și să trezească bucurie în inimile oamenilor și să le transforme voințele. Pentru că dacă ei văd propriul lor destin și pe cel al luminii pus înaintea privirilor lor, în această supremă lumină și învață cum să se folosească de mijloacele care îi vor duce fără greș, spre scopuri bune, de ce n-ar trece la fapte și nu le-ar folosi?,, I. A. Comenius, ,, Via lucis,, , 1642, întrevedea astfel posibilitatea acționării convergente, prin educație, în scopul optinizării condiției umane la nivel planetar.

Acum, peste 360 de ani, în ,, Societatea cunoașterii,, omul tindea să realizeze visul comenian prin transformări la nivelul sistemului educațional, și astăzi putem spune că acest vis este aproape îndeplinit în generalizarea utilizării tehnologiei informaționale și de comunicație, învățarea de-a lungul întregii vieți, conferirea statutului de sector înalt productiv cercetării științifice. Și astfel așa cum se anticipa societatea viitorului devine una informatizată eliberându-i prin automatizare pe om de activitățile de rutină, activități ce sunt preluate de computere, microprocesoare și chiar de roboți.

În formarea personalității creative și inovatoare, terenul didactic trebuie aspectat motivațional pentru elev și asigurat aptitudinal- vocațional pentru educator. Acesta trebuie să emane o autoritate de ordin intern, moral dobândită, ca urmare a prestigiului său, tactului pedagogic și a măiestriei pedagogice. Tactul pedagogic se referă la simțul măsurii și echilibrului în reacțiile la solicitări educative concrete, adecvat scopurilor educației.

Măiestria pedagogică reprezintă o sinteză a tuturor însușirilor psihopedagogice ale personalității profesorului. Cadrul didactic caracterizat de măiestrie pedagogică acționează diferențiat în funcție de situația ce comportă un caracter inedit și imprevizibil, în mod inovator, creativ.Măiestria pedagogică presupune: cunoașterea de sine și elevilor, iubirea profesiunii și a copilului, stimularea copilului pentru obținerea energiei în crearea de valori culturale, materiale, spirituale, modestie, echilibru moral și simțul umorului. Exemplul său personal reprezintă o valoare educativă. Influența cadrului didactic nu poate fi înlocuită de nici un fel de mijloace de educație. Trebuie să fie un om

al timpului său, apt de autoformare, călăuzitor în dirijarea acesteia, competent în pregătirea sa profesională și având o personalitate puternică.

În procesul didactic, învățătorul etalează un evantai de priceperi și deprinderi la toate disciplinele școlare. Când însușirile psihopedagogice certe se așternpeste aptitudini manifeste în domeniul acestor discipline, putem vorbi de vocație în profesie, de măiestrie și talent. Sunt puțini oameni caracterizați de măiestrie și talent în educație întrucât munca educativă e cea mai nobilă dintre toate, orientată spre viitor, cu rădăcini în trecut, făcând față prezentului ambiguu.

Învățătorul este permanent supus ochilor cercetători ai elevilor pentru care reprezintă un model de viață- cel puțin pentru o perioadă. O incursiune în universul motivelor pentru care elevii se atașează afectiv de învățător și-și doresc să-l copieze, demonstrează că școlarul de clasa I apreciază la învățător aspectele exterioare deci accentul cade pe motivația extrinsecă, iar pe măsură ce avansează în vârstă exprimă constelații motivaționale ce țin de caracteristicile profesiei de dascăl(predă bine pe înțelesul tuturor, explică în detaliu, , apreciază caracterul, bunătatea frumusețea sufletească, cum se comport și cum vorbește, seriozitatea, inteligența, înțelepciunea). Elevul păstrează legătura cu învățătorul și în etapele următoare, ceea ce consfințește locul important pe care-l deține în sufletul copilului.

Pe lângă activitatea didactică , educatorul trebuie să desfășoare o multitudine de activități extrașcolare și cultural -educative. Participă activ la viața comunității acționând în direcția progresului social.

Bibliografie

1. Cerghit, I., Perfecționarea lecției în școala modern, E. D.P., Buc., 19 83

2. Neacșu, I., Metode și tehnici modern de învățare eficientă, ED. Militară, Buc. 1990

Dezvoltarea valorilor sociale, morale și etice prin joc în educația preșcolară

COZMA ANA

Educația preșcolară este esențială în dezvoltarea copiilor, iar jocul are un rol central în acest proces. Departe de a fi doar o formă de divertisment, jocul este un instrument complex care contribuie la dezvoltarea socială, morală și etică a copiilor.

Jocul și dezvoltarea socială

Prin activități de echipă și jocuri de rol, copiii își dezvoltă abilități sociale precum colaborarea, împărțirea resurselor și comunicarea. Jocurile de rol îi ajută să exploreze identitatea, să înțeleagă emoțiile celorlalți și să dezvolte empatia.

Jocul și dezvoltarea morală

Poveștile și jocurile cu tematică morală îi ajută pe copii să înțeleagă diferența dintre bine și rău. Activitățile ce implică luarea deciziilor le permit să exerseze responsabilitatea și să analizeze consecințele acțiunilor lor.

Jocul și dezvoltarea etică

Jocurile creative, care implică rezolvarea problemelor și luarea deciziilor, îi învață pe copii să colaboreze și să respecte resursele. Educatoarele joacă un rol esențial, oferind modele de comportament pozitiv și creând un mediu sigur și stimulativ.

Aplicarea valorilor în educația preșcolară

Integrarea deliberată a valorilor în activități ajută la consolidarea acestora. Jocurile de rol și povestirile morale stimulează gândirea critică, iar sistemele de recompense încurajează comportamentele pozitive. Comunicarea empatică și exemplul personal al educatoarelor sunt esențiale pentru inspirarea copiilor.

În concluzie, jocul este un instrument valoros pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor. Prin promovarea respectului, empatiei și cooperării, educația preșcolară contribuie la formarea unor adulți responsabili și empatici.

ATELIERUL LUI MOȘ CRĂCIUN DARURI PENTRU PRIETENII NOȘTRI

GERMAN NORANA-MONICA

Cu ocazia sărbătorilor de iarnă, copiii din cadrul grupului nostru au participat la o activitate creativă dedicată realizării de decorațiuni de Crăciun, pe care le-au oferit prietenilor lor de la Grădinița PP Giroc. Această inițiativă, desfășurată sub tema dăruirii și generozității, a fost un exemplu de implicare, colaborare și promovare a valorilor umane în rândul celor mici.

În cadrul atelierului, copiii au utilizat coli de spumă colorată pentru a confecționa decorațiuni unice. Fiecare copil a creat un brăduț decorat cu globuri din spumă și glitter, steluțe aurii și alte elemente festive. Globurile au fost personalizate cu desene, paiete și sclipici, în timp ce steluțele, atent decupate și decorate, au adăugat o notă magică. Activitatea a pus accent pe dezvoltarea creativității și a abilităților practice, dar și pe spiritul de echipă, deoarece copiii au colaborat pentru a împărtăși idei și materiale.

La finalul procesului creativ, decorațiunile au fost ambalate cu grijă, transformându-se în cadouri frumos împachetate. Momentul culminant al activității a fost vizita la oficiul poștal, unde copiii au avut ocazia să depună personal pachetul adresat prietenilor lor de la Grădinița PP Giroc. Acest gest simbolic le-a oferit celor mici o lecție valoroasă despre generozitate și importanța gesturilor mărunte care aduc bucurie celor din jur.

Această activitate a avut un impact pozitiv nu doar asupra copiilor implicați, care au experimentat bucuria dăruirii, ci și asupra comunității, consolidând relațiile dintre grădinițe și promovând colaborarea. În același timp, a fost un exemplu concret de integrare a valorilor morale în activitățile educative, demonstrând cum tradițiile de sărbători pot deveni o oportunitate de învățare și dezvoltare personală.

Inițiativa a fost apreciată de cadrele didactice și părinți, fiind considerată un exemplu de bună practică în promovarea valorilor de solidaritate, prietenie și respect. Ne dorim ca acest tip de activități să inspire și alte comunități să organizeze proiecte similare care să celebreze spiritul Crăciunului prin gesturi simple, dar pline de semnificație.

Relația educatoare-copil în grădiniță

Cristian Ana

Relația dintre educatoare și copil reprezintă un element fundamental în dezvoltarea armonioasă a personalității copilului și în succesul procesului educativ din grădiniță. 1. Importanța relației educatoare-copil

Relația educatoare-copil este bazată pe încredere, afecțiune și respect reciproc. Această conexiune contribuie la:

- Dezvoltarea emoțională: Copiii au nevoie de afecțiune și susținere pentru a se simți în siguranță și pentru a învăța să-și exprime emoțiile.
- Motivația pentru învățare: O relație pozitivă cu educatoarea stimulează curiozitatea copiilor și dorința de a participa la activități.

2. Rolul educatoarei în relația cu copilul

Educatoarea joacă un rol central în formarea personalității copiilor și în oferirea unui model de comportament pozitiv.

- Mediator al emoțiilor: Educatoarea ajută copilul să își recunoască și să gestioneze emoțiile într-un mod sănătos.
- Model de comportament: Copiii imită comportamentele educatoarei, ceea ce înseamnă că atitudinea, limbajul și gesturile acesteia sunt extrem de importante.
- Sprijin individualizat: Fiecare copil are ritmul său de învățare și propriile nevoi emoționale. O educatoare bună își adaptează abordarea în funcție de aceste diferențe.

3. Caracteristicile unei relații eficiente educatoare-copil

O relație eficientă presupune:

1. Afecțiune și empatie: Educația începe cu iubirea și înțelegerea nevoilor copilului.
2. Comunicare deschisă: Atât educatoarea, cât și copilul trebuie să fie încurajați să își exprime ideile și emoțiile.
3. Respect reciproc: Chiar și la vârste fragede, copiii trebuie tratați cu respect și considerație.
4. Stabilitate și consistență: Copiii au nevoie de rutine.

4. Obstacole în relația educatoare-copil

Uneori, pot apărea dificultăți în relația dintre educatoare și copil. Acestea pot fi cauzate de:

- Diferențele de personalitate între copil și educatoare;
- Lipsa de implicare emoțională a educatoarei;
- Problemele emoționale sau comportamentale ale copilului;
- Un mediu educațional prea rigid sau lipsit de stimulare.

5. Construirea unei relații sănătoase educatoare-copil

Pentru a dezvolta o relație pozitivă, educatoarea poate adopta următoarele strategii:

- Să asculte activ nevoile și preocupările copilului;
- Să încurajeze și să laude comportamentele pozitive;
- Să implice copiii în activități colaborative, care să promoveze încrederea;
- Să evite pedeapsa severă și să folosească metode de disciplină blândă, bazate pe explicare și înțelegere.

6. Concluzie

Relația educatoare-copil reprezintă baza pentru o educație de calitate și pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Prin oferirea unui mediu afectiv, educatoarea contribuie nu doar la formarea abilităților cognitive, ci și la crearea unor fundații emoționale solide pentru viitor.

Relația aceasta este mai mult decât o simplă interacțiune, fiind o punte către dezvoltarea personalității copilului și pregătirea lui pentru viața în societate.

Dezvoltarea inteligenței emoționale la grădiniță

OANCEA IONELA DANIELA

Inteligența emoțională (IE) reprezintă capacitatea de a înțelege, gestiona și exprima emoțiile proprii, precum și de a recunoaște și înțelege emoțiile altora. Dezvoltarea inteligenței emoționale începe încă din copilărie, iar grădinița joacă un rol esențial în acest proces. În acest mediu, copiii învață să interacționeze cu ceilalți, să-și exprime sentimentele și să dezvolte abilități sociale și emoționale fundamentale.

Dezvoltarea inteligenței emoționale contribuie la:

- Formarea relațiilor sănătoase - Copiii învață să-și exprime emoțiile adecvat și să empatizeze cu cei din jur.
- Gestionarea emoțiilor – Abilitatea de a controla furia, frustrarea sau tristețea este vitală pentru integrarea socială.
- Creșterea adaptabilității – Copiii devin mai flexibili în fața schimbărilor și mai reziliențiîn situații dificile.

La grădiniță, copiii petrec mult timp alături de colegi și educatori, ceea ce oferă numeroase oportunități pentru a-și dezvolta inteligența emoțională.

- Activități de grup – Jocurile și proiectele de echipă îi ajută să colaboreze, să împartă și să-și dezvolte empatia.
- Jocul simbolic – Prin jocuri de rol, copiii explorează diferite emoții și situații sociale.
- Lecții despre emoții – Educatorii îi învață pe copii să recunoască și să denumească emoțiile (bucurie, tristețe, frică etc.).

Strategii utilizate la grădiniță pentru dezvoltarea IE

1. Conversații despre emoții – Educatorii discută deschis despre sentimente, încurajând copiii să-și exprime gândurile.

2. Crearea unui mediu sigur – Un spațiu în care copiii se simt acceptați și înțeleși favorizează exprimarea emoțiilor.

3. Exemple pozitive – Educatorii sunt modele de gestionare a emoțiilor și de interacțiune pozitivă.

4. Povești și activități tematice – Cărțile și activitățile despre emoții îi ajută pe copii să înțeleagă mai bine lumea interioară și pe cea a celor din jur.

Un copil cu o inteligență emoțională bine dezvoltată: este mai încrezător și mai comunicativ, se adaptează mai ușor la situații noi, reușește să gestioneze conflictele cu colegii, are relații mai armonioase cu cei din jur.

Grădinița este un spațiu esențial pentru dezvoltarea inteligenței emoționale, având un impact de durată asupra vieții copilului. Prin activități specifice, educatori bine pregătiți și un mediu stimulativ,

copiii pot învăța să-și gestioneze emoțiile, să comunice eficient și să-și construiască relații sănătoase. Investiția în dezvoltarea inteligenței emoționale încă de la o vârstă fragedă contribuie la formarea unor adulți echilibrați și empatici.

IMPORTANȚA JOCULUI ÎN DEZVOLTAREA GÂNDIRII LOGICE ȘI REZOLVAREA DE PROBLEME

Iftimescu Mihaela

,,Jocul este și o pregătire pentru viața de mai târziu, dar mai presus de toate, el este însăși viața copilului.”(Mc.Dougall)

Jocul reprezintă cea mai eficientă și îndrăgită metodă de a transmite informații, de a favoriza procesul de învățare pentru elevi.

În afară de competențele emoționale și sociale pe care le dezvoltă jocul, acesta ar trebui să fie nelipsit atunci când obiectivul nostru este învățarea.

Jocurile formează deprinderi de planificare și urmărire a unui scop, de utilizarea conceptelor abstracte din fizică precum cantitate, mișcare în spațiu și transpunerea lor în lucruri concrete

.În interacțiunile sociale implicate în joacă, elevii învață negocierea și dezbaterea, precum și gândirea logică și memorarea.Competiția în activitățile de grup, dar și competitivitatea pe cont propriu, în timpul jocului, îi învață să devină ambițioși și entuziasmați de propriile realizări.

Dezvoltarea gândirii logice și rezolvarea de probleme, vizează prin intermediul jocului capacitățile copilului de a analiza și stabili relațiile ce se pot stabili între obiecte, evenimente, persoane, situații.

Se urmărește și consolidarea cunoștințelor ce privesc atât lumea numerelor, culorilor, formelor, unităților de măsură, etc.Toate aceste abilități necesită suport concret (materiale, obiecte, imagini), contexte de învățare cât mai variate pentru ca înțelegerea lor să fie cât mai completă, stimulare și atenție susținută din partea adulților.

Copilul trebuie ajutat să înțeleagă de ce, cum, când, în ce condiții se întâmplă anumite lucruri, pentru a putea realiza conexiuni logice între acțiunile și cunoștințele dobândite.El trebuie să fie actorul principal în descoperirea lor cu ajutorul adultului.

,,Jocul-un impuls irezistibil, prin care copilul își modelează propria-i statuie.(Jean Chateau)

Sport ȘI NUTRIȚIE

Țiței Cristina

ARGUMENT

Într-o societate „egocentristă” omul uită că trăieşte în comuniune cu alţi semeni şi că alături de el se află semeni ce au nevoie de înţelegerea şi sprijinul său. Astăzi, mai mult ca oricând trebuie să învăţăm să ne acceptăm, să învăţăm să respectăm principiile democraţiei autentice, pentru că numai împreună vom reuşi să coexistăm într-o societate democratică europeană.

Am propus acest proiect, deoarece elevii vor părăsi băncile şcolii şi vor fi puşi în situaţia de a se descurca singuri, de a-şi procura bunurile de consum, inclusiv alimentele, de aceea am considerat

că este absolut necesar ca ei să cunoască criteriile de selectare a unui produs alimentar, de a-şi forma atitudini pozitive faţă de artă,literatură şi de a adopta un comportament sănătos privind mişcarea zilnică susţinută. Activităţile propuse vor contribui astfel la formarea unei generaţii tinere de consumatori, capabilă să adopte un stil de viaţă sănătos.

MOTTO:

"Orice copil are dreptul la joc, odihnă, recreere şi la activităţi culturale şi artistice potrivite vârstei lui" (Convenția Națiunilor Unite cu privire la Drepturile Copilului)

Tipul de educatie: Educație pentru sănătate, Educatie prin sport.

Coordonatori proiect: - Prof pt. înv. primar ȚIȚEI CRISTINA

Membrii echipei de proiect:

Scopul proiectului:

Educarea elevilor pentru dezvoltarea unui stil de viata sănătos, formarea deprinderilor de igienă, alimentaţie, comportament, sport și mișcare pentru o bună dezvoltare fizică şi psihică a oamenilor de mâine.

Obiectiv cadru:

Dezvoltarea deprinderilor motrice de bază şi aplicativ - utilitare în vederea satisfacerii nevoii de mişcare, cu participare şi sprijin din partea părinţilor dar și formarea deprinderilor de alimentaţie sănătoasă şi dezvoltare armonioasă în rândul tinerilor.

Discipline/ arii curriculare incluse:

Limba și literatura română, Limba și literatura maghiară/ Limbă şi comunicare

Arte vizuale şi Abilități practice, Muzică şi mişcare / Arte şi Tehnologii

Educaţie fizică/ Educație fizică, sport și sănătate

Religie/Om și societate

Competenţe ale învăţării integrate:

1. Relaţionarea cu ceilalţi membri ai grupului, pe baza unor stări affective pozitive
2. Participare la dialoguri, în situaţii diverse de comunicare
3. Promovarea unor comportamente alimentare sănătoase adecvate sănătaţii fizice şi psihice ale elevilor;
4. Stimularea aptitudinilor artistice ale elevilor şi cultivarea gustului estetic; 5. Adoptarea unui comportament sănătos privind mişcarea zilnică susţinută;

Obiective specifice:

- să-şi însuşeasca deprinderile motrice de bază, pentru a raspunde la diferite situaţii de joc;
- să practice cu interes şi placere exerciţiile fizice şi jocurile de mişcare;

- să manifeste în timpul jocului spirit de echipa, de cooperare, de competitivitate
- să poata alerga, sări, merge târâş, căţăra, să execute mişcari simple de dans în ritmul muzicii;
- să poată să se orienteze în spatiu, timp şi sa-şi coordoneze mişcarile in ritmul cerut de joc;
- să-și formeze o cultură sanitară corespunzătoare, în vederea protejării propriei sănătăţi;
- să-și dezvolte un comportament igienic sănătos.
- Să conştientizeze importanţa controlului medical periodic pentru prevenirea bolilor;
- să manifeste iniţiativă, curaj şi bună dispozitie;

Grup tinta:

Perioada de desfășurare:

Metode şi tehnici de lucru:

- Vizite, întâlniri cu cadre sanitare;
- Expuneri pe diferite teme legate de sănătate și sport;
- Prezentări Power-Point;
- Expoziţii: fotografii, afişe, desene;
- Concursuri cu premii

EVALUAREA:

- Evaluarea continuă, se realizează pe parcursul întregii perioade prin: jocuri de mişcare, jocuri sportive, concursuri sportive cu premii.
-

PRINTRE ACTIVITĂŢILE SPORTIVE PROPUSE:

- Jocuri de mişcare în aer liber: ,,Ne jucăm împreună,, , Micii fotbalişti,, etc., - mingi, palete de tenis, corzi, popice.
- Concursuri:,, Micii manechini,, , Clovnii,, , Ţintaşii,, , ,,Scoate-mă din cerc,, .
- Sărituri, desprinderi, aterizări, alergări cu ocolire de obstacole- scăunele, lădiţe, buturugi, copaci.
- Elemente de gimnastică artistică şi elemente de dans popular:,, Dansul florilor,, , ,,Dansul fulgilor de nea,, , ,,Tot pe loc,,.
- Exerciţii speciale pentru cultivarea unor calităţi motrice: viteză, forţă, îndemânare, rezistenţă- ,, Cel mai iute,, , ,,Mingea la poartă,, , ,,Tracţiune la prosop,, , ,,Doboară popicele,, , ,,Statuile,, etc.
- Alergări pe distanţe de 25 m- ,,Crosul primăverii,, , ,,Cursa speranţelor,, .

- Concursuri sportive: patinaj, săniuş, schi.

Calendarul activităţilor

Nr.

crt. Denumirea activităţii Data si locul desfăşurării

1. Întâlnire demonstrativă cu dl. Alexandru Șeitan 20 Ianuarie 2025

Sala de sport a Casei de Cultură

2. “Ce mâncăm? Cum mâncăm? Trăieşte sănătos!

Întâlnire cu medicul școlii, dezbatere, prezentare ppt. 21 Ianuarie 2025

Sala de clasă individuală

3. Sporturi de iarnă-

Prezentare ppt. și întreceri sportive în parcul din apropiere. 22 Ianuarie 2025

Scoala, curtea scolii, parc.

4. Concurs de patinaj la patinoarul din oras 23 Ianuarie 2025, Patinoarul orasului Timișoara

5. “Să ne protejăm sănătatea!”

Vizită stațiunea Montana, Hunedoara

Competiții sportive de schi, săniuș 24 Ianuarie 2025

Stațiunea Montana

FIŞĂ DE DEZVOLTARE PERSOANA ŞI NUMĂRUL VERBULUI Clasa a III-a

Ploaie Mădălina Diana

1.Identifică formele de plural ale verbelor enumerate mai jos:

pregăteşte ……

trece ……

lovesc ……

scrii …… atinge

…… călătoreşti

…… ameninţ

……

merge.....

cânți.....

desenez.....

2,Completează tabelul dat cu verbele: a şti, a citi , a vedea, a desena, a ridica, a privi.

eu tu el/ea noi voi ei/ele

3.Scoate doar formele verbale la persoana a II-a singular şi trece-le la aceeaşi persoană, numărul plural:

„- Gărgăriţă strălucitoare, spune-mi şi mie cum de poţi trăi fără teamă printre păsări? Eşti atât de frumoasă, de atrăgătoare, cum de nu te mănâncă?”

(după Victor Sivetidis)

„- Vai, ce foc porţi cu tine! S-a speriat fluturaşul de licurici. Spune-mi, nu te arzi?

- Nu.”

(după Victor Sivetidis)

Valenţe ale utilizării calculatorului în învăţământul primar

LĂMĂȘANU LIVIA

Prezenta lucrare are menirea de a convinge pe indecişi de faptul că folosirea calculatorului în procesul instructiv- educativ nu mai reprezintă o simplă opţiune, ci o necesitate, o modalitate de a te ţine racordat la ritmul tot mai alert de dezvoltare a societăţii. Este structurată în trei părţi : I. Calculatorul – instrument didactic la orice disciplină în procesul de predare– învăţare, în care se argumentează necesitatea folosirii acestui mijloc didactic in scopul eficientizării actului didactic. II. Calculatorul – disciplină opţională - permite modernizarea demersului didactic prin faptul că pot fi concepute teme, module şi proiecte transdisciplinare ale căror conţinuturi sunt structurate de învăţătorul clasei în funcţie de particularităţile colectivului de elevi. III. Avantajele şi dezavantajele utilizării calculatorului- exemple privind integrarea cu discernământ a acestui instrument în procesul didactic.

♦ Argument

Istoria Lumii a avut în permanenţă ca motor al devenirii sale, informaţia. Aceasta, fie că a fost cioplită în piatră, crestată în piele sau scrisă pe papirus, le-a marcat oamenilor destinele, lea uşurat munca şi le-a dat puterea de decizie.

Ne aflăm acum în amurgul epocii hârtiei ca suport informaţional. S-au creat dispozitive care concentrează pe doar câţiva zeci de centimetri pătraţi, volumul unei întregi biblioteci. Mulţi spun cu regret că, în curând, cărţile vor dispărea, lăsând în loc lumea mult prea complicată a computerului cu toate accesoriile sale. De fapt, nu cartea contează, ci informaţia cuprinsă în

aceasta, iar era în care păşim este una a exploziei informaţionale căreia suportul de hârtie nu-i mai poate face faţă.

Mai mult ca oricând ne confruntăm cu o problemă moral-civică: accesul la această informaţie. Şi asta deoarece tehnologia înseamnă bani, iar lipsa banilor înseamnă nu numai sărăcie, ci şi handicap informaţional. Privind prin această prismă, folosirea calculatorului în şcoală, chiar şi din etapa primară, devine în primul rând, nu un capriciu, nu o modă, nu o extravaganţă, ci o necesitate stringentă, o adaptare obligatorie la condiţiile realităţii imediate, o respectare a dreptului omului de a fi informat.

Calculatorul mai are avantajul de a desfiinţa graniţele nevăzute ,dar existente ,dintre medii sociale diferite.

I. Calculatorul – instrument didactic la orice disciplină în procesul de predare – învăţare

Mijloacele de învăţământ sunt instrumente auxiliare care facilitează transmiterea informaţiei ca act al predării, sprijinind şi stimulând, în acelaşi timp, activitatea de învăţare. Ca instrument de lucru, mijloacele de învăţământ sunt un produs al dezvoltării ştiinţei şi tehnicii. Descoperirile din aceste domenii au avut repercusiuni nemijlocite asupra perfecţionării şi extinderii gamei acestor mijloace. Să ne gândim ce a însemnat pentru procesul de învăţământ descoperirea tiparului sau ce înseamnă aparatura electronică! Fiind instrumente auxiliare şi produse ale tehnicii, înseamnă că integrarea lor în procesul didactic trebuie să răspundă unei finalităţi pedagogice.

Prin destinaţia şi funcţiile pe care le poate realiza, calculatorul constituie un mijloc distinct de învăţământ. În acest sens el capătă o destinaţie pedagogică, introducerea lui afectează, deopotrivă, activitatea de predare a profesorului şi activitatea de învăţare a elevilor. Cele două aspecte, instruirea şi învăţarea sunt cuprinse în formula „instruirea sau învăţarea asistate de calculator”.

Instruirea asistată de calculator este acea modalitate în cadrul căreia activitatea de predare şi cea de învăţare, dintre profesori şi elevi, este mijlocită de folosirea calculatorului. Integrarea acestui instrument în procesul didactic se referă la modul în care informaţiile şi sarcinile de lucru cuprinse în softurile educaţionale se articulează cu celelalte secvenţe ale instruirii şi răspund unor obiective urmărite de profesor.

Manevrarea propriu-zisă a calculatorului se poate face fie de către profesor, fie de către elevi, în funcţie de conţinutul sarcinii de învăţare şi de specificul situaţiei în care se realizează aceasta. Dacă vom şti să împletim în lecţie în mod firesc tradiţionalul cu modernul, dacă vom reuşi să-i facem pe elevi să participe la propria instruire, dacă elevii pe care îi educăm vor şti să descopere anumite adevăruri, dovedeşte că metodele folosite de noi în procesul instructuveducativ au fost cele mai potrivite, am ales calea cea mai bună.

Utilizarea computerului ca mijloc în predarea disciplinelor şcolare duce la dezvoltarea capacităţii de a gândi critic, permiţând elevilor să se manifeste spontan, fără îngrădire, ori de câte ori se crează o nouă situaţie de învăţare. Satisfacţia noastră, a oamenilor de la catedră constă în a le pune în evidenţă talentul de a realiza propriile creaţii (compunere, desen, afiş). Avem obligaţia de a asigura atmosfera propice declanşării valului de idei personale, de a le da elevilor şansa de a se afirma în descoperirea noului.

Modalităţile metodice de integrare a acestui mijloc în procesul didactic, pot delimita trei direcţii principale:

a) utilizarea în cazul activităţii frontale cu elevii; în asemenea situaţie el este manevrat de către profesor, elevii recepţionează mesajele ce li se transmit şi apoi operează cu ele;

b) utilizarea în cadrul activităţii pe grupe; în această situaţie fiecare grupă poate folosi calculatorul, după un instructaj prealabil şi sub îndrumarea profesorului;

c) utilizarea în cadrul activităţii individuale; în acest caz fiecare elev are posibilitatea să folosească mijlocul de învăţământ în concordanţă cu sarcina dată.

În ultimii ani, învăţământul românesc a venit în întâmpinarea dorinţei elevilor şi a cadrelor didactice de a utiliza calculatorul, dotând unităţile de învăţământ. Mă număr printre dascălii care îşi desfăşoară activitatea într-o şcoală din mediul rural, care a fost dotată cu un laborator de informatică (17 calculatoare) şi câte un calculator în fiecare sală de clasă. Acest lucru mi-a permis să includ în planul de învăţământ calculatorul ca disciplină opţională („Calculatorul, prietenul meu”), dar şi să îl folosesc, când a fost necesar, în toate activităţile didactice.

Voi exemplifica câteva modalităţi prin care am utilizat calculatorul la disciplinele de învăţământ:

● Matematica: am folosit imaginile-ecran ca material demonstrativ pentru predareaînvăţarea multor teme prevăzute de programa şcolară (adunarea şi scăderea numerelor naturale, înmulţirea şi împărţirea, fracţii, figuri plane, corpuri geometrice). Rularea programelor face ca pe monitor să apară o atractivă animaţie care are rol benefic asupra elevilor, sporind concentrarea şi interesul pentru lecţie. Înşiruirea bilelor pe numărătoare, gruparea beţişoarelor, formarea grupelor de mulţimi au fost programe folosite în predare.

Consolidarea şi sistematizarea cunoştinţelor s-au realizat prin jocuri matematice derulate prin program. Elevii lucrează seturi de exerciţii, iar la final calculatorul afişează numărul de greşeli. Acesta devine un mijloc de învăţământ interactiv, dezvoltă spiritul de competiţie, rapiditatea în gândire şi calcul, precum şi capacitatea de autoevaluare. Multe jocuri desfăşurate au avut ca suport figurile şi corpurile geometrice, ele putând fi privite din diferite unghiuri, consolidând cunoştinţele referitoare la culoare, formă, laturi, vârfuri.

Personal am creat un program educaţional integrat cu titlul „Să o salvăm pe Zâna-CeaBună!” cu scopul de a-i ajuta pe elevi să exerseze adunarea şi scăderea numerelor naturale în concentrul 0 – 100. Conceput sub forma unei povestiri matematice, eroul principal este elevul care rezolvă exerciţiile propuse, dezlegând mistere şi înlăturând diverse obstacole. Pentru copii, salvarea Zânei este o aventură în care ei îşi pot folosi cunoştinţele de matematică în mod plăcut şi atractiv. În final, aceasta le răsplăteşte efortul, declarându-i „matematicieni ai împărăţiei sale”.

● Limba română: am utilizat programul a cărui derulare determina apariţia pe ecran a unor litere în dimensiuni mari, ajutându-i pe elevi să-şi formeze deprinderi de citire-scriere. În clasele a III-a şi a IV-a elevii au fost evaluaţi lucrând pe calculator fişe de lucru, redactarea unor compuneri, întocmirea rezumatului unui text. Au fost familiarizaţi cu modalitatea de a căuta pe internet informaţii despre autorii operelor literare studiate, cuvinte şi expresii frumoase pentru diferite teme (primăvara, vara, toamna, iarna, mama etc).

● Geografie: au fost folosite prezentări PPT a unor teme proiectate pe ecran, dar şi utilizarea directă de către elevi. Spre exemplu, la lecţia „Forme de relief” calculatorul a fost folosit în rezolvarea unor sarcini de lucru în etapa de fixare a noţiunilor (recunoaşterea formelor de relief, diferenţierea grupelor de munţi, identificare florei şi faunei specifice fiecărei forme); la lecţia „Organizarea administrativ-teritorială a ţării” am utilizat programul prin care elevii sunt familiarizaţi cu harta administrativ-teritorială a României şi reşedinţele de judeţ. Se selectează judeţul şi se

cere elevilor să tasteze numele oraşului reşedinţă. În cazul unui răspuns corect, computerul îl felicită, iar în caz contrar i se cere să mai încerce. Programul este atractiv, rularea lui făcând să apară atât harta ţării împărţită în judeţe, cât şi harta judeţului cerut la dimensiuni mari şi cu imagini de interes turistic din acea zonă.

- Istorie: după studierea capitolului „Epoca medievală" elevii şi-au fixat şi consolidat cunoştinţele prin rezolvarea unor sarcini, ca: identificarea domnitorului, asocierea numelui cu anii de domnie şi cu locul de desfăşurarea a bătăliilor reprezentative.

- Ştiinţe: în cadrul lecţiei „Creşterea şi dezvoltarea organismelor" elevii au listat în ordine cronologică, sub formă de scăriţă, etapizat, metamorfoza fluturelui de mătase (ouă, larvă, pupă şi adult) şi creşterea plantei.

- Educaţie plastică şi Abilităţi practice: am folosit calculatorul pentru a expune etapele de lucru ale temelor propuse şi produsul final. De asemenea, elevii au realizat singuri desene în Paint.

Exemplele pot continua, cele enumerate mai sus sunt doar câteva din activităţile didactice, eficientizate prin asistarea lor de către calculator.

Trebuie să fim convinşi că modernizarea învăţământului se poate înfăptui prin adoptarea de către dascăli a unei poziţii inovatoare, deschise, care să permită înnoirea neîncetată a mijloacelor şi metodelor de învăţare, încercând mereu un lucru foarte firesc, acela de a fi oameni ai timpului nostru.

II. Calculatorul – disciplină opţională

Planul pentru învăţământul primar permite introducerea disciplinelor opţionale. CDŞ-ul permite modernizarea demersului didactic prin faptul că pot fi concepute teme, module şi proiecte transdisciplinare ale căror conţinuturi sunt structurate de învăţătorul clasei în funcţie de particularităţile colectivului de elevi. Tehnologia informaţiei este o disciplină transcurriculară care reuneşte obiective din cadrul mai multor arii curriculare.

Pornind de la acest fapt am ales predarea calculatorului ca disciplină opţională cu titlul „Calculatorul – prietenul meu".

Scopul acestei disciplinei este unul formativ – de a-i instrui pe elevi pentru a fi capabili să rezolve sarcini concrete de editare, primite ori pe care ei înşişi şi le propun. Nu realizarea în sine a lucrărilor constituie obiectivul central, ci activitatea elevilor cu fiecare periferic al calculatorului: tastatură, maus, unitate de dischetă, CD-rom, imprimantă etc. Însuşirea corectă şi eficientă a acestor tehnici de lucru constituie scopul disciplinei opţionale. Partea cea mai grea şi consumatoare de timp este exact dobândirea acelor deprinderi şi cunoştinţe care să le permită să cunoască şi să poată rezolva probleme punctuale , cum ar fi:

- poziţionarea corectă a cursorului de maus pe ecran;

- tastarea corectă şi relativ rapidă a caracterelor;

- editarea corectă din punct de vedere ortografic şi ortoepic al unui text scurt;

- formatarea cuvintelor textului (titlu, alineate, fontul textului, culoare);

- corectarea şi repararea imediată a greşelilor de execuţie a etapelor;

- sincronizarea, combinarea sau alternarea acţiunilor din etape;

- actualizarea datelor, salvarea şi securizarea lor;

- exersarea tehnicilor de lucru individual;

- aplicarea cunoştinţelor dobândite la alte discipline în lucrările realizate.

Am elaborat programa acestei discipline cu următoarele obiective-cadru:

1. Dobândirea unor noţiuni simple despre părţile componente ale unui calculator şi a deprinderilor de utilizare corectă a acestora.

2. Aprofundarea prin diverse forme ale jocului didactic a unor cunoştinţe însuşite la Limba română, Matematică, Geografie, Istorie, Ştiinţe ale naturii, Educaţie civică, Educaţie plastică.

3. Cultivarea şi stimularea interesului pentru utilizarea calculatorului în realizarea unor teme variate la diferite discipline de învăţământ şi în cadrul unor activităţi suplimentare.

Conţinuturile învăţării prevăzute în programă sunt:

- componentele de bază ale unui calculator: unitate centrală, memorie externă, memorie internă, echipamente periferice;

- modul de deschidere şi închidere a calculatorului;

- interfaţa Windows – descrierea intuitivă, noţiuni de bază (desktop, folder, fereastră, meniu);

- crearea unui folder/fişier;

- căutarea, copierea, mutarea obiectelor;

- vizualizarea rapidă, tipărirea, desenarea;

- salvarea folderului/fişierului; salvarea textului/desenului;

- citirea unei diskete sau CD;

- editarea unui document, copierea, mutarea textulu, refacerea textului şters, inserarea unui document din alt document;

- elemente de formatare a textului – corpuri de litere, bold, italic, underline, spaţierea şi alinierea textului, numerotarea paginilor;

- tipărirea unui document – opţiuni de tipărire;

- desene şi figuri grafice – desene proprii, inserarea unei figuri;

- propoziţia, semne de punctuaţie, ortograme;

- personaje şi întâmplări din texte literare cunoscute;

- probleme cu operaţii combinate, jocuri matematice;

- relieful României;

- clima şi apele din ţara noastră;

- curiozităţi geografice;

- medii de viaţă, plante şi animale specifice;

- anotimpurile, activităţi specifice;

- protejarea mediului înconjurător;

- curiozităţi din natură;

- drepturile omului şi ale copilului; - statul şi simbolurile statului român;

- culori de bază, tonuri, nuanţe.

Evaluarea a fost realizată în următoarele moduri: observarea sistematică a elevilor; evaluarea practică prin realizarea de desene, afişe, portofolii şi prin realizarea de concursuri şi jocuri; evaluare scrisă prin completarea de rebusuri şi rezolvarea unor fişe de activitate independentă; autoevaluarea activităţii şi evaluarea activităţii în perechi şi în echipă.

III. Avantajele şi dezavantajele utilizării calculatorului

Învăţarea asistată de calculator prezintă următoarele avantaje:

- procesul instructiv-educativ poate fi individualizat, acesta fiind programat şi folosit astfel încât să fie util în crearea unor situaţii educaţionale diferite, în funcţie de nevoile elevilor;

- programul de instruire poate fi parcurs fără bariere de timp;

- este un mijloc didactic modern şi eficient;

- dă posibilitatea realizării unui şir de operaţii didactice foarte importante care ţin de predare, învăţare, evaluare;

- oferă informaţii organizate conform programelor sau în funcţie de cererile celui asistat;

-poate suplini unele demonstraţii experimentale, prin simularea unor procese şi fenomene în mişcare prin imagini animate;

- dă posibilitatea chestionării celui ce învaţă pentru identificarea lacunelor în procesul de învăţare a noului conţinut;

- acomodarea încă din şcoală cu tehnica de calcul influenţează formarea intelectuală a elevilor;

- stimulează interesul faţă de nou, eliminând riscul ca elevul să se plictisească sau ca activitatea să intre în rutină;

- dezvoltă creativitatea, stimulează imaginaţia,

- se poate optimiza randamentuil predării, prin prezentarea cu ajutorul ecramului a unei largi varietăţi de exemple sau modele asociate unei secvenţe de lecţie, conducând la stimularea spiritului participativ şi anticipativ al celui care învaţă;

- dezvoltă o gândire logică – a şti ce să ceară sistemului de calcul, impune o ordonare superioară a gândirii;

- uşurează activitatea de pregătire pentru lecţie a cadrului didactic.

În concluzie, învăţarea asistată de calculator stimulează educaţia permanentă, formarea continuă, dorinţa de a deveni independent, încrederea în capacitatea proprie de învăţare, autocunoaşterea, descoperirea metodelor de studiu optime pentru propria persoană.

Utilizarea exagerată, fără discernământ a calculatorului determină unele dezavantaje:

- forţează gândirea abstractă, intelectuală;

- determină utilizarea unor tipuri de raţionamente de tip maşină;

- limitează formarea unui limbaj corect, limbajul folosit la calculator fiind unul formal;

- poate provoca serioase dereglări de comportament prin folosirea lui iraţională în timpul liber;

- stimulează doar sentimentul unei provocări – copiii sunt fascinaţi în lucrul la calculator de elementele grafice care au fost create de programatori, mai puţin de problema în sine;

- automatizează mişcările, concentrarea maximă se face nu la operaţia în sine pe care o are de efectuat, ci la cum folosesc diferite componente ale calculatorului;

- exclude evaluarea itemilor cu răspuns deschis (este foarte greu de programat astfel încât să se permită utilizatorului tastarea oricărei fraze ca răspuns la o anumită întrebare), tipurile de exerciţii rezolvate cu ajutorul calculatorului limitându-se la întrebări de tip grilă, asocieri de elemente, răspunsuri de tip „adevărat/fals”;

- poate afecta ţinuta copilului prin adoptarea unei poziţii incomode în faţa tastaturii, iar privitul ecranului îi poate degrada vederea;

- crearea unei posibile dependenţe;

-împărţirea pe secvenţe mici şi bine delimitate a conţinuturilor învăţării duce la automatizarea excesivă a materiei, favorizându-i pe acei elevi cu o gândire analitică, dar nu şi pe cei cu o gândire globală, sintetică;

- individualizarea excesivă a învăţării duce la diminuarea dialogului elev – profesor şi implicit la izolarea actului de învăţare în contextul său psiho-social.

Calculatorul nu mai este de mult timp o noutate pentru societate, folosirea lui devenind o activitate de rutină pentru foarte multe domenii. Noutăţile ţin, de fapt, de componente şi soft-uri de ultimă generaţie apărute pe piaţă care se succed într-un ritm alert, solicitându-ne tot mai mult capacitatea noastră de adaptare la schimbări.

Bibliografie:

1.Ionescu M., Demersuri creative in predare şi invăţare, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj Napoca ,2000

2.Dana Lica, Emil Onea, „Utilizarea calculatorului”, Ed. Pro Gnosis,2009

3.C. Petre, St. Crăciunoiu, D. Popa, C. Iliescu, „Metodica predării informaticii şi tehnologiei informaţiei”, Ed. Arves, Craiova, 2002

Motto: “ Mai mult decat a preda, tehnica didactică înseamnă a învăţa pentru sine şi a facilita învăţarea altora.” Bernat S. (2003 p.15-19)

,,Pentru a fi educatori perfecți, ar trebui să fim într-una conștienți nu numai de ceea ce se petrece înlăuntrul nostru, dar și de ceea ce simt acei cărora ne adresăm.”

Un rol important în activitățile creatoare desfășurate cu copiii îl are imaginația. Preșcolaritatea este prima perioadă în care copilul își manifestă și își dezvoltă aptitudini. Domeniile muzicii, ale desenului, ale picturii, colajului, pirogravurii, modelajului, lecturii după imagini, jocurile de rol și de creație sunt abordate cu dezinvoltură, plăcerea deosebită oferindu-i ocazii de a trăi satisfacția.

Imaginația interacționează cu memoria, cu gândirea, cu limbajul. Ea este proprie numai omului, prin intermediul ei sfera cunoașterii umane se lărgețte mult și se poate realiza unitatea între trecut, prezent și viitor.

Dezvoltarea imaginației depinde foarte mult și în mare măsură de nivelul limbajului. La preșcolar are loc o adevarată explozie a imaginației.

Jocul și învățarea oferă copilului numeroase ocazii de a-și combina și recombina reprezentările de care dispune. În timpul jocului nu există oameni mai serioși decât copiii mici: jucându-se ei nu numai ca râd, dar trăiesc și emoții profunde, se bucură ori suferă. Copilul imaginează și creeaza multe lucruri: ascultând povești, basme, povestiri el reconstruiește mintal momentele narațiunii, amplifică sau diminuează structurile inițiale, multiplică sau omite numărul de elemente structurale. Acum se dezvoltă capacitatea copilului de a integra psihicul în real.

Metodele inovative de învăţare sunt modalităţi moderne de stimulare a învăţării şi dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experienţe, de cunoştinţe, asigurând perfecţionarea şi optimizarea demersului educaţional.

Metodele utilizate la preşcolari sunt atât cele “clasice”, cât şi cele “moderne”; numai abilitatea cadrului didactic poate face ca orice metodă folosită să stârnească interesul copilului preşcolar şi să-l determine să înveţe în modul cel mai plăcut: prin joc.

Cele mai utilizate metode interactive sunt cele care canalizează energiile creatoare ale preşcolarilor în direcţia propusă, le captează atenţia, stimulează mecasnismele gândirii, ale inteligenţei, voinţei, motivaţiei şi imaginaţiei şi îi implică afectiv în ceea ce fac.

Procesul de formare interactiv presupune acţiune atât din partea profesorului cât şi din partea elevului.

Metodele inovative presupun o învăţare prin comunicare, prin colaborare, care produce o confruntare de idei, opinii şi argumente, creează situaţii de învăţare centrate pe disponibilitatea şi dorinţa de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă şi activă, pe influenţa reciprocă din interiorul microgrupurilor şi interacţiunea socială a membrilor unui grup.

În învăţământul preşcolar sunt utilizate o multitudine de metode moderne însoţite de tehnici specifice şi resurse materiale, dintre care amintim: 1. Explozia stelară - steluţa mare şi 5 steluţe mici

2. Lotus- flori de nufăr mici şi o floare de nufăr mare
3. Bula dublă-două cercuri mari de culori diferite câte patru cercuri mici de culori diferite, săgeţi lungi şi scurte
4. Predarea/învăţarea reciprocă -palete colorate cu întrebări, ecusoane, coroniţe
5. Ciorchinele-cercuri sau ovale de două mărimi şi două culori, săgeţi 6. Cubul-un cub sau tot atâtea cuburi câte tematici predaţi, 6 plăcuţe cu descrie, compară, analizează, argumentează, asociază, aplică, simboluri pentru copii

7. Pălăriuţe gânditoare-albă, roşie, galbenă, verde, albastră neagră 8. Piramida şi diamantul –suport de lucru, pătrate sau benzi de carton de culori diferite

9. Mozaicul –fişa expert, ecusoane, chestionar de evaluare-ilustrat
10. Diagrama Venn – fişe de lucru, ecusoane
11. Brainstormingul - ,,metoda asaltului de idei”; ,,furtuna în creier”

În societatea actuală, are loc un proces dinamic care obligă toate categoriile sociale să ţină pasul cu evoluţia societăţii şi implicit a educaţiei. Şi în învăţământ au loc transformări rapide pornind de la crearea mediului de învăţare care poate eficientiza tehnicile de învăţare şi de muncă intelectuală, le poate bloca sau încetini.

Dirijor al procesului educaţional, educatoarea apelează la o serie întreagă de instrumente pentru a uşura şi accelera asimilarea şi aplicabilitatea informaţiilor.

Nevoile şi cerinţele copiilor „actori” pe scena educaţională pretind dascălilor o schimbare radicală a modului de abordare a activităţii didactice.

Probă de evaluare curentă România-așezare, vecini, cls. a IV-a

Bălănescu Camelia

1. Completează spațiile libere:

România este situată în _____ Europei Centrale. Are o suprafață de _____, fiind o țară de mărime _____ . Forma ei este aproape _____ .

2. Stabilește valoarea de adevăr a următoarelor propoziții:

Granița este o linie imaginară ce separă două țări vecine.

Între Beba Veche și Horodiștea, România se învecinează cu Serbia.

Granița cu Republica Moldova este una naturală.

Între Halmeu și Horodiștea, România se învecinează cu Ucraina.

Bulgaria se află în sudul țării noastre.

Granița din sudul țării noastre este una convențională.

Între Reni și vărsarea brațului Chilia în mare, ne învecinăm cu Republica Moldova.

Între Pristol și Beba Veche, România se învecinează cu Serbia.

În sud-est, între vărsarea brațului Chilia în mare și Vama Veche se află Marea Neagră.

Ungaria este în estul țării noastre.

3. Răspunde la întrebări!

Care este suprafața României?

Care este lungimea totală a granițelor României?

De câte feluri pot fi granițele unei țări?

Cum se mai numesc granițele unei țări?

Răspunsuri:

1. sud-estul, 238 391 km pătrați, mijlocie, circulară
2. A, F, A, A, A, F, F, A, A, F
3. 238 391 km pătrați, 3150 km, naturale și convenționale, hotare/frontiere/ limite teritoriale.

Metoda cubului

Apetrei Rebeca

Metoda cubului este o metodă folosită în cazul în care se dorește explorarea unui subiect, a unei situații din mai multe perspective. Se oferă astfel preșcolarilor posibilitatea de a-și dezvolta competențele necesare unei abordări complexe și integratoare.

Etapele metodei cubului sunt:

1. Se confecționează un cub pe ale cărui fețe se notatează cuvintele: descrie, compară, analizează, asociază, aplică, argumentează.
2. Se anunță tema/suiectul pus în discuție elevilor.

3. Se împarte grupa de preșcolari în 6 subgrupuri, fiecare subgrup urmând să examineze tema aleasă din perspectiva cerinței de pe una din “fețele“ cubului, astfel:

- Descrie – Descrie un animal domestic (ex. cățelul).
- Compară – Compară un animal domestic cu un animal sălbatic (ex. cățelul – ursul).
- Analizează – Analizează mediul în care trăiește cățelul și cel în care trăiește ursul (în ogradă – în pădure).
- Asociază – Găsește hrana potrivită pentru cățel și hrana pentru urs.
- Aplică – Așază pe tăbla elementele potrivite mediului din ogradă și elementele potrivite mediului din pădure (în ogradă alte animale domestice, iar în pădure – alte animale sălbatice, copaci).
- Argumentează – Argumentează de ce cățelul este un animal bun la casa omului și ursul nu este de dorit la casa omului.

Avantajele metodei sunt:

- Determină participarea conştientă a preşcolarilor prin implicarea maximă a acestora în rezolvarea sarcinilor. o Permite diferenţierea sarcinilor de învăţare. o Stimulează gândirea logică a elevilor.
- Sporeşte eficienţa învăţării – elevii învaţă unii de la alţii.
- Dezvoltă abilităţi de comunicare şi cooperare.

Dezavantajele pot fi:

- Dezolvarea sarcinilor solicită resurse mari de timp.
- Se creează un zgomot oarecare. o Facilitează erori în învăţare.

,,COPIL CA TINE SUNT ŞI EU!,,

MESEȘAN VIORICA

MOTIVAREA PROIECTULUISănătatea este factorul hotărâtor în dezvoltarea unei societăţi. Orice copil are dreptul la sănătate deplină, la asistenţă medicală, la educaţie, la o viaţă decentă.Pentru că viaţa persoanelor cu nevoi speciale este mai dificilă decât a celorlalţi, ei trebuie ajutaţi.Toţi oamenii au îndatoriri unii faţă de alţii, iar îndeplinirea acestora nu este un lucru greu dacă se obişnuiesc de mici să respecte, să ajute, să fie politicoşi, înţelegători, să aprecieze binele, să fie generoşi, să fie în stare să redea un zâmbet pe chipul copiilor care sunt în suferinţă.

SCOPUL:Formarea unor abilităţi de comunicare şi relaţionare între copiii şi cadrele didactice din cele două instituţii pentru buna integrare socială a copiilor cu nevoi speciale.GRUP ŢINTĂ: Preşcolarii de la grupa Mijloice A de la Grădinița cu P.P.Paradisul Piticilor, DejElevii clasei pregătitoare S2 de la Liceul Tehnologic Special Dej,OBIECTIVE:Să cunoască unele din deficiențele pe care le au persoanele cu nevoi speciale;Să înţeleagă că toţi sunt copii şi au drepturi egale;Să facă fapte bune care să-i ajute să discearnă binele de rău, adevărul de minciună;Să fie generoşi cu cei care nu au posibilităţi materiale suficiente pentru un trai decent;Să fie toleranţi unii cu alţii;Să cunoască unele personalităţi care, în ciuda deficiențelor pe care le-au avut , au impresionat lumea prin talentul lor;Să cunoască numele unor persoane care şi-au dedicat întreaga viaţă celor aflaţi în suferinţă.DURATA 1 AN ŞCOLAR : 2024-2025,RESURSE UMANE:copiii preșcolari și școlari,cadrele didactice de la cele 2 unităţi şcolare;RESURSE MATERIALE :fotografii ilustrând viaţa copiilor şi a familiilor lor ;desene şi picturi ;cadouri pentru elevii cu nevoi speciale ;diplome pentru elevi şi preşcolari;MĂSURI ÎNTREPRINSE: -antrenarea părinţilor în programul desfăşurat la grupe; -promovarea unei atitudini tolerante, deschise, de aceptare şi înțelegere firească a raporturilor dintre copiii cu nevoi speciale şi restul grupului; colaborarea cu alţi factori educativi.MEDIATIZAREA PROIECTULUI:-informarea părinţilor asupra proiectului şi a oportunităţii desfăşurării lui;postări pe pagina oficiala a celor două instituţii, pe site –ul didactic.ro; în revista grădiniţei .DESFĂŞURAREA ACTIVITĂŢILOR:Să fim buni prieteni!lansarea proiectului,Sărbătorim Ziua Universală a Drepturilor Copiilor-,,Povestea lui Ionuţ,, –DOS –Lectura educatoarei: www.salvaticopiii.ro/ ,,Fii bun şi darnic de Crăciun,, –cadouri pentru copiii de la L. T. Special Dej,,,Să fim Uniţi în cuget şi-n simțire !,,Activitate dedicată Zilei de 24 Ianuarie –Hora Unirii!,,Peisaj de iarnă !,,Concurs de pictură, Activitate artistico – plastică,,Confecționăm mărțișoare şi felicitări pentru cei dragi!,,Activitate practică – confecționare de mărțișoare şi felicitări.,,Ziua Pământului! ,,Să protejăm mediul înconjurător!Activitate de ecologizare în jurul unităţilor de învăţământ!,Ziua Europei! ,,Promovarea cunoştinţelor despre Uniunea Europeană, despre simbolurile Europei; Discuţii privind însuşirea unor valori fundamentale de pace şi solidaritate.,,Vacanţă mare, bine ai venit!,, Montaj literar artistic cu preşcolarii, invitaţi elevii cu nevoi speciale!FINALITĂŢILE PROIECTULUI:Realizarea unui portofoliu care să conţină fotografii, colaje, desene;Diplome pentru diverse activităţi ; Activităţi artistice şi recreative!

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN EDUCAȚIE

Tuță Livia

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității.Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului.Cu toate acestea,transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces.Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate – îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Mai mult, potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului tău.

Potrivit specialiștilor, implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum:

- Să obțină note mai mari la școală;
- Să aibă un scor peste medie la testele naționale;
- Să fie activi și implicați în timpul orelor;
- Să aibă încredere în propriile abilități;
- Să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;

Modelul familial şi modelul şcolar – factori în formarea personalităţii elevilor

Tuță Marius Daniel

Modelul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanţi ai educaţiei elevilor. Copilul nu este un adult în miniatură, ci este un candidat la maturizare, deosebit de receptiv la influenţele pozitive sau negative ce se exercită asupra lui. Copilul trebuie socializat şi modelat, iar fundamentarea personalităţii sale se realizează în mare măsură în interiorul familiei acestuia, care concentrează primul său univers afectiv şi social.

Trăsăturile şi coordonatele personalităţii se cristalizează în raport cu modelul şi natura situaţională trăită în mod direct, nemijlocit de copil în mediul său familial, iar atitudinile părinţilor au consecinţe durabile asupra personalităţii în formare a tinerilor.

Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea şi tipul relaţiilor copil-părinţi vor marca profund evoluţia viitoare a copilului. Dacă existenţa copilului este marcată de eşecuri repetate şi insatisfacţii cronice, când în mediul în care trăieşte se propagă reticenţe, rezistenţe, dezaprobări, neînţelegeri, starea de echilibru a copilului devine precară şi problematică. În această situaţie singura atitudine validă în educarea copilului este aceea de acceptare a acestuia. Ea presupune o dragoste raţională faţă de copil, fără slăbiciuni şi răsfăţ, în raport cu trebuinţele de autonomie a copilului.

Este evident faptul că un rol de prim ordin în procesul de învăţare îl are climatul afectiv al familiei şi factorii educaţionali.

Opoziţia faţă de şcoală şi eşecul copilului nu trebuie orientate numai la nivelul mediului şcolar, ele fiind în strânsă legătură cu mediul familial al copilului, iar afecţiunea în cadrul climatului familial ocupă locul principal. Ritmul şi mediul de viaţă, exemplul educativ ce-l oferă familia copilului joacă un rol important în direcţionarea conduitelor copilului. Fie o mamă singură şi fără autoritate, un tată prea autoritar, fie o mamă dominatoare, un tată distant şi devalorizat sau dezacordul dintre părinţi, autoritatea prost înţeleasă, supraprotecţia sau abandonul moral, inconstanţa metodelor educative, toţi reprezintă factori susceptibili de a favoriza eşecul şcolar. Libertatea excesivă ca şi severitatea excesivă compromit securitatea emoţională a copilului şi creează punctele unor modificări în structura personalităţii sale cu consecinşe nefaste asupra comportamentului şcolar şi social.

Greşelile educative, dubla presiune din partea familiei şi a şcolii, tendinţa de a pune accentul pe greşeli şi erori de comportament, contribuie la crearea unor sentimente de eşec cronic, sentimente care conduc la evadare prin intermediul comportamentelor psihosociale şi la eşec şcolar.

Metode interactive la grădiniță ,,poartă spre învățare activă și creativă”

LUPU FLAVIA GEORGIANA

Grădinița,este fundația dezvoltării copilului, iar metodele interactive de predare transformă procesul educațional într-o experiență captivantă și semnificativă. Aceste metode sunt concepute pentru a stimula implicarea activă a copiilor, contribuind la dezvoltarea gândirii critice, a creativității și a abilităților sociale. La acest nivel de vârstă, interacțiunea și explorarea practică sunt esențiale, iar abordările pedagogice interactive răspund perfect nevoilor și curiozității celor mici.

Una dintre cele mai multe metode interactive este frecventă jocul de rol și dramatizarea . Prin interpretarea diferitelor personaje, copiii explorează situații din viața reală sau povești, învățând să-și exprime emoțiile și să înțeleagă punctele de vedere ale altora. De exemplu, prin jocuri precum „Micul doctor” sau dramatizarea poveștii „Scufița Roșie”, micuții dezvoltă empatia și abilități de comunicare într-un mod distractiv.

O altă metoda interactivă valoroasă este cercul de discuții , care oferă copiilor oportunitatea de a-și exprima gândurile și emoțiile într-un mediu sigur. Aceștia se așază în cerc, iar educatoarea facilitează discuția cu întrebările deschise precum „Ce am învățat astăzi?” sau „Cum ne simțim când împărțim jucăriile?”. Aceste activități îi încurajează să asculte activ, să respecte opiniile altora și să participe la conversații.

Învățarea prin jocuri educative ocupa un loc special în predarea interactivă. Jocurile sunt structurate pentru a stimula atât abilități cognitive, cât și pe cele motorii. De exemplu, copiii pot învăța să identifice culori și forme prin activități de asociere sau să dezvolte cooperarea și coordonarea prin jocuri de mișcare, cum ar fi „Vânătoarea de comori”.Un alt element central al metodelor interactive este învățarea prin descoperire . Aceasta abordare încurajează curiozitatea naturală a copiilor, invitându-i să exploreze și să găsească soluții. Experimente simple, precum „Ce plutește și ce se scufundă?”, sau observarea naturii îi ajută să înțeleagă concepte noi și să dezvolte gândirea critică.De asemenea, atelierele practice și de creație stimulează imaginația și abilitățile motorii fine ale copiilor. Activități precum pictura, modelajul sau construcția din materialele reciclabile ajutătoare, să exprime creativitatea în timp ce învață prin practică. Aceste momente sunt, de asemenea, o oportunitate pentru dezvoltarea răbdării și a perseverenței.

În cadrul activităților interactive, metoda „intrebări și răspunsuri” este frecvent utilizată pentru a stimula curiozitatea și logica copiilor. Întrebări precum „De ce fulgii de nea se topesc în mână?” sau „Cum putem avea grijă de prietenii noștri?” îi ajută să gândească critic și să dezvolte exprimarea verbală.Un alt exemplu de interactivă este „turul galeriei” , în care copiii creează lucrări pe o dată și apoi le prezintă colegilor. Această activitate nu doar că le oferă posibilitatea de a-și dezvolta încrederea în sine, dar îi învață să aprecieze munca celorlalți.

Nu în ultimul rând, jocurile senzoriale și activitățile care stimulează simțurile joacă un rol important în dezvoltarea percepției și a coordonării motorii. Prin explorarea texturilor, mirosurilor sau sunetelor, copiii descoperă lumea într-un mod captivant și concret.

Astfel, metodele interactive sunt mai mult decât simple instrumente didactice; ele sunt o poartă către o învățare activă și plăcută, care contribuie la dezvoltarea armonioasă a fiecărui copil. Aceste strategii transformă educația de la grădiniță într-o experiență colaborativă și creativă, pregătindu-i pe cei mici pentru provocările viitoare și stimulând-le dorința de a descoperi lumea.

Curiozitatea în educația timpurie

COJOCARU EMILIA ELENA

Privită adesea ca un impuls specific uman, curiozitatea reprezintă un motor veșnic pornit care menține interesul pentru o anumită activitate.

În încercarea de a găsi o definiție a termenului „curiozitate", identificăm în Dicționarul Explicativ al Limbii Române (1988) sensul de: „dorință de a cunoaște/manifestare a interesului pentru un lucru deosebit."

Ensign (2018), a arătat prin cercetările sale că bebelușii sunt în mod natural curioși, însă educația primită mai întâi în familie și ulterior în instituții de învățământ îi forțează să-și suprime curiozitatea. Un Exemplu concret în acest sens poate fi cazul unui copil de 1-2 ani care deschide curios sertarele prin casă, răscolind curios printre haine, iar părinții montează diverse sisteme pentru blocarea lor, cu scopul precis de a menține ordinea lucrurilor.

Un studiu realizat de Ranganath (apud Singh, 2014) demonstrează că la baza educației ar trebui să se afle de fapt curiozitatea copilului. Autorul arată că există semnale neurologice specifice în creierul uman, atunci când un individ este curios în raport cu un lucru, fenomen, aspect, etc. Astfel, el precizează că au loc schimbări evidente în chimia creierului atunci când oamenii devin curioși, iar acest lucru contribuie la îmbunătățirea memoriei de lungă durată.

Alionte (2015), afirma despre curiozitate faptul că aceasta a stat la baza supraviețuirii noastre ca specie, dar și la evoluției. Din curiozitate, mari genii ale omenirii au aflat răspunsuri la întrebări fundamentale. Un astfel de exemplu poate fi și fizicianul Galileo Galilei care a enunțat teoria heliocentrismului, riscându-și viața pentru ideile sale care contraziceau Scriptura.Un alt exemplu poate fi Albert Einstein, care el însuși afirma că nu deține vreun talent anume, ci este doar curios.

Din punct de vedere psihologic, curiozitatea este o formă de motivație intrinsecă. Însă, cercetătorii americani (apud Singh, 2014) au demonstrat că stimularea curiozității se poate realiza totuși prin motivație extrinsecă precum recompensele sau plăcerile.

Curiozitatea se declanșează, după cum afirmă Garcia (2014), atunci când „oamenii devin conștienți de decalajul între ceea ce știu și ceea ce nu știu."

McIntyre și Harvey (apud Kennedy, 2020, apud Pânișoară, 2021) au evidențiat că un nivel crescut de curiozitate demonstrează o inteligență emoțională de nivel înalt, iar aceasta la rândul ei generează bunăstare psihologică.

Day (apud Arnone, 2003, apud Pânișoară, 2021) vorbește despre nivelul optim al curiozității, întrucât un nivel scăzut poate genera dezinteres și lipsă de motivație, iar nivelul prea ridicat al curiozității poate produce anxietate, comportamente defensive. În ambele situații, curiozitatea devine ineficientă, sau chiar dăunătoare.

Pânișoară (2021) precizează că principalul mecanism „intim", după cum îl numește autorul, care trebuie activat în vederea apropierii școlii de misiunea sa principală, este „stimularea curiozității". Autorul precizează că o modalitate eficientă pentru stimularea curiozității poate fi transformarea manualelor școlare, astfel încât acestea să devină atractive, „o adevărată aventură" pentru ochi și minte.

Malaia (apud Singh, 2014) demonstrează valoarea formativă a curiozității în educație, dând exemplu concret al unui copil care visează să devină de pildă astronaut. Astfel, ea sugerează ca în activitățile educative cum ar fi spre exemplu predarea tablei inmulțirii să se utulizeze probleme sau exerciții în formularea cărora să se utilizeze cât mai multe cuvinte legate de explorarea spațiului. Astfel, s-ar activa curiozitatea acelui copil, care ar învăța mult mai ușor tabla înmulțirii, realizându-se memorarea pe termen lung.

Pe lângă faptul că sporește învățarea și activează memoria de lungă durată, atunci când este satisfăcută, curiozitatea aduce și alte beneficii, precum întărirea relațiilor interpersonale (la nivel social) sau producerea stării de bine (la nivel emoțional). Astfel, sentimentul de mulțumire generat de soluționarea unei curiozități produce emoții pozitive, reducând nivelul de anxietate. În acest mod, nivelul de dopamină la nivelul creierului crește, iar oamenii devin mai fericiți.

Aplicând această teorie în practica școlară, putem oferi copiilor spre soluționare probleme care stârnesc curiozitatea. După rezolvarea lor, sentimentul de satisfacție generează fericire, acest lucru trezind motivația intrinsecă și dorința de a repeta experiența. Participând cu mai mult interes la activitățile educative, rezultatele școlare se îmbunătățesc.

Gheorghe (2022) prezintă un studiu realizat pe 6000 de copii preșcolari din care reiese faptul că un nivel ridicat de curiozitate la vârste mici crește șansele de a avea performanțe școlare deosebite.

Sintetizând datele extrase din publicația lui Pânișoară (2021) extragem câteva concluzii pertinente:

1. Curiozitatea facilitează învățarea;
2. Curiozitatea dezvoltă memoria de lungă durată:
3. Curiozitatea aduce beneficii la nivel emoțional: un om curios este un om mai fericit;
4. Cuiozitatea este benefică pe plan social, întrucât dezvoltă relațiile cu cei din jur;
5. Curiozitatea dezvoltă perseverența, statornicia prin menținerea interesului pentru rezolvarea unei situații; Bibliografie:

Alionte, A, (2015), Cum ajută curiozitatea în procesul de învăţare?, https://adevarul.ro/blogurileadevarul/cum-ajuta-curiozitatea-in-procesul-de-invatare-1633395.html, accesat la data de 05.03.2023;

Gheorghe, P, (2022), Studiu: legătura dintre curiozitatea copilului și performanțele școlare, Studiu: legatura dintre curiozitatea copilului si performantele scolare (doc.ro), accesat la data de 07.03.2023;

Marhan, A.M. , (2007), Psihologia utilizării noilor tehnologii, Iași

Markopoulos,P. ,Read J. , Hoysniemi, J. , MacFarlane,S., Child computer Interaction:advances in methodological research, Cognition, Technology & Work, no. 10 ,2008

Pânișoară, I.O, (2021), Curiozitatea în sala de clasă, revista Tribuna Învățământului, nr.14-15, p.132, București;

Singh, M., (2014), Ce se întâmplă în interiorul creierului unui copil curios?, Mindshift, platforma KQED, What's Going on Inside the Brain Of A Curious Child? | KQED, accesat la 06.03.2023;

Vincent, R. (1972). Cunoașterea copilului. București; Editura Didactică și Pedagogică.

ADAPTAREA TEHNICII „ȘTIU / VREAU SĂ ȘTIU / AM ÎNVĂȚAT” PENTRU PREȘCOLARI ÎNTR-O ACTIVITATE DE MATEMATICĂ

Vasile Daniela

Predarea reprezintă una din condițiile esențiale ale învățării. Pentru ca demersul comun al educatoarei și al preșcolarilor să fie unul eficient, este necesară adaptarea metodelor de predareînvățare prin mobilizarea acțiunii gândirii pentru receptarea cunoștințelor transmise. Educația preșcolarilor pune accent pe învățarea activă și participativă, în care copiii sunt încurajați să își exprime ideile, să exploreze și să descopere noțiuni noi prin joacă și interacțiune.

Metoda „Știu / Vreau să știu / Am învățat” este o strategie educațională care îi ajută pe copii să învețe cum să învețe, cu sprijinul colegilor și sub îndrumarea educatorului. În grupuri mici, copiii își amintesc ceea ce știu deja despre o anumită temă și apoi formulează întrebări despre ceea ce doresc să afle. Scopul utilizării acestei metode este de a facilita învățarea activă și participativă.

Tehnica „ȘTIU / VREAU SĂ ȘTIU / AM ÎNVĂȚAT” (S/V/A), poate fi adaptată cu succes și pentru grădiniță în vederea asigurării calității educației, fiind o modalitate eficientă de a stimula curiozitatea, creativitatea și învățarea prin descoperire.

Descrierea tehnicii

Tehnica S/V/A se bazează pe trei etape:

1. „Știu” – Identificarea cunoștințelor pe care copiii le au deja despre un subiect.
2. „Vreau să știu” – Formularea întrebărilor legate de ceea ce ar dori să afle.
3. „Am învățat” – Conștientizarea noilor informații dobândite după activitate.

Această tehnică poate fi aplicată cu succes în activități tematice din domeniul matematicii, deoarece le permite copiilor să participe activ, să pună întrebări și să găsească răspunsuri prin experiențe concrete.

Aplicarea TEHNICII „ȘTIU / VREAU SĂ ȘTIU / AM ÎNVĂȚAT” într-o lecție de matematică pentru preșcolari: „Numărăm fructele din coș”

Subiect: Numărarea obiectelor și asocierea numerelor cu cantitatea.

Resurse: Un coș cu fructe din plastic (mere, pere, banane), un tabel mare desenat pe tablă (cu rubricile „ ȘTIU / VREAU SĂ ȘTIU / AM ÎNVĂȚAT”), fișe individuale pentru copii, creioane colorate.

Etapa 1: „Știu”

1. Introducere

Educatorul le arată copiilor coșul cu fructe și le cere să spună ce știu deja despre fructele din coș:

- „Ce fructe recunoașteți în coș?”
- „Știți să le numărați?”

- „Ce culoare au fructele?”

2. Activitate în grup

Copiii sunt împărțiți în grupuri mici (4-5 copii). Fiecare grup discută și decide ce informații cunosc despre fructele din coș. Un reprezentant al grupului spune răspunsurile, iar educatorul notează pe tablă în rubrica „Știu”.

Exemplu: „Știm că merele sunt roșii și galbene. Știm că bananele sunt lungi.”

Etapa 2: „Vreau să știu”

1. Formularea întrebărilor

Educatorul întreabă: „Ce doriți să aflați despre fructele din coș?” Copiii formulează întrebări, iar educatorul le notează în rubrica „Vreau să știu.”

Exemple de întrebări:

- „Câte fructe sunt în coș?”
- „Care este cel mai mare fruct?”
- „Câte fructe roșii sunt?”

Etapa 3: „Am învățat”

1. Rezolvarea sarcinilor

Copiii sunt invitați să numere fructele din coș pe rând, grupându-le după culoare sau formă. Fiecare copil participă, iar educatorul oferă sprijin acolo unde este necesar.

2. Consolidarea cunoștințelor

După ce activitatea practică este finalizată, educatorul revine la întrebările din rubrica „Vreau să știu” și le cere copiilor să ofere răspunsuri. Răspunsurile sunt scrise în rubrica „Am învățat”.

Exemple de răspunsuri:

- „În coș sunt 12 fructe.”
- „Cel mai mare fruct este o banană.”
- „Sunt 4 fructe roșii.”

3. Feed-back

Educatorul întreabă copiii ce le-a plăcut cel mai mult la activitate și ce au învățat nou.

Avantajele metodei S/V/A pentru preșcolari

•Stimularea curiozității: Copiii sunt încurajați să pună întrebări și să descopere răspunsurile.

•Implicarea activă: Activitatea îi implică pe toți copiii, indiferent de nivelul lor de cunoștințe.

•Învățare durabilă: Cunoștințele sunt asimilate prin experiențe practice, ceea ce le face mai ușor de reținut.

•Dezvoltarea abilităților sociale: Copiii lucrează în grupuri, învățând să colaboreze și să se respecte reciproc.

Concluzie

Tehnicaa „Știu / Vreau să știu / Am învățat” este un instrument valoros pentru învățarea interactivă la nivel preșcolar. Prin utilizarea acesteia în activități de matematică, copiii învață într-un mod natural, explorând și descoperind noțiuni noi prin joc și interacțiune. Adaptabilitatea și eficiența metodei o recomandă ca o strategie ideală pentru dezvoltarea competențelor de bază ale preșcolarilor.

DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII LA ELEVI

Marchiș Andreea Denisa

Dezvoltarea creativității la vârsta primară este esențială pentru formarea abilităților cognitive, sociale și emoționale ale copiilor. În primele etape ale educației, copiii sunt extrem de receptivi și curioși, ceea ce le oferă o oportunitate unică de a explora și de a-și exprima imaginația.

Activitățile creative, cum ar fi arta, muzica, jocurile de rol și povestirea, joacă un rol crucial în stimularea gândirii laterale și în dezvoltarea soluțiilor inovatoare. De asemenea, aceste activități contribuie la dezvoltarea abilităților motorii fine, a vocabularului și a capacității de a colabora cu ceilalți. Profesorii și părinții pot sprijini dezvoltarea creativității prin oferirea unui mediu liber și stimulativ, unde copiii se simt încurajați să își exprime ideile fără teama de a fi judecați.

Pe lângă activitățile artistice, integrarea jocurilor de construcție sau a activităților științifice simple poate ajuta la cultivarea curiozității și a dorinței de a învăța. Este important să oferim copiiilor oportunități de a explora diferite forme de expresie, astfel încât să își descopere pasiunile și să își dezvolte o gândire critică.

Abilităţile intelectuale necesare creativităţii sunt de trei tipuri:

- Analitice- abilitatea de a recunoaşte ideile personale care merită a fi explorat
- Sintetice- abilitatea de a privi problemele în noi moduri pentru a scăpa de limitele gândirii convenţionale
- Practice- a şti cum să-i convingi pe ceilalţi.

Cele trei abilităţi intelectuale sunt în egală măsură utile şi necesare, nivelul ridicat al uneia în detrimentul celorlalte soldându-se cu efecte opuse chiar. Spre exemplu, abilităţile analitice superior dezvoltate în absenţa abilităţilor sintetice şi practice conduc la un stil de gândire critic, necreativ. Abilităţile sintetice dezvoltate în 2 absenţa celorlalte abilităţi conduc la un stil de gândire în care noile idei nu sunt supuse verificării pentru a le îmbunătăţi sau a le face funcţionale. Iar abilităţile practice dezvoltate în absenţa celorlalte abilităţi conduc la acceptarea socială a unor idei nu pentru că sunt bune, ci pentru că au fost bine „vândute”.

În concluzie, dezvoltarea creativității la vârsta primară nu doar că îmbunătățește abilitățile academice, dar contribuie și la formarea unei personalități echilibrate și inovatoare, capabile să facă față provocărilor viitoare.

Adjectivul Fișă de lucru

Lazăr Georgeta Mihaela

1. Citește textul de mai jos și subliniază cu verde substantivele și cu albastru adjectivele care le

însoțesc:

„Pe mușchiul gros, cald ca o blană a pământului, căprioara stă pe jos, lângă iedul ei. Acesta și-a întins capul cu botul mic, catifelat și umed, pe spatele mamei lui și cu ochii închiși se lasă dezmierdat. Căprioara îl linge și limba ei subțire culcă ușor blana moale, mătăsoasă a iedului.

(Căprioara de Emil Gârleanu)

2. Scrie adjectivele cu sene opus pentru cele date:

mic - …….. mătăsoasă - ……

gros - …….. umed - ……

moale - …… luminos - ……. cald

- …… închis - ……

3. Scrie cât mai multe adjective pentru substantivele:

pădure - …….

iarnă - ……..

ghiocel - ……

cântec - ……. carte

- ……

4. Găsește substantive potrivite pentru adjectivele date:

silitori, respectuoși, atenți - …… cald,

strălucitor, rotund - …….. deasă,

verde, moale - ……. alb, firav,

mic - …….

5. Completează următoarele proverbe cu adjectivele care lipsesc:

- Paza ……. trece primejdia …… .
- Minciuna are picioare …….. .
- Buturuga …… răstoarnă carul …… .
- Hoțul …….. este negustor …… .
- Vorba …….. , sărăcia omului.
- Ziua ……. se cunoaște de dimineață.
- La pomul ……. Să nu te duci cu sacul.
- Vorba …….. mult aduce.

Pronumele personal Fișă de lucru

Moraru Elena-Daniela

1. Înlocuiește pronumele subliniate cu substantivele potrivite :

- Spune-i că am pregătit cele necesare pentru expediție.(.....)
- Amintește-le că am plătiti scump greșeala făcută. (.....)
- Ascultă-i cu atenție ! (.....)
- Da-mi-l acum ! (.....)
- Pune-o pe masa din sufragerie! (.....)

2. Completează dialogul cu pronumele personale potrivite :

- - Bună ! Pe .....mă cheamă Aurelia ! Pe .....cum te cheamă?
- -Pe .....mă cheamă Ana, iar pe prietena mea ..... cheamă Alexia. .....cunoști ?

3. Formulează enunțuri în care „nouă” și „ noi” să fie pe rând , părți de vorbire diferite.

.....
.....

4. Scrie ce parte de vorbire sunt cuvintele subliniate :

- A mers cu noi la tipografie.(.....)
- În mine lucrează mulți mineri. (.....)
- Eu voi pleca la munte. (.....)
- Raluca are o rochiță nouă. (.....)
- Sanda a cumpărat multe cărți noi. (.....)
- Doamna m-a felicitat pe mine mai întâi. (.....)
- Am plecat spre voi când ați sunat. (.....)
- Nouă ne plac mult fructele. (.....)

5. Încercuiește pronumele personale din construcțiile următoare, apoi alcătuiește enunțuri cu 5 dintre ele : v-a recomandat, m-a învins, să-i spui, am întrebat-o, ți-a povestit, scrie-le , văzându-l, te-a lăudat, să-mi cumperi, ne-a rugat, mi-a spus, citindu-ne, le-a dus.

.....
.....
.....
.....

Sunt conştient, îmi place şi mă implic!

Petriceanu Lenuţa

MOTTO: „A face ceva pentru salvarea naturii atât de amenințată azi, înseamnă să contribui la fericirea ei.” (Eugen Pora)

Valorile societății înglobează și valorile naturii. O minte sănătoasă se poate forma numai într-un mediu sănătos și deseori omul își găsește echilibrul în mediul natural. Un vechi proverb chinezesc spunea: „Dacă te gândești la anul care va urma, plantează un pom! Dacă te gândești la secolul care va urma, educă copiii!”

Pentru aceasta, o importanță deosebită o are sistemul educațional. Acest sistem educațional este menit să dezvolte conștiința ecologică a oamenilor, în așa fel încât fiecare membru al societății să devină conștient de locul și rolul său în natură, prioritatea majoră a noastră, a tuturor, fiind de a cunoaște, proteja și conserva mediul de viață în care trăim.

Este esențial ca educația în spiritul respectului față de natură, de mediul înconjurător să înceapă din clasele primare, când datorită particularităților psihopedagogice specifice vârstei școlare e posibilă familiarizarea copiilor cu impactul acțiunii umane asupra naturii, li se pot educa emoțiile, sentimentele, atitudinile pozitive față de aceasta.

Dragostea pentru viu, pentru natură este o componentă educațională care are consecințe asupra întregului comportament uman, de aceea în ultimul timp se acordă o mare importanță educației ecologice în școală, copilul putând înțelege că natura este patrimoniul comun al umanității. Este și trebuie să fie, în egală măsură, a noastră, a celor ce avem șansa de a trăi acum, dar și a generațiilor viitoare. Copiii învață despre sol, apă, aer, plante și animale și ar trebui să știe că fără acești factori naturali viața nu este posibilă, de aceea acești factori trebuie protejați.

Educația ecologică este un proces care durează toată viața. Încă de la cele mai fragede vârste, copiii trebuie stimulați să participe la acțiuni de îngrijire și protejare a mediului înconjurător în vederea formării unei conștiințe și conduite ecologice.

„Conștiința ecologică este în ultimă instanță o manifestare esențială a spiritualității umane, un act de cultură, pe care se întemeiază în mod necesar grija față de noi înșine”. O activitate ecologică îi atrage prin ludic, spre înțelepciune, spre respect pentru natură.

Încercând să sădim în sufletele copiilor încă din primii ani de școală dragostea pentru natură, pentru tot ceea ce ne oferă ea, nu facem decât să înfrumusețăm viața și să o prelungim.

METODE INOVATIVE DE PREDARE ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE

VASILICĂ ANDREEA CLAUDIA

Educația timpurie reprezintă o perioadă esențială în dezvoltarea copilului, oferind baza pentru formarea abilităților cognitive, emoționale și sociale. Metodele de predare utilizate în acest stadiu trebuie să fie adaptate pentru a stimula curiozitatea și dorința de învățare. În ultimii ani, metodele inovative de predare au câștigat popularitate datorită eficienței lor în a captiva atenția copiilor și a-i implica activ în procesul de învățare.

Învățarea prin joc

Învățarea prin joc este una dintre cele mai eficiente metode pedagogice utilizate în educația timpurie, oferind copiilor o modalitate naturală și plăcută de a dobândi cunoștințe și abilități. Acest tip de învățare îmbină distracția cu educația, ajutând copiii să înțeleagă concepte complexe prin experiențe directe și captivante. Prin intermediul jocului, copiii își dezvoltă atât abilitățile cognitive, cât și cele sociale, emoționale și motrice, ceea ce face ca această metodă să fie esențială în primii ani de viață.

Abordarea Reggio Emilia

Aceasta este o metodă care se concentrează pe interesele naturale ale copiilor și pe învățarea activă. În cadrul acestei metode, educatorii oferă copiilor resurse variate și îi încurajează să exploreze și să investigheze lumea înconjurătoare. Mediul în care copiii învață este organizat astfel încât să inspire creativitatea și autonomia, iar educatorii acționează mai mult ca ghizi decât ca simpli furnizori de cunoștințe.

Metoda Montessori

Metoda Montessori este una dintre cele mai cunoscute metode inovative în educația timpurie și pune accent pe învățarea independentă. În această metodă, copiii sunt încurajați să exploreze și să învețe în propriul ritm, prin activități practice și materiale special concepute. Rolul educatorului este de a facilita procesul de învățare, intervenind doar când este necesar.

Tehnologia în educația timpurie

Introducerea tehnologiei în procesul de învățare poate face predarea mai interactivă și mai captivantă. Instrumente precum tabletele, aplicațiile educative sau tablele interactive permit copiilor să exploreze subiecte variate într-un mod intuitiv și accesibil. Deși utilizarea tehnologiei în educația timpurie trebuie făcută cu atenție, aceasta poate susține dezvoltarea anumitor abilități, precum recunoașterea formelor și a culorilor, învățarea numerelor și a literelor.

Concluzie

Metodele inovative de predare în educația timpurie sunt esențiale pentru a capta atenția copiilor și a-i motiva să învețe într-un mod activ. Fie că este vorba despre învățarea prin joc, abordări educative bazate pe explorare sau utilizarea tehnologiei, aceste metode sunt concepute pentru a transforma educația timpurie într-o experiență captivantă și eficientă.

Importanța activităților liber alese la grupa mica

Ilean Denisa Maria

La vârsta preșcolară, copiii încep să își formeze primele abilități sociale, cognitive și motorii. În acest context, activitățile liber alese la grupa mică joacă un rol esențial în dezvoltarea lor. Aceste activități, care le permit copiilor să aleagă ceea ce vor să facă, oferă numeroase beneficii atât în plan personal, cât și în ceea ce privește interacțiunile cu ceilalți. Importanța acestora nu poate fi subestimată, deoarece ele contribuie la formarea unor competențe esențiale pentru viața de mai târziu.

Unul dintre principalele avantaje ale activităților liber alese este stimularea independenței și a responsabilității. Atunci când copiii sunt încurajați să aleagă activitățile pe care le doresc, ei devin mai încrezători în propriile decizii și în capacitatea lor de a rezolva probleme. Acest lucru contribuie la dezvoltarea unui sentiment de autonomie și la învățarea responsabilității față de propriile alegeri. De asemenea, acest tip de activități le oferă copiilor oportunitatea de a învăța să gestioneze timpul și resursele în mod eficient, fiind un prim pas în formarea unor abilități organizatorice de bază.

De asemenea, activitățile liber alese favorizează socializarea între copii. Atunci când sunt lăsați să decidă în ce jocuri să participe, aceștia interacționează mai mult și în moduri diverse, învățând să colaboreze, să rezolve conflicte și să își împărtășească ideile. În cadrul jocurilor de grup, copiii își dezvoltă abilități esențiale de comunicare și înțelegere reciprocă, dar și respectul pentru diferitele puncte de vedere. Astfel, activitățile liber alese contribuie semnificativ la dezvoltarea unor relații interpersonale sănătoase.

Un alt aspect important este faptul că activitățile liber alese permit copiilor să învețe prin joc. La vârsta preșcolară, jocul reprezintă principalul mod prin care copiii explorează lumea înconjurătoare și își dezvoltă competențele motorii, lingvistice și cognitive. Prin joc, copiii își exersează abilități precum rezolvarea de probleme, înțelegerea regulilor, dar și dezvoltarea empatiei față de ceilalți. Activitățile liber alese îi încurajează să-și urmeze interesele și curiozitățile, iar în acest mod, învățarea devine o experiență naturală și plăcută.

În concluzie, activitățile liber alese la grupa mică sunt fundamentale pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor. Ele contribuie la formarea unor abilități esențiale, cum ar fi independența, creativitatea și abilitățile sociale. Prin intermediul acestor activități, copiii învață să își exprime preferințele și să colaboreze cu ceilalți, iar jocul devine o metodă de învățare care le stimulează curiozitatea și dorința de a descoperi lumea în mod activ. De aceea, educația preșcolară trebuie să pună un accent deosebit pe activitățile liber alese, pentru a sprijini dezvoltarea completă a copiilor la această vârstă fragedă.

Microviolența școlară în evaluare

Ifrim Anca - Alexandra

Cercetările în domeniul violenței școlare arată că fiecare participant la evaluare a trăit cel puțin o dată fenomenul microviolenței conexe evaluării, fie ca martori sau victime, fie ca intimidatori.

Comportamentul agresiv se manifestă sub diferite forme, în raport cu vârsta, genul, mediul cultural al copilului sau cu modalitatea în care acesta percepe violența.

În mediul școlar, formele de violență variază de la microviolențe la acte sancționate penal. Chiar dacă primele se numesc microviolențe, acest lucru nu înseamnă că sunt lipsite de efecte nedorite asupra elevilor. În școală, violența se manifestă prin presiunea celui mai puternic asupra celor mai slabi, impunând propria lege. Această presiune duce în timp la degradarea climatului școlar și la ridicarea sentimentului de nesiguranță al elevilor. Uneori, chiar și profesorii ajung victime ale violenței. În concluzie, violența în școală crește abandonul școlar, iar climatul educativ se deteriorează.

În cadrul evaluării educaționale, rolurile sunt distribuite fix, adică profesorul este evaluator, iar elevul evaluat. Aici, apar diferențe între percepția elevilor și autopercepția profesorului în ceea ce privește stiluri evaluative, evidențiind astfel, impactul pe care-l are modelul comportamental al evaluatorului asupra elevului.

Conotațiile notei sunt morale, adesea fiind etichetate ca fiind „bune” sau „rele”, aceste proprietăți aplicându-se și elevilor, care devin „buni” sau „răi/ slabi”, marcându-le negative identitatea.

Prin definiție, evaluarea educațională presupune interacțiunea profesor-elev, ambii fiind responsabili de tensionarea sau detensionarea situațiilor, de prevenirea și diminuarea conflictelor.

Cele mai multe relații tensionate sunt produse de evaluarea sumativă deoarece, în acest caz, profesorul reprezintă o sursă de putere, sancționând și punând în pericol stima de sine și viitorul elevului. Pentru a nu fi simțită ca o formă de violență, evaluării sumative ar trebui să i se adauge o dimensiune formativă. Chiar și obiectivitatea notării este considerată o formă de violență de către elevii cu note mici, care își simt amenințat respectul de sine și poziția în grup.

„Microviolența asociată evaluării poate fi explicată prin factori interni (furie, responsabilitate, autocontrol, sociabilitate, stimă de sine) și externi (reputația școlii, stilul de evaluare al profesorilor).” (E. Cocoradă, Evaluare și microviolență în mediul școlar, 2008, pag. 170).

Microviolența conexă evaluării ar putea fi definită ca o formă a violenței școlare manifestată prin folosirea intenționată a puterii de către profesor sau elev pentru a produce prejudicii celuilalt. Aceasta este considerată violență interpersonal, specifică instituțiilor.

Cercetările au demostrat că microviolența conexă evaluării poate fi întâlnită în orice tip de școală și se manifestă prin jigniri, amenințări, insulte, gesturi obscene, hărțuiri, excluderi din anumite grupuri etc. Acest fenomen are efecte negative asupra stării de bine a elevilor și profesorilor, rezultatelor și asupra personalității, deteriorează climatul școlar și favorizează abandonul.

În evaluare, identificăm două tipuri de microviolență: orizontală sau simetrică, de la elev la elev și vertical sau asimetrică, de la elev la profesor și invers.

Acest nou concept completează teoria violenței din mediul școlar, evidențiind existența unui fenomen care lasă o amprentă important asupra dezvoltării elevilor și a profesorilor, a relațiilor dintre ei și a atmosferei din școală.

Bibliografie:

E. Cocoradă, Evaluare și microviolență în mediul școlar, 2008, pag. 170.

Educația formală, nonformală și informală – Perspective asupra învățării

Sălășan Monica

Educația este unul dintre pilonii fundamentali ai dezvoltării umane, iar aceasta se desfășoară în trei forme principale: formală, nonformală și informală. Fiecare dintre acestea contribuie într-un mod unic la formarea individului, oferindu-i cunoștințe, abilități și competențe necesare.

Educația formală

Educația formală este cea mai structurată și organizată formă de învățare. Ea se desfășoară în instituții specializate, precum școli, licee, universități, și urmează un curriculum bine definit, aprobat de autorități educaționale. Aceasta are un caracter sistematic și intenționat, punând accent pe transmiterea de cunoștințe teoretice și practice, în cadrul unor programe progresive, cu obiective clare. Diplomele și certificatele obținute în urma parcurgerii educației formale atestă competențele dobândite și sunt recunoscute oficial.Cu toate acestea, educația formală poate fi criticată pentru rigiditatea sa, care nu întotdeauna răspunde nevoilor individuale sau schimbărilor rapide din societate. Cu toate acestea, rămâne esențială în conturarea bazelor intelectuale și profesionale ale individului.

Educația nonformală

Educația nonformală completează educația formală, oferind oportunități de învățare mai flexibile și mai adaptate nevoilor personale. Aceasta se desfășoară în contexte mai puțin rigide, cum ar fi cursurile extracurriculare, atelierele, taberele educative sau programele de mentorat. Educația nonformală este voluntară și adesea se concentrează pe dezvoltarea unor abilități specifice, cum ar fi leadership-ul, comunicarea sau creativitatea.Un avantaj semnificativ al acestei forme de educație este accentul pe interacțiunea practică și pe învățarea prin experiență. Astfel, educația nonformală stimulează gândirea critică, colaborarea și adaptabilitatea, competențe extrem de valoroase în lumea modernă.

Educația informală

Educația informală are loc în mod spontan și continuu, în afara oricărui cadru organizat. Este procesul prin care indivizii învață din experiențele zilnice, prin interacțiuni sociale, lecturi, observații sau explorarea mediului înconjurător. Acest tip de educație este influențat de familie, prieteni, mass-media și alte surse neoficiale de cunoaștere.Deși nu este intenționată sau planificată, educația informală joacă un rol crucial în modelarea valorilor, atitudinilor și comportamentelor individului. Flexibilitatea sa o face indispensabilă.

Concluzie

Educația formală, nonformală și informală sunt complementare, fiecare având un rol bine definit în procesul de formare a individului. Împreună, acestea creează un ecosistem educațional complet, adaptat nevoilor unei societăți aflate într-o continuă transformare. Fie că este vorba despre dobândirea de cunoștințe academice, dezvoltarea abilităților practice sau învățarea prin experiență, toate aceste forme de educație contribuie la dezvoltarea unui individ autonom și bine integrat în comunitatea sa.

Microviolența școlară în evaluare

Ifrim Anca – Alexandra

Cercetările în domeniul violenței școlare arată că fiecare participant la evaluare a trăit cel puțin o dată fenomenul microviolenței conexe evaluării, fie ca martori sau victime, fie ca intimidatori.

Comportamentul agresiv se manifestă sub diferite forme, în raport cu vârsta, genul, mediul cultural al copilului sau cu modalitatea în care acesta percepe violența.

În mediul școlar, formele de violență variază de la microviolențe la acte sancționate penal. Chiar dacă primele se numesc microviolențe, acest lucru nu înseamnă că sunt lipsite de efecte nedorite asupra elevilor. În școală, violența se manifestă prin presiunea celui mai puternic asupra celor mai slabi, impunând propria lege. Această presiune duce în timp la degradarea climatului școlar și la ridicarea sentimentului de nesiguranță al elevilor. Uneori, chiar și profesorii ajung victime ale violenței. În concluzie, violența în școală crește abandonul școlar, iar climatul educativ se deteriorează.

În cadrul evaluării educaționale, rolurile sunt distribuite fix, adică profesorul este evaluator, iar elevul evaluat. Aici, apar diferențe între percepția elevilor și autopercepția profesorului în ceea ce privește stiluri evaluative, evidențiind astfel, impactul pe care-l are modelul comportamental al evaluatorului asupra elevului.

Conotațiile notei sunt morale, adesea fiind etichetate ca fiind „bune” sau „rele”, aceste proprietăți aplicându-se și elevilor, care devin „buni” sau „răi/ slabi”, marcându-le negative identitatea.

Prin definiție, evaluarea educațională presupune interacțiunea profesor-elev, ambii fiind responsabili de tensionarea sau detensionarea situațiilor, de prevenirea și diminuarea conflictelor.

Cele mai multe relații tensionate sunt produse de evaluarea sumativă deoarece, în acest caz, profesorul reprezintă o sursă de putere, sancționând și punând în pericol stima de sine și viitorul elevului. Pentru a nu fi simțită ca o formă de violență, evaluării sumative ar trebui să i se adauge o dimensiune formativă. Chiar și obiectivitatea notării este considerată o formă de violență de către elevii cu note mici, care își simt amenințat respectul de sine și poziția în grup.

„Microviolența asociată evaluării poate fi explicată prin factori interni (furie, responsabilitate, autocontrol, sociabilitate, stimă de sine) și externi (reputația școlii, stilul de evaluare al profesorilor).” (E. Cocoradă, Evaluare și microviolență în mediul școlar, 2008, pag. 170).

Microviolența conexă evaluării ar putea fi definită ca o formă a violenței școlare manifestată prin folosirea intenționată a puterii de către profesor sau elev pentru a produce prejudicii celuilalt. Aceasta este considerată violență interpersonal, specifică instituțiilor.

Cercetările au demostrat că microviolența conexă evaluării poate fi întâlnită în orice tip de școală și se manifestă prin jigniri, amenințări, insulte, gesturi obscene, hărțuiri, excluderi din anumite grupuri etc. Acest fenomen are efecte negative asupra stării de bine a elevilor și profesorilor, rezultatelor și asupra personalității, deteriorează climatul școlar și favorizează abandonul.

În evaluare, identificăm două tipuri de microviolență: orizontală sau simetrică, de la elev la elev și vertical sau asimetrică, de la elev la profesor și invers.

Acest nou concept completează teoria violenței din mediul școlar, evidențiind existența unui fenomen care lasă o amprentă important asupra dezvoltării elevilor și a profesorilor, a relațiilor dintre ei și a atmosferei din școală.

Bibliografie:

E. Cocoradă, Evaluare și microviolență în mediul școlar, 2008, pag. 170.

Importanța activităților liber alese la grupa mica

Ilean Denisa Maria

La vârsta preșcolară, copiii încep să își formeze primele abilități sociale, cognitive și motorii. În acest context, activitățile liber alese la grupa mică joacă un rol esențial în dezvoltarea lor. Aceste activități, care le permit copiilor să aleagă ceea ce vor să facă, oferă numeroase beneficii atât în plan personal, cât și în ceea ce privește interacțiunile cu ceilalți. Importanța acestora nu poate fi subestimată, deoarece ele contribuie la formarea unor competențe esențiale pentru viața de mai târziu.

Unul dintre principalele avantaje ale activităților liber alese este stimularea independenței și a responsabilității. Atunci când copiii sunt încurajați să aleagă activitățile pe care le doresc, ei devin mai încrezători în propriile decizii și în capacitatea lor de a rezolva probleme. Acest lucru contribuie la dezvoltarea unui sentiment de autonomie și la învățarea responsabilității față de propriile alegeri. De asemenea, acest tip de activități le oferă copiilor oportunitatea de a învăța să gestioneze timpul și resursele în mod eficient, fiind un prim pas în formarea unor abilități organizatorice de bază.

De asemenea, activitățile liber alese favorizează socializarea între copii. Atunci când sunt lăsați să decidă în ce jocuri să participe, aceștia interacționează mai mult și în moduri diverse, învățând să colaboreze, să rezolve conflicte și să își împărtășească ideile. În cadrul jocurilor de grup, copiii își dezvoltă abilități esențiale de comunicare și înțelegere reciprocă, dar și respectul pentru diferitele puncte de vedere. Astfel, activitățile liber alese contribuie semnificativ la dezvoltarea unor relații interpersonale sănătoase.

Un alt aspect important este faptul că activitățile liber alese permit copiilor să învețe prin joc. La vârsta preșcolară, jocul reprezintă principalul mod prin care copiii explorează lumea înconjurătoare și își dezvoltă competențele motorii, lingvistice și cognitive. Prin joc, copiii își exersează abilități precum rezolvarea de probleme, înțelegerea regulilor, dar și dezvoltarea empatiei față de ceilalți. Activitățile liber alese îi încurajează să-și urmeze interesele și curiozitățile, iar în acest mod, învățarea devine o experiență naturală și plăcută.

În concluzie, activitățile liber alese la grupa mică sunt fundamentale pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor. Ele contribuie la formarea unor abilități esențiale, cum ar fi independența, creativitatea și abilitățile sociale. Prin intermediul acestor activități, copiii învață să își exprime preferințele și să colaboreze cu ceilalți, iar jocul devine o metodă de învățare care le stimulează curiozitatea și dorința de a descoperi lumea în mod activ. De aceea, educația preșcolară trebuie să pună un accent deosebit pe activitățile liber alese, pentru a sprijini dezvoltarea completă a copiilor la această vârstă fragedă.

ADAPTAREA TEHNICII „ȘTIU / VREAU SĂ ȘTIU / AM ÎNVĂȚAT” PENTRU PREȘCOLARI ÎNTR-O ACTIVITATE DE MATEMATICĂ

Vasile Daniela

Predarea reprezintă una din condițiile esențiale ale învățării. Pentru ca demersul comun al educatoarei și al preșcolarilor să fie unul eficient, este necesară adaptarea metodelor de predareînvățare prin mobilizarea acțiunii gândirii pentru receptarea cunoștințelor transmise. Educația preșcolarilor pune accent pe învățarea activă și participativă, în care copiii sunt încurajați să își exprime ideile, să exploreze și să descopere noțiuni noi prin joacă și interacțiune.

Metoda „Știu / Vreau să știu / Am învățat" este o strategie educațională care îi ajută pe copii să învețe cum să învețe, cu sprijinul colegilor și sub îndrumarea educatorului. În grupuri mici, copiii își amintesc ceea ce știu deja despre o anumită temă și apoi formulează întrebări despre ceea ce doresc să afle. Scopul utilizării acestei metode este de a facilita învățarea activă și participativă.

Tehnica „ȘTIU / VREAU SĂ ȘTIU / AM ÎNVĂȚAT" (S/V/A), poate fi adaptată cu succes și pentru grădiniță în vederea asigurării calității educației, fiind o modalitate eficientă de a stimula curiozitatea, creativitatea și învățarea prin descoperire.

Descrierea tehnicii

Tehnica S/V/A se bazează pe trei etape:

1. „Știu" – Identificarea cunoștințelor pe care copiii le au deja despre un subiect.

2. „Vreau să știu" – Formularea întrebărilor legate de ceea ce ar dori să afle.

3. „Am învățat" – Conștientizarea noilor informații dobândite după activitate.

Această tehnică poate fi aplicată cu succes în activități tematice din domeniul matematicii, deoarece le permite copiilor să participe activ, să pună întrebări și să găsească răspunsuri prin experiențe concrete.

Aplicarea TEHNICII „ȘTIU / VREAU SĂ ȘTIU / AM ÎNVĂȚAT" într-o lecție de matematică pentru preșcolari: „Numărăm fructele din coș"

Subiect: Numărarea obiectelor și asocierea numerelor cu cantitatea.

Resurse: Un coș cu fructe din plastic (mere, pere, banane), un tabel mare desenat pe tablă (cu rubricile „ ȘTIU / VREAU SĂ ȘTIU / AM ÎNVĂȚAT"), fișe individuale pentru copii, creioane colorate.

Etapa 1: „Știu"

1. Introducere

Educatorul le arată copiilor coșul cu fructe și le cere să spună ce știu deja despre fructele din coș:

- „Ce fructe recunoașteți în coș?"
- „Știți să le numărați?"
- „Ce culoare au fructele?"

2. Activitate în grup

Copiii sunt împărțiți în grupuri mici (4-5 copii). Fiecare grup discută și decide ce informații cunosc despre fructele din coș. Un reprezentant al grupului spune răspunsurile, iar educatorul notează pe tablă în rubrica „Știu".

Exemplu: „Știm că merele sunt roșii și galbene. Știm că bananele sunt lungi."

Etapa 2: „Vreau să știu”

1. Formularea întrebărilor

Educatorul întreabă: „Ce doriți să aflați despre fructele din coș?” Copiii formulează întrebări, iar educatorul le notează în rubrica „Vreau să știu.”

Exemple de întrebări:

- „Câte fructe sunt în coș?”
- „Care este cel mai mare fruct?”
- „Câte fructe roșii sunt?”

Etapa 3: „Am învățat”

1. Rezolvarea sarcinilor

Copiii sunt invitați să numere fructele din coș pe rând, grupându-le după culoare sau formă. Fiecare copil participă, iar educatorul oferă sprijin acolo unde este necesar.

2. Consolidarea cunoștințelor

După ce activitatea practică este finalizată, educatorul revine la întrebările din rubrica „Vreau să știu” și le cere copiilor să ofere răspunsuri. Răspunsurile sunt scrise în rubrica „Am învățat”.

Exemple de răspunsuri:

- „În coș sunt 12 fructe.”
- „Cel mai mare fruct este o banană.”
- „Sunt 4 fructe roșii.”

3. Feed-back

Educatorul întreabă copiii ce le-a plăcut cel mai mult la activitate și ce au învățat nou.

Avantajele metodei S/V/A pentru preșcolari

•Stimularea curiozității: Copiii sunt încurajați să pună întrebări și să descopere răspunsurile.

•Implicarea activă: Activitatea îi implică pe toți copiii, indiferent de nivelul lor de cunoștințe.

•Învățare durabilă: Cunoștințele sunt asimilate prin experiențe practice, ceea ce le face mai ușor de reținut.

•Dezvoltarea abilităților sociale: Copiii lucrează în grupuri, învățând să colaboreze și să se respecte reciproc.

Concluzie

Tehnicaa „Știu / Vreau să știu / Am învățat” este un instrument valoros pentru învățarea interactivă la nivel preșcolar. Prin utilizarea acesteia în activități de matematică, copiii învață într-un mod natural, explorând și descoperind noțiuni noi prin joc și interacțiune. Adaptabilitatea și eficiența metodei o recomandă ca o strategie ideală pentru dezvoltarea competențelor de bază ale preșcolarilor.

CLASA DE ELEVI: DIMENSIUNEA SOCIALĂ ȘI PROVOCĂRILE BULLYINGULUI ÎN ȘCOALĂ

Fasole Roxana

1. DIMENSIUNEA SOCIALĂ A CLASEI DE ELEVI ȘI IMPORTANȚA ACESTEIA

Clasa de elevi reprezintă un grup social formal, organizat în cadrul procesului educațional, în care elevii interacționează atât cu profesorii, cât și între ei, formând relații sociale și obiceiuri comportamentale. Această dimensiune socială este esențială pentru dezvoltarea armonioasă a personalității elevilor.

Dimensiunea socială a clasei de elevi presupune existența unor norme, valori și relații interpersonale care influențează nu doar procesul educațional, ci și dezvoltarea socio-emoțională a copiilor. Astfel, clasa de elevi devine un micro-cosmos al societății, în care elevii învață să coopereze, să respecte reguli și să se adapteze diverselor roluri sociale.

Pe parcursul anilor de școală, elevii sunt expuși unei diversități de situații sociale care le modelează comportamentul. De exemplu, participarea la proiecte de grup sau dezbateri le permite să își dezvolte abilități precum ascultarea activă, comunicarea eficientă și capacitatea de a rezolva conflicte. În același timp, aceste interacțiuni contribuie la consolidarea identității sociale, elevii învățând să își definească poziția în grup și să își exprime opiniile fără teama de a fi judecați.

Importanța dimensiunii sociale este evidentă și în dezvoltarea empatiei și a solidarității. Relațiile de prietenie din cadrul clasei reprezintă o sursă importantă de sprijin emoțional, mai ales în momentele dificile. În plus, prin observarea și imitarea comportamentelor pozitive ale colegilor, elevii își pot dezvolta propriile abilități de autoreglare și cooperare.

În concluzie, dimensiunea socială a clasei de elevi joacă un rol crucial în formarea personalității copiilor, pregătindu-i pentru integrarea în societate. Rolul profesorului este de a gestiona această dimensiune, astfel încât să creeze un mediu propice învățării și dezvoltării. Prin promovarea unui climat pozitiv, bazat pe respect și colaborare, profesorii contribuie la dezvoltarea unor generații responsabile și echilibrate.

Bibliografie:

- Cucoș, C. (2006). Educația. Dimensiuni culturale și interculturale. Editura Polirom.

- Piaget, J. (1972). Psihologia inteligenței. Editura Didactică și Pedagogică.

- Dumitru, I. Al. (2008). Sociologia educației. Editura Polirom.

2. FENOMENUL BULLYINGULUI ÎN ȘCOALĂ

Fenomenul bullyingului este una dintre cele mai mari provocări cu care se confruntă mediul școlar în prezent. Acesta se referă la un comportament agresiv, intenționat, repetat, care implică un dezechilibru de putere între agresor și victimă. Bullyingul poate apărea sub mai multe forme, fiecare având efecte negative asupra dezvoltării emoționale și sociale a elevilor.

a. Analiza conceptului de bullying și principalele categorii

Bullyingul poate fi clasificat în patru categorii principale:

- Bullying fizic: include comportamente precum lovituri, împingeri, furtul sau distrugerea obiectelor personale. Acesta este cel mai vizibil tip de bullying și poate avea consecințe fizice imediate, dar și efecte psihologice pe termen lung.

- Bullying verbal: presupune utilizarea insultei, poreclelor sau amenințărilor pentru a răni sau intimida. Este adesea subestimat, deși poate lăsa răni emoționale adânci.

- Bullying relațional: constă în excluderea din grupuri sociale, răspândirea zvonurilor sau manipularea relațiilor sociale. Acest tip de bullying este mai subtil, dar extrem de dăunător pentru stima de sine a victimei.

- Cyberbullying: se manifestă online, prin mesaje răuvoitoare, postări jignitoare sau distribuirea conținutului sensibil. Acesta are un impact amplificat de rapiditatea cu care se poate răspândi informația în mediul digital.

b. Set de reguli pentru reducerea bullyingului

1. Respectă colegii, indiferent de diferențele dintre voi.
2. Raportează orice comportament de bullying unui adult de încredere.
3. Formează un cerc al prieteniei: include toți colegii în activitățile de grup.
4. Utilizează un limbaj politicos și respectuos.
5. Participă la activități de conștientizare despre bullying.
6. Fii empatic și sprijină colegii care au nevoie de ajutor.
7. Respectă regulile clasei și ale școlii.
8. Nu încuraja comportamentele agresive, fie prin râsete sau prin tăcere.
9. Contribuie la crearea unui climat pozitiv, bazat pe respect reciproc.
10. Încurajează discuțiile deschise despre problemele întâlnite în clasă.

Aceste reguli contribuie la prevenirea bullyingului, promovând un climat de siguranță și încredere în cadrul școlii. Elevii învață să respecte diversitatea, să coopereze și să dezvolte relații sănătoase.

Bibliografie:

- Smith, P. K., Pepler, D., & Rigby, K. (2004). Bullying in Schools: How Successful Can Interventions Be? Cambridge University Press.
- Olweus, D. (1993). Bullying at School: What We Know and What We Can Do. Blackwell Publishing.
- Neamțu, G. (coord.) (2003). Sociologia educației și a învățării. Editura Polirom.

RECUNOAȘTEREA, ÎNȚELEGEREA ȘI GESTIONAREA EMOȚIILOR LA PREȘCOLARI

Netejoară Ana-Maria

A recunoaște şi a înțelege emoțiile trece dincolo de exprimarea verbală a acestora, astfel că aceste două procese implică și reacțiile non-verbale – mimică, gesturi și paraverbale – intonație, tonalitate, claritate, ritm – survenite în urma declanșării la nivelul individului a unei emoții.

Abilitatea de a recunoaște emoțiile are implicații pozitive asupra dezvoltării emoționale a copilului, deoarece, paralel cu deprinderea acestei abilități, se conturează și capacitatea copilului de a-și monitoriza și autoconștientiza trăirile emoționale. Recunoașterea propriilor emoții presupune achiziționarea abilității de control emoțional, fapt ce constituie o parte importantă în dezvoltarea și facilitarea interacțiunilor sociale. De asemenea, această abilitate stă la baza satisfacerii nevoilor primare ale copilului.

La vârsta de 3 ani, copii ar trebui să fie capabili să recunoască emoțiile și să realizeze conexiuni cu situația care le-a provocat. La această vârstă el devine capabil să recunoască bucuria, furia și tristețea. La 4 ani, copiii reușesc să facă corespondența între emoție și expresia facială corespunzătoare. La 5-6 ani, copilul trebuie să recunoască și alte emoții în afara celor deja menționate în etapa anterioară, și anume teamă, surprindere și dezgust. Incapacitatea copilului de a recunoaște emoțiile îi poate provoca dificultăți în interpretarea mesajelor cu încărcătură emoțională și, totodată, în transmiterea unui răspuns aferent acelei emoții. Considerăm că pentru a-i ajuta pe copii să-și sporească procesul de dobândire a abilității de recunoaștere a emoțiilor, atât cadrul didactic cât și părinții, pot să le expună diferite situații în care sunt exprimate emoții diverse și să-i îndrume spre observarea schimbărilor musculaturii faciale în momentul în care o emoție s-a produs.

Abilitatea de a înțelege emoțiile reprezintă capacitatea de a percepe că orice emoție are o cauză a declanșării acesteia. Acest proces presupune existența unei legături între dorințele, scopurile, credințele și comportamentul observabil, care se poate modifica în funcție de maniera în care dorințele, scopurile și credințele au fost îndeplinite. La vârsta de 3 ani, copilul poate sesiza că există o cauză și o consecință a exprimării emoționale, însă nu reușește să sesizeze că nu o situație propriu-zisă este cea care a provocat o emoție, ci maniera în care o persoană a resimțit, a interiorizat acea situație. De exemplu, două persoane pot să experimenteze aceeași situație, însă emoțiile provocate pot fi diferite.

Înțelegerea emoțiilor celorlalți de către copil este un prim pas în manifestarea empatiei. O dată ce copilul dezvoltă această capacitate, acestuia îi va fi mult mai ușor să-și controleze propriul comportament, ceea ce va determina ca acesta să stabilească interacțiuni sociale optime. Comportamentul copilului poate fi influențat de maniera în care acesta a înțeles emoția transmisă de persoana cu care interacționează. Astfel, copilul își va modela sau modifica maniera de a se comporta în funcție de ceea ce i s-a transmis prin intermediul emoției exprimate de cealaltă persoană.

Reglarea emoţională implică dezvoltarea controlului voluntar care presupune abilitatea individului de a-și adapta comportamentul în funcție de contextual în care se află. De cele mai multe ori,

copiii sunt învățați să-și ascundă și să-și stăpânească emoțiile pentru a nu le face rău persoanelor care primesc mesajul respectiv. Este adevărat că exprimarea unor emoții negative față de celelalte persoane poate avea un efect devastator asupra calității vieții ambelor părți. Tocmai de aceea este necesar ca preșcolarul să fie învățat să-și recunoască propriile emoții, să le categorizeze în emoții pozitive și emoții negative, iar mai apoi să reușească să le gestioneze astfel încât sentimentele resimțite să aibă un impact benefic, atât asupra propriei persoane cât și a celei cu care interacționează. (Goleman, 2008)

Astfel, reglarea emoțională evidențiază capacitatea copilului de a-și controla emoțiile și acțiunile aferente acestora, având drept scop adaptarea la diverse situații sociale. Flexibilitatea emoțională este datorată dezvoltării capacității de reglare emoțională în mod optim, ceea ce îi oferă copilului posibilitatea de a se orienta spre scopurile propuse și de a le materializa. Dezvoltarea abilităților de reglare emoțională favorizează adaptarea socială dezirabilă a copilului, prin faptul că îl determină să-și gestioneze în mod corect emoțiile negative. Adesea, copiii recurg la ajutorul adultului în diminuarea situațiilor care implică emoții negative și care le provoacă stări de stres.

Însă există o gamă de strategii de reglare emoțională pe care copilul le poate exersa. Acestea sunt strategii de rezolvare a problemelor cum ar fi: implicarea copiilor în activități opuse problemei cu care se confruntă, îndepărtarea de la sursa care a provocat situația problematică; strategii emoționale cum ar fi: implicarea copiilor în activități recreative, activități domestic care conduc spre ameliorarea emoțiilor negative; strategii cognitive precum: oferirea de argumente care să diminueze emoțiile negative, minimizarea care reduce influența negativă a evenimentului.

În concluzie, consider că activitățile desfășurate în grădiniță pot fi cadrul în care copilul poate fi ghidat să învețe să-și recunoască emoțiile și să le regleze cu scopul de a-i permite acestuia să și le manifeste astfel încât să nu lezeze persoanele cu care interacționează.

Bibliografie

1. Botiş, A., Mihalca, L. (2007). Despre dezvoltarea abilităţilor emoţionale şi sociale ale copiilor, fete şi băieţi, cu vârsta până în 7 ani. Buzău: Alpha MDN

2. Goleman, D. (2008) .Inteligența emoțională. București: Curtea Veche Publishing (Ediția a III-a)

3. Kallay, E., Ștefan, C.A. (2007). Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari. Ghid didactic pentru educatori. Cluj-Napoca: Editura ASCR

4. Osterrieth, P.A. (1976). Introducere în psihologia copilului. București: Editura didactică și pedagogică

5. Sas, C.(2010).Cunoașterea și dezvoltarea competenței emoționale. Oradea: Editura Universității din Oradea

ÎNVĂȚAREA PRIN COOPERARE ÎN GRĂDINIȚĂ: TEHNICA MOZAICULUI

Păduraru Gabriela

Educația preșcolarilor este un proces care pune accent pe explorare, interacțiune și dezvoltare holistică. Tehnica Mozaicului, adaptată pentru grădiniță, reprezintă o tehnică inovatoare ce promovează învățarea activă și colaborativă. Prin implicarea copiilor în activități de grup și individuale, tehnica contribuie la dezvoltarea socială, emoțională și cognitivă a acestora, într-un mod care stimulează curiozitatea și creativitatea.

Cum funcționează tehnica Mozaicului în grădiniță?

Metoda poate fi aplicată în diverse contexte, de la descoperirea naturii la activități legate de povești, culori sau tradiții. Ideea principală este de a împărți sarcinile în părți mai mici, astfel încât fiecare copil să devină expert într-un subiect specific și să contribuie apoi la învățarea colectivă.

Exemple aplicative:

1. Explorarea animalelor de la fermă

• Etapa 1: Formarea grupurilor „casă”

Copiii sunt împărțiți în grupuri de 4-5 membri. Fiecare grup primește tema „Animalele de la fermă”.

• Etapa 2: Grupurile de experți

Copiii sunt redistribuiți în grupuri de experți, unde fiecare grup studiază câte un animal de la fermă, folosind imagini, jucării, povești scurte sau sunete.

• Grupul 1 învață despre vacă: ce mănâncă, ce sunet face, ce produse ne oferă.

• Grupul 2 învață despre găină: ouăle, sunetul specific, unde trăiește.

• Grupul 3 învață despre porci: habitatul, rolul lor la fermă.

• Grupul 4 învață despre cai: cum îi folosim, ce mănâncă, cum îi îngrijim.

• Etapa 3: Întoarcerea în grupurile „casă”

Fiecare copil revine în grupul inițial și își prezintă descoperirile. Astfel, toți copiii din grup învață despre toate animalele de la fermă, folosind informațiile aduse de colegi.

• Etapa 4: Activitate finală

Educatorul implică toți copiii într-un joc de rol: creează o fermă imaginară, iar fiecare copil joacă rolul unui animal, explicându-le colegilor ce a învățat.

2. Descoperirea anotimpurilor – exemplu nou aplicativ

• Etapa 1: Formarea grupurilor „casă”

Copiii sunt împărțiți în grupuri mici, iar tema este „Anotimpurile”.

• Etapa 2: Grupurile de experți

Fiecare copil devine expert pe un anotimp. Grupurile de experți explorează câte un anotimp folosind materiale vizuale și senzoriale:

• Grupul 1: Primăvara – flori artificiale, imagini cu ploaie, sunetul păsărilor, mirosuri de flori.

• Grupul 2: Vara – scoici, nisip, imagini cu soare și mare, sunetul valurilor.

- Grupul 3: Toamna – frunze uscate, fructe de sezon (mere, struguri), imagini cu ploaie.
- Grupul 4: Iarna – fulgi de hârtie, sunete de vânt, texturi reci (cuburi de gheață).
- Etapa 3: Întoarcerea în grupurile „casă”

Copiii prezintă informațiile despre anotimpul lor, aducând materiale și explicând ce au descoperit.

• Etapa 4: Activitate finală

Educatorul organizează un colaj colectiv al anotimpurilor. Fiecare grup adaugă elemente reprezentative pentru anotimpul lor, iar la final, întreaga clasă discută despre schimbările care apar în natură.

Beneficii ale metodei Mozaicului

1. Învățare activă și implicare: Copiii participă activ la procesul de învățare, ceea ce crește nivelul de atenție și motivație.
2. Dezvoltarea abilităților sociale: Interacțiunea constantă în grupuri îi ajută să colaboreze, să împartă și să își respecte colegii.
3. Stimularea creativității: Copiii descoperă soluții creative pentru a explica ceea ce au învățat.
4. Creșterea stimei de sine: Fiecare copil are ocazia să devină „expert”, ceea ce îi oferă încredere în propriile abilități.

Concluzie

Metoda Mozaicului reprezintă o oportunitate valoroasă pentru învățarea colaborativă în grădiniță. Prin adaptarea acestei tehnici la nivelul preșcolarilor, activitățile devin mai atractive și mai eficiente, iar copiii își dezvoltă abilități esențiale pentru viitor. Educatorul, în rolul de ghid, are responsabilitatea de a crea un mediu în care toți copiii să se simtă implicați, valoroși și motivați să învețe.

Curiozitatea în educația timpurie

COJOCARU EMILIA ELENA

Privită adesea ca un impuls specific uman, curiozitatea reprezintă un motor veșnic pornit care menține interesul pentru o anumită activitate.

În încercarea de a găsi o definiție a termenului „curiozitate”, identificăm în Dicționarul Explicativ al Limbii Române (1988) sensul de: „dorință de a cunoaște/manifestare a interesului pentru un lucru deosebit.”

Ensign (2018), a arătat prin cercetările sale că bebelușii sunt în mod natural curioși, însă educația primită mai întâi în familie și ulterior în instituții de învățământ îi forțează să-și suprime curiozitatea. Un Exemplu concret în acest sens poate fi cazul unui copil de 1-2 ani care deschide curios

sertarele prin casă, răscolind curios printre haine, iar părinții montează diverse sisteme pentru blocarea lor, cu scopul precis de a menține ordinea lucrurilor.

Un studiu realizat de Ranganath (apud Singh, 2014) demonstrează că la baza educației ar trebui să se afle de fapt curiozitatea copilului. Autorul arată că există semnale neurologice specifice în creierul uman, atunci când un individ este curios în raport cu un lucru, fenomen, aspect, etc. Astfel, el precizează că au loc schimbări evidente în chimia creierului atunci când oamenii devin curioși, iar acest lucru contribuie la îmbunătățirea memoriei de lungă durată.

Alionte (2015), afirma despre curiozitate faptul că aceasta a stat la baza supraviețuirii noastre ca specie, dar și la evoluției. Din curiozitate, mari genii ale omenirii au aflat răspunsuri la întrebări fundamentale. Un astfel de exemplu poate fi și fizicianul Galileo Galilei care a enunțat teoria heliocentrismului, riscându-și viața pentru ideile sale care contraziceau Scriptura.Un alt exemplu poate fi Albert Einstein, care el însuși afirma că nu deține vreun talent anume, ci este doar curios.

Din punct de vedere psihologic, curiozitatea este o formă de motivație intrinsecă. Însă, cercetătorii americani (apud Singh, 2014) au demonstrat că stimularea curiozității se poate realiza totuși prin motivație extrinsecă precum recompensele sau plăcerile.

Curiozitatea se declanșează, după cum afirmă Garcia (2014), atunci când „oamenii devin conștienți de decalajul între ceea ce știu și ceea ce nu știu.”

McIntyre și Harvey (apud Kennedy, 2020, apud Pânișoară, 2021) au evidențiat că un nivel crescut de curiozitate demonstrează o inteligență emoțională de nivel înalt, iar aceasta la rândul ei generează bunăstare psihologică.

Day (apud Arnone, 2003, apud Pânișoară, 2021) vorbește despre nivelul optim al curiozității, întrucât un nivel scăzut poate genera dezinteres și lipsă de motivație, iar nivelul prea ridicat al curiozității poate produce anxietate, comportamente defensive. În ambele situații, curiozitatea devine ineficientă, sau chiar dăunătoare.

Pânișoară (2021) precizează că principalul mecanism „intim”, după cum îl numește autorul, care trebuie activat în vederea apropierii școlii de misiunea sa principală, este „stimularea curiozității”. Autorul precizează că o modalitate eficientă pentru stimularea curiozității poate fi transformarea manualelor școlare, astfel încât acestea să devină atractive, „o adevărată aventură” pentru ochi și minte.

Malaia (apud Singh, 2014) demonstrează valoarea formativă a curiozității în educație, dând exemplu concret al unui copil care visează să devină de pildă astronaut. Astfel, ea sugerează ca în activitățile educative cum ar fi spre exemplu predarea tablei inmulțirii să se utulizeze probleme sau exerciții în formularea cărora să se utilizeze cât mai multe cuvinte legate de explorarea spațiului. Astfel, s-ar activa curiozitatea acelui copil, care ar învăța mult mai ușor tabla înmulțirii, realizându-se memorarea pe termen lung.

Pe lângă faptul că sporește învățarea și activează memoria de lungă durată, atunci când este satisfăcută, curiozitatea aduce și alte beneficii, precum întărirea relațiilor interpersonale (la nivel social) sau producerea stării de bine (la nivel emoțional). Astfel, sentimentul de mulțumire generat de soluționarea unei curiozități produce emoții pozitive, reducând nivelul de anxietate. În acest mod, nivelul de dopamină la nivelul creierului crește, iar oamenii devin mai fericiți.

Aplicând această teorie în practica școlară, putem oferi copiilor spre soluționare probleme care stârnesc curiozitatea. După rezolvarea lor, sentimentul de satisfacție generează fericire, acest

lucru trezind motivația intrinsecă și dorința de a repeta experiența. Participând cu mai mult interes la activitățile educative, rezultatele școlare se îmbunătățesc.

Gheorghe (2022) prezintă un studiu realizat pe 6000 de copii preșcolari din care reiese faptul că un nivel ridicat de curiozitate la vârste mici crește șansele de a avea performanțe școlare deosebite.

Sintetizând datele extrase din publicația lui Pânișoară (2021) extragem câteva concluzii pertinente:

1. Curiozitatea facilitează învățarea;
2. Curiozitatea dezvoltă memoria de lungă durată:
3. Curiozitatea aduce beneficii la nivel emoțional: un om curios este un om mai fericit;
4. Cuiozitatea este benefică pe plan social, întrucât dezvoltă relațiile cu cei din jur;
5. Curiozitatea dezvoltă perseverența, statornicia prin menținerea interesului pentru rezolvarea unei situații; Bibliografie:

Alionte, A, (2015), Cum ajută curiozitatea în procesul de învăţare?, https://adevarul.ro/blogurileadevarul/cum-ajuta-curiozitatea-in-procesul-de-invatare-1633395.html, accesat la data de 05.03.2023;

Gheorghe, P, (2022), Studiu: legătura dintre curiozitatea copilului și performanțele școlare, Studiu: legatura dintre curiozitatea copilului si performantele scolare (doc.ro), accesat la data de 07.03.2023;

Marhan, A.M. , (2007), Psihologia utilizării noilor tehnologii, Iași

Markopoulos,P. ,Read J. , Hoysniemi, J. , MacFarlane,S., Child computer Interaction:advances in methodological research, Cognition, Technology & Work, no. 10 ,2008

Pânișoară, I.O, (2021), Curiozitatea în sala de clasă, revista Tribuna Învățământului, nr.14-15, p.132, București;

Singh, M., (2014), Ce se întâmplă în interiorul creierului unui copil curios?, Mindshift, platforma KQED, What's Going on Inside the Brain Of A Curious Child? | KQED, accesat la 06.03.2023;

Vincent, R. (1972). Cunoașterea copilului. București; Editura Didactică și Pedagogică.

Metode interactive la grădiniță ,,poartă spre învățare activă și creativă”

LUPU FLAVIA GEORGIANA

Grădinița,este fundația dezvoltării copilului, iar metodele interactive de predare transformă procesul educațional într-o experiență captivantă și semnificativă. Aceste metode sunt concepute pentru a stimula implicarea activă a copiilor, contribuind la dezvoltarea gândirii critice, a creativității și a abilităților sociale. La acest nivel de vârstă, interacțiunea și explorarea practică sunt esențiale, iar abordările pedagogice interactive răspund perfect nevoilor și curiozității celor mici.

Una dintre cele mai multe metode interactive este frecventă jocul de rol și dramatizarea . Prin interpretarea diferitelor personaje, copiii explorează situații din viața reală sau povești, învățând să-și exprime emoțiile și să înțeleagă punctele de vedere ale altora. De exemplu, prin jocuri precum „Micul doctor” sau dramatizarea poveștii „Scufița Roșie”, micuții dezvoltă empatia și abilități de comunicare într-un mod distractiv.

O altă metoda interactivă valoroasă este cercul de discuții , care oferă copiilor oportunitatea de a-și exprima gândurile și emoțiile într-un mediu sigur. Aceștia se așază în cerc, iar educatoarea facilitează discuția cu întrebările deschise precum „Ce am învățat astăzi?” sau „Cum ne simțim când împărțim jucăriile?”. Aceste activități îi încurajează să asculte activ, să respecte opiniile altora și să participe la conversații.

Învățarea prin jocuri educative ocupa un loc special în predarea interactivă. Jocurile sunt structurate pentru a stimula atât abilități cognitive, cât și pe cele motorii. De exemplu, copiii pot învăța să identifice culori și forme prin activități de asociere sau să dezvolte cooperarea și coordonarea prin jocuri de mișcare, cum ar fi „Vânătoarea de comori”.Un alt element central al metodelor interactive este învățarea prin descoperire . Aceasta abordare încurajează curiozitatea naturală a copiilor, invitându-i să exploreze și să găsească soluții. Experimente simple, precum „Ce plutește și ce se scufundă?”, sau observarea naturii îi ajută să înțeleagă concepte noi și să dezvolte gândirea critică.De asemenea, atelierele practice și de creație stimulează imaginația și abilitățile motorii fine ale copiilor. Activități precum pictura, modelajul sau construcția din materialele reciclabile ajutătoare, să exprime creativitatea în timp ce învață prin practică. Aceste momente sunt, de asemenea, o oportunitate pentru dezvoltarea răbdării și a perseverenței.

În cadrul activităților interactive, metoda „intrebări și răspunsuri” este frecvent utilizată pentru a stimula curiozitatea și logica copiilor. Întrebări precum „De ce fulgii de nea se topesc în mână?” sau „Cum putem avea grijă de prietenii noștri?” îi ajută să gândească critic și să dezvolte exprimarea verbală.Un alt exemplu de interactivă este „turul galeriei” , în care copiii creează lucrări pe o dată și apoi le prezintă colegilor. Această activitate nu doar că le oferă posibilitatea de a-și dezvolta încrederea în sine, dar îi învață să aprecieze munca celorlalți.

Nu în ultimul rând, jocurile senzoriale și activitățile care stimulează simțurile joacă un rol important în dezvoltarea percepției și a coordonării motorii. Prin explorarea texturilor, mirosurilor sau sunetelor, copiii descoperă lumea într-un mod captivant și concret.

Astfel, metodele interactive sunt mai mult decât simple instrumente didactice; ele sunt o poartă către o învățare activă și plăcută, care contribuie la dezvoltarea armonioasă a fiecărui copil.

Aceste strategii transformă educația de la grădiniță într-o experiență colaborativă și creativă, pregătindu-i pe cei mici pentru provocările viitoare și stimulând-le dorința de a descoperi lumea.

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN EDUCAȚIE

Tuță Livia

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității.Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului.Cu toate acestea,transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces.Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate – îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Mai mult, potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului tău.

Potrivit specialiștilor, implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum:

- Să obțină note mai mari la școală;
- Să aibă un scor peste medie la testele naționale;
- Să fie activi și implicați în timpul orelor;
- Să aibă încredere în propriile abilități;
- Să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;

Modelul familial şi modelul şcolar – factori în formarea personalităţii elevilor

Tuță Marius Daniel

Modelul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanţi ai educaţiei elevilor. Copilul nu este un adult în miniatură, ci este un candidat la maturizare, deosebit de receptiv la influenţele pozitive sau negative ce se exercită asupra lui. Copilul trebuie socializat şi modelat, iar fundamentarea personalităţii sale se realizează în mare măsură în interiorul familiei acestuia, care concentrează primul său univers afectiv şi social.

Trăsăturile şi coordonatele personalităţii se cristalizează în raport cu modelul şi natura situaţională trăită în mod direct, nemijlocit de copil în mediul său familial, iar atitudinile părinţilor au consecinţe durabile asupra personalităţii în formare a tinerilor.

Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea şi tipul relaţiilor copil-părinţi vor marca profund evoluţia viitoare a copilului. Dacă existenţa copilului este marcată de eşecuri repetate şi insatisfacţii cronice, când în mediul în care trăieşte se propagă reticenţe, rezistenţe, dezaprobări, neînţelegeri, starea de echilibru a copilului devine precară şi problematică. În această situaţie singura atitudine validă în educarea copilului este aceea de acceptare a acestuia. Ea presupune o dragoste raţională faţă de copil, fără slăbiciuni şi răsfăţ, în raport cu trebuinţele de autonomie a copilului.

Este evident faptul că un rol de prim ordin în procesul de învăţare îl are climatul afectiv al familiei şi factorii educaţionali.

Opoziţia faţă de şcoală şi eşecul copilului nu trebuie orientate numai la nivelul mediului şcolar, ele fiind în strânsă legătură cu mediul familial al copilului, iar afecţiunea în cadrul climatului familial ocupă locul principal. Ritmul şi mediul de viaţă, exemplul educativ ce-l oferă familia copilului joacă un rol important în direcţionarea conduitelor copilului. Fie o mamă singură şi fără autoritate, un tată prea autoritar, fie o mamă dominatoare, un tată distant şi devalorizat sau dezacordul dintre părinţi, autoritatea prost înţeleasă, supraprotecţia sau abandonul moral, inconstanţa metodelor educative, toţi reprezintă factori susceptibili de a favoriza eşecul şcolar. Libertatea excesivă ca şi severitatea excesivă compromit securitatea emoţională a copilului şi creează punctele unor modificări în structura personalităţii sale cu consecinşe nefaste asupra comportamentului şcolar şi social.

Greşelile educative, dubla presiune din partea familiei şi a şcolii, tendinţa de a pune accentul pe greşeli şi erori de comportament, contribuie la crearea unor sentimente de eşec cronic,

sentimente care conduc la evadare prin intermediul comportamentelor psihosociale şi la eşec şcolar.

,,COPIL CA TINE SUNT ŞI EU!,, Proiect de parteneriat educațional

MESEȘAN VIORICA

MOTIVAREA PROIECTULUISănătatea este factorul hotărâtor în dezvoltarea unei societăţi. Orice copil are dreptul la sănătate deplină, la asistenţă medicală, la educaţie, la o viaţă decentă.Pentru că viaţa persoanelor cu nevoi speciale este mai dificilă decât a celorlalţi, ei trebuie ajutaţi.Toţi oamenii au îndatoriri unii faţă de alţii, iar îndeplinirea acestora nu este un lucru greu dacă se obişnuiesc de mici să respecte, să ajute, să fie politicoşi, înţelegători, să aprecieze binele, să fie generoşi, să fie în stare să redea un zâmbet pe chipul copiilor care sunt în suferinţă.

SCOPUL:Formarea unor abilităţi de comunicare şi relaţionare între copiii şi cadrele didactice din cele două instituţii pentru buna integrare socială a copiilor cu nevoi speciale.GRUP ŢINTĂ: Preşcolarii de la grupa Mijloice A de la Grădinița cu P.P.Paradisul Piticilor, DejElevii clasei pregătitoare S2 de la Liceul Tehnologic Special Dej,OBIECTIVE:Să cunoască unele din deficiențele pe care le au persoanele cu nevoi speciale;Să înţeleagă că toţi sunt copii şi au drepturi egale;Să facă fapte bune care să-i ajute să discearnă binele de rău, adevărul de minciună;Să fie generoşi cu cei care nu au posibilităţi materiale suficiente pentru un trai decent;Să fie toleranţi unii cu alţii;Să cunoască unele personalităţi care, în ciuda deficiențelor pe care le-au avut , au impresionat lumea prin talentul lor;Să cunoască numele unor persoane care şi-au dedicat întreaga viaţă celor aflaţi în suferinţă.DURATA 1 AN ŞCOLAR : 2024-2025,RESURSE UMANE:copiii preșcolari și școlari,cadrele didactice de la cele 2 unităţi şcolare;RESURSE MATERIALE :fotografii ilustrând viaţa copiilor şi a familiilor lor ;desene şi picturi ;cadouri pentru elevii cu nevoi speciale ;diplome pentru elevi şi preşcolari;MĂSURI ÎNTREPRINSE: -antrenarea părinţilor în programul desfăşurat la grupe; -promovarea unei atitudini tolerante, deschise, de aceptare şi înțelegere firească a raporturilor dintre copiii cu nevoi speciale şi restul grupului; colaborarea cu alţi factori educativi.MEDIATIZAREA PROIECTULUI:-informarea părinţilor asupra proiectului şi a oportunităţii desfăşurării lui;postări pe pagina oficiala a celor două instituţii, pe site –ul didactic.ro; în revista grădiniţei .DESFĂŞURAREA ACTIVITĂŢILOR:Să fim buni prieteni!lansarea proiectului,Sărbătorim Ziua Universală a Drepturilor Copiilor-,,Povestea lui Ionuţ,, –DOS –Lectura educatoarei: www.salvaticopiii.ro/ ,,Fii bun şi darnic de Crăciun,, –cadouri pentru copiii de la L. T. Special Dej,,,Să fim Uniţi în cuget şi-n simțire !,,Activitate dedicată Zilei de 24 Ianuarie –Hora Unirii!,,Peisaj de iarnă !,,Concurs de pictură, Activitate artistico – plastică,,Confecționăm mărțișoare şi felicitări pentru cei dragi!,,Activitate practică – confecționare de mărțișoare şi felicitări.,,Ziua Pământului! ,,Să protejăm mediul înconjurător!Activitate de ecologizare în jurul unităţilor de învăţământ!,Ziua Europei! ,,Promovarea cunoştinţelor despre Uniunea Europeană, despre simbolurile Europei; Discuţii privind însuşirea unor valori fundamentale de pace şi solidaritate.,,Vacanţă mare, bine ai venit!,, Montaj literar artistic cu preşcolarii, invitaţi elevii cu nevoi speciale!FINALITĂŢILE PROIECTULUI:Realizarea unui portofoliu care să conţină fotografii, colaje, desene;Diplome pentru diverse activităţi ; Activităţi artistice şi recreative!

Metoda cubului

Apetrei Rebeca

Metoda cubului este o metodă folosită în cazul în care se dorește explorarea unui subiect, a unei situații din mai multe perspective. Se oferă astfel preșcolarilor posibilitatea de a-și dezvolta competențele necesare unei abordări complexe și integratoare.

Etapele metodei cubului sunt:

1. Se confecționează un cub pe ale cărui fețe se notatează cuvintele: descrie, compară, analizează, asociază, aplică, argumentează.
2. Se anunță tema/suiectul pus în discuție elevilor.
3. Se împarte grupa de preșcolari în 6 subgrupuri, fiecare subgrup urmând să examineze tema aleasă din perspectiva cerinței de pe una din “fețele“ cubului, astfel:

- Descrie – Descrie un animal domestic (ex. cățelul).
- Compară – Compară un animal domestic cu un animal sălbatic (ex. cățelul – ursul).
- Analizează – Analizează mediul în care trăiește cățelul și cel în care trăiește ursul (în ogradă – în pădure).
- Asociază – Găsește hrana potrivită pentru cățel și hrana pentru urs.
- Aplică – Așază pe tăbla elementele potrivite mediului din ogradă și elementele potrivite mediului din pădure (în ogradă alte animale domestice, iar în pădure – alte animale sălbatice, copaci).
- Argumentează – Argumentează de ce cățelul este un animal bun la casa omului și ursul nu este de dorit la casa omului.

Avantajele metodei sunt:

- Determină participarea conştientă a preşcolarilor prin implicarea maximă a acestora în rezolvarea sarcinilor. o Permite diferenţierea sarcinilor de învăţare. o Stimulează gândirea logică a elevilor.
- Sporeşte eficienţa învăţării – elevii învaţă unii de la alţii.
- Dezvoltă abilităţi de comunicare şi cooperare.

Dezavantajele pot fi:

- Dezolvarea sarcinilor solicită resurse mari de timp.
- Se creează un zgomot oarecare. o Facilitează erori în învăţare.

Probă de evaluare curentă România-așezare, vecini, cls. a IV-a

Bălănescu Camelia

1. Completează spațiile libere:

România este situată în _____ Europei Centrale. Are o suprafață de _____, fiind o țară de mărime _____ . Forma ei este aproape _____ .

2. Stabilește valoarea de adevăr a următoarelor propoziții:

Granița este o linie imaginară ce separă două țări vecine.

Între Beba Veche și Horodiștea, România se învecinează cu Serbia.

Granița cu Republica Moldova este una naturală.

Între Halmeu și Horodiștea, România se învecinează cu Ucraina.

Bulgaria se află în sudul țării noastre.

Granița din sudul țării noastre este una convențională.

Între Reni și vărsarea brațului Chilia în mare, ne învecinăm cu Republica Moldova.

Între Pristol și Beba Veche, România se învecinează cu Serbia.

În sud-est, între vărsarea brațului Chilia în mare și Vama Veche se află Marea Neagră.

Ungaria este în estul țării noastre.

3. Răspunde la întrebări!

Care este suprafața României?

Care este lungimea totală a granițelor României?

De câte feluri pot fi granițele unei țări?

Cum se mai numesc granițele unei țări?

Răspunsuri:

1. sud-estul, 238 391 km pătrați, mijlocie, circulară
2. A, F, A, A, A, F, F, A, A, F
3. 238 391 km pătrați, 3150 km, naturale și convenționale, hotare/frontiere/ limite teritoriale.

LOCUL ŞI ROLUL ACTIVITĂŢILOR EXTRACURRICULARE ÎN EDUCAŢIA COPIILOR

Chirilă Ramona-Mariana

Şcoala este ca o lume fermecată, plină de basm şi feerie, este lăcaşul unde se pun bazele ,,clădirii''fizice şi spirituale a ,,puiului de om''. Doar ,,zâna'',modelatoarea de suflete şi minţi, ştie, cu mult tact şi răbdare, să-i treacă pragul palatului fermecat pentru a îmbrăca haina plină de vrajă şi mister a basmului, a jocului, a cântecului şi a poeziei.

Pedagogul american Bruner (1970) consideră că „oricărui copil, la orice stadiu de dezvoltare i se poate preda cu succes, într-o formă intelectuală adecvată, orice temă", dacă se folosesc metode şi procedee adecvate stadiului respectiv de dezvoltare, dacă materia este prezentată „într-o formă mai simplă, astfel încât copilul să poată progresa cu mai multă uşurinţă şi mai temeinic spre o deplină stăpânire a cunoştinţelor". Oricât ar fi de importantă educaţia curriculară realizată prin procesul de învăţământ, ea nu epuizează sfera influenţelor formative exercitate asupra copilului. Rămâne cadrul larg al timpului liber al copilului, în care viaţa capătă alte aspecte decât cele din procesul de învăţare şcolară. În acest cadru, numeroşi alţi factori acţionează, pozitiv sau nu, asupra dezvoltării elevilor.

Educaţia extracurrriculară (realizată dincolo de procesul de învăţământ) îşi are rolul şi locul bine stabilit în formarea personalităţii copiilor noştri. Educaţia prin activităţile extracurriculare urmăreşte identificarea şi cultivarea corespondenţei optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viaţă civilizat, precum şi stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoştinţe punându-i in contact direct cu obiectele şi fenomenele din natură. Trebuinţa de se juca, de a fi mereu în mişcare, este tocmai ceea ce ne permite să împăcăm şcoala cu viaţa.

Dacă avem grijă ca obiectivele instructiv – educative să primeze, dar să fie prezentate în mod echilibrat şi momentele recreative, de relaxare, atunci rezultatele vor fi întotdeauna deosebite. În cadrul acestor activităţi, elevii se deprind să folosească surse informaţionale diverse, să întocmească colecţii, să sistematizeze date, învaţă să înveţe. Prin faptul că în asemenea activităţi se supun de bună voie regulilor, asumându-şi responsabilităţi, copiii se autodisciplinează. Cadrul didactic are, prin acest tip de activităţi, posibilităţi deosebite să-şi cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influenţeze dezvoltarea, să realizeze mai uşor şi mai frumos obiectivul principal al scolii şi al învăţământului primar – pregătirea copilului pentru viaţă.

Scopul activităţilor extraşcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activităţi cât mai variate şi bogate în conţinut, cultivarea interesului pentru activităţi socio-culturale, facilitarea integrării în mediul şcolar, oferirea de suport pentru reuşita şcolară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale şi corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Activităţile extraşcolare se desfăşoară într-un cadru informal, ce permite elevilor cu dificultăţi de afirmare în mediul şcolar să reducă nivelul anxietăţii şi să-şi maximizeze potenţialul intelectual.

Activităţile extraşcolare, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă. Ele stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoştinţe, chiar dacă necesită un efort suplimentar. Copiilor li se dezvoltă spiritul practic, operaţional, manualitatea, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme

conform naturii sale. Activităţile extraşcolare deţin un rol important în viaţa elevului, oferindu-i un alt mod de dobândire a informaţiilor. Acestea pot fi activităţi indepenente, pe care elevul le-a ales, sau activităţi organizate de către cadrele didactice. În concluzie, cadrul didactic poate face multe pentru educarea spiritului creativ în cadrul activităţilor extraşcolare. Dar, se vede necesitatea de a modifica destul de mult modul de gândire, să evite critica în astfel de activităţi, să încurajeze elevii şi să realizeze un feed- back pozitiv.

Bibliografie :

* Cernea, Maria, Contribuţia activităţilor extracurriculare la optimizarea procesului de învăţământ, în

“ Învăţământul primar“ nr. 1 / 2000, Ed. Discipol, Bucureşti;

* Ionesc, M., Chiş, V., Mijloace de învăţământ şi integrarea acestora în activităţile de instruire şi autoinstruire, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001, pg.162;

* Vlăsceanu, Gheorghe, coord., Neculau, Adrian, Şcoala la răscruce. Schimbare şi continuitate în

curriculumul învăţământului obligatoriu. Studiu de impact, Editura Polirom, Bucureşti, 2002, pg. 87;

* Crăciunescu, Nedelea, Forme de activităţi extracurriculare desfăşurate cu elevii ciclului primar, în

“Învăţământul primar“ nr. 2, 3 / 2000, Ed. Discipol, Bucureşti.

TERMINOLOGIE MATEMATICĂ

Codilă Monica

1. Numerele care se adună se numesc:

a) factori b) termeni c) total

2. Rezultatul adunării de numește:

a) sumă (total) b) rest (diferență) c) produs

3. Rezultatul scăderii se numește:

a) sumă (total) b) rest (diferență) c) produs

4. Numărul din care se scade se numește:

a) deîmpărțit b) împărțitor c) cât

5. Numărul care se scade se numește:

a) scăzător b) împărțitor c) descăzut

6. Numerele care se înmulțesc se numesc:

a) termeni b) produs c) factori

7. Rezultatul înmulțirii se numește:

a) produs b) sumă c) cât

8. Rezultatul împărțirii se numește:

a) cât b) împărțitor c) deîmpărțit

9. Numărul la care se împarte se numește:

a) scăzător b) împărțitor c) deîmpărțit

Barem corectare:

Întrebare	Răspuns corect	Punctaj
1	B	10
2	A	10
3	B	10
4	C	10
5	A	10
6	C	10
7	A	10
8	A	10
9	B	10
10	puncte din oficiu.	

TOTAL – 100 PUNCTE

FIȘĂ DE LUCRU

DRĂGILĂ OZANA COANITA

Iarna pe uliță

de George Coșbuc

1.Transcrieți în caiete două strofe din „Iarna pe uliță”, de George Coșbuc.

2.Completează cu semnele de punctuație care lipsesc :

Ce-i pe drum atâta gură

Nu-i nimic Copii strengari

Ei auzi Vede-i-aș mari

Parcă trece -adunătură

De tătari

3.Găsește cuvinte cu sens opus pentru: vine, râzând, acum.

.....
...

.....
...

.....
..

4.Scrie forma corectă a adjectivelor din paranteze.

(Zglobii)copii sunt cu săniile. .....

Glasul(veselă) al copiilor răsună pe coastă. .....

S-a sfârșit(frumosul)iarnă. .....

5.Alcătuiește câte o propoziție cu următoarele cuvinte: ia/i-a, nea/ne-a, neam/ne-am.

……

……

……..

……

……
……

EDUCAȚIA PĂRINȚILOR ÎN BENEFICIUL COPIILOR

Mregea Mihaela Georgeta

„Meseria” de părinte este, probabil, una dintre cele mai grele meserii din lume, deoarece nu există rețete de-a gata, iar multitudinea modelelor preluate din diferite surse nu garantează succesul.. Cei care au ales să devină părinţi, trebuie să înveţe să ia decizii în interesul copiilor pe termen lung, să îşi recunoască slăbiciunile şi să lucreze asupra lor pentru a deveni cea mai bună versiune a lor şi un exemplu cât mai bun pentru copii. Totul depinde de iscusința meseriașului de a simți nevoile celui mic și de a-i oferi dragostea necondiționată.

Este o „meserie”, care nu este răsplătită prin valori materiale și cu efect imediat, dar care, dacă este făcută bine, îți aduce cea mai mare satisfacție – sentimentul de mândrie că ai reușit să plăzmuiești un suflet bun, curat, întruchipat în ceea ce se numește FERICIREA.

Educaţia părinţilor are în vedere acţiuni îndreptate spre exersarea funcţiei educative şi spre dezvoltarea unor practici eficiente de comunicare şi interacţionare în familie. Educând părinţii se va realiza şi o schimbare în mentalitatea acestora despre copil. Părinţii trebuie să fie informaţi şi să accepte că orice copil:

- este o persoană cu anumite caracteristici speciale, diferite, în concordanţă cu gradul de dezvoltare;
- are drepturi egale care trebuie recunoscute de către societate şi în special de către părinţi;
- copilul are o personalitate individualizată.

S-a constatat că părinţii dovedesc uneori, atitudini nepotrivite faţă de situaţia la învăţătură a copiilor. Cercetările psihopedagogice au diferenţiat trei atitudini greşite ale părinţilor:

- atitudinea de teamă - părinţi care îşi manifestă teama în legătură cu cariera şcolară a copilului şi astfel îi transmit aceeaşi atitudine, determinând nelinişte, lipsă de încredere în forţele proprii, sentimente de vulnerabilitate;
- atitudinea agresivă - părinţii îşi manifestă agresivitatea asupra şcolii, diminuează autoritatea şcolii şi a cadrelor didactice sau îşi îndreaptă agresiunea împotriva copilului care este adeseori victima unor abuzuri fizice şi psihice iniţiate de părinţi;
- atitudinea de indiferenţă a părinţilor prin bagatelizarea şcolii - care se referă la o lipsă de responsabilitate manifestată de familie şi o slabă consideraţie faţă de şcoală, minimalizând eficienţa învăţăturii pentru perspectivele de viaţă.

O comunicare optimă învăţător/ diriginte/ familie are rolul de a acţiona în mod pozitiv asupra copilului şi de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăţi de comunicare şi de dezvoltare a relaţiei şcoală - familie.

Părinţii trebuie să vadă în şcoală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudine nepărtinitoare. Aşadar, e o sarcină a şcolii să identifice situaţiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului. Procesul de învăţământ este cel care conferă şcolii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea şcolii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerinţele vieţii sociale, iar educaţia

părinţilor este necesară atât pentru educarea copiilor, cât şi în folosul societăţii şi al generaţiilor viitoare.

În loc de concluzie: Nu există o rețetă unică de a fi părinte. Fiecare trebuie să găsească soluții individuale în fața solicitărilor rolului de părinte, dar deschiderea față de ideile noi și învățarea unor metode diferite îi pot ajuta să îmbunătățească propriile abilități parentale.

Metode și practici de predare inovative în grădiniță

Mara Monica Emanuela

Motto: “ Mai mult decat a preda, tehnica didactică înseamnă a învăţa pentru sine şi a facilita învăţarea altora.” Bernat S. (2003 p.15-19)

,,Pentru a fi educatori perfecți, ar trebui să fim într-una conștienți nu numai de ceea ce se petrece înlăuntrul nostru, dar și de ceea ce simt acei cărora ne adresăm.”

Un rol important în activitățile creatoare desfășurate cu copiii îl are imaginația. Preșcolaritatea este prima perioadă în care copilul își manifestă și își dezvoltă aptitudini. Domeniile muzicii, ale desenului, ale picturii, colajului, pirogravurii, modelajului, lecturii după imagini, jocurile de rol și de creație sunt abordate cu dezinvoltură, plăcerea deosebită oferindu-i ocazii de a trăi satisfacția.

Imaginația interacționează cu memoria, cu gândirea, cu limbajul. Ea este proprie numai omului, prin intermediul ei sfera cunoașterii umane se lărgețte mult și se poate realiza unitatea între trecut, prezent și viitor.

Dezvoltarea imaginației depinde foarte mult și în mare măsură de nivelul limbajului. La preșcolar are loc o adevarată explozie a imaginației.

Jocul și învățarea oferă copilului numeroase ocazii de a-și combina și recombina reprezentările de care dispune. În timpul jocului nu există oameni mai serioși decât copiii mici: jucându-se ei nu numai ca râd, dar trăiesc și emoții profunde, se bucură ori suferă. Copilul imaginează și creeaza multe lucruri: ascultând povești, basme, povestiri el reconstruiește mintal momentele narațiunii, amplifică sau diminuează structurile inițiale, multiplică sau omite numărul de elemente structurale. Acum se dezvoltă capacitatea copilului de a integra psihicul în real.

Metodele inovative de învăţare sunt modalităţi moderne de stimulare a învăţării şi dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experienţe, de cunoştinţe, asigurând perfecţionarea şi optimizarea demersului educaţional.

Metodele utilizate la preşcolari sunt atât cele “clasice”, cât şi cele “moderne”; numai abilitatea cadrului didactic poate face ca orice metodă folosită să stârnească interesul copilului preşcolar şi să-l determine să înveţe în modul cel mai plăcut: prin joc.

Cele mai utilizate metode interactive sunt cele care canalizează energiile creatoare ale preşcolarilor în direcţia propusă, le captează atenţia, stimulează mecasnismele gândirii, ale inteligenţei, voinţei, motivaţiei şi imaginaţiei şi îi implică afectiv în ceea ce fac.

Procesul de formare interactiv presupune acţiune atât din partea profesorului cât şi din partea elevului.

Metodele inovative presupun o învăţare prin comunicare, prin colaborare, care produce o confruntare de idei, opinii şi argumente, creează situaţii de învăţare centrate pe disponibilitatea şi dorinţa de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă şi activă, pe influenţa reciprocă din interiorul microgrupurilor şi interacţiunea socială a membrilor unui grup.

În învăţământul preşcolar sunt utilizate o multitudine de metode moderne însoţite de tehnici specifice şi resurse materiale, dintre care amintim: 1. Explozia stelară - steluţa mare şi 5 steluţe mici

2. Lotus- flori de nufăr mici şi o floare de nufăr mare
3. Bula dublă-două cercuri mari de culori diferite câte patru cercuri mici de culori diferite, săgeţi lungi şi scurte
4. Predarea/învăţarea reciprocă -palete colorate cu întrebări, ecusoane, coroniţe
5. Ciorchinele-cercuri sau ovale de două mărimi şi două culori, săgeţi 6. Cubul-un cub sau tot atâtea cuburi câte tematici predaţi, 6 plăcuţe cu descrie, compară, analizează, argumentează, asociază, aplică, simboluri pentru copii
7. Pălăriuţe gânditoare-albă, roşie, galbenă, verde, albastră neagră 8.

Piramida şi diamantul –suport de lucru, pătrate sau benzi de carton de culori diferite

9. Mozaicul –fişa expert, ecusoane, chestionar de evaluare-ilustrat
10. Diagrama Venn – fişe de lucru, ecusoane
11. Brainstormingul - ,,metoda asaltului de idei”; ,,furtuna în creier”

În societatea actuală, are loc un proces dinamic care obligă toate categoriile sociale să ţină pasul cu evoluţia societăţii şi implicit a educaţiei. Şi în învăţământ au loc transformări rapide pornind de la crearea mediului de învăţare care poate eficientiza tehnicile de învăţare şi de muncă intelectuală, le poate bloca sau încetini.

Dirijor al procesului educaţional, educatoarea apelează la o serie întreagă de instrumente pentru a uşura şi accelera asimilarea şi aplicabilitatea informaţiilor.

Nevoile şi cerinţele copiilor „actori” pe scena educaţională pretind dascălilor o schimbare radicală a modului de abordare a activităţii didactice.

Valenţe ale utilizării calculatorului în învăţământul primar

LĂMĂȘANU LIVIA

Prezenta lucrare are menirea de a convinge pe indecişi de faptul că folosirea calculatorului în procesul instructiv- educativ nu mai reprezintă o simplă opţiune, ci o necesitate, o modalitate de a te ţine racordat la ritmul tot mai alert de dezvoltare a societăţii. Este structurată în trei părţi : I. Calculatorul – instrument didactic la orice disciplină în procesul de predare– învăţare, în care se argumentează necesitatea folosirii acestui mijloc didactic in scopul eficientizării actului didactic. II. Calculatorul – disciplină opţională - permite modernizarea demersului didactic prin faptul că pot fi concepute teme, module şi proiecte transdisciplinare ale căror conţinuturi sunt structurate de învăţătorul clasei în funcţie de particularităţile colectivului de elevi. III. Avantajele şi dezavantajele utilizării calculatorului- exemple privind integrarea cu discernământ a acestui instrument în procesul didactic.

♦ Argument

Istoria Lumii a avut în permanenţă ca motor al devenirii sale, informaţia. Aceasta, fie că a fost cioplită în piatră, crestată în piele sau scrisă pe papirus, le-a marcat oamenilor destinele, lea uşurat munca şi le-a dat puterea de decizie.

Ne aflăm acum în amurgul epocii hârtiei ca suport informaţional. S-au creat dispozitive care concentrează pe doar câţiva zeci de centimetri pătraţi, volumul unei întregi biblioteci. Mulţi spun cu regret că, în curând, cărţile vor dispărea, lăsând în loc lumea mult prea complicată a computerului cu toate accesoriile sale. De fapt, nu cartea contează, ci informaţia cuprinsă în aceasta, iar era în care păşim este una a exploziei informaţionale căreia suportul de hârtie nu-i mai poate face faţă.

Mai mult ca oricând ne confruntăm cu o problemă moral-civică: accesul la această informaţie. Şi asta deoarece tehnologia înseamnă bani, iar lipsa banilor înseamnă nu numai sărăcie, ci şi handicap informaţional. Privind prin această prismă, folosirea calculatorului în şcoală, chiar şi din etapa primară, devine în primul rând, nu un capriciu, nu o modă, nu o extravaganţă, ci o necesitate stringentă, o adaptare obligatorie la condiţiile realităţii imediate, o respectare a dreptului omului de a fi informat.

Calculatorul mai are avantajul de a desfiinţa graniţele nevăzute ,dar existente ,dintre medii sociale diferite.

I. Calculatorul – instrument didactic la orice disciplină în procesul de predare – învăţare

Mijloacele de învăţământ sunt instrumente auxiliare care facilitează transmiterea informaţiei ca act al predării, sprijinind şi stimulând, în acelaşi timp, activitatea de învăţare. Ca instrument de lucru, mijloacele de învăţământ sunt un produs al dezvoltării ştiinţei şi tehnicii. Descoperirile din aceste domenii au avut repercusiuni nemijlocite asupra perfecţionării şi extinderii gamei acestor mijloace. Să ne gândim ce a însemnat pentru procesul de învăţământ descoperirea tiparului sau ce înseamnă aparatura electronică! Fiind instrumente auxiliare şi produse ale tehnicii, înseamnă că integrarea lor în procesul didactic trebuie să răspundă unei finalităţi pedagogice.

Prin destinaţia şi funcţiile pe care le poate realiza, calculatorul constituie un mijloc distinct de învăţământ. În acest sens el capătă o destinaţie pedagogică, introducerea lui afectează, deopotrivă, activitatea de predare a profesorului şi activitatea de învăţare a elevilor. Cele două aspecte, instruirea şi învăţarea sunt cuprinse în formula „instruirea sau învăţarea asistate de calculator”.

Instruirea asistată de calculator este acea modalitate în cadrul căreia activitatea de predare şi cea de învăţare, dintre profesori şi elevi, este mijlocită de folosirea calculatorului. Integrarea acestui instrument în procesul didactic se referă la modul în care informaţiile şi sarcinile de lucru cuprinse în softurile educaţionale se articulează cu celelalte secvenţe ale instruirii şi răspund unor obiective urmărite de profesor.

Manevrarea propriu-zisă a calculatorului se poate face fie de către profesor, fie de către elevi, în funcţie de conţinutul sarcinii de învăţare şi de specificul situaţiei în care se realizează aceasta. Dacă vom şti să împletim în lecţie în mod firesc tradiţionalul cu modernul, dacă vom reuşi să-i facem pe elevi să participe la propria instruire, dacă elevii pe care îi educăm vor şti să descopere anumite adevăruri, dovedeşte că metodele folosite de noi în procesul instructuveducativ au fost cele mai potrivite, am ales calea cea mai bună.

Utilizarea computerului ca mijloc în predarea disciplinelor şcolare duce la dezvoltarea capacităţii de a gândi critic, permiţând elevilor să se manifeste spontan, fără îngrădire, ori de câte ori se crează o nouă situaţie de învăţare. Satisfacţia noastră, a oamenilor de la catedră constă în a le pune în evidenţă talentul de a realiza propriile creaţii (compunere, desen, afiş). Avem obligaţia de a asigura atmosfera propice declanşării valului de idei personale, de a le da elevilor şansa de a se afirma în descoperirea noului.

Modalităţile metodice de integrare a acestui mijloc în procesul didactic, pot delimita trei direcţii principale:

a) utilizarea în cazul activităţii frontale cu elevii; în asemenea situaţie el este manevrat de către profesor, elevii recepţionează mesajele ce li se transmit şi apoi operează cu ele;

b) utilizarea în cadrul activităţii pe grupe; în această situaţie fiecare grupă poate folosi calculatorul, după un instructaj prealabil şi sub îndrumarea profesorului;

c) utilizarea în cadrul activităţii individuale; în acest caz fiecare elev are posibilitatea să folosească mijlocul de învăţământ în concordanţă cu sarcina dată.

În ultimii ani, învăţământul românesc a venit în întâmpinarea dorinţei elevilor şi a cadrelor didactice de a utiliza calculatorul, dotând unităţile de învăţământ. Mă număr printre dascălii care îşi desfăşoară activitatea într-o şcoală din mediul rural, care a fost dotată cu un laborator de informatică (17 calculatoare) şi câte un calculator în fiecare sală de clasă. Acest lucru mi-a permis să includ în planul de învăţământ calculatorul ca disciplină opţională („Calculatorul, prietenul meu”), dar şi să îl folosesc, când a fost necesar, în toate activităţile didactice.

Voi exemplifica câteva modalităţi prin care am utilizat calculatorul la disciplinele de învăţământ:

● Matematica: am folosit imaginile-ecran ca material demonstrativ pentru predareaînvăţarea multor teme prevăzute de programa şcolară (adunarea şi scăderea numerelor naturale, înmulţirea şi împărţirea, fracţii, figuri plane, corpuri geometrice). Rularea programelor face ca pe monitor să apară o atractivă animaţie care are rol benefic asupra elevilor, sporind concentrarea şi interesul pentru lecţie. Înşiruirea bilelor pe numărătoare, gruparea beţişoarelor, formarea grupelor de mulţimi au fost programe folosite în predare.

Consolidarea şi sistematizarea cunoştinţelor s-au realizat prin jocuri matematice derulate prin program. Elevii lucrează seturi de exerciţii, iar la final calculatorul afişează numărul de greşeli. Acesta devine un mijloc de învăţământ interactiv, dezvoltă spiritul de competiţie, rapiditatea în gândire şi calcul, precum şi capacitatea de autoevaluare. Multe jocuri desfăşurate au avut ca suport figurile şi corpurile geometrice, ele putând fi privite din diferite unghiuri, consolidând cunoştinţele referitoare la culoare, formă, laturi, vârfuri.

Personal am creat un program educaţional integrat cu titlul „Să o salvăm pe Zâna-CeaBună!” cu scopul de a-i ajuta pe elevi să exerseze adunarea şi scăderea numerelor naturale în concentrul 0 – 100. Conceput sub forma unei povestiri matematice, eroul principal este elevul care rezolvă exerciţiile propuse, dezlegând mistere şi înlăturând diverse obstacole. Pentru copii, salvarea Zânei este o aventură în care ei îşi pot folosi cunoştinţele de matematică în mod plăcut şi atractiv. În final, aceasta le răsplăteşte efortul, declarându-i „matematicieni ai împărăţiei sale”.

● Limba română: am utilizat programul a cărui derulare determina apariţia pe ecran a unor litere în dimensiuni mari, ajutându-i pe elevi să-şi formeze deprinderi de citire-scriere. În clasele a III-a şi a IV-a elevii au fost evaluaţi lucrând pe calculator fişe de lucru, redactarea unor compuneri, întocmirea rezumatului unui text. Au fost familiarizaţi cu modalitatea de a căuta pe

internet informaţii despre autorii operelor literare studiate, cuvinte şi expresii frumoase pentru diferite teme (primăvara, vara, toamna, iarna, mama etc).

● Geografie: au fost folosite prezentări PPT a unor teme proiectate pe ecran, dar şi utilizarea directă de către elevi. Spre exemplu, la lecţia „Forme de relief" calculatorul a fost folosit în rezolvarea unor sarcini de lucru în etapa de fixare a noţiunilor (recunoaşterea formelor de relief, diferenţierea grupelor de munţi, identificare florei şi faunei specifice fiecărei forme); la lecţia „Organizarea administrativ-teritorială a ţării" am utilizat programul prin care elevii sunt familiarizaţi cu harta administrativ-teritorială a României şi reşedinţele de judeţ. Se selectează judeţul şi se cere elevilor să tasteze numele oraşului reşedinţă. În cazul unui răspuns corect, computerul îl felicită, iar în caz contrar i se cere să mai încerce. Programul este atractiv, rularea lui făcând să apară atât harta ţării împărţită în judeţe, cât şi harta judeţului cerut la dimensiuni mari şi cu imagini de interes turistic din acea zonă.

● Istorie: după studierea capitolului „Epoca medievală" elevii şi-au fixat şi consolidat cunoştinţele prin rezolvarea unor sarcini, ca: identificarea domnitorului, asocierea numelui cu anii de domnie şi cu locul de desfăşurarea a bătăliilor reprezentative.

● Ştiinţe: în cadrul lecţiei „Creşterea şi dezvoltarea organismelor" elevii au listat în ordine cronologică, sub formă de scăriţă, etapizat, metamorfoza fluturelui de mătase (ouă, larvă, pupă şi adult) şi creşterea plantei.

● Educaţie plastică şi Abilităţi practice: am folosit calculatorul pentru a expune etapele de lucru ale temelor propuse şi produsul final. De asemenea, elevii au realizat singuri desene în Paint.

Exemplele pot continua, cele enumerate mai sus sunt doar câteva din activităţile didactice, eficientizate prin asistarea lor de către calculator.

Trebuie să fim convinşi că modernizarea învăţământului se poate înfăptui prin adoptarea de către dascăli a unei poziţii inovatoare, deschise, care să permită înnoirea neîncetată a mijloacelor şi metodelor de învăţare, încercând mereu un lucru foarte firesc, acela de a fi oameni ai timpului nostru.

II. Calculatorul – disciplină opţională

Planul pentru învăţământul primar permite introducerea disciplinelor opţionale. CDŞ-ul permite modernizarea demersului didactic prin faptul că pot fi concepute teme, module şi proiecte transdisciplinare ale căror conţinuturi sunt structurate de învăţătorul clasei în funcţie de particularităţile colectivului de elevi. Tehnologia informaţiei este o disciplină transcurriculară care reuneşte obiective din cadrul mai multor arii curriculare.

Pornind de la acest fapt am ales predarea calculatorului ca disciplină opţională cu titlul „Calculatorul – prietenul meu".

Scopul acestei disciplinei este unul formativ – de a-i instrui pe elevi pentru a fi capabili să rezolve sarcini concrete de editare, primite ori pe care ei înşişi şi le propun. Nu realizarea în sine a lucrărilor constituie obiectivul central, ci activitatea elevilor cu fiecare periferic al calculatorului: tastatură, maus, unitate de dischetă, CD-rom, imprimantă etc. Însuşirea corectă şi eficientă a acestor tehnici de lucru constituie scopul disciplinei opţionale. Partea cea mai grea şi consumatoare de timp este exact dobândirea acelor deprinderi şi cunoştinţe care să le permită să cunoască şi să poată rezolva probleme punctuale , cum ar fi:

- poziţionarea corectă a cursorului de maus pe ecran;

- tastarea corectă şi relativ rapidă a caracterelor;

- editarea corectă din punct de vedere ortografic şi ortoepic al unui text scurt;

- formatarea cuvintelor textului (titlu, alineate, fontul textului, culoare);

- corectarea şi repararea imediată a greşelilor de execuţie a etapelor;

- sincronizarea, combinarea sau alternarea acţiunilor din etape;

- actualizarea datelor, salvarea şi securizarea lor;

- exersarea tehnicilor de lucru individual;

- aplicarea cunoştinţelor dobândite la alte discipline în lucrările realizate.

Am elaborat programa acestei discipline cu următoarele obiective-cadru:

1. Dobândirea unor noţiuni simple despre părţile componente ale unui calculator şi a deprinderilor de utilizare corectă a acestora.

2. Aprofundarea prin diverse forme ale jocului didactic a unor cunoştinţe însuşite la Limba română, Matematică, Geografie, Istorie, Ştiinţe ale naturii, Educaţie civică, Educaţie plastică.

3. Cultivarea şi stimularea interesului pentru utilizarea calculatorului în realizarea unor teme variate la diferite discipline de învăţământ şi în cadrul unor activităţi suplimentare.

Conţinuturile învăţării prevăzute în programă sunt:

- componentele de bază ale unui calculator: unitate centrală, memorie externă, memorie internă, echipamente periferice;

- modul de deschidere şi închidere a calculatorului;

- interfaţa Windows – descrierea intuitivă, noţiuni de bază (desktop, folder, fereastră, meniu);

- crearea unui folder/fişier;

- căutarea, copierea, mutarea obiectelor;

- vizualizarea rapidă, tipărirea, desenarea;

- salvarea folderului/fişierului; salvarea textului/desenului;

- citirea unei diskete sau CD;

- editarea unui document, copierea, mutarea textulu, refacerea textului şters, inserarea unui document din alt document;

- elemente de formatare a textului – corpuri de litere, bold, italic, underline, spaţierea şi alinierea textului, numerotarea paginilor;

- tipărirea unui document – opţiuni de tipărire;

- desene şi figuri grafice – desene proprii, inserarea unei figuri;

- propoziţia, semne de punctuaţie, ortograme;

- personaje şi întâmplări din texte literare cunoscute;

- probleme cu operaţii combinate, jocuri matematice;

- relieful României;

- clima şi apele din ţara noastră;

- curiozităţi geografice;

- medii de viaţă, plante şi animale specifice;

- anotimpurile, activităţi specifice;

- protejarea mediului înconjurător;

- curiozităţi din natură;

- drepturile omului şi ale copilului; - statul şi simbolurile statului român;

- culori de bază, tonuri, nuanţe.

Evaluarea a fost realizată în următoarele moduri: observarea sistematică a elevilor; evaluarea practică prin realizarea de desene, afişe, portofolii şi prin realizarea de concursuri şi jocuri; evaluare scrisă prin completarea de rebusuri şi rezolvarea unor fişe de activitate independentă; autoevaluarea activităţii şi evaluarea activităţii în perechi şi în echipă.

III. Avantajele şi dezavantajele utilizării calculatorului

Învăţarea asistată de calculator prezintă următoarele avantaje:

- procesul instructiv-educativ poate fi individualizat, acesta fiind programat şi folosit astfel încât să fie util în crearea unor situaţii educaţionale diferite, în funcţie de nevoile elevilor;

- programul de instruire poate fi parcurs fără bariere de timp;

- este un mijloc didactic modern şi eficient;

- dă posibilitatea realizării unui şir de operaţii didactice foarte importante care ţin de predare, învăţare, evaluare;

- oferă informaţii organizate conform programelor sau în funcţie de cererile celui asistat;

-poate suplini unele demonstraţii experimentale, prin simularea unor procese şi fenomene în mişcare prin imagini animate;

- dă posibilitatea chestionării celui ce învaţă pentru identificarea lacunelor în procesul de învăţare a noului conţinut;

- acomodarea încă din şcoală cu tehnica de calcul influenţează formarea intelectuală a elevilor;

- stimulează interesul faţă de nou, eliminând riscul ca elevul să se plictisească sau ca activitatea să intre în rutină;

- dezvoltă creativitatea, stimulează imaginaţia,

- se poate optimiza randamentuil predării, prin prezentarea cu ajutorul ecramului a unei largi varietăţi de exemple sau modele asociate unei secvenţe de lecţie, conducând la stimularea spiritului participativ şi anticipativ al celui care învaţă;

- dezvoltă o gândire logică – a şti ce să ceară sistemului de calcul, impune o ordonare superioară a gândirii;

- uşurează activitatea de pregătire pentru lecţie a cadrului didactic.

În concluzie, învăţarea asistată de calculator stimulează educaţia permanentă, formarea continuă, dorinţa de a deveni independent, încrederea în capacitatea proprie de învăţare, autocunoaşterea, descoperirea metodelor de studiu optime pentru propria persoană.

Utilizarea exagerată, fără discernământ a calculatorului determină unele dezavantaje:

- forţează gândirea abstractă, intelectuală;

- determină utilizarea unor tipuri de raţionamente de tip maşină;

- limitează formarea unui limbaj corect, limbajul folosit la calculator fiind unul formal;

- poate provoca serioase dereglări de comportament prin folosirea lui iraţională în timpul liber;

- stimulează doar sentimentul unei provocări – copiii sunt fascinaţi în lucrul la calculator de elementele grafice care au fost create de programatori, mai puţin de problema în sine;

- automatizează mişcările, concentrarea maximă se face nu la operaţia în sine pe care o are de efectuat, ci la cum folosesc diferite componente ale calculatorului;

- exclude evaluarea itemilor cu răspuns deschis (este foarte greu de programat astfel încât să se permită utilizatorului tastarea oricărei fraze ca răspuns la o anumită întrebare), tipurile de exerciţii rezolvate cu ajutorul calculatorului limitându-se la întrebări de tip grilă, asocieri de elemente, răspunsuri de tip „adevărat/fals”;

- poate afecta ţinuta copilului prin adoptarea unei poziţii incomode în faţa tastaturii, iar privitul ecranului îi poate degrada vederea;

- crearea unei posibile dependenţe;

-împărţirea pe secvenţe mici şi bine delimitate a conţinuturilor învăţării duce la automatizarea excesivă a materiei, favorizându-i pe acei elevi cu o gândire analitică, dar nu şi pe cei cu o gândire globală, sintetică;

- individualizarea excesivă a învăţării duce la diminuarea dialogului elev – profesor şi implicit la izolarea actului de învăţare în contextul său psiho-social.

Calculatorul nu mai este de mult timp o noutate pentru societate, folosirea lui devenind o activitate de rutină pentru foarte multe domenii. Noutăţile ţin, de fapt, de componente şi soft-uri de ultimă generaţie apărute pe piaţă care se succed într-un ritm alert, solicitându-ne tot mai mult capacitatea noastră de adaptare la schimbări.

Bibliografie:

1.Ionescu M., Demersuri creative in predare şi invăţare, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj Napoca ,2000

2.Dana Lica, Emil Onea, „Utilizarea calculatorului”, Ed. Pro Gnosis,2009

3.C. Petre, St. Crăciunoiu, D. Popa, C. Iliescu, „Metodica predării informaticii şi tehnologiei informaţiei”, Ed. Arves, Craiova, 2002

FIŞĂ DE DEZVOLTARE PERSOANA ŞI NUMĂRUL VERBULUI Clasa a III-a

Ploaie Mădălina Diana

1.Identifică formele de plural ale verbelor enumerate mai jos:

pregăteşte ……

trece ……

lovesc ……

scrii …… atinge

…… călătoreşti

…… ameninţ

……

merge.....

cânți.....

desenez.....

2,Completează tabelul dat cu verbele: a şti, a citi , a vedea, a desena, a ridica, a privi.

eu	tu	el/ea	noi	voi	ei/ele

3.Scoate doar formele verbale la persoana a II-a singular şi trece-le la aceeaşi persoană, numărul plural:

„- Gărgăriţă strălucitoare, spune-mi şi mie cum de poţi trăi fără teamă printre păsări? Eşti atât de frumoasă, de atrăgătoare, cum de nu te mănâncă?”

(după Victor Sivetidis)

„- Vai, ce foc porţi cu tine! S-a speriat fluturaşul de licurici. Spune-mi, nu te arzi?

- Nu.”

(după Victor Sivetidis)

PROIECT EDUCAȚIONAL- Sport ȘI NUTRIȚIE

Țiței Cristina

ARGUMENT

Într-o societate „egocentristă” omul uită că trăieşte în comuniune cu alţi semeni şi că alături de el se află semeni ce au nevoie de înţelegerea şi sprijinul său. Astăzi, mai mult ca oricând trebuie să învăţăm să ne acceptăm, să învăţăm să respectăm principiile democraţiei autentice, pentru că numai împreună vom reuşi să coexistăm într-o societate democratică europeană.

Am propus acest proiect, deoarece elevii vor părăsi băncile şcolii şi vor fi puşi în situaţia de a se descurca singuri, de a-şi procura bunurile de consum, inclusiv alimentele, de aceea am considerat că este absolut necesar ca ei să cunoască criteriile de selectare a unui produs alimentar, de a-şi forma atitudini pozitive faţă de artă,literatură şi de a adopta un comportament sănătos privind mişcarea zilnică susţinută. Activităţile propuse vor contribui astfel la formarea unei generaţii tinere de consumatori, capabilă să adopte un stil de viaţă sănătos.

MOTTO:

"Orice copil are dreptul la joc, odihnă, recreere şi la activităţi culturale şi artistice potrivite vârstei lui" (Convenția Națiunilor Unite cu privire la Drepturile Copilului)

Tipul de educatie: Educație pentru sănătate, Educatie prin sport.

Coordonatori proiect: - Prof pt. înv. primar ȚIȚEI CRISTINA

Membrii echipei de proiect:

Scopul proiectului:

Educarea elevilor pentru dezvoltarea unui stil de viata sănătos, formarea deprinderilor de igienă, alimentaţie, comportament, sport și mișcare pentru o bună dezvoltare fizică şi psihică a oamenilor de mâine.

Obiectiv cadru:

Dezvoltarea deprinderilor motrice de bază şi aplicativ - utilitare în vederea satisfacerii nevoii de mişcare, cu participare şi sprijin din partea părinţilor dar și formarea deprinderilor de alimentaţie sănătoasă şi dezvoltare armonioasă în rândul tinerilor.

Discipline/ arii curriculare incluse:

Limba și literatura română, Limba și literatura maghiară/ Limbă şi comunicare

Arte vizuale şi Abilități practice, Muzică şi mişcare / Arte şi Tehnologii

Educaţie fizică/ Educație fizică, sport și sănătate

Religie/Om și societate

Competenţe ale învăţării integrate:

1. Relaţionarea cu ceilalţi membri ai grupului, pe baza unor stări affective pozitive
2. Participare la dialoguri, în situaţii diverse de comunicare
3. Promovarea unor comportamente alimentare sănătoase adecvate sănătaţii fizice şi psihice ale elevilor;
4. Stimularea aptitudinilor artistice ale elevilor şi cultivarea gustului estetic; 5. Adoptarea unui comportament sănătos privind mişcarea zilnică susţinută;

Obiective specifice:

- să-şi însuşeasca deprinderile motrice de bază, pentru a raspunde la diferite situaţii de joc;
- să practice cu interes şi placere exerciţiile fizice şi jocurile de mişcare;
- să manifeste în timpul jocului spirit de echipa, de cooperare, de competitivitate
- să poata alerga, sări, merge târâş, căţăra, să execute mişcari simple de dans în ritmul muzicii;
- să poată să se orienteze în spatiu, timp şi sa-şi coordoneze mişcarile in ritmul cerut de joc;
- să-și formeze o cultură sanitară corespunzătoare, în vederea protejării propriei sănătăţi;
- să-și dezvolte un comportament igienic sănătos.
- Să conştientizeze importanţa controlului medical periodic pentru prevenirea bolilor;
- să manifeste iniţiativă, curaj şi bună dispozitie;

Grup tinta:

Perioada de desfășurare:

Metode şi tehnici de lucru:

- Vizite, întâlniri cu cadre sanitare;
- Expuneri pe diferite teme legate de sănătate și sport;
- Prezentări Power-Point;
- Expoziţii: fotografii, afişe, desene;
- Concursuri cu premii

EVALUAREA:

- Evaluarea continuă, se realizează pe parcursul întregii perioade prin: jocuri de mişcare, jocuri sportive, concursuri sportive cu premii.
-

PRINTRE ACTIVITĂŢILE SPORTIVE PROPUSE:

- Jocuri de mişcare în aer liber: ,,Ne jucăm împreună,, , Micii fotbalişti,, etc., - mingi, palete de tenis, corzi, popice.
- Concursuri:,, Micii manechini,, , Clovnii,, , Ţintaşii,, , ,,Scoate-mă din cerc,, .
- Sărituri, desprinderi, aterizări, alergări cu ocolire de obstacole- scăunele, lădiţe, buturugi, copaci.
- Elemente de gimnastică artistică şi elemente de dans popular:,, Dansul florilor,, , ,,Dansul fulgilor de nea,, , ,,Tot pe loc,,.
- Exerciţii speciale pentru cultivarea unor calităţi motrice: viteză, forţă, îndemânare, rezistenţă- ,, Cel mai iute,, , ,,Mingea la poartă,, , ,,Tracţiune la prosop,, , ,,Doboară popicele,, , ,,Statuile,, etc.
- Alergări pe distanţe de 25 m- ,,Crosul primăverii,, , ,,Cursa speranţelor,, .
- Concursuri sportive: patinaj, săniuş, schi.

Calendarul activităţilor

Nr.

crt. Denumirea activităţii Data si locul desfăşurării

1. Întâlnire demonstrativă cu dl. Alexandru Șeitan 20 Ianuarie 2025

Sala de sport a Casei de Cultură

2. “Ce mâncăm? Cum mâncăm? Trăieşte sănătos!

Întâlnire cu medicul școlii, dezbatere, prezentare ppt. 21 Ianuarie 2025

Sala de clasă individuală

3. Sporturi de iarnă-

Prezentare ppt. și întreceri sportive în parcul din apropiere. 22 Ianuarie 2025

Scoala, curtea scolii, parc.

4. Concurs de patinaj la patinoarul din oras 23 Ianuarie 2025, Patinoarul orasului Timișoara

5. “Să ne protejăm sănătatea!”

Vizită stațiunea Montana, Hunedoara

Competiții sportive de schi, săniuș 24 Ianuarie 2025

Stațiunea Montana

IMPORTANȚA JOCULUI ÎN DEZVOLTAREA GÂNDIRII LOGICE ȘI REZOLVAREA DE PROBLEME

Iftimescu Mihaela

,,Jocul este și o pregătire pentru viața de mai târziu, dar mai presus de toate, el este însăși viața copilului.”(Mc.Dougall)

Jocul reprezintă cea mai eficientă și îndrăgită metodă de a transmite informații, de a favoriza procesul de învățare pentru elevi.

În afară de competențele emoționale și sociale pe care le dezvoltă jocul, acesta ar trebui să fie nelipsit atunci când obiectivul nostru este învățarea.

Jocurile formează deprinderi de planificare și urmărire a unui scop, de utilizarea conceptelor abstracte din fizică precum cantitate, mișcare în spațiu și transpunerea lor în lucruri concrete

.În interacțiunile sociale implicate în joacă, elevii învață negocierea și dezbaterea, precum și gândirea logică și memorarea.Competiția în activitățile de grup, dar și competitivitatea pe cont propriu, în timpul jocului, îi învață să devină ambițioși și entuziasmați de propriile realizări.

Dezvoltarea gândirii logice și rezolvarea de probleme, vizează prin intermediul jocului capacitățile copilului de a analiza și stabili relațiile ce se pot stabili între obiecte, evenimente, persoane, situații.

Se urmărește și consolidarea cunoștințelor ce privesc atât lumea numerelor, culorilor, formelor, unităților de măsură, etc.Toate aceste abilități necesită suport concret (materiale, obiecte, imagini), contexte de învățare cât mai variate pentru ca înțelegerea lor să fie cât mai completă, stimulare și atenție susținută din partea adulților.

Copilul trebuie ajutat să înțeleagă de ce, cum, când, în ce condiții se întâmplă anumite lucruri, pentru a putea realiza conexiuni logice între acțiunile și cunoștințele dobândite.El trebuie să fie actorul principal în descoperirea lor cu ajutorul adultului.

,,Jocul-un impuls irezistibil, prin care copilul își modelează propria-i statuie.(Jean Chateau)

Dezvoltarea inteligenței emoționale la grădiniță

OANCEA IONELA DANIELA

Inteligența emoțională (IE) reprezintă capacitatea de a înțelege, gestiona și exprima emoțiile proprii, precum și de a recunoaște și înțelege emoțiile altora. Dezvoltarea inteligenței emoționale începe încă din copilărie, iar grădinița joacă un rol esențial în acest proces. În acest mediu, copiii învață să interacționeze cu ceilalți, să-și exprime sentimentele și să dezvolte abilități sociale și emoționale fundamentale.

Dezvoltarea inteligenței emoționale contribuie la:

- Formarea relațiilor sănătoase - Copiii învață să-și exprime emoțiile adecvat și să empatizeze cu cei din jur.
- Gestionarea emoțiilor – Abilitatea de a controla furia, frustrarea sau tristețea este vitală pentru integrarea socială.
- Creșterea adaptabilității – Copiii devin mai flexibili în fața schimbărilor și mai reziliențI în situații dificile.

La grădiniță, copiii petrec mult timp alături de colegi și educatori, ceea ce oferă numeroase oportunități pentru a-și dezvolta inteligența emoțională.

- Activități de grup – Jocurile și proiectele de echipă îi ajută să colaboreze, să împartă și să-și dezvolte empatia.
- Jocul simbolic – Prin jocuri de rol, copiii explorează diferite emoții și situații sociale.
- Lecții despre emoții – Educatorii îi învață pe copii să recunoască și să denumească emoțiile (bucurie, tristețe, frică etc.).

Strategii utilizate la grădiniță pentru dezvoltarea IE

1. Conversații despre emoții – Educatorii discută deschis despre sentimente, încurajând copiii să-și exprime gândurile.

2. Crearea unui mediu sigur – Un spațiu în care copiii se simt acceptați și înțeleși favorizează exprimarea emoțiilor.

3. Exemple pozitive – Educatorii sunt modele de gestionare a emoțiilor și de interacțiune pozitivă.

4. Povești și activități tematice – Cărțile și activitățile despre emoții îi ajută pe copii să înțeleagă mai bine lumea interioară și pe cea a celor din jur.

Un copil cu o inteligență emoțională bine dezvoltată: este mai încrezător și mai comunicativ, se adaptează mai ușor la situații noi, reușește să gestioneze conflictele cu colegii, are relații mai armonioase cu cei din jur.

Grădinița este un spațiu esențial pentru dezvoltarea inteligenței emoționale, având un impact de durată asupra vieții copilului. Prin activități specifice, educatori bine pregătiți și un mediu stimulativ, copiii pot învăța să-și gestioneze emoțiile, să comunice eficient și să-și construiască relații sănătoase. Investiția în dezvoltarea inteligenței emoționale încă de la o vârstă fragedă contribuie la formarea unor adulți echilibrați și empatici.

ATELIERUL LUI MOȘ CRĂCIUN DARURI PENTRU PRIETENII NOȘTRI

GERMAN NORANA-MONICA

Cu ocazia sărbătorilor de iarnă, copiii din cadrul grupului nostru au participat la o activitate creativă dedicată realizării de decorațiuni de Crăciun, pe care le-au oferit prietenilor lor de la Grădinița PP Giroc. Această inițiativă, desfășurată sub tema dăruirii și generozității, a fost un exemplu de implicare, colaborare și promovare a valorilor umane în rândul celor mici.

În cadrul atelierului, copiii au utilizat coli de spumă colorată pentru a confecționa decorațiuni unice. Fiecare copil a creat un brăduț decorat cu globuri din spumă și glitter, steluțe aurii și alte elemente festive. Globurile au fost personalizate cu desene, paiete și sclipici, în timp ce steluțele, atent decupate și decorate, au adăugat o notă magică. Activitatea a pus accent pe dezvoltarea creativității și a abilităților practice, dar și pe spiritul de echipă, deoarece copiii au colaborat pentru a împărtăși idei și materiale.

La finalul procesului creativ, decorațiunile au fost ambalate cu grijă, transformându-se în cadouri frumos împachetate. Momentul culminant al activității a fost vizita la oficiul poștal, unde copiii au avut ocazia să depună personal pachetul adresat prietenilor lor de la Grădinița PP Giroc. Acest gest simbolic le-a oferit celor mici o lecție valoroasă despre generozitate și importanța gesturilor mărunte care aduc bucurie celor din jur.

Această activitate a avut un impact pozitiv nu doar asupra copiilor implicați, care au experimentat bucuria dăruirii, ci și asupra comunității, consolidând relațiile dintre grădinițe și promovând colaborarea. În același timp, a fost un exemplu concret de integrare a valorilor morale în activitățile educative, demonstrând cum tradițiile de sărbători pot deveni o oportunitate de învățare și dezvoltare personală.

Inițiativa a fost apreciată de cadrele didactice și părinți, fiind considerată un exemplu de bună practică în promovarea valorilor de solidaritate, prietenie și respect. Ne dorim ca acest tip de activități să inspire și alte comunități să organizeze proiecte similare care să celebreze spiritul Crăciunului prin gesturi simple, dar pline de semnificație.

Relația educatoare-copil în grădiniță

Cristian Ana

Relația dintre educatoare și copil reprezintă un element fundamental în dezvoltarea armonioasă a personalității copilului și în succesul procesului educativ din grădiniță. 1. Importanța relației educatoare-copil

Relația educatoare-copil este bazată pe încredere, afecțiune și respect reciproc. Această conexiune contribuie la:

- Dezvoltarea emoțională: Copiii au nevoie de afecțiune și susținere pentru a se simți în siguranță și pentru a învăța să-și exprime emoțiile.

- Motivația pentru învățare: O relație pozitivă cu educatoarea stimulează curiozitatea copiilor și dorința de a participa la activități.

2. Rolul educatoarei în relația cu copilul

Educatoarea joacă un rol central în formarea personalității copiilor și în oferirea unui model de comportament pozitiv.

- Mediator al emoțiilor: Educatoarea ajută copilul să își recunoască și să gestioneze emoțiile într-un mod sănătos.

- Model de comportament: Copiii imită comportamentele educatoarei, ceea ce înseamnă că atitudinea, limbajul și gesturile acesteia sunt extrem de importante.

- Sprijin individualizat: Fiecare copil are ritmul său de învățare și propriile nevoi emoționale. O educatoare bună își adaptează abordarea în funcție de aceste diferențe.

3. Caracteristicile unei relații eficiente educatoare-copil

O relație eficientă presupune:

1. Afecțiune și empatie: Educația începe cu iubirea și înțelegerea nevoilor copilului.
2. Comunicare deschisă: Atât educatoarea, cât și copilul trebuie să fie încurajați săși exprime ideile și emoțiile.
3. Respect reciproc: Chiar și la vârste fragede, copiii trebuie tratați cu respect și considerație.
4. Stabilitate și consistență: Copiii au nevoie de rutine.

4. Obstacole în relația educatoare-copil

Uneori, pot apărea dificultăți în relația dintre educatoare și copil. Acestea pot fi cauzate de:

- Diferențele de personalitate între copil și educatoare;
- Lipsa de implicare emoțională a educatoarei;
- Problemele emoționale sau comportamentale ale copilului;
- Un mediu educațional prea rigid sau lipsit de stimulare.

5. Construirea unei relații sănătoase educatoare-copil

Pentru a dezvolta o relație pozitivă, educatoarea poate adopta următoarele strategii:

- Să asculte activ nevoile și preocupările copilului;
- Să încurajeze și să laude comportamentele pozitive;
- Să implice copiii în activități colaborative, care să promoveze încrederea;
- Să evite pedeapsa severă și să folosească metode de disciplină blândă, bazate pe explicare și înțelegere.

6. Concluzie

Relația educatoare-copil reprezintă baza pentru o educație de calitate și pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Prin oferirea unui mediu afectiv, educatoarea contribuie nu doar la formarea abilităților cognitive, ci și la crearea unor fundații emoționale solide pentru viitor.

Relația aceasta este mai mult decât o simplă interacțiune, fiind o punte către dezvoltarea personalității copilului și pregătirea lui pentru viața în societate.

Dezvoltarea valorilor sociale, morale și etice prin joc în educația preșcolară

COZMA ANA

Educația preșcolară este esențială în dezvoltarea copiilor, iar jocul are un rol central în acest proces. Departe de a fi doar o formă de divertisment, jocul este un instrument complex care contribuie la dezvoltarea socială, morală și etică a copiilor.

Jocul și dezvoltarea socială

Prin activități de echipă și jocuri de rol, copiii își dezvoltă abilități sociale precum colaborarea, împărțirea resurselor și comunicarea. Jocurile de rol îi ajută să exploreze identitatea, să înțeleagă emoțiile celorlalți și să dezvolte empatia.

Jocul și dezvoltarea morală

Poveștile și jocurile cu tematică morală îi ajută pe copii să înțeleagă diferența dintre bine și rău. Activitățile ce implică luarea deciziilor le permit să exerseze responsabilitatea și să analizeze consecințele acțiunilor lor.

Jocul și dezvoltarea etică

Jocurile creative, care implică rezolvarea problemelor și luarea deciziilor, îi învață pe copii să colaboreze și să respecte resursele. Educatoarele joacă un rol esențial, oferind modele de comportament pozitiv și creând un mediu sigur și stimulativ.

Aplicarea valorilor în educația preșcolară

Integrarea deliberată a valorilor în activități ajută la consolidarea acestora. Jocurile de rol și povestirile morale stimulează gândirea critică, iar sistemele de recompense încurajează comportamentele pozitive. Comunicarea empatică și exemplul personal al educatoarelor sunt esențiale pentru inspirarea copiilor.

În concluzie, jocul este un instrument valoros pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor. Prin promovarea respectului, empatiei și cooperării, educația preșcolară contribuie la formarea unor adulți responsabili și empatici.

EDUCAȚIA ÎNTRE MĂIESTRIE ȘI TALENT

Miron Silvica

Educația este un mod de organizare a influențelor mediului socio-uman asupra individului. Se realizează spontan și în mod organizat și sistematic în instituții specializate dintre care cea mai importantă este școala.

Educația desemnează mai ales fenomene și procese exterioare ale creșterii și dezvoltării individuale. Este posibilă numai la om datorită conștiinței de sine ca ființă unică, irepetabilă și perisabilă, conștientă de certitudinea morții. Este un suport în lupta pentru supraviețuire, o condiție a integrării sociale. În absența educației nu poate lua parte la conviețuirea socială. Viața în comunitate capătă sens. Prin educație se asumă valori, ce se îmbogățesc și se transmit. Valorile transced condiției individului și, prin ele, acesta accede la o natură axiologică grație căreia devine personalitate.

Personalitatea este individualitatea confirmată de comunitatea în care se dezvoltă, însușindu-și și îmbogățindu-i valorile.

,, Dacă o lumină de înțelepciune universală poate fi aprinsă, ea va fi în măsură să-și răspândească razele în cuprinsul întregii lumi a intelectului omenesc... cât și să trezească bucurie în inimile oamenilor și să le transforme voințele. Pentru că dacă ei văd propriul lor destin și pe cel al luminii pus înaintea privirilor lor, în această supremă lumină și învață cum să se folosească de mijloacele care îi vor duce fără greș, spre scopuri bune, de ce n-ar trece la fapte și nu le-ar folosi?,, I. A. Comenius, ,, Via lucis,, , 1642, întrevedea astfel posibilitatea acționării convergente, prin educație, în scopul optinizării condiției umane la nivel planetar.

Acum, peste 360 de ani, în ,, Societatea cunoașterii,, omul tindea să realizeze visul comenian prin transformări la nivelul sistemului educațional, și astăzi putem spune că acest vis este aproape îndeplinit în generalizarea utilizării tehnologiei informaționale și de comunicație, învățarea de-a lungul întregii vieți, conferirea statutului de sector înalt productiv cercetării științifice. Și astfel așa cum se anticipa societatea viitorului devine una informatizată eliberându-i prin automatizare pe om de activitățile de rutină, activități ce sunt preluate de computere, microprocesoare și chiar de roboți.

În formarea personalității creative și inovatoare, terenul didactic trebuie aspectat motivațional pentru elev și asigurat aptitudinal- vocațional pentru educator. Acesta trebuie să emane o autoritate de ordin intern, moral dobândită, ca urmare a prestigiului său, tactului pedagogic și a măiestriei pedagogice. Tactul pedagogic se referă la simțul măsurii și echilibrului în reacțiile la solicitări educative concrete, adecvat scopurilor educației.

Măiestria pedagogică reprezintă o sinteză a tuturor însușirilor psihopedagogice ale personalității profesorului. Cadrul didactic caracterizat de măiestrie pedagogică acționează diferențiat în funcție de situația ce comportă un caracter inedit și imprevizibil, în mod inovator, creativ.Măiestria pedagogică presupune: cunoașterea de sine și elevilor, iubirea profesiunii și a copilului, stimularea copilului pentru obținerea energiei în crearea de valori culturale, materiale, spirituale, modestie, echilibru moral și simțul umorului. Exemplul său personal reprezintă o valoare educativă. Influența cadrului didactic nu poate fi înlocuită de nici un fel de mijloace de educație. Trebuie să fie un om al timpului său, apt de autoformare, călăuzitor în dirijarea acesteia, competent în pregătirea sa profesională și având o personalitate puternică.

În procesul didactic, învățătorul etalează un evantai de priceperi și deprinderi la toate disciplinele școlare. Când însișirile psihopedagogice certe se așternpeste aptitudini manifeste în domeniul acestor discipline, putem vorbi de vocație în profesie, de măiestrie și talent. Sunt puțini oameni caracterizați de măiestrie și talent în educație întrucât munca educativă e cea mai nobilă dintre toate, orientată spre viitor, cu rădăcini în trecut, făcând față prezentului ambiguu.

Învățătorul este permanent supus ochilor cercetători ai elevilor pentru care reprezintă un model de viață- cel puțin pentru o perioadă. O incursiune în universul motivelor pentru care elevii se atașează afectiv de învățător și-și doresc să-l copieze, demonstrează că școlarul de clasa I

apreciază la învățător aspectele exterioare deci accentul cade pe motivația extrinsecă, iar pe măsură ce avansează în vârstă exprimă constelații motivaționale ce țin de caracteristicile profesiei de dascăl(predă bine pe înțelesul tuturor, explică în detaliu, , apreciază caracterul, bunătatea frumusețea sufletească, cum se comport și cum vorbește, seriozitatea, inteligența, înțelepciunea). Elevul păstrează legătura cu învățătorul și în etapele următoare, ceea ce consfințește locul important pe care-l deține în sufletul copilului.

Pe lângă activitatea didactică , educatorul trebuie să desfășoare o multitudine de activități extrașcolare și cultural -educative. Participă activ la viața comunității acționând în direcția progresului social.

Bibliografie

1. Cerghit, I., Perfecționarea lecției în școala modern, E. D.P., Buc., 19 83

2. Neacșu, I., Metode și tehnici modern de învățare eficientă, ED. Militară, Buc. 1990

Scurt istoric al Școlii Gimnaziale Clit

Ilaș Cristina

Satul Clit împreună cu Dealul Ederii face parte, astăzi, din comuna Arbore, Județul Suceava, după împărțirea teritorial-administrativă, care a cuprins teritoriul întregii țări în comune, de la data de 1 ianuarie 1965.

Până atunci a fost comună de sine stătătoare a județului Suceava, iar înainte de Primul Război Mondial și după el un timp, până prin anul 1939, Clitul era comună separată și Dealul Ederii de asemenea. Au făcut parte din Districtul Gura Humorului, unul din cele 10 district ale Bucovinei până în anul 1918.

Învățământul în satul Clit a fost organizat mai târziu decât în Arbore, explicabil fiind, deoarece satul s-a dezvoltat substanțial în secolul al XIX-lea, după colonizarea acestuia cu nemți aduși de Imperiul Habsburgic.

Prima menționare a unei școli în Clit o găsim într-un anuar editat la Cernăuți între anii 1909 și 1913 care menționează existența unei școli particulare organizate în 1885, la 24 mai. Câte clase avea nu se știe, dar pentru început, limba de predare se pare că era cea germană, judecând și după originea populației și a stăpânirii are era atunci. Perioada amintită era una de grea încercare pentru români care trebuiau să țină piept politicilor de deznaționalizare folosite de imperialii austrieci pe toate căile, dar mai ales prin învățământ.

În 1906, când în Arbore s-au dat în folosință școlile din cătunele Cotul de Jos și Pe Clit, în Clit, comună separată, era o școală în actualul părculeț vecin cu școala existentă astăzi. Era o clădire din cărămidă cu mai multe săli de clasă, unde învățau trei clase de germană, o clasă de ruteană și una de română . In aceste clase învățau un număr total de 255 elevi din care 133 erau băieți și 122 fete. Din punct de vedere confesional, elevii erau împărțiți astfel: romano-catolici grecocatolici, grec-ortodocși și evrei.

Dintre cadrele didactice care predau la Clit în anul 1908 amintim:

- Tkaczyk Stanislaus – la clasa de germană și director școlar
- Prustupa Basil – la clasa de ruteană(ucraineană)
- Kosikowski Thadd- la clasa de germană
- Prelici Temistocle – la clasa de română
- Mosler Helene – la clasa de germană

În cătunul Dealul Ederii sau Lichtenberg , cum i se mai zice, bazele învățământului au fost puse în anul 1884 iar școala a fost construită în anul 1903, școală care este funcțională și în prezent.

Statistic școala de aici se prezenta astfel: Numărul total de elevi era 106, din care 42 erau băieți și 64 fete. Confesional erau majoritari romano-catolici la care se adăuga și o familie de evanghelici.

Iar cadrele care predau erau:

- Keisman Kaspar
- Mayer Emile

O mare parte din arhivele școlare s-au pierdut, mai ales cele din perioada anterioară Primului Război Mondial și din timpul lui, datorită faptului că trupele rusești au ocupat localitatea vreme de un an(1917) , deoarece ,chiar pe aici ,trecea linia frontului. Acestui fapt se datorează lipsa de informații care să pună în lumină, cel puțin pentru o vreme, Școala la care predau.

CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE–NECESITATE ȘI PROVOCARE ÎN EDUCAȚIE

Piti Mirela

Diversitatea – o realitate și o provocare în educație.

Diversitatea – o realitate a lumii contemporane: Lumea contemporană este caracterizată de apariția imprevizibilă și diversificată a schimbărilor de natură politică și economică, impuse de nevoile macrosistemului social și dinamica elementelor sale componente. Necesitatea abordării segmentare a problematicii care cere soluții este posibilă în contextul unor finalități gândite holistic, pentru selectarea celor mai eficiente strategii de dezvoltare în diversele domenii ale vieții sociale.

Diversitatea este termenul care definește:

- varietate, abundență de lucruri / obiecte / ființe diferite,

- eterogenitate, disimilaritate,

- disparitate sau multiplicitate,

- gradul de variație și bogăție de caracteristici,

- ceea ce face diferența între elementele unui grup, în funcție de caracteristici fizice, psihologice, comportamentale, organizaționale,

- diferența ca alteritate în raport cu normalitatea. omenirii în spațiu și timp.

Influențele familiei, ale grupului social determină trnasmiterea și preluarea unui sistem de referințe format din judecăți de valoare, motivații și interese, așteptări și idei despre istoria civilizației și culturii derulată între trecut și viitor, aspecte prelucrate în moduri diferite în raport de percepția și experiențele fiecăruia. O influență semnificativă pentru accentuarea diversității ca realitate socială și efect în plan personal este dată de mijloacele de comunicare, diversitatea mediului geografic, numărul societăților și importanța lor numerică, densitatea populației, practicile de conviețuire și , practicile de conviețuire și relațiile stabilite între membrii comunităților. Din acest punct de vedere se disting mai multe tipuri de diversitate generate de migrația populației, evoluția democratică, construcția europeană și globalizarea. Caracterul eterogen al mediului social și regăsit și în mediul educațional devine o provocare pentru orientarea spre principiul pluralității generat de apartenențe și identități variate.

Educația reprezintă procesul de formare, organizare și dezvoltare a structurilor dinamice care prelucrează în creuzetul umanității concepte, idei, direcții de cercetare și descoperiri ca soluții viabile pentru crearea unei noi mentalități în acord cu noile curente de opinii și progres. În contextul globalizării, societatea multiculturalizată face mai evident un paradox al concentrării pe evitarea discriminării și segregării categoriilor de populație în situații de risc, în condițiile unei conturări tot mai pronunțate a minimizării șanselor de dezvoltare, educație, asigurarea sănătății și posibilităților de apărare. Indivizii și comunitățile apar ca rezultat al relațiilor sociale și mai puțin ca generatori de realități sociale. În acest context, educația, alături de știință și cultură, prin deschiderea la schimbare și inovare, propune paradigme noi bazate pe constructivism, cooperare, participare, activism, centrare pe elev, integrare și incluziune. Noile modele de

abordare a educației sunt orientate spre finalități centrate pe formarea și dezvoltarea competențelor cheie și direcționează educația pentru diversitate prin conținuturi specifice educației interculturale, educației democratice, educației incluzive și educației speciale. Respectul pentru diversitate este concretizat în asigurarea unui cadru de manifestare a varietății caracteristicilor implicate în procesul devenirii umane.

Diversitatea – provocare pentru educația pentru toți.

Problematica lumii contemporane aduce în prim plan condiții noi de abordare a activităților specific umane, prin care diversitatea, în toate formele ei de exprimare, să fie valorizată și validată ca o premisă a evoluției vieții în societate. Varietatea caracteristicilor fizice, psihice, de comportament și a modelelor de trăire și integrare socială, semnalează necesitatea schimbării paradigmei…, pentru obținerea unei calități superioare a existenței și punerii în valoare a persoanei.

La Conferința Mondială privind Educația pentru Toți, reunită la Jomtien , Thailanda, în 5 – 9 martie 1990, s-a definit sfera conceptului „educația pentru toți”, având în vedere următoarele argumente care stau la baza creării și implementării de politici educaționale :

- Educația este un fundamental pentru toți oamenii, femei și bărbați, de toate vârstele, din întreaga lume ;
- Educația poate contribui la asigurarea unei lumi mai sigure, mai sănătoase, mai prospere și mai ecologice, contribuind în același timp la dezvoltarea socială, economică și la progresul cultural, toleranță și cooperare internațională ;
- Educația este condiția esențială, dar nu suficientă, pentru dezvoltarea personală și socială ;
- Cunoașterea tradițiilor și moștenirea culturală națională au reală valoare și validitate și capacitatea de a promova dezvoltarea ;
- Oferta educațională deficitară trebuie să făcută mai relevantă, mai îmbunătățită calitativ, relevantă și universal disponibilă ;
- Educația de bază solidă este fundamentală pentru consolidarea nivelurilor superioare de educare a capacității științifice și alfabetizare tehnologică, și dezvoltare a încrederii în sine.

Crearea unui cadru legislativ pentru reglementarea problematicii ridicată de efectele diversității, privind incluziunea socială și reducerea fenomenelor de marginalizare și discriminare (în formele negativă și pozitivă), care să valorizeze experiențele pozitive anterioare și să răspundă nevoilor pregnante și provocărilor prezentului, a intrat în atenția instituțiilor și organizațiilor naționale și internaționale implicate și în educație și generarea de politici educaționale.

Clarificări conceptuale : copii cu cerințe educative speciale, copii cu nevoi speciale, copii în dificultate.

Termeni specifici:

a. Diferență - date de particularităţile de vârstă, de trăsăturile fizice și de reactii emotionale, de temperament, de ritmul de dezvoltare, de ritmul cu care învaţă, de stilul învăţării, de preocuparile predilecte, de aptitudini şi talente , de comportamntele pe care le manifestă fiecare. Fiecare este diferit !

b. Deficienţă - absența, pierderea sau alterarea unei structuri ori a unei funcții anatomice, fiziologice sau psihice a individului, rezultată in urma unei maladii, accident sau o perturbare, care ii impiedica participarea normala la activ itatein societate; unii copii se nasc cu anumite caracteristici pe care le vor avea toată viaţa: nu văd bine sau nu aud, au deformări, lipsa unui membru sau un creier care nu se dezvoltă la fel cu a celorlați;

c. Incapacitate – reducerea parțială sau totală a capacității de a realiza un comportament, o activitate motrică sau cognitivă. Incapacitatea și deficiența pot fi vizibile sau invizibile, progresive sau regresive, temporare sau permanente.

d. Deprivare – limitare a mediului cu efect asupra creșterii și dezvoltării copiilor: lipsa hranei, locuința insalubră, neglijarea în familie, violența și abuzul, divorțul părinților, copii refugiați sau supraviețuitori ai unui război.

e. Discriminare - efectul accentuării diferențelor care nedreptățesc, etichetează şi marginalizează, izolează și exclud unele persoane în favoarea altora.

- Educaţia integrată pune în centru problema speială a copilului și se referă la copiii cu dificultăţi de dezvoltare şi de adaptare, la soluţii speciale pentru aceştia;

Educație incluzivă - Educaţie bazată pe şcoală, ca partener al familiilor şi comunităţii şi pe înţelegerea comunităţii ca principalul susţinător şi partener al acesteia;

- Educaţia pentru toţi / incluzivă este o adevarată provocare pentru şcoala dar şi pentru educaţie în general. Educaţia incluzivă este un drept uman. Este educaţie bună, de calitate, care dă o orientare pozitivă și democratică tendinţelor dezvoltării practicilor educative;

- Educaţia incluzivă se referă la toţi copiii, pentru a le acoperi adecvat nevoile educative şi de dezvoltare, pornind de la ideea că fiecare este special şi are nevoi speciale în anumite perioade;

Incluziune – proces de cuprindere în procesul educational a tuturor membrilor comunității, indiferent de caracteristicile, dazavantajele sau difucltățile acestora;

Intervenția specială vizează aspectele socio-afective datorită privării copilului de dreptul natural, moral și legal la o familie sau a cărui familie nu are calitatea socială corespunzătoare.

Cunoașterea limitelor normalității stării de sănătate și funcționalitate a individului a reprezentat interes crescut pentru mulți cercetători, în dorința de a defini caracteristici privind dezvoltarea „normală” a persoanei. În urma cercetărilor, studii bazate pe observarea și înregistrarea rezultatelor comportamentelor indivizilor, s-au analizat și stabilit statistic valori normative și scale de dezvoltare, prin intermediul cărora se descriu manifestările proprii majorității și care prezintă particularități tipice unei populații.

Integrarea copiilor cu CES în grădiniţă

Minţoiu Verginia Anişoara

Integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale în grădiniță este o acţiune complexă, de durată şi face parte din educația incluzivă. Aceşti copilaşi au nevoie de sprijinul tuturor factorilor implicaţi în procesul educaţional. Din categoria CES fac parte copilaşi cu diferite nevoi și

provocări, cum ar fi dizabilitățile fizice, comportamentale, senzoriale, intelectuale, etc. Grădinița este cea care ajută la comunicarea între copilaşi, relaţionarea acestora. Activitățile şi proiectele de grup pot promova colaborarea și înțelegerea între toți copiii. Crearea unei atmosfere de acceptare și respect, unde fiecare copil să se simtă valorizat și integrat reprezintă mediul pentru dezvoltarea armonioasă a copilului.

Integrarea în grădiniță permite copiilor cu CES şansa să înveţe și ajută la dezvoltarea abilităților sociale, sensibilizează copiii și adulții la diversitatea și valoarea fiecărei persoane.

Planul Dalton ajută educatoarea să integreze copiii cu CES în grădiniță, conturând importanța și avantajele acestei abordări corecte. Preşcolarii sunt în legătură cu educatoarea până la rezolvarea sarcinii. Educatoarea acordă ajutor, sprijin și ajută la evaluarea răspunsurilor, furnizând feedback, acesta fiind întotdeauna constructiv. Alegerea sarcinilor este la libera alegere a copiilor. Acest lucru îi motivează și formează deprinderea de a organiza, planifica munca și timpul astfel încât copilul devine responsabil de alegerile proprii. Conceptul educaţional ajută copilul să fie independent, să aibă autonomie, dezvoltarea socio-emoţională este importantă, lucrul se realizează doar în perechi - “întotdeauna împreună”. Pentru realizarea perechilor, în fiecare săptămână copilul cu CES va avea un alt coleg cu care va realiza sarcinile pe parcursul săptămânii. Astfel se încurajează construirea relaţiilor dintre copilaşi, comunicarea, negocierea rezolvării sarcinilor, cooperarea pentru rezolvarea sarcinilor, etc.

Planul Dalton creează cele mai bune condiții astfel încât preşcolarul să se dezvolte personal, social și intelectual. Aplicarea Planului Dalton, poate ajuta copilul să atingă excelența în educație prin: adaptarea programului fiecărui copil, la nevoile, interesele și abilitățile sale; promovarea independenței și a fiabilității, îmbunătățirea abilităților sociale și a simțului responsabilității față de alți colegi.

Bibliografie:

1. https://revistaprofesorului.ro/modalitati-de-integrare-a-copiilor-cu-ces-in-gradinita/

2. https://edict.ro/planul-dalton-o-alternativa-educationala-a-spiritului-democratic/

3. Education on the Dalton Plan, Helen Parkhurst,ED. Universal Digital library 1922

4. http://www.daltoninternational.org/index.php/dalton-education.html

5. http://www.dalton.nl/buitenland/english

6. http://www.littledalton.com

CREATIVITATEA PREȘCOLARULUI

ȘUVIȚEANU MICȘUNICA

Creația ca activitate psihică în structura fenomenelor psihice , o întâlnim și în forme specifice la vârstă preșcolară. Nivelul posibil de atins acum este, desigur, doar al creativității expresive,iar domeniile în care se manifestă sunt activitățile specifice vârstei: desen, modelaj, activități practice, joc, comunicare. În cadrul activităților sale, copilul este capabil să producă ceva nou, neobișnuit, original chiar dacă aceste atribute sunt valabile doar în raport cu sine.

Ca modalitate artistică de exprimare, desenul reprezintă pentru copii cu totul altceva decât pentru adulți. Copilul, vede lumea cu ochii proprii și numai după aceea începe să o perceapă așa cum o vede adultul. Aceasta nu înseamnă că desenele copilului sunt expresia unei percepții denaturate a realității obiective. În procesul desenării, copilul se identifică cu propria experiență și astfel descoperă propria sa cale de cunoaștere și de expresie.

Copilul se joacă cu creioanele pe hârtie chiar de la vârste la care nu știe să țină în mână nici creionul, nici hârtia. Dă jocului o semnificație imitată din activitatea adultului, apoi pe măsură ce-și formează deprinderi de lucru cu creionul,hârtia,pensula, desenează forme noi, ceează fără a mai imita în totalitate. În desen copiii redau imagini care reflectă realitatea înconjurătoare, diferite aspecte din natură, scene din basme și povestiri, figura unor oameni, etc.

Jocul cu diverse culori este jocul apropierii de sensuri multiple ale lumii reale, dorite, și imaginate. Pictura le permite copiilor mai mult decât desenul să redea mișcarea și nuanțele de culoare.

Copiii îndrăgesc aceste activități și le solicită des, în afara activităților impuse de grădiniță.

Pentru majoritatea copiilor desenul și pictura, reflectă cu adevărat jocul imaginației și al plăcerii de a lucra cu creioane colorate și cu acuarele. Când stăpânesc tehnica desenului și a picturii, copiii realizează în aceste activități chiar performanțe. Învățându-i pe copii să observe natura și să încerce să redea prin anumite modele, stimulându-le curiozitatea, oferindu-le cadrul în care ei să se poată exprima tot atât de bine ca și prin limbaj, îi ajutăm să se exprime independent și creator. În acest mod de exprimare a lumii, copilul își dezvoltă abilitatea vizuală și manuală, își exersează capacitatea reprezentativă , imaginația , forța de creație , perseverența , voința , inițiativa. Aceste abilități descoperite și exersate pot deveni, în timp, aptitudini pentru desen și pentru creații în acest domeniu.

Beneficiile utilizării tehnologiei în educația preșcolară

FULGA FLORINA

Educația preșcolară reprezintă fundamentul pe care se construiește întreaga dezvoltare academică, socială și emoțională a copiilor. În această etapă, creierul copilului este extrem de receptiv la experiențe noi, iar metodele de predare inovative joacă un rol crucial în procesul de învățare.

Metodele tradiționale de predare se concentrează mai mult pe memorare și mai puțin pe dezvoltarea creativității și gândirii critice. Metodele moderne vin să răspundă nevoilor actuale ale copiilor, oferindu-le experiențe de învățare relevante și captivante.

Metodele inovative de predare, cum sunt învățarea prin joc, metoda Montessori, utilizarea tehnologiei, proiectele creative, activitățile outdoor și tehnicile de mindfulness, răspund nevoilor complexe ale copiilor din grădinița modernă. Acestea nu doar că îi ajută să învețe mai bine, ci le oferă și abilități esențiale pentru viață.

Adoptarea acestor metode inovative nu este doar o tendință, ci o necesitate pentru a asigura dezvoltarea armonioasă a copiilor și pentru a le permite să devină adulți responsabili și creativi.

În era digitală, tehnologia a devenit o parte integrantă a vieților noastre, inclusiv în educație. Deși grădinița este văzută ca un mediu tradițional, tehnologia poate îmbunătăți semnificativ procesul

educațional atunci când este folosită în mod echilibrat și adaptat nevoilor vârstei preșcolare. Scopul principal este să le oferim copiilor experiențe interactive și captivante care să stimuleze învățarea.

Tehnologia permite adaptarea conținutului la ritmul și interesele fiecărui copil. De exemplu, un copil care învață mai lent alfabetul poate repeta activitățile de mai multe ori, în timp ce alții pot avansa la niveluri mai complexe. Tehnologia ar trebui să completeze, nu să înlocuiască metodele clasice, cum ar fi jocurile fizice sau poveștile citite din cărți.

Tehnologia poate aduce o valoare semnificativă în educația preșcolară atunci când este utilizată corect. Aplicațiile educative, poveștile interactive, tablele smart și realitatea augmentată oferă oportunități fantastice de a transforma învățarea într-o experiență plăcută și captivantă. Cu toate acestea, cheia succesului este echilibrul – utilizarea tehnologiei trebuie să fie moderată și bine gândită pentru a sprijini dezvoltarea holistică a copilului.

ASPECTE ALE ÎNVĂȚĂRII BAZATĂ PE PROIECT

Viorica COZMA

Schimbarea abordării de la curriculum centrat pe disciplină la un curriculum centrat pe elev, în care în centrul organizării procesului de predare - învățare - evaluare este situat elevul, a atras după sine necesitatea găsirii acelor strategii didactice care să stimuleze performanța copilului descris de potențialul său.Una din aceste strategii ar fi învățarea bazată pe proiect.
Deci, ce presupune învățarea prin proiect?
Este o realitate practică ce se desfășoară în multe săli de clasă, un demers didactic în grup, întro interacțiune continuă, prin care se urmărește integrarea noilor informații în structuri cognitive proprii și transferarea lor în conținuturi noi, aplicabile în practică, o comunitate de învățare în care fiecare contribuie atât la propria învățare, cât și la procesul de învățare colectiv, o acțiune de cercetare practică, un proces extins, structurat în jurul unor întrebări sau probleme autentice și complexe, care are ca rezultat unul sau mai multe produse. Se atestă șapte elemente principale pentru conceperea unui proiect: curiozitate, autencitate, atitudinile elevilor și alegerea lor, reflexia, gândirea critică și progresul, expunerea publică, problemă sau întrebare provocatoare. Combinând armonios cele șapte elemente putem atinge obiectivele scontate prin valorificarea și validarea potențialului creator, prin elementul de afirmare și interacțiune.

Respectând etapele de realizare ale unui proiect, putem desfășura la clasă: monoproiecte/ proiecte interdisciplinare/ transdisciplinare cu scop informativ/ de cercetare/ aplicativ/ practic. Dat fiind faptul că elevii nu prea au, deocamdată, experiență în realizarea proiectelor de grup, învățătorul în debutul aplicării metodei, le va explica minuțios fiecare etapă de lucru, modul de organizare, va urmări îmbinarea dintre cercetare și acțiune, dar și va monitoriza insistent procesul de realizare a proiectului. Această activitate este o motivație bună în preîntâmpinarea, sesizarea, contribuția zilnică prin activitățile noastre, la activități de informare/ păstrare/ salvare a mediului înconjurător.

Așadar, învăţarea prin metoda proiectului asigură dezvoltarea competenţelor de a învăța să învețe, competențelor de comunicare, competenţelor socio-emoţionale şi a celor specifice disciplinei şcolare şi totodată formarea parteneriatelor comunitare. Abilităţile pe care şi le dezvoltă elevul în contextul proiectului sunt vitale, precum de a colabora, de a comunica, de a lua decizii

bine fondate, de a avea iniţiativă şi de a rezolva probleme complexe, de a opera cu o gândire emancipată și creativă şi nu în ultimul rând, responsabilitate socială.

Lecția între tradiție și modernitate

Teuca Simona Daniela

„Școala cea mai bună este aceea în care înveți înainte de toate a învăța” afirma Nicolae Iorga.

Lecția este principala formă de predare-învățare-evaluare inclusiv în școala specială. Este practic activitatea elevilor sub îndrumarea profesorului în vederea asimilării cunoștințelorși formării depprinderilor prevăzute de o temă din programa școlară într-un timp determinat.

Activitatea metodică devine eficientă prin îmbinarea armonioasă a metodelor tradiționale cu cele moderne, centrate pe elev. În demersul didactic am constatat că metodele active mobilizează și activează elevii, mărindu-le potențialul individual, angajându-i la efort personal în actul învățării.

„Educația este cea mai mare și nici grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare”.

Să educi cu adevărat înseamnă să trezești în cel de lângă tine acele resurse care-l pot împlini și ridica, înseamnă să-l conduci pe celălalt spre descoperirea de sine, dându-i un imbold felului său de a fi, nu direcționat de către tine, ci de ceea ce descoperă el că i se potrivește,nu oferindu-i adevărul de-a gata, ci indicându-i direcția posibilă pentru a-l găsi.

„Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori și din acest punct de vedere, educația va rămâne mereu o artă; arta de a adapta la o situație precisă, indicațiile generale date de cărțile de metodologie. (Gaston Mialaret).

Între învățământul tradițional și cel modern nu poate exista o opoziție, deoarece nu există clar delimitat un „prag” .

Cei doi termeni „tradițional și modern” trebuiesc împletiți cu multă măiestrie pentru a asigura o activitate de succes.

În tradițional, predarea este centrată pe transmiterea , expunerea și comunicarea cunoștințelor,iar în cadrul metodelor moderne are loc un echilibru între munca individual și lucrul în grup, cooperarea, colaborarea, schimbare, inovație și dinamism.

Rolul profesorului în modernism este nu de a îndopa elevii cu cunoștințe, ci de a le arăta ce au de făcut cu acestea.

Lecția de predare-învățare devine astfel o „aventură a cunoașterii” în care copilul participa activ, după puterile proprii, întâlnind probleme și situații dificile, examinându-le și descoperind soluții.

„Nu putem preda altora ceea ce vrem, ceea ce știm, sau ceea ce credem că știm; nu predăm și nu putem preda decât ceea ce suntem.” (Jean Jaures)

„ Din fericire, din nefericire”

Mureșan Gabriela- Delia

Emoțiile apar atunci când experimentăm diferite situații în viața de zi cu zi. Pe parcursul unei zile fiecare om trece prin mai multe emoții pozitive sau negative în funcție de evenimentele care se petrec pe parcursul acelei zile în timp real.

Un joc desfățurat cu preșcolarii Grupei mari se numește „ Din fericire, din nefericire”, care are ca scop favorizarea gândirii optimiste și înțelegera emoției „fericire /nefericire” .

Desfășurarea jocului:

Educatoarea, înainte de începerea jocului explică copiilor că orice aspect negativ din viața lor, poate avea și o parte pozitivă și invers, depinde din ce parte privim situația. Educatoarea exemplifică jocul copiilor, dă exemple și apoi invită copii, doi căte doi, să participe la joc.Unul dinte ei are ca sarcină să prezinte o siuație în care el se simte fericit , iar celălalt copil să găsească situația în care s-ar putea simți nefericit sau invers.

1. Din nefericire m- am accidentat cu bicicleta.
2. Din fericire pot să petrec mai mult timp cu fratele meu.
3. Din nefericire afară este foarte frig. Din fericire a început să ningă frumos.
4. Din fericire am mâncat o ciocolată. Din nefericire s-ar putea să te doară burta.

O altă variantă a jocului ar fi aceea în care educatoarea poate să pregătească în avans câteva situații “din nefericire”, iar copiii să descopere care este partea pozitivă.

1. Din nefericire, și-a rupt piciorul.
2. Din fericire, a fost dus la spital.
3. Din nefericire, afară este ger.
4. Din fericire, ...Din nefericire …

În complicarea jocului , vom folosi metoda Trierea asertiunilor, care este o metoda bazată pe analiză pentru a reliefa trăsăturile definitorii ale unei noțiuni, idei, opinii, iar asertiunea este un enunț care este dat ca adevăr.

1. Fericit este copilul care primește note bune.(A)
2. Copilul care a fost lovit cu mingea este supărat/nefericit. (A)
3. Când nu primesc jucăria dorită sunt feriit.(F)
4. Dacă afară plouă plantele sunt fericite. (A)

Prin rotație vor participa la joc toți preșcolari grupei , cel puțin la una dintre variante.

Mesajul acestui joc este să-i facă pe preșcolari să se bucure mai degrabă de ceea ce au deja în viața lor, să-i facă fericiți și mai puțin să fie nefericiți pentru lipsurile lor.

DEZVOLTAREA GÂNDIRII CRITICE

CHIRILĂ RAMONA

Dezvoltarea gândirii critice este esențială pentru a înțelege și evalua informațiile în mod obiectiv, a rezolva probleme complexe și a lua decizii informate. Există mai multe metode prin care se poate încuraja și dezvolta gândirea critică. Iată câteva dintre ele:

1. Întrebarea Socratică

Această metodă se bazează pe utilizarea întrebărilor pentru a stimula reflecția și pentru a încuraja analiza profundă. Întrebările Socratice sunt folosite pentru a pune la îndoială presupunerile, a analiza argumentele și a clarifica concepte. Scopul este de a ajunge la o înțelegere mai profundă printr-un proces dialogic, în loc de a oferi răspunsuri rapide sau definitive.

Exemple de întrebări Socratice: Ce dovezi susțin această afirmație?/ Care sunt presupunerile din spatele acestui argument?/ Ce ar însemna dacă ar fi adevărat ce spui?

2. Analiza Logică

Gândirea logică este fundamentul gândirii critice. Aceasta implică înțelegerea și utilizarea regulilor logicii pentru a evalua validitatea argumentelor. Gândirea logică ajută la distingerea între raționamente valide și invalide. Metodele specifice includ identificarea falaciilor logice (recunoașterea și înțelegerea erorilor de raționament, cum ar fi "apelul la autoritate" sau "falsa cauzalitate")și structurarea argumentelor.

3. Rezolvarea de Probleme

Dezvoltarea gândirii critice poate fi susținută prin utilizarea metodei de rezolvare a problemelor. Acesta implică identificarea unui obstacol, analiza posibilităților și alegerea celei mai eficiente soluții. Pașii tipici sunt:

Definirea clară a problemei/ Analiza cauzelor și factorilor implicați/ Identificarea soluțiilor posibile și evaluarea lor/ Alegerea soluției optime și punerea în practică.

4. Învățarea prin Dezbatere

Dezbaterea este o metodă eficientă de a dezvolta gândirea critică, deoarece presupune confruntarea ideilor și susținerea unui punct de vedere cu argumente solide. Prin dezbatere, participanții învață să își exprime opiniile într-un mod coerent, să argumenteze eficient și să ia în considerare diverse perspective.

5. Reflectarea Metacognitivă

Metacogniția este procesul de a reflecta asupra propriei gândiri. Implică evaluarea modului în care rezolvi o problemă, înțelegerea propriilor puncte forte și slăbiciuni în procesul de gândire și ajustarea strategiilor folosite. Practicile de metacogniție ajută indivizii să devină mai conștienți de propriile procese de gândire și să îmbunătățească eficiența acestora.

6. Mind Mapping (Hartă Mentală)

Mind mapping-ul este o tehnică vizuală care ajută la organizarea ideilor și la explorarea relațiilor dintre diferite concepte. Aceasta poate fi folosită pentru a înțelege mai bine subiecte complexe, a

structura informațiile și a identifica conexiuni importante. Este un mod util de a stimula gândirea critică și creativitatea.

7. Simularea și Jucarea de Roluri

Această metodă presupune recrearea unor scenarii ipotetice, unde participanții sunt nevoiți să ia decizii într-un context simulat. În acest fel, indivizii pot experimenta efectele diferitelor alegeri și pot învăța din situațiile ipotetice, dezvoltându-și abilitățile de gândire critică într-un mediu controlat.

8. Jurnalul Reflexiv

Ținerea unui jurnal în care se notează gândurile, raționamentele și ideile poate ajuta la dezvoltarea gândirii critice. Acest proces permite o mai bună înțelegere a propriei gândiri și contribuie la creșterea conștientizării proceselor mentale. În plus, ajută la clarificarea ideilor și la identificarea punctelor slabe ale raționamentelor proprii.

9. Exerciții de Analiză a Dilemelor Etice

Discutarea și analiza dilemelor etice stimulează gândirea critică, deoarece cere indivizilor să abordeze complexe întrebări morale și să evalueze mai multe puncte de vedere. Aceste exerciții dezvoltă capacitatea de a analiza situații din multiple unghiuri și de a justifica alegerile pe care le facem în fața dilemelor.

Prin aplicarea acestor metode și tehnici, individul poate dezvolta abilități mai bune de gândire critică, devenind mai capabil să evalueze informațiile, să analizeze argumentele și să ia decizii bine fundamentate.

Folosirea metodei pălăriilor gânditoare în învățământul preșcolar

Guiu Alina Georgiana

Introducere

Metoda pălăriilor gânditoare, dezvoltată de Edward de Bono, este o tehnică pedagogică inovatoare care stimulează gândirea critică și creativitatea copiilor. Această metodă constă în utilizarea a șase pălării colorate, fiecare reprezentând un tip diferit de gândire. În învățământul preșcolar, această metodă este adaptată pentru a ajuta copiii să-și exprime emoțiile, ideile și să colaboreze eficient într-un mediu educațional plăcut și interactiv.

Ce este metoda pălăriilor gânditoare?

Importanța metodei în învățământul preșcolar

1. Dezvoltarea gândirii critice și creative

Copiii de vârstă preșcolară învață să exploreze problemele și să găsească soluții într-un mod structurat. Pălăriile îi ajută să-și dezvolte abilitatea de a analiza situațiile din mai multe perspective.

2. Stimularea colaborării

Această metodă promovează munca în echipă, deoarece copiii sunt încurajați să lucreze împreună, să discute și să asculte punctele de vedere ale colegilor.

3. Învățarea prin joacă

Simbolistica pălăriilor atrage atenția copiilor și le face procesul educațional mai interesant. Jocul de rol contribuie la menținerea implicării și a motivației.

4. Exprimarea emoțiilor și a sentimentelor

Prin pălăria roșie, copiii sunt încurajați să vorbească despre ceea ce simt, ceea ce îi ajută să-și dezvolte inteligența emoțională.

5. Promovarea luării deciziilor

Pălăriile îi ajută pe copii să înțeleagă că este important să analizeze o situație din mai multe perspective înainte de a lua o decizie

Exemple de aplicare a metodei în grădiniță

Activități de povestire: Educatorul poate folosi metoda pălăriilor pentru a analiza o poveste. Fiecare copil primește o pălărie și contribuie la discutarea personajelor și a acțiunilor.

Rezolvarea conflictelor: În cazul unui conflict între copii, metoda ajută la identificarea emoțiilor și la găsirea unei soluții prin gândirea pozitivă și creativă.

Explorarea conceptelor: De exemplu, la tema „Mediul înconjurător”, pălăria verde poate fi folosită pentru a genera idei despre reciclare, iar cea galbenă pentru a discuta beneficiile unui mediu curat.

Concluzie

Metoda pălăriilor gânditoare este un instrument valoros în învățământul preșcolar, deoarece sprijină dezvoltarea abilităților cognitive și sociale ale copiilor într-un mod plăcut și interactiv. Prin utilizarea acestei metode, educatorii contribuie la formarea unor indivizi creativi, critici și empatici, pregătiți să înfrunte provocările viitoare.

Exemplu de joc de intervenție pentru un copil cu probleme de adaptare în colectivitate

GAVRILA VIOLETA ANI

Descrierea situației problematice:

C.N. este un copil care încă din primele zile de grădiniță a manifestat probleme de adaptare. Refuza să participe la activitățile comune desfășurate cu întreaga grupă de copii, enumerând diverse motive: că nu vrea, că nu îi place, că acum dorește să coloreze sau să construiască,etc. Nu accepta să i se spună ce să facă. În decursul timpului văzând ce jocuri interesante se desfășurau în timpul activităților pe domenii experiențiale, treptat a început să participe și la acestea. Dar cea mai mare problemă este că nu poate să se integreze în grupul de copii, întrucât tot timpul își deranjează colegii: le ia jucăriile din mână, îi impinge ca să poată trece, le strică construcțiile, le mâzgălește desenele, etc.

După ce îi atrăgeam atenția că nu are voie să îi deranjeze pe ceilalți, tot preșcolara avea un acces de furie, plângea, urla,țipa. Atunci am luat legătura cu bunica. Aceasta mi-a povestit că ea se ocupă de educația preșcolarei, întrucât ambii părinți lucrează în străinătate. Știe cât de mult suferă fetița că nu locuiește cu părinții ei, dar deocamdată aceasta e situația și cel mai probabil o vor lua cu ei doar când va începe școala. Bunica a recunoscut că a greșit, întrucât pentru a suplini lipsa părinților îi oferă fetiței tot ce dorește, o răsfață.

Obiectivele intervenției:

- Integrarea creierului pe orizontală pentru armonizarea funcțiilor logice cu funcțiile emoționale
- Identificarea mecanismelor de coping necesare pentru acceptarea situației familiare
- Obținerea unei înțelegeri situaționale și de sine mai bune pentru armonizarea realității cu așteptările copilului

Strategia de intervenție: ”Conectează-te și redirecționează”

Această strategie este potrivită deoarece: atunci când copilul are o dispoziție emoțională proastă este important să ne conectăm mai întâi emoțional. La această vârstă, este important să repetăm ceea ce spune copilul pentru a-i arăta că am fost atenți la situația dificilă în care se află. Sunt importante și îmbrățișările și atingerile fizice, împreună cu expresiile faciale, empatice pentru calmarea emoțiilor. Este vorba de acomodare emoțională. Abia după ce și-a recăpătat controlul, vom redirecționa comportamentul, prin găsirea de soluții la probleme în funcție de situație, disciplină și stabilirea de limite.

Intervenția se va derula o dată pe săptămână (15 minute) pentru discutarea temerilor, fricilor și înțelegerii situației familiare de către copil. Paralel va avea loc monitorizarea comportamentului copilului pe durata programului grădiniței și rezolvarea tuturor acceselor de furie, agresivității și conflictelor emoționale ale acestuia până la integrarea normală în colectivitatea de copii. Astfel, în timp, preșcolara va învăța să fie echilibrată, să-și controleze emoțiile, să ia în considerare consecințele acțiunilor ei, să se gândească înainte de a acționa, să țină cont de modul în care se simt ceilalți și nu în ultimul rând să se înțeleagă pe sine și lumea în general.

Culorile complementare

Păun Florentina Nicoleta

Pentru a intelege culorile complementare este important sa mentionam prima data culorile primare:

- rosu,
- galben
- albastru

Din amestecul culorilor primare, in cantitati egale, se obtin culorile secundare:

- oranj = rosu + galben
- verde = galben + albastru
- violet = rosu + albastru

Culorile complementare inseamna pentru fiecare culoare primara (rosu, galben, albastru) amestecul in cantitati egale a celorlalte doua culori primare.

Mai precis:

- rosu are culoare complementara amestecul dintre galben si albastru = verde
- galben are culoare complementarea amestecul dintre rosu si albastru = violet • albastru are culoare complementara amestecul dintre rosu si galben = oranj

Asadar, culorile complementare sunt culorile care sunt opuse pe cercul culorilor

Care sunt culorile complementare?

Culorile complementare sunt opuse pe cercul culorilor si au rolul de a se completa reciproc. Atunci cand sunt asezate una langa cealalta ele echilibreaza cromatica tabloului. Culorile complementare sunt:

- rosu – verde
- galben – violet
- albastru – oranj

Atunci cand cunosti culorile complementare este foarte usor sa iei decizii foarte bune pentru pictarea tabloului. Culorile complementare creeaza contrast si pot fi folosite atunci cand iti doresti sa evidentiezi ceva.

Culorile complementare in pictura

Culorile complementare sunt placute ochiului si ofera un plus de valoare tabloului tau atunci cand se imbina intre ele, deci nu in stare pura.

EXPLOZIA STELARĂ ÎN ACTIVITĂȚILE DE POVESTIRE DIN GRĂDINIȚĂ

Daniela Ilievici

Curriculum pentru învățământul preșcolar lasă liberatea de a organiza cât mai creativ și personalizat actul didactic. În cadrul fiecărei metode, copiii primesc sarcini de învățare. Acestea sunt foarte diferite de la o metodă la alta întrucât explorează o mare varietate de capacități.

Explozia stelară este o metodă de stimulare a creativității și limbajului, o modalitate de relaxare a copiilor și se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de probleme și noi descoperiri.

Joc didactic : „Trăistuța cu povești”

Scopul didactic:

- consolidarea cunoștințelor despre povești și personajele cunoscute;
- dezvoltarea și activizarea gândirii, exersarea vocabularului activ;
- dezvoltarea spiritului de observație și stimularea creativității;

Sarcina didactică: identificarea personajelor și a poveștii din care fac parte și formularea de întrebări, în echipă, în funcție de conținutul poveștii din care face parte personajul și de întrebarea de pe steluță.

Elemente de joc: manipularea ilustrațiilor și a jetoanelor, jocul, aplauze

Reguli de joc: - copiii vor fi împărțiți în 5 echipe;

- fiecare echipă își va alege un reprezentant;
- reprezentantul fiecărei echipe va alege o steluță și va extrage un personaj din trăistuța cu povești;
- în echipă, vor formula întrebările, după care le vor prezenta.
- toate întrebările și răspunsurile corecte vor fi aplaudate.

Material didactic: trăistuța cu povești, jetoane personaje, steluțe, recompense.

Desfășurarea jocului:

Copiii sunt organizați în semicerc în jurul trăistuței cu povești. Vor fi împărțiți în cinci echipe, fiecare echipă își va alege câte un reprezentant, care va veni și va alege câte o steluță. Pe rând se citește întrebarea de pe fiecare steluță, atenționându-i asupra culorii. Fiecare întrebare are o culoare diferită pentru a fi mai ușor de reținut (CE ? – roșu, CINE? – verde, UNDE? – albastru, CÂND? – portocaliu, DE CE? – mov). Fiecare reprezentant va extrage apoi, din trăistuța cu povești, câte un jeton cu un personaj dintr-o poveste cunoscută.

Copiii au ca sarcină să recunoască personajul, povestea din care face parte, iar apoi, în echipă, să formuleze întrebări, ținând cont de întrebarea de pe steluță și de conținutul poveștii din care face parte.

La un semnal se revine în semicerc și fiecare grupă comunică întrebările elaborate împreună. Pe rând, fiecare grup adresează întrebările celorlalte grupuri, aceștia răspund, stimulându-se astfel

activitatea grupurilor. Pe rând, la panou, se vor așeza stelușele și imaginile în jurul stelei mari, care conține denumirea activității.

Fiecare întrebare și fiecare răspuns va fi recompensat cu aplauze.

Se apreciază activitatea grupurilor, se evidențiază întrebările elaborate, iar cele mai interesante sunt înregistrate, la final toți copiii fiind recompensați cu stelușe roșii.

Bibliografie:

- Breben Silvia, Goncea Elena, Ruiu Georgeta, Fulga Mihaela, (2002), Metode interactive de grup - ghid metodic, Editura Arves;
- Cerghit, Ioan (2006) Metode de învăţământ, Editura Polirom, Iaşi;
- Lespezeanu, M. (2007) Tradiţional şi modern în învăţământul preşcolar - metodică a activităţilor instructiv – educative, Ed. Omfal Esenţial, Bucureşti.

SCHIȚĂ DE PROIECT

BĂLĂȘOIU CAMELIA RITA

Disciplina: Dezvoltare personală

Clasa: a II-a

Unitatea de învățare: Despre meserii

Competență specifică: 3.3. Prezentarea utilităţii unor meserii/profesii cunoscute

Domeniul de conținut: Aspecte specifice ale organizării învățării și pregătirii pentru viață la școlarul mic

Subdomeniul: Explorarea meseriilor

Conținut: La ce folosesc meseriile?

Resurse procedurale: explicația, conversația, exercițiul, jocul didactic, turul galeriei, învățarea asistată de calculator

Resurse materiale: prezentare Power Point incluzând prezentarea cartoletelor care ilustrează meserii, cartolete cu ilustrarea unor meserii, foaie A3, carioci, creioane colorate, foi colorate, lipici, joc online, videoproiector, laptop

Resurse temporale: 45 de minute, din care 35 de minute – activitate de învățare + 10 minute – activitate recreativă

Forme de organizare: individual, frontal și pe perechi

Metode și tehnici de evaluare: observarea sistematică a comportamentului elevilor, pe baza unei grile de observare, probă practică, interevaluare

DESFĂŞURAREA ACTIVITĂŢII

- Joc didactic: Panorama meseriilor” Pe o măsuţă se află mai multe jetoane. Pe rând, elevii trebuie să aleagă câte un jeton şi să descrie meseria de pe jetonul ales fără să o denumească. Cel care ghiceşte va descrie o altă meserie.

- Elevii sunt anunțați că în această oră vor afla mai multe lucruri despre meserii: denumire, activități, unelte și instrumente, loc de desfășurare.

- Cu ajutorul videoproiectorului sunt proiectate cartoletele extrase de elevi și se poartă o conversație pe marginea aspectelor specifice fiecărei meserii: denumire, activități, unelte și instrumente, loc de desfășurare;

- Fiecărei perechi îi vor fi puse la dispoziție materiale diverse (foaie A3, carioci, creioane colorate, coli colorate, lipici). În perechi, elevii vor trebui să ilustreze meseria selectată: o activitate specifică, unelte și instrumente și locul de desfășurare. Titlul planșei va fi denumirea meseriei selectate.

- După finalizarea planșelor, acestea vor fi expuse în sala de clasă, iar elevii vor realiza interevaluarea lucrărilor colegilor prin desenarea de emoticoane pe un post-it lipit pe fiecare planșă.

- Elevii vor juca un joc video: Să învățăm despre profesii prin care se va realiza fixarea cunoștințelor despre meserii, dobândite în această oră https://www.youtube.com/watch?v=CixSoutfVbQ;

- Activitatea recreativă se va realiza prin jocul didactic Mima, în cadrul căruia elevii vor mima activități specifice diverselor meserii, iar ceilalți colegi vor trebui să ghicească meseria reprezentată.

Predarea simultană în învățământul primar

Bahnă Anișoara

Existenţa claselor cu predare simultană este inevitabilă în învăţământul românesc, în special în mediul rural unde numărul de copii este insuficient pentru a forma clase omogene. Pentru acest tip de şcoli rurale se aplică acelaşi Curriculum Naţional, fără a se lua în calcul timpul efectiv aflat la dispoziţia învăţătorului şi al elevilor pentru parcurgerea unor programe ,,prea bogate" în ceea ce priveşte volumul de informaţii.

În sistemul de învăţământ românesc de cele mai multe ori întâlnim următorul mod de cuplare al claselor I-III, II-IV, P-II, P-I, însă după părerea mea cel mai eficient ar fi cuplarea claselor cu elevi apropiaţi ca vârstă, astfel procesul de predare-învăţare ar fi unul unitar, învelişul informaţiei ar fi acelaşi însă esenţialul ar fi diferit în funcţie de clasa şi de particularităţile acesteia.

Învăţământul primar este treapta învăţământului care îşi propune să-l apropie pe copil de instrumentele fundamentale ale cunoaşterii: scrisul, cititul, calculul.

Într-o clasă cu predare simultană problemele se complică, vârstele cronologice sunt diferite. Acest lucru m-a antrenat într-o activitate didactică mai complicată îmbinând armonios munca directă cu activitatea independentă a elevilor, în mod gradat şi după principii psihopedagogice bine organizate, dar nu m-a scutit să parcurg în întregime prevederile programei şcolare, la fel ca la o singură clasă. Desfăşurând activitatea în asemenea condiţii, trebuie să realizezi la un nivel acceptabil obiectivele de referinţă într-un timp de două, trei sau patru ori mai scurt decât cel obişnuit.

Un învăţător care predă la clase simultane trebuie să dovedească atenţie distributivă (să urmărească permanent activitatea tuturor elevilor), mobilitate (să poată trece uşor de la un conţinut la altul), să propună sarcini de lucru clare, să dozeze corespunzător activitatea independentă,să alterneze judicios activitatea directă cu cea independentă,astfel încât lecţia să fie realizată ca o unitate şi nu ca două sau mai multe lecţii alipite, să verifice fiecare activitate independentă (sarcinile neevaluate la timp echivalează cu scăderea interesului elevilor, diminuând motivaţia), să integreze conținuturile de predat si evaluat.

Activitatea cu două, trei sau patru clase nu poate fi comparată cu activitatea la o singură clasă decât dintr-un singur punct de vedere : instruirea şi educaţia elevilor din astfel de clase se

realizează pe baza aceloraşi principii pedagogice, iar în procesul dezvoltării complexe a personalităţii lor se parcurg aceleaşi etape.

Grupurile diferite ca vârstă şi nivel au necesitat programe diferenţiate. Asocierea acestor grupuri de elevi au impus o altă manieră de organizare a orarului. În alcătuirea acestuia se ţine seama de: respectarea planului cadru pentru învăţământul primar,respectarea schemei orare întocmite pe clase ,respectarea curbei de efort pe zi şi pe săptămână (orele mai dificile sunt răspândite uniform pe întreaga săptămână de lucru, miercurea fiind ziua ce marchează mijlocul săptămănii să cuprindă cele mai multe şi dificile discipline, pentru ca, apoi, spre vineri, numărul orelor să scadă, astfel ca, în ultima zi a săptămânii să le oferim elevilor ore uşoare, plăcute).

Se ţine seama de cuplarea disciplinelor pentru clasele simultane. Două ore cuplate defectuos nu pot oferi posibilităţile optime de alternare a activităţii directe cu cea indirectă. La disciplinele care nu oferă posibilităţi optime de alternare a activităţii directe cu cea independentă (educaţie muzicală şi educaţie fizică), toate clasele realizează aceeaşi activitate didactică

PROCESUL SOCIALIZĂRII LA VÂRSTA ȘCOLARĂ MICĂ

CIACÂRU MIHAELA

Constatăm cu ușurință că valorile morale care ar trebui să stea la baza familiei şi a societăţii îşi pierd aura, de aceea, este necesar ca toţi factorii implicaţi în procesul educativ al tinerei generaţii – familie, şcoală, mass-media - să fie alături şi să urmărească un scop comun – valoarea omului prin prisma culturii şi a educaţiei.

O cale de sensibilizare a micilor şcolari o constituie învățarea prin cooperare, care, înţeleasă corect de către elevi, contribuie la socializarea indivizilor, la dezvoltarea trăsăturilor pozitive de caracter.

Principalele forme pe care le poate lua socializarea sunt: socializarea primară, socializarea secundară, socializarea continuă, socializarea anticipatorie şi resocializarea.

În procesul de socializare, un rol important revine mediului familial care, prin mijloace specifice, poate asigura copilului noi raporturi sociale, noi forme de comportament precum şi orientarea spre scopurile dorite şi permise de societate.

Conceptele de socializare anticipativă şi resocializare relevă măsura în care experienţele socializării se pot produce în oricare moment din viaţa unei persoane, fapt ce i-a determinat pe sociologi să recunoască faptul că socializarea este un proces continuu.

Procesul socializării nu se realizează deodată, ci în mod treptat, fiind influenţat de anumiţi factori a căror importanţă variază de la o societate la alta.

Socializarea nu este limitată doar la cei patru agenţi amintiţi. Ea este realizată şi de către organizaţiile religioase, politice, asociaţiile voluntare, precum şi de însăşi comunitatea în care

trăieşte individul. Toate acestea contribuie la formarea concepţiei despre lume a persoanei şi la îmbogățirea percepţiilor sale cu privire la ceea ce este un comportament dorit sau nedorit. Persoanele publice (precum vedetele sportive, de cinema, interpreți de muzică, etc.) din care, în mod deosebit adolescenții își fac modele și idoli, organizațiile și grupurile (precum bisericile sau cultele religioase, armata, organizațiile civice bazate pe voluntariat, etc.), intervin și influențează valorile, comportamentul și convingerile individului.

Procesul socializării nu se identifică integral şi absolut cu procesul educaţional, adică cu acele acţiuni specifice întreprinse de părinţi în mod explicit, în scopul educării propriilor copii într-o anumită manieră, sau cu acele acţiuni ale cadrelor didactice, întreprinse în scopul dezvoltării personalităţii elevilor, atât în plan social cât şi în plan individual. Pe lângă rezultatele demersurilor intenţionate şi conștiente, există, şi serie de efecte neintenţionate și neconştientizate, precum și o seamă de achiziţii și de dispoziţii indirect sesizabile.

ACTIVITĂȚILE INTERACTIVE LA GRUPA COMBINATĂ ÎN PREȘCOLARITATE

BÎCLEA TEODORA-ȘTEFANIA

Grupa combinată, un concept frecvent întâlnit în educația preșcolară, reprezintă un cadru în care copii cu vârste și nivele de dezvoltare diferite învață împreună. Aceasta poate include copii de vârste apropiate, dar care au abilități și ritmuri de învățare variate. Într-o astfel de grupă, activitățile interactive joacă un rol esențial în stimularea dezvoltării cognitive, afective și sociale ale copiilor, având un impact pozitiv asupra procesului educativ.

Activitățile interactive sunt esențiale într-o grupă combinată deoarece promovează colaborarea între copii, stimulându-le creativitatea, dezvoltarea abilităților sociale și comunicative. Aceste activități sunt proiectate astfel încât să încurajeze interacțiunea, schimbul de idei și învățarea activă, iar prin diversitatea acestora, sunt adaptabile și potrivite pentru diverse vârste și nivele de dezvoltare.

Într-o grupă combinată, copiii mai mari pot deveni modele pentru cei mici, învățându-i prin imitare, ajutându-i în sarcinile mai dificile și învățând în același timp să fie răbdători și empatici. În schimb, copiii mai mici pot beneficia de observațiile directe și învățătura oferită de copiii mai mari, ceea ce le stimulează încrederea în propriile abilități și îi încurajează să participe activ.

Chiar dacă activitățile interactive sunt extrem de benefice, există și unele provocări în implementarea lor în cadrul unei grupe combinate. Unul dintre principalele obstacole este diferența de vârstă și nivel de dezvoltare între copii, care poate face dificilă organizarea unor activități care să fie accesibile și stimulante pentru toți.

Pentru a depăși aceste provocări, educatorii pot adapta activitățile, oferind sarcini diferențiate și creând grupuri mici, astfel încât fiecare copil să aibă ocazia să participe activ. De asemenea, activitățile pot fi structurate astfel încât să implice colaborarea între copiii mari și cei mici, facilitând învățarea mutuală.

Activitățile interactive la grupa combinată sunt o metodă eficientă de învățare, care aduc multiple beneficii în dezvoltarea copiilor. Acestea nu doar că îmbunătățesc abilitățile cognitive și sociale, dar contribuie și la crearea unui mediu de învățare colaborativ și stimulativ. Prin planificarea atentă

și adaptarea activităților la nevoile și interesele fiecărui copil, educatorii pot transforma grupa combinată într-un spațiu de învățare în care copiii, indiferent de vârstă, pot învăța și crește împreună.

Modalităţi de integrare a copiilor cu C.E.S.

Postolache Ramona

Cerinţele educative speciale desemnează acele cerinţe ori nevoi speciale faţă de educaţie care sunt suplimentare dar şi complementare obiectivelor generale ale educaţiei pentru copil. Fiecare copil prezintă particularităţi individuale şi de relaţie cu mediul, trăsături care necesită o evaluare şi o abordare personalizată. Educaţia necesită o schimbare pentru a răspunde dezideratului „o societate pentru toţi". Perceperea socială a acestor copii nu este mereu constantă, variind de la societate la societate, furnizând semnificaţii diferite, în funcţie de cultura şi de valorile promovate.

Din categoria copiilor cu C.E.S fac parte atât copiii cu deficienţe propriu zise, cât şi copiii fără deficienţe, dar care prezintă manifestări stabile de inadaptare la exigenţele şcolii. Din această categorie fac parte: copii cu deficienţe senzoriale şi fizice; copii cu deficienţe mintale, comportamentale; copii cu tulburări afective, emoţionale; copii cu handicap asociat; copii cu dificultăţi de cunoaştere şi învăţare; copii cu deficienţe de comunicare şi interacţiune. Indiferent de vârsta pe care o au, copiii au sentimentul demnităţii personale; copiii cu CES sunt interiorizaţi, refuzând comunicarea cu oricine; uneori reacţionând violent la frustrare. În timp, personalitatea copilului se dezorganizează şi apar stări psihice negative: nesiguranţa, ezitarea, pierderea respectului şi încrederii.

Cum putem ajuta elevul cu dificultăţi de învăţare ?

În primul rând, învăţătorul trebuie să posede cunoştinţe care îl fac capabil să recunoască tulburarea de învăţare a copilului . Care sunt acele simptome, modele de comportament, care sugerează prezenţa tulburării de învăţare ?

În fazele ameliorate şi acute ale tulburărilor de învăţare apare o divergenţă între performanţele şcolare şi nivelul intelectual al copilului.

Performanţă scăzută, care apare în clasele primare, iar în cazul afecţiunilor mai puţin grave apare mai târziu. Astfel de disfuncţii sunt: dislexia, disgrafia, discalculia.

Un model comportamental tipic îl reprezintă tulburări ale atenţiei, hiperactivitate şi neurotizare secundară. În contextul colectivului., copilul nu acordă atenţie nici profesorului, nici colegilor, dispune de o necesitate motrică crescută, nu poate sta locului, eşecul sistematic datorat deficienţei intelectuale, respectiv faptului că elevul nu este capabil de performanţele colectivului, implică dezvoltarea unor simptome comportamentale neurotice secundare: ticuri, comportament inhibat, sau chiar opusul acestuia, comportament extravagant menit să compenseze deficienţele intelectuale.

Sindromul cognitiv specific, care poate afecta una sau mai multe aptitudini.

Învățarea prin cooperare, ascultarea și acceptarea opiniilor, luarea împreună a deciziilor constituie momente active ale predării și învățării. Dacă strategiile tradiționale își propun cultivarea

relațiilor de prietenie si înțelegere între copii, strategiile incluzive au un impact mai profund. Ele îi învață pe copii sa se accepte așa cum sunt, indiferent de etichetele pe care societatea le pune și să colaboreze în vederea realizării obiectivelor de interes comun.

Bibliografie

1. Vrasmaș Ecaterina Adina, Introducere în Educația cerințelor speciale, Universitatea din București,EdituraCredis,2004

2. Emil Verza, Florin Emil Verza (coordonatori), Tratat de psihopedagogie specială, Editura Universității din București, 2011.

PROIECT DIDACTIC

ACHIM MARIANA

DATA: 8.06.2023

CLASA: I A

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: ACHIM MARIANA

UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ ,,MIRCEA VODĂ”

ARIA CURRICULARĂ: Arte

UNITATEA DE ÎNVĂȚARE: „Sunt școlar învingător”

DISCIPLINA: Muzică și mișcare

SUBIECTUL LECȚIEI: Repertoriul de cântece/Jocuri muzicale

TIPUL ACTIVITĂȚII: Recapitulare FORMA

DE REALIZARE: activitate integrată

DISCIPLINE INTEGRATE: MM, CLR, MEM.

COMPEȚE SPECIFICE VIZATE:

1.3. Recunoaşterea sunetelor emise de jucăriile muzicale şi percuţia corporală;

1.4. Receptarea cântecelor cu un ambitus cuprins între DO1-DO2, alcătuite din formule ritmicomelodice simple şi repetate;

2.1. Cântarea în colectiv, în grupuri mici şi individual, asociind dirijatul intuitiv;

3.1. Manifestarea adecvată pe muzică, sugerată de anumite elemente de limbaj muzical;

COMPETENȚE SPECIFICE INTEGRATE:

COMUNICARE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

2.3. Participarea cu interes la dialoguri, în diferite contexte de comunicare.

MATEMATICA ȘI EXPLORAREA MEDIULUI

1.1.Recunoașterea și utilizarea numerelor în concentrul 0-30.

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

O1- să intoneze corect exerciţiile de încălzire vocală;

O2- să marcheze structura ritmică a cântecului prin bătăi din palme, prin mişcări corporale sau prin jucării muzicale;

O3- să ordoneze logic literele cuvântului ,,recapitulare” în funcție de numărul de pe spatele cartonașului;

O3-să realizeze corespondența între imaginile din cufăr/ fișa de evaluare și melodiile/ denumirile cântecelor repetate;

O5- să participe cu interes la joc, respectând regulile și urmărind cu atenție dansurile invitaților;

STRATEGII DIDACTICE:

METODE ȘI PROCEDEE: conversația, exercițiul, demonstrația, jocul, brainstorming;

MIJLOACE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: CD, laptop, stick, costum clown, veste tradiționale, instrumente muzicale, imagini sugestive cântecelor în vățate, cartonașe cu litere;

FORMA DE ORGANIZARE: frontal, individual, pe grupe.

RESURSE TEMPORALE: 50 minute

FORME DE EVALUARE:

- observarea sistematică a comportamentului elevilor;
- evaluarea orală, aprecieri verbale, autoevaluarea.

BIBLIOGRAFIA:

1. Programa școlară pentru disciplina Muzică şi mişcare clasele pregătitoare, I- a și a II- a, Ministerul Educației Naționale, București, 2013
2. Programa școlară pentru disciplina Comunicare în limba română clasele pregătitoare, I- a și a II- a, Ministerul Educației Naționale, București, 2013
3. https://www.youtube.com/watch?v=6y1aOg_UO_A&ab_channel=KurtHugoSchneider
4. https://www.youtube.com/watch?v=hqZeWsUwRb0&list=RDMMhqZeWsUwRb0&start_radio=1&ab_channel=LaboratoridiMusicaperInfanziaePrimaria
5. Hai la joacă afară! - Dorin Şcheul
6. Culegere de cântec, jocuri şi numărători muzicale pentru preşcolari şi şcolari mici, Editura George Teofan, Suceava 2006, pg.31,188;
7. Vasile Vasile - ,,Metodica educației muzicale”, Ed. Muzicală, 2004.

PREDAREA CREATIVĂ

Criste Andreea-Ioana

Lumea în care trăim se află în continuă schimbare, iar dacă dorim să evoluăm și să facem față provocărilor contemporane, trebuie să ne raportăm diferit la propriile noastre capacități și să le folosim la potențialul lor maxim. Pentru a realiza acest lucru este necesar să concepem sistemele de educație în modalități complet diferite față de cele de până acum (Robinson, 2011).

Noile discursuri în educație subliniază trecerea de la centrarea pe predare („Eu le predau azi elevilor...”), la centrarea pe învățare („Elevii mei învață azi...”). Cu alte cuvinte, pe profesor ar trebui să îl preocupe ce va învăța elevul până la finalul lecției, cu ce bagaj de cunoștințe va pleca

elevul acasă. O altă tendință actuală este trecerea de la centrarea pe profesor („Oare ce fac eu azi la oră?”), la centrarea pe elev („Oare ce vor face elevii mei azi la oră?”). De asemenea, se remarcă trecerea de la monodisciplinaritate („Eu nu predau decât...”) la inter- și transdisciplinaritate („Azi voi integra...”), deoarece școala trebuie să îi pregătească pe elevi pentru viață. Prin analogie, ne putem imagina câteva recipiente cu culori. În școală, fiecare culoare se află separat, în borcanul ei, însă în viață toate culorile sunt amestecate, se întrepătrund. Astfel, predarea integrată a conținuturilor îi va ajuta pe elevi să-și formeze o imagine globală, de ansamblu asupra realității, să facă inferențe și să fie pregătiți pentru viață.

Într-o societate modernă, aflată în permanentă schimbare, predarea creativă este o artă și o provocare continuă, actuală a cadrelor didactice, care presupune o muncă uriașă. Nu există o rețetă anume pentru creativitate, care să le spună profesorilor cum trebuie să fie sau ce trebuie să facă. Creativitatea presupune de cele mai multe ori spontaneitate. Într-adevăr, unele strategii pot contribui la dezvoltarea gândirii creative, însă profesorii trebuie să dezvolte un repertoriu complex de abilități pe care să le poată adapta diferitelor contexte și situații cu care se confruntă la clasă.

În concluzie, predarea creativă pregătește și încurajează învățarea creativă, deschide posibilități noi, speranțe noi și o viziune nouă, oferindu-le cadrelor didactice posibilitatea de a preda la capacitatea lor maximă și de a face schimbările mult așteptate în cadrul sistemului de învățământ.

Bibliografie

- Robinson, K. (2011). O lume ieșită din minți. București: Publica.
- Roco, M. (1979). Creativitatea individuală și de grup. Editura Academiei R.S.R.
- Roco, M. (2001). Creativitate și inteligență emoțională. Iași: Editura Polirom.
- Roșca, A. (1972). Creativitatea. București: Enciclopedică.

SUBSTANTIVUL – FIȘĂ DE LUCRU pentru clasa a III-a

Manea Angelica

1.Sublinează substantivele din următoarele propoziții:

- Cartea este pe masă.
- Maria și Andrei merg la școală.
- Pădurea este frumoasă primăvara.
- Pisica doarme pe canapea.
- Copiii au jucat fotbal în parc.

2.Scrie două exemple de substantive comune:_____

3.Scrie două exemple de substantive proprii:_____

4.Scrie două exemple de substantive de genul masculin:_____

5.Scrie două exemple de substantive de genul feminin:_____ 6.Scrie două exemple de substantive de genul neutru:_____

7. Scrie forma de plural a substantivelor de mai jos:

o copil: _____ o

floare: _____ o

carte: _____ o

câine: _____ o

masă: _____

8.Schimbă forma de gen a substantivelor de mai jos:

o băiat: _____

(feminin) o rață: _____

(masculin) o profesor:

_____ (feminin)

9.Completați propozițiile cu substantive potrivite:

- _____ este un loc minunat pentru vacanță.
- _____ călătoare au plecat în țările calde.
- _____ merge la școală în fiecare zi.
- _____ se joacă cu mingea în parc.
- _____ au citit o carte interesantă.

10.Scrie o propoziție în care substantivul „carte” să fie la numărul plural.

_____

11.Scrie o propoziție în care substantivul „copil” să fie la numărul singular.

_____

Creativitatea în timpul orelor de matematică

Hoitan Romina Maria

,,Creativitatea este o floare atât de delicată, încât elogiul o face să înflorească, în timp ce descurajarea o înăbuşă adesea, chiar înainte ca ea să se poată transforma în floare”.

Thomas Carlyle

Învăţătorul este cel care trebuie să contribuie cel mai mult la formarea şi dezvoltarea creativităţii la elevi, prin legăturile reciproce solicitărilor adresate copiilor cu factorii caracteriali, aptitudinali şi motivaţionali implicaţi. El trebuie să fie ca o ,,sarcină-cheie” în înlăturarea obstacolelor din calea creativităţii.

Matematica este una dintre disciplinele care contribuie la formarea deprinderii ,,de a învăţa cum să înveţi , în aşa fel încât să-ţi poţi însuşi cunoştinţe noi de-a lungul vieţii, a învăţa să gândeşti liber şi critic, a învăţa să te desăvârşeşti în şi prin munca creatoare” (Edgar Faure- ,,A învăţa să fii”).

Cele mai utilizate metode moderne de predare-învăţare utilizate de cadrele didactice pentru dezvoltarea creativității în cadrul orelor de matematică sunt: Brainstorming-ul, Tehnica 6/3/5 (brainwriting), metoda Frisco, metoda SINELG, Ştiu/ Vreau să ştiu/ Am învăţat, Explozia stelară, Simulările, Proiectul, Mozaicul, Fishbowl (tehnica acvariului), Turul galeriei, Creioanele la mijloc. Aceste metode şi tehnici moderne au avantajul de a stimula creativitatea elevilor.

În rezolvarea exerciţiilor şi problemelor de creativitate, elevii trebuie să ţină cont de unele lucruri, cum ar fi: să-şi lase gândirea liberă, să iscodească, să cerceteze, chiar dacă uneori porneşte pe căi fără şansă de reuşită.

Ţinând cont de particularităţile copiilor, institutorii pot să le însuşească acestora cunoştinţe, în mod conştient şi temeinic, pe căi multiple şi variate.

Pentru obţinerea unui randament maxim în cadrul lecţiilor de matematică, este bine să se pună accent pe munca prin efortul individual, propriu al fiecărui elev. Pentru acest aspect, învăţătorii trebuie să le trezească, să le motiveze elevilor această activitate ca o necesitate a vieţii.

Cu ajutorul unor teste care vizează parametrii de măsurare a creativităţii matematice, se constată că elevii acordă o importanţă deosebită studierii disciplinei Matematică şi îi atrag foarte mult activităţile care le dezvoltă creativitatea. Cu ajutorul acestor activităţi, şcolarii înţeleg mult mai bine noţiunile de matematică.

Pentru a rezolva exerciţiile şi problemele în mod creativ trebuie să ai un contact permanent cu elevii, un control al gradului de funcţionalitate a gândirii, precum şi ritmul pe care îl folosim în activităţile de matematică.

Elevii trebuie educaţi în aşa fel încât ei să nu cedeze până nu ajung să descopere calea spre soluţia problemei. Prin asta se va educa voinţa, dârzenia, dar şi perseverenţa copiilor.

În activitatea de rezolvare a exerciţiilor şi problemelor de matematică, elevii trebuie mai întâi să înţeleagă la ce se referă acestea, apoi să le rezolve. Înţelegerea lor devine incompletă, atunci

când nu iau în considerare datele esenţiale ale problemelor. Insuccesul este hotărât de neînţelegerea conţinutului, de aceea de multe ori elevii nu ajung la soluţia problemei.

Pentru a dezvolta capacităţile necesare şi utile de rezolvare a problemelor de matematică trebuie să gradăm efortul la care supunem gândirea elevilor.

În concluzie, pentru a obţine un radament maxim trebuie să îmbinăm cu tact şi pricepere metodele şi procedeele clasice cu cele moderne, să punem pasiune şi suflet în munca efectivă cu elevii şi să îi pregătim pe aceştia pentru integrarea lor în activitatea socială.

Riscurile utilizării rețelelor de socializare la copii și adolescenți

ROMANOS OANA ROXANA

Mai multe studii care au ca rol analizarea impactului dar în mod special, identificarea efectelor negative ale utilizării rețelelor sociale de către copiii de vârstă mică și mai ales de către adolescenți, evidențiază o serie de riscuri posibile, care afectează la tineri sănătatea mintală, imaginea corporală, problemele de somn, performanțele școlare sau interacțiunile sociale directe. Se constată că o expunere constantă la aceste rețele online, amplifică simptomele de anxietate și depresie, iar fenomenul de cyberbullying și comentariile negative cresc sentimentul de izolare și duc la scăderea stimei de sine, adolescenții ”neconformându-se” la un anumit standard de ”perfecțiune”, și conținuturile editate ducând la o percepție distorsionată despre propria înfățișare corporală. Copiii care folosesc excesiv rețelele sociale își neglijează timpul alocat învățării și nu mai au performanțe școlare, își pierd abilitățile de socializare și interacțiune socială, și adesea fiind utilizate chiar înainte de culcare, predispun la un somn de slabă calitate.

Ofer spre exemplu, "The Use of Social Media in Children and Adolescents: Scoping Review on the Potential Risks". Articolul expune necesitatea implementării de noi strategii în educarea digitală a copiilor și adolescenților, și recomandă implicarea activă a părinților dar și a profesorilor, în monitorizarea activității online a acestora, pentru ca ei să poată avea avantaje și nu riscuri în urma utilizării rețelelor de socializare. Acestea, utilizate intr-o manieră echilibrată, ar trebui astfel, să le susțină atât sănătatea cât și o dezvoltare armonioasă.

Consider că ar trebui să acordăm importanță deosebită acestui aspect și să privim toate aceste riscuri într-un mod realist, pentru a putea aduce un echilibru între beneficiile dar și provocările utilizării tehnologiei de către copii pentru că, deși aceasta revoluționează felul în care adolescenții se conectează unii cu ceilalți și își exprimă și identitatea, există și vulnerabilități, mai ales la copiii mici. Problema principală este clar, modul de utilizare și nu canalul sau rețeau socială. Însă cu o educație digitală echilibrată, un ghidaj adecvat din partea profesorilor și o limitare responsabilă din partea părinților a timpului petrecut în mediul virtual, cu încurajare de a petrece timp în activități recreative și interacțiuni directe și de socializare cu cei din jur, toate acele efecte și riscuri nedorite asupra celor mici, se pot diminua considerabil. De altfel, pentru protejarea utilizatorilor mai vulnerabili, ar putea fi îmbunătățite și politicile de reglementare ale platformelor și rețelelor sociale online, iar pentru ca tinerii să poată face diferența între conținutul online care este editat și construit, și cel real, o soluție ar putea fi promovarea campaniilor de conștientizare. Dacă toate aceste riscuri ce vizează utilizarea excesivă de către copii a mediului online, a rețelelor de socializare, ar fi mai bine promovate și cunoscute de către tineri, și mult mai discutate în societate, impactul negativ ar fi mult mai diminuat. Așa cum riscul influențelor negative ale rețelelor sociale asupra sănătății mintale (cyberbullying-ul) și a imaginii corporale, sunt din ce în ce mai abordate în educație dar și în media, în aceeași măsură ar trebui ca și celelalte riscuri să nu fie neglijate sau subestimate. Din păcate, nici adulții (profesori sau părinți), nu sunt conștienți de gravitatea impactului asupra dezvoltării lor psihologice, sau a gradului de influență al acestor rețele online. Unii dintre ei nu sunt la curent cu tipul de conținut care este accesibil copiilor pe platformele virtuale (presiunea de a obține cât mai multe ”like-uri”, sau grooming-ul). Un alt efect negativ care nu ar trebui să fie neglijat, este expunerea publică online, intimitatea. Copiii nu sunt conștienți de modul în care distribuie online informații personale fără protejarea datelor și a intimității personale, fapt ce aduce după sine consecințe asupra reputației pe termen lung, furtul de identitate sau, mai grav, forme de exploatare online. Utilizarea rețelelor sociale fără un acces controlat, expune copiii la conținuturi violente și controversate, sau cu temă sexuală și limbaj licențios, total neadecvate nivelului lor de vârstă. Acest lucru influențează negativ percepția lor asupra aspectelor esențiale de viață și duc la o dezvoltare emoțională defectuoasă.

Pentru prevenirea acestor riscuri și diminuarea impactului negativ asupra copiilor, al rețelelor și platformelor online, în urma studiului din articolul dat, se recomandă o mai bună educație digitală, nu doar la școală ci și în familie, ce ar trebui să ducă la conștientizarea asupra tuturor riscurilor evidențiate, la utilizarea echilibrată și adecvată a conținutului online, diminuând astfel riscul de cyberbullying și grooming. Studiul recomandă și implicarea activă a părinților în utilizarea rețelelor sociale, dar și realizarea unor programe în curriculum pe care profesorii să le discute cu elevii lor.

Sugerez și consider eficientă în reducerea acestor riscuri asociate utilizării în mod excesiv și prea puțin monitorizat al mediului online, o strânsă colaborare între școală și familie dar, și cu dezvoltatorii de platforme și rețele sociale. Acest lucru cred că ar trebui să vizeze în prim plan, implicarea părinților în monitorizarea tipurilor de activități și gestionarea timpului petrecut online, sau discuțiile directe cu exemple de întâmplări și conjuncturi nefaste, cu stabilirea clară a tipurilor de conținut pe care copiii pot să-l expună sau să-l acceseze, sigur și responsabil. Și astfel, și o bună educație digitală din partea mediului școlar, întărită și cu măsuri de prevenție care să fie integrate direct de către dezvoltatori în platforme, echilibrează cantitatea și calitatea de conținut cu modul de dezvoltare al copiilor printr-o navigare plăcută și de calitate, cu responsabilitate și în siguranță, fără să creeze dependența utilizării rețelelor de socializare, sau creării de conținut construit și editat.

Bibliografie:

1. Bozzola, E., Spina, G., Agostiniani, R., Barni, S., Russo, R., Scarpato, E., Di Mauro, A., Di Stefano, A. V., Caruso, C., Corsello, G., & Staiano, A. (2022). The Use of Social Media in Children and Adolescents: Scoping Review on the Potential Risks. International Journal of Environmental Research and Public Health, 19(16), 9960. https://doi.org/10.3390/ijerph19169960

2. Holban, M. (2019). Psihologia în era digitală: Impactul noilor tehnologii asupra adolescenților și tinerilor. București: Editura Universitară;

3. American Psychological Association (APA). (2019). Digital Media and Developing Minds. APA;

4. Twenge, J. M. (2017). iGen: Why Today's Super-Connected Kids Are Growing Up Less Rebellious, More Tolerant, Less Happy—and Completely Unprepared for Adulthood—and What That Means for the Rest of Us. Atria Books;

5. Odgers, C. L., & Jensen, M. R. (2020). Adolescent mental health in the digital age: facts, fears, and future directions. Journal of Child Psychology and Psychiatry, 61(3), 336-348. https://escholarship.org/uc/item/8vc3b5f8

Poveste terapeutică pentru înăturarea orgoliului

O POVESTE ÎNTORTOCHIATĂ

Ştefania Senatovici

Au fost odată ca niciodată, că dacă nu ar fi nu s-ar povesti.... doi prieteni pe nume CICI și RICI. Erau doi iepurași foarte simpatici, CICI avea blana albă ca spuma laptelui, iar RICI în schimb avea blana neagră și stralucitoare la fel ca și abanosul.

Zilnic erau împreună și nu era oră să nu se joace sau să decopere câte ceva nou în Pădurea fermecată de la marginea unui sat. CICI era cel care aduce buna dispoziție, mereu plin de viață și cu codița pufoasă în vânt, cutreieraa împreună cu prietenul său, care era mult mai timid și care nu spunea multe lucrui. Cei doi însă se completau perfect, chiar mulți locuitori ai pădurii aveau impresia că sunt frați, deoarece erau nedespărțiți.

Însă, într-o zi ploioasă, soarele era ascuns, iar vântul mișca crengile copacilor cu o putere atât de mare încât cei are aveau construite căsuțe în scorburele lor aveau impresia că o să se prăbușească.

Rici și Cici în schimb nu aveau nicio treabă cu tot ceea ce se întâmplă în jurul lor.

-Rici, ce spui să plecăm într-o aventură nemaipomenită, spre Piatra Craiului ?!

Rici, a simțit o teamă de a pleca și s-a cam dat în lături, gândindu-se că ar fi foarte periculos să plece tocmai acum, însă cu toate că a încercat să îi exolie prietenului său cât e de periculos și la ce riscuri sunt supuși, într-un final au plecat.

-Hai mai repede, lenișule! Nu vezi că furtuna pleacă ușor din pădure, iar pe când ajungem la Piatră sigur va ieși soarele!

Rici era groaznic de speriat, iar vântul bătea atât de tare încât bucăți mari de crengi cădeau în spatele lor.

-Ccccreddd, căăăă aaaarrr fi maiiii bineee să ne întoarrrcemm, CICI!!!! Spune Rici cuprins de teamă și frig! EEEE, prea periiicuullosss!!!!

-Termină o dată, fricosule! Nu are ce să ni se întâmple! E foarte palpitant!

Cici nu termină bine de spus aceste cuvinte că o bucată de creangă, care s-a rupt de pe un copac uriaș îi cade peste picior și pe loc îl și rupe.

-Au, auuuu, Rici, auuu, mă doare! Nu îl pot mișca, ajută-mă!

Rici era mai în spate, iar când a văzut bucata de creangă peste piciorul prietenului său a rămas înmărmrit.

-Cici, staiii, nu te mișca!

Ploaia a început, iar un nor negru a întunecat întraga pădure de parcă era miezul nopții.

Lui Rici i-a venit o idee!

-Mama m-a învățat că atunci când cineva este lovit trebuie să îl imobilizez!
A luat o bucată din haina lui și i-a pus o tijă dintr-o bucată le lemn drept.

După ce l-a luat în spate și s-au adăpostit sub un copac cu crengile dese, iar ploaia a fost pe sfârșite, cei doi prieteni au plecat spre casele lor. Rici s-a sprijinit de Cici până acasă, sărind întrun picior tot drumul. Au făcut multe pauze, însă au ajuns chiar când a început să se însereze.

Rici a stat cu piciorul în ghips mai mult timp și a învățat că trebuie să îi asculte și pe cei din jur.

SCOPUL:Dezvoltarea capacității de a asculta de cei din jurul nostru și de a învăța din propriile greșeli.

OBIECTIVE:

1. *Să conștientizeze faptul că nu sunt cei mai buni și că mereu putem învăța câte ceva nou de la cei din jurul nostru*

RĂSPUNS AȘTEPTAT: Nu stiu mereu totul și voi putea învăța lucruri noi dacă sunt atent la ceea ce spun cei din jurul meu.

2. *Să identifice aspectele pozitive și cele negative ale personajului CICI*

RĂSPUNS AȘTEPTAT: ASPECTE POZITIVE:curaj, încredere, îndemânare, entuziasm, dorință, optimism, tenacitate.

ASPECTE NEGATIVE: narcisism. Dezinteres, imaturitate.

Activitatea didactică de recuperare a tulburărilor specifice de învățare prin joc

Grigore Mihaela

Jocul este o activitate umană conştientă: are caracter universal, permanent şi polivalent. Importanţa jocului în viaţa omului se reflectă în polisemia cuvântului: joc de societate, joc de cuvinte (,,glumă bazată pe asemănarea de sunete dintre două cuvinte cu înţelesuri diferite, calambur”), joc de şah, jocul dragostei, joc de scenă etc.

Sensurile cuvântului joc sunt determinate de factorul social şi de evoluţia motivaţiei. Funcţiile jocului se schimbă în raport cu etapele de vârstă. Pentru copii, jocul este activitate fundamentală, pentru adult, jocul reprezintă un înlocuitor al activităţii serioase.

Copilul, prin joc descoperă, pas cu pas, lumea înconjurătoare, analizează, experimentează, dezvoltându-se intelectual. Jocul nu reprezintă numai o distracţie, ci este o necesitate de dezvoltare, reprezintă un ansamblu de actiuni care au obiective de pregătire intelectuală, morală şi fizică a copilului. Prin joc, copilul activează funcţii mentale şi mortice, funcţia principal fiind realizarea eului şi manifestarea personalităţii. Fucţiile secundare au rol de divertisment, de element odihnitor, de relaxare. Constituie o formă de manifestare social şi agent de transmitere a ideilor, a obiceiurilor de la o generaţie la alta. Regulie învăţate, imitate ţi respectate constituie tendinţe de dezvoltare internă a copilului.

Jean Piaget considera că jocul e un tip de adaptare, adică asimilare şi acomodare. Joculexerciţiu (formă primitivă de joc), cât şi jocul simbolic sunt forme de asimilare a realului, de transformare a acestuia în fucţie de trebuinţele eului. El stabilește următoarele funcţii ale jocului:

- funcţia de adaptare – se realizează prin asimilarea realului la eu şi prin acomodarea, prin imitaţie;
- funcţia formative şi informative;
- funcţia de descărcare energetică şi de rezolvare a conflictelor afective;
- funcţia de socializare a copilului.

Jocul este o activitate specific umană, dominant în copilărie, prin care copilui îşi satisfice imediat, după posibilităţi, propriile dorinţe, acţionând conştient şi liber în lumea imaginară pe care şi-o crează singur.

Inclus în activitatea didactică, jocul are un caracter viu, aduce varietate şi bună dispoziţie, previne oboseala şi monotonia. În procesul de învăţământ jocul capătă funcţii psihopedagogice semnificative, asigură participarea activă a elevilor la lecţii, intensifică interesul de cunoaştere.

În şcoala primară, importamţa jocului didactic constă în faptul că uşurează procesul de asimilare, fixare, consolidare şi evaluare a cunoştinţelor, îmbogăşeşte sfera de cunoştinţe, influenţează dezvoltarea personalităţii elevilor. Un joc didactic bine pregătit pune în valoare şi stimulează creativitatea elevilor, constituie un eficient mijloc de educare şi învăţare. Eficienţa acestuia depinde de modul de organizare de către învăţător, de modul în care este asigurată concordanţa dintre tema jocului şi materialul didactic pregătit, de modul în care sunt îndrumaţi elevii.

Prin joc copilul învaţă cu mai multă plăcere, este interesat de activitatea desfăşurată, cei timizi devin mai îndrăzneţi, mai activi, mai curajoşi, mai dezinvolţi, au mai multă siguranţă şi rapiditate în răspunsuri, activizează întregul colectiv al clasei, dezvoltă spiritul de echipă, dezvoltă deprinderile de muncă organizată.

Jocurile didactice nu pot fi desfăşurate întâmplător. Învăţătorul trebuie să aibă măiestria de a şti când, unde şi cum poate folosi un joc didactic şi, de ce nu, să fie el însuşi un creator de joc.

Utilizarea jocului didactic în procesul instructiv-educativ ne poate demonstra că:

- randamentul lecţiei este mai mare, însuşirea, consolidarea sau evaluarea cunoştinţelor făcându-se în mod activ şi atractiv;
- este solicitată permanent gândirea copiilor, care este în continuă formare;

- creativitatea este formată de timpuriu;
- cresc iniţiativa şi independenţa;
- putem cunoaşte prin joc mai bine şi mai repede elevii, având posibilitatea de a modela logica gândirii lor;
- le dezvoltă spiritul de observatie, de judecată, de analiză, de comunicare;
- înlătură monotonia şi rutina;
- dezvoltă vocabularul, isteţimea, indrăzneala, spontaneitatea, spiritual de cooperare şi de echipă.

Când au un scop educative, foarte clar şi bine stabilit, bine precizat, jocurile didactice devin metode importante de educare şi instruire.

Importanța utilizării platformelor de învățare în dezvoltarea formatului blended-learning, în procesul educational

Manolache Veronica

Într-o societate aflată în permanentă schimbare, orice dezvoltare trece prin educație, astfel că sistemul de învățământ trebuie să se adapteze 1a noile schimbări și să vină în sprijinul noilor generații cu resurse și oferte care să răspundă acestor necesități ale elevilor, ceea ce face practic imposibilă revigorarea procesului de învățământ bară implementarea tehnologiilor informaționale.

Învațarea bazată pe metode tradiționale rămâne una dintre cele mai apreciate căi deînvațare a noțiunilor teoretice. Dar interactiunea dintre profesor si educabil s-a dovedit a fi cea mai eficientă și consolidarea conținuturilor învațarii mai bună, prin învățarea asociată.

Învățarea asociată este un program educațional formal sau non-forma1, care combină mediile digitale cumetodele tradiționale folosite 1a clasă.

Blended 1eaming-u1 este un teremen care descrie o modalitate de învățare mixtă, ce combină metodele de învățare tradiționale cu studiul independent, obținând astfel o nouă metodologie hibridă de învățare.

Acesta reprezintă o schimbare majoră în strategiile didactice prin introducerea computerului în actul de predare-învățare-eva1uare.

Învățarea bazată pe tehnologie s-a dovedit a fi eficientă atunci când se doreşte păstrarea elevilor în sala de clasă sau în educația online.

Această metodă nu este monotonă și îmbunătățește întotdeuna formarea, permite elevilor să se concentreze perioade mai lungi de timp, ceea ce duce 1a obținerea de progrese.

Metodele de formare combinate includ instrumente de predare care permit creativitatea în lecții și în subiectele propuse.

De asemenea, lecțiile pot fi ușor personalizate, adaptate 1a nevoile și interesele elevilor iar profesorul poate să acorde o atenție diferită fiecărui elev.

Un alt avantaj a1 învățării blended-learningeste acela că elevii pot lucra individual iar profesorul identifică mai ușor pe aceia care au nevoie de ajutor individualizat, ceea ce îmbunătățește atitudinea elevilor fața de învățare.

Fiecare elev are posibilitatea de a lucra intr-un ritm propriu.

Învățarea blended-learning include și softwer-u1 care înregistrează automat datele elevilor și 1e măsoară progresul, oferind cadrelor didactice, elevilor, părinților, informații detaliate despre elevi.

Testele sunt marcate automat iar feedback-u1 se realizează instantaneu.

Dacă nu este planificată și executată corect, învățarea blended-learning poate avea și unele dezavantaje mai ales în ceea ce priveşte resursele tehnice sau instrumentele folosite.

În momentul de față există mai multe produse de softwere utilizate in procesul de instruire, ,astfel că se impune o clasificare a lor și evaluarea acestora din perspectiva impactului pe care î1 au în activitatea de instruire.

Dacă acum câțiva ani mulți dintre noi nici nu ne puteam gândi să facem lecțiile folosind calculatorul, astăzi tehnologia a evoluat atât de mult încât ocupă toate domeniile de activitate și de 1a un simplu computer acum avem adevărate sisteme de inteligență artificială.

Mai mult decât atât, pandemia ne-a deschis acestă poartă către site-uri și aplicații care ne fac munca mai ușoară însă ne și ajută să păstrăm interesul elevilor crescut.

Obiectivele prezentei cercetări sunt:

- Analiza interesului elevilor, care au experiență în utilizarea tehnologiilor moderne este mai mare față de lecțiile predate mixt decât față de lecțiile tradiționale.

- Identificarea beneficiior platformei de e-learning pentru elevii care au uri grad mai ridicat de creativitate.

- Identificarea celor mai bune practici de îmbunătățire a demersului didactic a profesorilor cu ajutorul platformelor de învățare, în funcție de capacitatea pe care o are fiecare de a o folosi la clasă și de materia predatiL

Ipoteza de 1a care am pornit acest studiu este că dacă elevii sunt implicați în utilizarea platformelor e-1eaming de către profesori inovativi atunci se va observa progresul lor școlar, creativitatea acestora precum și o atitudine pozitivă față de învățare.

Pe fondul schimbărilor rapide prin care trece societatea și datorită progresului tehnologie, s-a ajuns 1a înregistrarea unei adevărate revoluții în domeniul instruirii asistate de calculator.

La ora actuală se vorbeşte tot mai mult de globalizare în toate domeniile, dar globalizarea în educație ar însemna să elimine barierele dintre educabili și să deschidă noi perspective în practica pedagogică.

La baza acestui studiu a stat în primul rând plăcerea și disponibilitatea elevilor noștri în a folosi tehnologiile moderne: calculator, tabletă dar mai ales telefoane cu sistem de operare android, IOS sau Windows Phone, platforme

precum, Google classrom, Teams, cu scopul de a comunica între ei, de a socializa, de a învăța.

Utilizarea tehnologiei a devenit în ultima perioadă o necesitate, având scop final satisfacerea nevoilor de instruire ale elevilor, valorizând corelarea aspectelor tehnologice cu cele pedagogice.

Device-urile au facilitat interconectivitatea și au facilitat accesul la informație, ele reprezentând de fapt o sursă de documenatre mult mai rapidă și o cale de acces spre un nou stil de predareînvățare mult mai eficient.cu scopul de a comunica între ei sau de a rezolva diferite sarcini de lucru.

Instrumentul de cercetare folosit în acest studiu a fost tin chestionar pe care 1-am aplicat elevilor mei la finalul pandemiei și care conținea întrebări legate de felul în care doreau să se desPașoare lecțiile la școală, în sala de clasă și care din tehnologiile folosite on-line ar dori să le păstreze și aici.

La întrebarea care se referea la cât de util este pentru elevi folosirea calculatorului în învățare, majoritatea au fost de acord că folosirea calculatorului le facilitează învățarea deoarece nu mai trebuie să scrie atâta de mult, obțin informațiile ușor și repede, iar prin aplicațiile descărcate pe telefoane sunt în permanență interconectați.

Prin utilizarea 1a clasă a platformelor educaționale, elevul de multe ori ajunge mai repede sau într-un alt mod 1a rezultatul anticipat de profesor, ceea ce este foarte benefic pentru demersul didactic, cunoștințele dobândite sunt mai temeinice, de lungă durată și este un stimulent pentru ca e1 să își dorească să creeze tot mai mult ceea ce nu poate decât să-i înbunătățească performanțele 1a învățătură.

Pe de altă parte, toate platformele ajută elevii să devină actanții propriei învățări,

ducând astfel 1a dezvoltarea motivației intrinseci.

Folosindu-se de tehnologia modernă și de platformele e-1eaming, elevii beneficiază de o îmbunătățire a abilităților de organizare grafică, scris, citit, calcul tabelar, calcule matematice, etc.

Oferă elevului flexibilitate în gândire, dar și în ceea ce priveşte organizarea timpului de lucru, ajută elevii să se concentreze pe tot parcursul lecției, crește interesul elevilor pentru lecție, îi încurajează spre munca individuală dar și pentru munca pe grupe.

La dezavantaje, mulți elevi nu și-au argumentat opinia răspunzând doar că nu există dezavantaje.

De asemenea, ca și dezavantaj este menționat faptul că unii profesori folosesc doar IT 1a ore și unele sarcini de lucru ar necesita explicații mai punctuale, sau 1a extrema cealaltă se găsesc profesorii care nu știu să folosească internetul, încercă totuși să lucreze cu tehnologia dar nu fac față, iar elevii își pierd interesul pentru oră.

Fiecare elev este unic și are nevoie să fie valorizat, să beneficieze de practici educaționale deschise și flexibile.

Continuarea folosirii aplicațiilor digitale, favorizează adaptarea și dezvoltă capacități de învățare pentru toti elevii

Pandemia a schimbat radical modul în care elevii și profesorii abordează procesul de învățare.

Învățarea digitală a devenit o necesitate pentru mulți elevi și profesori din întreaga lume, iar impactul acestei schimbări este unul semnificativ.

Pentru elevi, învățarea digitală poate fi benefică în multe moduri.

Aceasta poate permite accesul 1a resurse educaționale din întreaga lume și poate oferi oportunități de învățare personalizată, care poate fi adaptată 1a stilurile individuale de învățare.

În plus, învățarea digitală poate fi mai flexibilă decât învățarea tradițională în clasă, permițând elevilor să-și organizeze mai bine timpul și să-și ajusteze ritmul de învățare.

Învățarea digitală poate fi o oportunitate de a îmbunătăți procesul de predare și de a ajunge 1a un număr mai mare de elevi.

De asemenea, poate fi mai ușor pentru profesori să personalizeze procesul de învățare pentru fiecare elev în parte și să ofere feedback în timp real, ceea ce poate ajuta 1a creşterea performanțelor academice ale elevilor.

Învățarea digitală în pandemie a adus o serie de provocări și oportunități pentru elevi și profesori.

Este important să se dezvolte resurse și abilități pentru a aborda aceste provocări și pentru a exploata 1a maximum oportunitățile oferite de învățarea digitală.

Utilizarea tehnologiilor digitale în predarea, învățarea și evaluarea elevilor poate fi o modalitate excelentă de a asigura incluziunea acestora în clasa de elevi.

W Bibliografie:1. lucu, R., 2001. Managementul și gestiunea clasei de elevi fundamente teoretico-metodologice". Editura Polirom: Iași, 2001.

2. Cosmovici, A. & Iacob, L, 1999, Psihologie școlară. Editura Polirom: Iași.

3. ***. (2002, p. 316). Metode interactive de grup. Craiova: Editura Arves.

4. Cerghit, Ioan. (2006). Metode de învățământ. Iași: Editura Polirom.

5. Istocescu, Amadeo. (2006). Studiul de caz. București: Editura ASE.

Modalități de formare a premiselor competențelor cognitive la preșcolari cu ajutorul jocurilor didactice inovative în cadrul domeniului Științe

Profesor pentru educație timpurie Bîndac Marlena

Liceul Tehnologic „Dumitru Mangeron”, Bacău

Dezvoltarea sistemului cognitiv al copiilor preșcolari este complexă și graduală. La preșcolari, gândirea evoluează rapid, de aceea trebuie să i se acorde o atenție deosebită.

În viața preșcolarului, jocul ocupă cel mai important loc în activitățile de instruire și educare. Prin intermediul jocului, copiii își îmbunătățesc experiența cognitivă, își educă voința și pe această bază formativă își conturează profilul personalității. Formarea competențelor cognitive vizează domeniul „Dezvoltarea cognitivă și cunoașterea lumii” și are conform RFIDT (2010), două subdomenii: „Dezvoltarea gândirii logice și rezolvarea de probleme” și „Cunoștințe și deprinderi elementare matematice, cunoașterea și înțelegerea lumii”.

În cadrul subdomeniului: „Dezvoltarea gândirii logice și rezolvarea de probleme”, vizând domeniul Științe, preșcolarul identifică obiectele care influențeaza sau au efect asupra altor obiecte, oferă explicații pentru anumite evenimente, utilizează cunoștințele dobândite pentru a le aplica într-un alt context/mod, explorează mai multe căi de soluționare a unei probleme și alege una dintre ele, utilizează cuvinte care indică o comparație, grupează obiecte care întrunesc două criterii concomintent, adresează intrebarea „De ce?” arătând interes pentru sabilirea relatiei de cauzalitate. Copilului i se va răspunde cu atenție și în mod corect, după nivelul său de înțelegere la toate întrebările „De ce?”. Preșcolarului trebuie să-i fie solicitată capacitatea de analiză, cerându-i părerea despre diverse lucruri: „Dar tu ce crezi?”, „De ce este cerul albastru?”, „De ce zboară păsările?’. Întrebarea „De ce?” este un stimul universal pentru gândire și analiză.

În cadrul subdomeniului: „Cunoștințe și deprinderi elementare matematice, cunoașterea și înțelegerea lumii”, vizând domeniul Științe, preșcolarul numește numerele, recunoaște și scrie unele cifre, poate face estimări ale cantității utilizând numerele, realizează activități ce dezvoltă vocabularul referitare la lungime, înălțime, greutate și volum, compară mărimea și forma obiectelor, grupează obiecte, își extinde cunoștințele despre mediul înconjurător și crește respectul față de ființe și mediu, adresează întrebari despre elementele vieții (apă, pământ, aer și foc), poate descrie caracteristicile anotimpurilor, participă la intreținerea și ingrijirea sălii de grupă și a mediului înconjurător.

Sarcinile cognitive în care sunt implicați preșcolarii trebuie să stimuleze descoperirea de noi cunoștințe, să desprindă reguli și principii din situațiile concrete cu care acesta intră în contact. Contextul de învățare trebuie gândit și pregătit în așa fel încât să determine formarea premiselor competențelor cognitive.

Bibliografie:

1. Lupu, C., (2014), *Didactica jocului*, Bacău: Editura Alma Mater.